BESTSELLER INTERNATIONAL

„Cel mai mare scriitor
de romane istorice din zilele noastre."
Washington Post

SERIA ULTIMUL REGAT

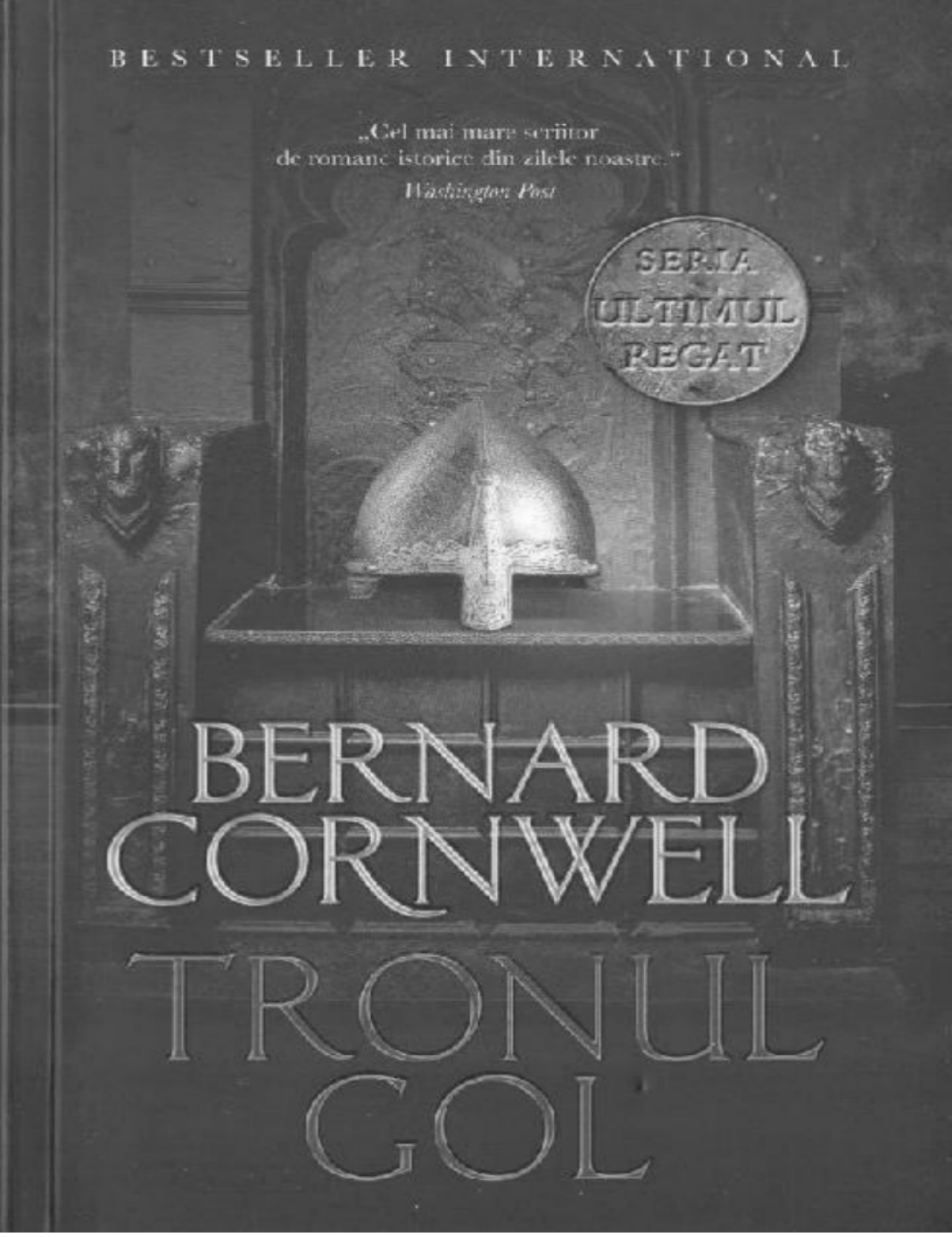

BERNARD CORNWELL

TRONUL GOL

Bernard Cornwell

ULTIMUL REGAT

Volumul VIII
Tronul gol

Traducere din limba engleză:
SORIN PETRESCU

Editura Litera
Bucureşti, 2018

———————

Titlul original:
Bernard Cornwell
The Empty Throne, 2014

———————

———————

Corectură [V2.0]: septembrie 2019.

———————

Pentru Peggy Davis

Toponime

Modul de scriere a toponimelor în Anglia anglo-saxonă suscită controverse, neexistând un acord pe deplin acceptat nici măcar în privinţa denumirilor înseşi. Astfel, Londra a fost redată ca Lundonia, Lundenberg, Lundenne, Lundene, Lundenwic, Lundenceaster şi Lundres. Fără îndoială, unii cititori vor prefera alte versiuni ale numelor de mai jos, dar de obicei am apelat la denumirea indicată în *Oxford Dictionary of English Place-Names* pentru perioada domniei lui Alfred (871–899 d.Hr.). Însă nici această soluţie nu este infailibilă. Insula Hayling se scria, în anul 956, atât Heilincigae, cât şi Hæglingaiggæ. Nici eu nu am fost constant tot timpul; am preferat versiunea modernă, Anglia, termenului Anglaland, şi în loc de Norðhymbralond am folosit Northumbria pentru a nu induce ideea că graniţele străvechiului regat ar coincide cu cele ale ţării moderne. Prin urmare, această listă este rezultatul unui compromis, la fel ca ortografierea în sine a denumirilor.

Abergwaun – Fishguard, Pembrokeshire
Alencestre – Alcester, Warwickshire
Beamfleot – Benfleet, Essex
Bebbanburg – castelul Bamburgh, Northumberland
Brunanburh – Bromborough, Cheshire
Cadum – Caen, Normandia
Ceaster – Chester, Cheshire
Cirrenceastre – Cirencester, Gloucestershire
Cracgelad – Cricklade, Wiltshire
Cumbraland – Cumbria
Defnascir – Devonshire
Eoferwic – York
Eveshomme – Evesham, Worcestershire
Exanceaster – Exeter, Devon
Fagranforda – Fairford, Gloucestershire
Fearnhamme – Farnham, Surrey
Gleawecestre – Gloucester, Gloucestershire
Lundene – Londra
Lundi – insula Lundy, Devon
Mærse – fluviul Mersey
Neustria – provincia vestică a regatului franc, incluzând Normandia
Sæfern – fluviul Severn
Scireburnan – Sherborne, Dorset

Sealtwic – Droitwich, Worcestershire
Teotanheale – Tettenhall, West Midlands
Thornsæta – Dorset
Tyddewi – St Davids, Pembrokeshire
Wiltunscir – Wiltshire
Wintanceaster – Winchester, Hampshire
Wirhealum – The Wirral, Cheshire

Prolog

Numele meu este Uhtred. Sunt fiul lui Uhtred, care a fost fiul lui Uhtred, iar pe tatăl său îl chema tot Uhtred. Tata îşi scria aşa numele, Uhtred, dar l-am mai văzut scris şi Utred, Ughtred sau chiar Ootred. Unele dintre numele acestea se găsesc în vechile hrisoave care proclamă că Uhtred, fiul lui Uhtred şi nepotul lui Uhtred, este proprietarul legal, unic şi veşnic al unui ţinut delimitat de pietre, de canale, de stejari şi de frasini, de mlaştină şi de mare. Aflat în nordul ţării căreia am învăţat să-i spunem Englaland, e un tărâm bătut de valuri, sub un cer vântos. Este domeniul Bebbanburg.

Am văzut întâi Bebbanburgul când nu mai eram copil, şi prima oară când i-am atacat zidurile înalte am dat greş. Pe atunci, fortăreaţa era stăpânită de vărul tatălui meu. Tatăl lui o furase de la tatăl meu. Era o duşmănie transmisă de la o generaţie la alta. Biserica a încercat să-i pună capăt spunând că inamicii tuturor saxonilor creştini erau păgânii din nord, fie ei danezi sau normanzi, dar tata m-a pus să jur că aveam să-l răzbun. Dacă aş fi refuzat jurământul m-ar fi dezmoştenit, aşa cum îl dezmoştenise şi-l renegase pe fratele meu mai mare, nu pentru că fratele meu nu ar fi dat curs răzbunării, ci pentru că se făcuse popă creştin. Odinioară mă chemase Osbert, dar când fratele meu mai mare a intrat în cinul bisericesc, mi s-a dat numele lui. Acum sunt Uhtred de Bebbanburg.

Tatăl meu a fost păgân, un despot războinic şi înfricoşător. Adesea îmi spunea că era înspăimântat de propriul tată, dar mie nu-mi vine să cred, căci nimic nu părea să-l sperie. Mulţi spun, şi pe bună dreptate, că ţara noastră s-ar fi numit Dania şi i-am fi venerat cu toţii pe Thor şi pe Odin dacă nu ar fi fost tatăl meu. Culmea, îl ura pe zeul creştin, pe care-l numea „zeul bătut în cuie”; cu toate astea, în ciuda urii sale, şi-a petrecut cea mai mare parte din viaţă luptând împotriva păgânilor. Biserica n-a vrut să-i recunoască meritele, pretinzând că Englalandul fusese făurit şi păstrat de luptătorii creştini, însă poporul ştia adevărul. Tatălui meu ar fi trebuit să i se spună Uhtred de Englaland.

Englalandul nu exista încă în anul Domnului 911. Atunci, pe când iarna se prefăcea într-o primăvară mohorâtă, mă aflam la graniţa dintre Mercia şi Northumbria, într-un ţinut împădurit, la nord de fluviul Mærse. Eram călare, treizeci şi opt la număr, şi aşteptam printre crengile dezgolite. În spatele nostru se găsea o vale străbătută de un pârâu iute, unde gheaţa încă mai zăbovea în ravenele cu umbră deasă. Valea era pustie, deşi cu doar câteva clipe înainte vreo şaizeci şi cinci de călăreţi galopaseră spre sud, dispărând acolo unde pârâul cotea brusc spre vest.

— Nu mai e mult, spuse neliniştit Rædwald.

Nu i-am răspuns. Neliniştit eram şi eu, dar mă străduiam să n-o arăt. În schimb, mi-am imaginat ce-ar fi făcut tatăl meu. Ar fi rămas în şa, încruntat şi neclintit, aşa că m-am încruntat şi eu şi, privind spre vale, mi-am atins mânerul spadei.

Se numea Pliscul-Corbului. Socot că avusese un alt nume înainte, căci îi aparţinuse lui Sigurd Thorrson şi trebuie că-i spunea cumva, deşi niciodată n-am aflat cum. Mai întâi am crezut că spada se numea Vlfberht, întrucât acest cuvânt straniu era înscris pe tăiş cu litere mari. Arăta aşa:

†VLFBERH†T

Dar Finan, prietenul tatei, mi-a spus că Vlfberht e numele fierarului franc care a făurit-o, un meşter de sub barosul căruia ies cele mai bune şi mai scumpe lame din toată creştinătatea. La rândul lui trebuie să fie creştin, pentru că pune cruci în faţa numelui său şi printre litere. L-am întrebat pe Finan cum îl putem găsi pe Vlfberht ca să cumpărăm mai multe spade, însă Finan spune că e un fierar vrăjitor care lucrează în taină. Fierarul obişnuit îşi lasă cuptorul peste noapte şi, când se întoarce a doua zi dimineaţa, vede că Vlfberht a trecut pe acolo şi a lăsat o spadă forjată în focurile iadului şi răcită cu sânge de dragon. I-am zis Pliscul-Corbului pentru că stindardul lui Sigurd avea un corb drept emblemă. Cu spada asta m-a atacat Sigurd cândva, dar jungherul meu i-a sfâşiat burta, nelăsându-i timp să mă vatăme. Îmi amintesc foarte bine lovitura tăişului, îmi amintesc cum zalele lui au opus rezistenţă ca apoi subit să cedeze, îmi amintesc privirea din ochii săi când şi-a dat seama că murea şi exaltarea pe care am simţit-o când l-am spintecat dintr-o parte în alta, pustiindu-i sufletul. Lupta aceasta a avut loc cu un an înainte de bătălia de la Teotanheale care i-a scos pe danezi din centrul Merciei, aceeaşi bătălie în care tatăl meu l-a ucis pe Cnut Ranulfson, fiind însă rănit de spada lui Cnut, Ură-de-Gheaţă.

Pliscul-Corbului era o spadă bună, o preţuiam chiar mai mult decât pe Răsuflarea-Şarpelui, arma tatei. Avea o lamă lungă, dar surprinzător de uşoară, şi o mulţime de alte spade s-au rupt când i-au întâlnit tăişul. Nici nu era de mirare, căci îi aparţinuse unui mare războinic. În ziua aceea, pe când aşteptam în pădurea de deasupra văii îngheţate, eram înarmat cu Pliscul-Corbului şi cu jungherul meu, Attor, însemnând „venin”. Attor era un pumnal scurt, bun să loveşti cu el din spatele unui zid de scuturi. Doar înţepa, dar veninul lui îl omorâse pe Sigurd. Aveam la mine şi scutul rotund pe care era pictat capul de lup, emblema familiei noastre. Purtam un coif împodobit cu un cap de lup, zale făcute în Francia peste o jiletcă de piele şi, pe deasupra, o mantie din blană de urs. Eu sunt Uhtred Uhtredson, adevăratul senior de Bebbanburg, şi în acea zi eram la capătul răbdării.

Îmi conduceam pâlcul de oşteni. Aveam doar douăzeci şi unu de ani, unii oameni din spatele meu aveau aproape de două ori vârsta mea şi o experienţă mult mai bogată, însă eu eram fiul lui Uhtred, un lord, aşa că-mi ascultau poruncile fără să crâcnească. Majoritatea erau retraşi în spatele copacilor, doar Rædwald şi Sihtric erau cu mine. Amândoi mai în vârstă şi amândoi trimişi să-mi ofere sfaturi sau, mai degrabă, să-mi înfrâneze încăpăţânarea prostească. Îl cunoşteam dintotdeauna pe Sihtric, era unul dintre oamenii de încredere ai tatei, pe când Rædwald era un războinic în slujba lui Lady Æthelflæd.

— Poate că n-o să vină, spuse el.

Înţelept şi prudent din fire, nădăjduia că inamicul nu avea să apară.

— O să vină, mormăi Sihtric.

Şi au venit. Soseau în grabă dinspre nord, o trupă de călăreţi cu scuturi, suliţe, topoare şi spade. Normanzi. M-am aplecat în faţă în şa, încercând să-i număr pe războinicii care-şi îmboldeau caii pe malul celălalt al pârâului. Trei echipaje? Cel puţin o sută de oameni, şi printre ei era şi Haki Grimmson; oricum, stindardul lui înfăţişând o corabie flutura în vânt.

— O sută douăzeci, spuse Sihtric.

— Mai mulţi, zise Rædwald.

— O sută douăzeci, stărui impasibil Sihtric.

O sută douăzeci de călăreţi îi urmăreau pe cei şaizeci şi cinci care trecuseră prin vale cu câteva clipe înainte. O sută douăzeci de oameni sub stindardul lui Haki Grimmson care trebuia să înfăţişeze o corabie roşie pe o mare albă, dar vopseaua roşie de pe lână se închisese la culoare şi se scursese, lăsând impresia că nava cu prova înaltă sângera. Stegarul călărea în spatele unei matahale pe un armăsar negru, de bună seamă Haki. Era un normand aşezat în Irlanda care traversase în Britania, stabilindu-se la nord de fluviul Mærse, iar acum nădăjduia să se îmbogăţească făcând raiduri în Mercia. Luase vite, robi şi bunuri, ba chiar atacase zidurile romane de la Ceaster, deşi asaltul fusese respins cu destulă uşurinţă de garnizoana lui Lady Æthelflæd. Pe scurt, Haki era o pacoste, şi din pricina asta ne aflam noi la nord de Mærse, ascunşi printre copacii dezgoliţi, privind cum trupa lui înainta spre sud pe poteca îngheţată de dincolo de pârâu.

— Ar trebui să… începu Rædwald.

— Încă nu, l-am întrerupt eu atingând Pliscul-Corbului ca să mă asigur că se mişca uşor în teacă.

— Încă nu, confirmă Sihtric.

— Godric! am strigat, şi servitorul meu, un băiat de doisprezece ani pe nume Godric Grindanson, se iţi dintre copaci. Suliţa, i-am poruncit.

— Stăpâne! zise el întinzându-mi prăjina lungă de frasin cu vârful

greu de fier.

— Vei călări în spatele nostru, i-am spus, mult în spate. Ai cornul?

— Da, stăpâne.

Înălţă cornul ca să mi-l arate. Sunetul cornului urma să-i cheme în ajutor pe cei şaizeci şi cinci de călăreţi dacă lucrurile aveau să meargă prost, deşi mă îndoiam că ne-ar fi putut oferi un sprijin real dacă mica mea oştire era atacată de războinicii sumbri ai lui Haki.

— Dacă descalecă, o să ne ajuţi să le gonim caii, îi spuse Sihtric băiatului.

— Ar trebui să stau lângă… începu Godric, vrând să spună că trebuia să stea lângă mine şi să participe la luptă, dar se opri dintr-odată când Sihtric îi arse o scatoalcă peste faţă.

— Dai o mână de ajutor la gonirea cailor, mârâi Sihtric.

— Aşa voi face, bâigui Godric.

Buza îi sângera.

Sihtric îşi lăsă spada în teacă. În copilărie fusese servitorul tatălui meu şi fără îndoială că visase şi el să lupte alături de adulţi, dar pentru un băiat nu exista o metodă mai rapidă de a muri decât să încerce să se bată cu normanzii călţi în lupte.

— Suntem gata? mă întrebă el.

— Hai să-i ucidem pe nemernici, am spus.

Trupa lui Haki o luase spre apus şi se pierduse din vedere. Mergeau de-a lungul pârâului, care se vărsa într-un afluent al fluviului Mærse la vreo două mile de cotitura pe care valea o făcea brusc spre vest. Cele două ape se uneau la poalele unei coline scunde, nimic mai mult decât o ridicătură lungă şi ierboasă, asemenea tumulilor din vechime care se găseau peste tot prin ţinut; acolo Haki urma să moară sau să fie învins, ceea ce, până la urmă, însemna acelaşi lucru.

Ne-am pus în mişcare la pas, nevrând ca oamenii lui Haki să ne observe dacă priveau în spate, iar când am ajuns la pârâu am luat-o spre sud. Sihtric o luă înainte ca să cerceteze împrejurimile. L-am văzut descălecând şi găsind un loc din care putea scruta spre apus, apoi ridicând o mână ca să ne prevină. După o vreme, se întoarse la calul său şi ne făcu semn să pornim. Când am ajuns lângă el, îmi zâmbi larg.

— S-au oprit mai încolo în vale, îmi spuse şuierând, căci o suliţă daneză îi spărsese dinţii din faţă în bătălia de la Teotanheale. Pe urmă şi-au scos scuturile.

Călăriseră pe lângă noi cu scuturile legate de spinări, dar era limpede că Haki se aştepta la necazuri, aşa că le lăsase răgaz oamenilor săi să se pregătească de luptă. Scuturile noastre erau deja în poziţia de apărare.

— O să descalece când ajung la capătul văii, am zis.

— Apoi o să formeze un zid de scuturi, spuse Sihtric.

— Aşa că nu-i nicio grabă, i-am sfârşit eu gândul rânjind.

— S-ar putea să se zorească, sugeră Rædwald, îngrijorat că lupta avea să înceapă fără noi.

Am clătinat din cap.

— Sunt şaizeci şi cinci de saxoni care-i aşteaptă. Chiar dacă Haki îi depăşeşte numeric, tot va fi precaut.

Normanzii aveau aproape de două ori mai mulţi războinici decât saxonii care adăstau, dar saxonii aceia se aflau pe un deal şi deja formaseră un zid de scuturi. Haki era nevoit să-şi dispună trupele la o distanţă apreciabilă, astfel încât să nu fie atacat cât timp oamenii lui îşi ocupau poziţiile în zidul de scuturi; doar după ce intrau în formaţie şi caii erau puşi la adăpost avea să le dea ordinul să avanseze, însă cu paşi mici. Trebuie să ai un curaj uriaş să lupţi în zidul de scuturi când poţi mirosi răsuflarea inamicului tău, iar tăişurile cad şi împung. Avea să înainteze încet, conştient de superioritatea sa numerică, dar precaut în caz că saxonii care aşteptau i-ar fi întins o cursă. Haki nu-şi putea permite să piardă oameni. Avea mari şanse să învingă, dar tot trebuia să fie cu băgare de seamă.

Normanzii din Irlanda se răspândeau prin toată Britania. Finan, tovarăşul tatei, pretindea că triburile irlandeze erau un inamic de temut, astfel că normanzii nu putuseră înainta dincolo de coasta de est a insulei. Cum însă ţinutul de pe malul britanic al mării, între Mærse şi regatele scote, era sălbatic, neumblat, ei înfruntaseră valurile pentru a se stabili în văile din Cumbraland. Cumbraland era de fapt o parte din Northumbria, dar regele danez din Eoferwic îi primise cu dragă inimă pe nou-veniţi. Danezii se temeau de puterea crescândă a saxonilor, iar normanzii din Irlanda erau luptători neînfricaţi care-i puteau ajuta să-şi apere pământurile. Haki era doar ultimul din şirul celor care sosiseră cu speranţa de a se îmbogăţi pe spezele Merciei, lucru pentru care fuseserăm trimişi să-l distrugem.

— Aduceţi-vă aminte! le-am strigat oamenilor mei. Doar unul dintre ei trebuie lăsat în viaţă!

„Lasă-l pe unul în viaţă” a fost întotdeauna sfatul tatălui meu. „Lasă pe unul să ducă veştile proaste acasă ca să-i înfricoşeze pe ceilalţi”, deşi bănuiam că Haki îşi luase toţi oamenii cu el, ceea ce însemna că supravieţuitorul, dacă avea să fie unul, urma să ducă vestea înfrângerii văduvelor şi orfanilor. Preoţii ne spun să ne iubim duşmanii, dar să nu le arătăm milă. Haki n-o merita oricum. Se apucase să jefuiască ţinuturile din jurul Ceasterului, iar garnizoana de acolo, nu îndeajuns de numeroasă încât să păzească zidurile şi în acelaşi timp să trimită o ceată care să-l atace peste fluviu, trimisese după ajutor. Noi eram ajutorul, şi acum călăream spre apus pe lângă pârâul care devenea tot mai lat, mai adânc şi mai leneş. Pe mal, crengile golaşe ale aninilor erau înclinate spre est din pricina vântului

care bătea necontenit dinspre largul mării. Am lăsat în urmă o fermă arsă din care nu mai rămăseseră decât pietrele înnegrite ale unei vetre. Fusese cea mai sudică fermă a lui Haki şi prima pe care-o atacaserăm. În cele două săptămâni de când ne aflam în Ceaster îi nimiciserăm o duzină de ferme, luându-i vitele, ucigând bărbaţii şi ducând copiii în robie. Acum credea că ne prinsese în cursă.

Mişcarea armăsarului meu făcea ca greaua cruce de aur care-mi atârna la gât să-mi salte pe piept. Am privit spre miazăzi, unde soarele era un disc de argint ascuns în nori, şi am ridicat o rugă tăcută către Odin. Sunt pe jumătate păgân, poate mai puţin de jumătate, dar până şi tatei i se întâmpla să se roage la zeul creştin.

— Sunt mulţi zei, îmi spunea el adesea, şi nu ştii niciodată care dintre ei e treaz, aşa că roagă-te la toţi.

Aşa că m-am rugat lui Odin. „Sunt din sângele tău", i-am spus, „aşa că apără-mă", şi chiar eram din sângele lui, pentru că familia noastră se trage din Odin. El a coborât pe pământ şi s-a culcat cu o fată, dar asta cu mult timp înainte ca poporul nostru să traverseze marea ca să ocupe Britania.

„Nu s-a culcat cu fata aia", îl puteam auzi pe tata mustrându-mă. „I-a tras-o ca lumea, şi nu dormi când faci asta."

Mă întrebam de ce zeii nu mai coboară pe pământ. Dacă ar face-o, tuturor le-ar fi mult mai lesne să creadă.

— Nu aşa de repede! strigă Sihtric, alungându-mi gândurile despre zeii care şi-o trăgeau cu fete. Am văzut că trei dintre oamenii noştri mai tineri dăduseră pinteni înainte. Retrageţi-vă! le ordonă Sihtric, apoi îmi zâmbi. Nu-s departe, stăpâne!

— Ar trebui să trimitem iscoade, spuse Rædwald.

— Le-am lăsat destul timp, am zis. Mergem peste ei.

Ştiam că Haki avea să-şi pună oamenii să descalece ca să atace zidul de scuturi care-i aştepta. Caii nu se reped într-un zid de scuturi, ci încearcă să-l ocolească. Prin urmare, oamenii lui Haki aveau să-şi formeze propriul zid de scuturi ca să-i înfrunte pe saxonii poziţionaţi pe movila lungă şi joasă. Dar noi aveam să le cădem în spate luând cu asalt partea dindărăt a zidului de scuturi, care nu este aşa îndesată precum cea din faţă. Partea din faţă e o barieră de netrecut, pe când partea din spate e cea de unde se răspândeşte panica.

Ne-am întors uşor către nord şi, când am trecut creasta unui deal, i-am văzut. Soarele se strecurase printr-o spărtură din nori luminând emblemele creştine de pe culme şi licărind în tăişurile care aşteptau acolo. Şaizeci şi cinci de oameni, doar şaizeci şi cinci, un zid de scuturi strâns, pe două rânduri, în spatele stindardelor ornate cu cruci, iar între ei şi noi se aflau războinicii lui Haki, pregătindu-se să se aşeze în poziţie. Şi mai aproape de noi, puţin în dreapta, se aflau caii lui, păziţi de nişte băieţi.

— Rædwald, am spus, trei oameni care să alunge caii!

— Da, stăpâne!

— Mergi cu ei, Godric! i-am strigat servitorului meu în timp ce cumpăneam în mână suliţa grea cu mâner de frasin.

Normanzii tot nu ne văzuseră. Tot ce ştiau era că nişte mercieni călare pătrunseseră adânc în teritoriul lui Haki, iar ei îi urmăriseră, cu gând să-i măcelărească, însă acum descopereau că fuseseră atraşi într-o capcană.

— Ucideţi-i! am strigat înfigându-mi pintenii în coastele calului.

„Ucideţi-i!" Despre asta cântă poeţii. Seara, în sala mare, când fumul din vatră se ridică spre grinzi şi cornurile sunt umplute cu bere, iar harpistul ciupeşte strunele, ascultăm cu toţii cântecul bătăliei. Sunt cântecele familiei noastre, ale poporului nostru, şi în felul acesta rememorăm trecutul. Poetului îi spunem bard, căci cu barda poţi da formă lucrurilor, iar un poet dă formă trecutului ca să ne amintim de măreţia strămoşilor noştri şi de felul în care ne-au adus ei pământuri, femei, vite şi glorie. „Nu va fi niciun cântec normand despre Haki", m-am gândit, „pentru că va fi un cântec saxon despre o victorie saxonă."

Şi am atacat cu suliţa bine strânsă, cu scutul lipit de trup. Hearding, armăsarul meu, fiară curajoasă, bătea în pământ cu copitele grele, la stânga şi la dreapta mea galopau alţi cai, suliţele erau ţinute în jos, bidiviii scoteau aburi pe nări. Oamenii din ultimul rând al zidului de scuturi se întoarseră uluiţi, neştiind ce să facă. Unii alergară spre caii lor, alţii se străduiră să facă alt zid de scuturi ca să ne înfrunte. Când am observat spărturile tot mai largi din formaţia lor am ştiut că deja erau morţi. Dincolo de ei, pe movilă, războinicii saxoni îşi aduceau caii, dar noi urma să începem măcelul.

Şi asta am şi făcut.

Mi-am fixat privirea pe o matahală cu barbă neagră ce purta o cămaşă de zale de preţ şi un coif cu pene de vultur pe creastă. Urla, pasămite îşi chema oamenii să închidă zidul lipindu-şi scuturile de al său, pe care era vopsit un vultur cu aripile întinse, dar când mi-a surprins privirea şi-a cunoscut soarta. Şi-a ridicat scutul, şi-a dus înapoi spada şi am ştiut că avea să dea în Hearding, sperând să-l orbească ori să-i spargă dinţii. Luptă-te întotdeauna cu calul, nu cu călăreţul. Răneşte sau ucide calul, şi călăreţul va deveni o victimă. Zidul de scuturi se sparse, pradă valului de panică, se auzeau urletele oamenilor care încercau să-i adune pe fugari. M-am aplecat ţintind cu suliţa şi l-am atins pe Hearding cu genunchiul stâng. El făcu un salt în lături, iar bărbatul cu barbă neagră se roti. Spada lui făcu o tăietură pe pieptul armăsarului, una destul de brutală cât să-i dea sângele, dar nu aducătoare de moarte. În aceeaşi clipă, suliţa mea trecu prin scutul lui, sfărâmând lemnul de salcie şi străpungându-i zalele. Când am simţit vârful zdrobindu-i osul pieptului am dat drumul mânerului de frasin,

mi-am scos spada şi l-am tras înapoi pe Hearding ca să înfig Pliscul-Corbului în spinarea altui inamic. Lama făurită de vrăjitor străpunse zalele ca şi cum ar fi trecut prin scoarţa unui copac. Hearding se înfipse printre doi duşmani, aruncându-i pe amândoi la pământ, şi ne-am rotit iarăşi. Întregul câmp era un haos de oameni intraţi în panică printre care călăreţii îşi înfigeau pintenii căutând să ucidă, iar dinspre movilă veneau alţi călăreţi. Trupele noastre omorau şi urlau, cu stindardele fluturând deasupra capetelor.

— Merewalh! strigă o voce ascuţită. Opreşte caii!

Câţiva normanzi ajunseseră la caii lor, dar Merewalh, un războinic încercat, se repezi să-i omoare. Haki încă trăia, înconjurat acum de treizeci-patruzeci de soldaţi de-ai lui care formaseră un baraj de scuturi pentru stăpânul lor, iar oamenii aceia puteau doar privi cum mureau pe capete camarazii lor. Pieriseră şi unii dintre ai noştri. Puteam vedea trei cai fără călăreţi şi un alt cal în agonie, zvâcnind din copite într-o baltă de sânge. Când m-am întors spre el, am răsturnat un inamic care se străduia să se ridice. Era ameţit, iar eu l-am ameţit şi mai mult cu o lovitură peste coif, culcându-l la pământ. Din stânga mea mugea un altul, rotind un topor pe care-l ţinea cu amândouă mâinile. Hearding se răsuci, agil ca o pisică, şi toporul ricoşă din scutul meu. Ne-am întors iarăşi, Pliscul-Corbului tăie o dată şi am văzut strălucirea sângelui. Am răcnit voios, strigându-mi numele astfel încât duşmanii să ştie cine i-a trimis pe lumea cealaltă.

Am dat pinteni înainte, cu spada lăsată în jos, căutând calul alb numit Gast. L-am zărit la o depărtare de cincizeci-şaizeci de paşi. Cel care-l călărea se năpusti spre rămăşiţele zidului de scuturi al lui Haki, dar alţi trei bidivii făcură un salt în calea lui. Apoi a trebuit să-l dau uitării pe Gast, pentru că un bărbat roti o spadă spre mine trecându-mi-o pe deasupra capului. Omul îşi pierduse coiful, şi jumătate din faţă îi era acoperită de sânge. Am putut să văd şi mai mult sânge scurgându-i-se de sub coaste, dar avea o expresie sumbră, ochi tăioşi, căliţi în luptă, şi mugea a moarte. Am parat cu Pliscul-Corbului care-i rupse spada în două, astfel încât vârful străpunse oblâncul şeii şi rămase acolo. Partea de jos mă izbi în cizma dreaptă, şi am simţit sângele şiroind când omul se împletici. I-am sfărâmat ţeasta cu Pliscul-Corbului şi am gonit mai departe, văzând că Gerbruht se dăduse jos de pe cal şi lovea cu toporul un inamic mort sau doar muribund. Gerbruht îi scosese deja măruntaiele, iar acum părea hotărât să separe carnea de oase. Urlând furios, izbea de zor împroşcând iarba cu bucăţi de carne, sânge, zale şi aşchii de os.

— Ce faci acolo? i-am strigat.

— M-a făcut gras! îmi răspunse Gerbruht, un frizon care ni se alăturase în timpul iernii. Nemernicul ăsta m-a făcut gras!

— Păi eşti gras! i-am zis, şi ăsta era adevărul.

Gerbruht avea o burtă ca de porc, picioare ca trunchiurile de copac şi trei guşi sub barbă, dar era şi extrem de puternic. Un om înfricoşător când îl înfruntai în luptă şi un prieten bun pe care să-l ai alături în zidul de scuturi.

— N-o să mă mai facă gras, mârâi Gerbruht, după care îşi înfipse toporul în ţeasta inamicului, scoţându-i la iveală creierul. Nemernic slăbănog!

— Înfuleci prea mult, i-am spus.

— Pentru că mi-e tot timpul foame, de aia!

Când mi-am rotit calul, mi-am dat seama că lupta se terminase. Haki şi apărătorii lui erau încă în viaţă, dar erau depăşiţi numeric şi înconjuraţi. Saxonii noştri descălecau ca să-i ucidă pe răniţi şi să despoaie cadavrele de zale, arme, argint şi aur. Ca tuturor oamenilor de la miazănoapte, acestor războinici le plăcea să-şi împodobească braţele cu verigi pentru a se făli cu priceperea lor în luptă; am adunat verigile, fibulele, tecile împodobite şi colanele într-o mantie zdrenţuită şi îmbibată în sânge. De pe stârvul celui cu barbă neagră am luat o verigă de aur gravată cu literele colţuroase folosite de normanzi şi mi-am tras-o pe încheietura stângă, alături de celelalte brăţări. Sihtric rânjea. Avea un prizonier, un flăcău speriat care era aproape de maturitate.

— Unicul nostru supravieţuitor, stăpâne, mă înştiinţă el.

— Foarte bine, am zis. Taie-i mâna cu care ţine spada şi dă-i un cal. Pe urmă, poate să plece.

Haki ne urmărea. M-am apropiat călare de normanzii care mai rămăseseră şi m-am oprit să-l privesc. Era un bărbat îndesat, cu faţa plină de cicatrice şi cu o barbă castanie. Coiful îi dispăruse în luptă, şi părul negru, în neorânduială, era îmbibat de sânge. Urechile îi erau ieşite ca toartele unei carafe. Îmi întoarse sfidător privirea. Ciocanul lui Thor, de aur, îi atârna pe pieptarul zalei. Am numărat douăzeci şi şapte de oameni în jurul lui. Formau un cerc strâns, cu scuturile în afară.

— Creştinează-te, şi ai putea să rămâi în viaţă, i-am strigat în daneză.

Mă înţelese, deşi mă îndoiam că daneza era limba lui. Râse la propunerea mea, apoi scuipă. Nici măcar nu eram sigur că-i spusesem adevărul, deşi mulţi inamici învinşi erau cruţaţi dacă acceptau să se convertească şi să se boteze. Nu eu luam hotărârea, ci persoana din şaua iepei înalte şi albe pe nume Gast. M-am întors spre oamenii mei care-i înconjuraseră pe Haki şi pe supravieţuitori şi am văzut că persoana de pe calul alb privea dincolo de mine.

— Lăsaţi-l pe Haki în viaţă, ucideţi-i pe ceilalţi.

Nu a durat mult. Cei mai mulţi dintre curajoşii normanzi îşi pierduseră deja viaţa, aşa că doar o mână de luptători hârşiţi în bătălii

mai erau cu Haki, restul fiind adolescenţi, dintre care mulţi strigau că se predau, dar erau numaidecât doborâţi. Merewalh, un om de ispravă care-l părăsise pe lordul Æthelred ca s-o urmeze pe Æthelflæd, comanda atacul, şi Merewalh fu cel care-l trase pe Haki din grămada însângerată, îi luă spada şi scutul şi-l sili să cadă în genunchi în faţa calului alb.

Haki îşi ridică privirea. Soarele coborâse spre asfinţit, aflându-se acum în spatele lui Gast şi deci orbindu-l, dar normandul percepea fără greş ura şi dispreţul persoanei din şa. Îşi înclină capul ca să şi-l plaseze în umbra iepei, aşa că acum putea să vadă zalele france lustruite, frecate cu nisip până luceau ca argintul. Putea să vadă mantia albă de lână, tivită cu blană mătăsoasă de nevăstuică. Putea să vadă cizmele înalte, legate cu şnur alb, şi teaca spadei, lungă, împodobită cu argint. Dacă ar fi îndrăznit să-şi ridice ochii mai mult ar fi văzut ochii albastru-intens de pe faţa severă, încadrată de părul blond ce ieşea de sub coiful la fel de bine lustruit ca şi zalele. Coiful era încercuit de o bandă de argint şi avea o cruce de argint pe creastă.

— Daţi-i jos zalele, ordonă călăreaţa îmbrăcată în alb de pe calul alb.

— Îndată, stăpână, spuse Merewalh.

Era chiar Lady Æthelflæd, fiica lui Alfred, fostul rege al Wessexului. Era măritată cu Æthelred, cârmuitorul Merciei, dar toţi cei din Wessex şi din Mercia ştiau că fusese ani în şir iubita tatălui meu. Æthelflæd venise cu trupele sale să întărească garnizoana din Ceaster, şi tot ea născocise capcana care-l adusese acum pe Haki în genunchi în faţa calului ei.

— Ai făcut treabă bună, îmi spuse, aproape cu pizmă.

— Mulţumesc, doamnă.

— Duceţi-l la miazăzi, porunci ea arătând spre Haki. Poate să moară la Gleawecestre.

M-am gândit că era o hotărâre ciudată. De ce nu-l lăsa să moară acolo, pe iarba palidă a iernii?

— Nu te întorci şi Domnia Ta în sud, stăpână? am întrebat-o.

Deşi întrebarea era obraznică, îmi răspunse:

— Am multe de făcut aici. O să-l duci tu. Ridică mâna înmănuşată să mă oprească pe când făceam stânga-mprejur şi adăugă: Fă în aşa fel încât să ajungi înainte de ziua sfântului Cuthbert. M-ai auzit?

Am făcut o plecăciune, apoi i-am legat mâinile lui Haki la spate şi l-am suit pe o gloabă. Am ajuns la Ceaster după ce se lăsase seara. Lăsaserăm trupurile normanzilor acolo unde căzuseră, hrană pentru corbi, dar morţii noştri, în număr doar de cinci, i-am cărat cu noi. Am luat toţi caii lor, împovărându-i cu armele capturate, cu zale, haine şi cu scuturi. Ne-am întors victorioşi, ducând steagul lui Haki. Arboram stindardul lordului Æthelred, înfăţişând un cal alb, pe acela al

sfântului Oswald şi drapelul ciudat al lui Æthelflæd, cu o gâscă albă ţinând o spadă şi o cruce. Gâsca era simbolul sfintei Werburgh, o femeie cuvioasă care odinioară alungase un cârd de gâşte dintr-un lan cu porumb, deşi nu puteam să pricep de ce o treabă pe care ar fi putut-o face orice copilă de zece ani strigând din toţi rărunchii era socotită o minune. Până şi un câine cu trei picioare ar fi putut să alunge din lan păsările flămânde, dar nu era un comentariu pe care aş fi cutezat să-l fac de faţă cu Æthelflæd, care o ţinea la mare preţ pe sfânta sperietoare de gâşte.

Burhul Ceaster fusese construit de romani, drept care meterezele erau de piatră, pe când cele ridicate de noi, saxonii, au întărituri de pământ şi lemn. Am trecut pe sub platforma de luptă de la poartă, apoi printr-un tunel luminat de torţe şi de acolo în strada principală, care se întindea dreaptă ca o săgeată printre clădirile de piatră. Bocănitul copitelor răsuna cu ecou, dar fu acoperit peste câteva clipe de clopotele bisericii Sfântul Petru care anunţau întoarcerea lui Æthelflæd.

Æthelflæd şi însoţitorii ei merseră la biserică spre a mulţumi pentru victorie, urmând să se adune apoi în sala mare din centrul oraşului. Sihtric şi cu mine l-am dus pe Haki într-o mică colibă de piatră, lăsându-l legat la mâini peste noapte.

— Am aur, spuse el în daneză.

— Ai paie drept pat şi pişat drept bere, se răsti Sihtric.

Am închis uşa şi, lăsând doi oameni să-l păzească, am pornit spre sala mare.

— Aşadar, plecăm la Gleawecestre? mă întrebă Sihtric.

— Aşa a spus ea.

— Atunci o să fii fericit.

— Eu?

Zâmbi ştirb.

— Roşcata de la Snopul de Grâu.

— Una dintre multe altele, Sihtric, am spus voios, una dintre multe altele.

— Şi fata de la ferma de lângă Cirrenceastre?

— Este văduvă, am spus ţeapăn, şi ţi-am explicat că e datoria noastră de creştini să protejăm văduvele.

— Aşa se cheamă acuma? Protecţie? râse el. O să te însori cu ea?

— Bineînţeles că nu. O să mă însor pentru pământ.

— Ar trebui să fii deja însurat. Câţi ani ai?

— Cred că douăzeci şi unu.

— Atunci, ar fi trebuit să fii însurat demult. Ce zici de Ælfwynn?

— Ce să zic?

— E o iepşoară drăguţă, şi îndrăznesc să spun că se pricepe la galop, chicoti Sihtric împingând uşa grea.

Am intrat în sala luminată de opaiţe cu seu şi de focul uriaş din vatra de piatră brută care spărsese podeaua romană. Nu erau destule mese pentru garnizoana burhului şi pentru oamenii lui Æthelflæd, aşa că unii stăteau ghemuiţi pe podea, deşi mie mi se rezervase un loc la masa înaltă, aproape de Æthelflæd. Unul din cei doi preoţi care o încadrau intonă o rugăciune lungă în latină înainte de a ni se îngădui să mâncăm.

Mi-era teamă de Æthelflæd. Avea trăsături aspre, deşi se spunea că fusese frumoasă în tinereţe. În anul acela, 911, probabil că avea patruzeci de ani sau mai mult, iar în părul blond îi apăruseră şuviţe de un cenuşiu-deschis. Avea ochi foarte albaştri şi o privire care-i tulbura şi pe cei mai bravi bărbaţi. Era o privire rece şi meditativă, ca şi cum ţi-ar fi pătruns gândurile şi le-ar fi dispreţuit. Nu eram singurul care se temea de Æthelflæd. Propria ei fiică, Ælfwynn, se ascundea de maică-sa. Îmi plăcea Ælfwynn, care râdea şi făcea pozne tot timpul. Era ceva mai tânără decât mine, copilăriserăm împreună şi mulţi credeau că ar fi trebuit să ne căsătorim. Habar n-aveam dacă Æthelflæd ar fi fost de acord. Părea să nu mă placă, dar părea să nu-i placă pe cei mai mulţi; cu toate astea, era adorată în Mercia. Soţul ei, Æthelred, era cârmuitorul Merciei, însă poporul o iubea pe soţia lui, de care se despărţise.

— Gleawecestre, îmi spuse ea acum.

— Da, doamnă.

— Să iei toată prada, pe toată. Foloseşte căruţe. Şi ia şi prizonierii.

— Aşa voi face, doamnă.

Prizonierii erau în cea mai mare parte copii pe care-i luaserăm de la fermele lui Haki în primele zile ale raidului nostru. Urmau să fie vânduţi ca robi.

— Şi trebuie să ajungi înainte de ziua sfântului Cuthbert, stărui ea. Ai înţeles?

— Înainte de ziua sfântului Cuthbert, am repetat conştiincios.

Mă privi lung, în tăcere. Preoţii care o flancau se holbară şi ei la mine, cu expresii la fel de ostile pe chip.

— Şi o să-l iei pe Haki, urmă ea.

— Şi pe Haki, am spus.

— Şi-o să-l spânzuri în faţa conacului soţului meu.

— S-o faci încet, completă unul dintre preoţi.

Există două moduri de a spânzura un om, modul rapid şi modul încet, agonizant.

— Da, părinte, am zis.

— Dar mai întâi arată-l oamenilor, porunci Æthelflæd.

— Aşa voi face, doamnă, bineînţeles, am spus, după care am şovăit.

— Ce e? întrebă ea, observându-mi ezitarea.

— Oamenii vor vrea să ştie de ce ai rămas aici.

Ea se înfurie, iar cel de-al doilea preot se încruntă.

— Nu e treaba lor… începu el.

Æthelflæd îi făcu semn să tacă.

— Mulţi normanzi părăsesc Irlanda, spuse ea alegându-şi cuvintele, şi vor să se stabilească aici. Trebuie opriţi.

— Înfrângerea lui Haki o să-i înfricoşeze, am sugerat eu precaut.

Ea nu luă în seamă complimentul meu stângaci.

— Ceaster îi împiedică să urce pe Dee, dar Mærse este deschis. Voi construi un burh pe malul lui.

— O idee bună, doamnă.

M-am ales cu o privire atât de dispreţuitoare, că am roşit. Concediat cu un gest, m-am întors la tocana de oaie. O urmăream cu colţul ochiului, remarcându-i linia aspră a bărbiei şi gura strânsă într-o expresie tristă, şi mă întrebam ce anume îl atrăsese pe tata la ea şi de ce bărbaţii o adorau.

Mai aveam însă numai o zi în care să stau la ordinele ei.

— Oamenii o urmează pentru că, în alt fel decât tatăl tău, ea e singura care se dovedeşte întotdeauna gata să lupte, îmi spuse Sihtric.

Călătoream spre sud pe un drum pe care ajunsesem să-l cunosc bine în ultimii ani. Urma hotarul dintre Mercia şi Ţara Galilor, un hotar care era obiect de permanentă dispută între regatele galeze şi cele merciene. Fireşte, galezii erau duşmanii noştri, dar era o duşmănie fără noimă, pentru că şi ei erau creştini, şi n-am fi câştigat niciodată bătălia de la Teotanheale fără ajutorul acelor galezi creştini. Uneori luptau pentru Hristos, cum o făcuseră la Teotanheale, dar la fel de des luptau şi pentru pradă, mânând vite şi robi în văile dintre munţii lor. Aceste raiduri constante duseseră la apariţia burhurilor de-a lungul drumului, orăşele fortificate unde oamenii îşi puteau găsi refugiu atunci când venea inamicul şi de unde o garnizoană putea porni să-l atace.

Călătoream cu treizeci şi şase de oameni şi cu Godric, servitorul meu. Patru războinici erau mereu în faţă, cercetând marginile drumului de teama unei ambuscade, în vreme ce restul îl păzeau pe Haki şi cele două căruţe pline cu pradă. Mai păzeam şi optsprezece copii destinaţi pieţei de sclavi, deşi Æthelflæd insistase ca mai întâi să-i arătăm pe prizonieri gloatei din Gleawecestre.

— Vrea spectacol, îmi spuse Sihtric.

— Chiar aşa! zise părintele Fraomar. Le vom da de ştire celor din Gleawecestre că i-am înfrânt pe inamicii lui Hristos.

Era unul dintre preoţii docili ai lui Æthelflæd, încă tânăr, zelos şi entuziast. Dădu din cap spre căruţa din faţa noastră, încărcată cu zale, scuturi şi arme.

— Cu banii pe care-i luăm pe astea o să putem ridica noul burh, lăudat fie Domnul!

— Lăudat fie Domnul, am repetat scrupulos.

După cum ştiam, banii erau marea problemă a lui Æthelflæd. Pentru a construi noul burh care să păzească fluviul Mærse avea nevoie de argint, şi niciodată nu era de-ajuns. Soţul ei încasa rentele latifundiare, taxele comerciale şi plăţile obişnuite, iar lordul Æthelred o ura pe Æthelflæd. O fi fost ea iubită în Mercia, însă Æthelred controla vistieria, iar oamenii se fereau să-l supere. Chiar şi acum, când Æthelred zăcea bolnav la Gleawecestre, supuşii veneau să-i aducă omagii. Doar cei mai curajoşi şi mai înstăriţi riscau să-şi atragă mânia lui oferindu-i oameni şi argint lui Æthelflæd.

Æthelred era pe moarte. În timpul bătăliei de la Teotanheale fusese lovit în ceafă de o suliţă care-i găurise coiful şi-i intrase în ţeastă. Supravieţuise în ciuda tuturor aşteptărilor, deşi unele zvonuri spuneau că era ca şi mort, că aiura ca un lunatic, că-i curgeau balele şi era străbătut de spasme; mai mult, uneori urla ca un lup spintecat. Întreaga Mercie îi aştepta moartea şi întreaga Mercie se întreba ce urma să se întâmple după aceea. Dar nimeni nu vorbea despre asta, cel puţin nu făţiş, deşi în spatele uşilor închise acesta era principalul subiect de discuţie.

Totuşi, spre surprinderea mea, părintele Fraomar aduse vorba despre starea lui Æthelred încă din prima noapte. Mergeam încet din cauza căruţelor şi a prizonierilor, aşa că trebuiserăm să poposim la o fermă de lângă Westune. În partea aceasta din Mercia apăruseră aşezări noi ce erau păzite de burhul de la Ceaster. Ferma îi aparţinuse unui danez, dar acum era locuită de un mercian chior cu soţia sa, patru fii şi şase robi. Casa era o cocioabă de lut, lemn şi paie, şopronul vitelor era ca vai de el, făcut din răchită prin care pătrundea apa, dar toate astea erau înconjurate de o palisadă zdravănă din trunchiuri de stejar.

— Galezii nu sunt prea departe, mă lămuri el observând că priveam mirat întăriturile.

— Nu te poţi apăra cu şase robi, i-am spus.

— Vin şi vecinii, zise el.

— Ei te-au ajutat să ridici palisada?

— Da.

I-am legat gleznele lui Haki, ne-am asigurat că nodurile erau bine făcute, apoi l-am priponit de un plug care fusese abandonat în spatele unui morman de bălegar. Cei optsprezece copii fură înghesuiţi în casă, unde-i păzeau doi oameni, iar noi, ceilalţi, ne-am căutat fiecare câte un loc în curtea plină de bălegar. Am aprins un foc. Gerbruht mânca temeinic, umplându-şi burta cât un butoi, în vreme ce Redbad, un alt frizon, cânta la naiul lui făcut din trestii. Notele melancolice umpleau

cu tristeţe aerul nopţii. Scânteile zburau spre cer. Plouase mai devreme, dar norii se împrăştiaseră descoperind stelele. Câteva scântei căzură pe acoperişul colibei; m-am întrebat dacă paiele aveau să ia foc, dar muşchiul umed stingea rapid fărâmele aprinse.

— Nunnaminster, spuse deodată părintele Fraomar.

— Nunnaminster? am întrebat după o pauză.

Părintele urmărea şi el scânteile care zburau pe acoperiş, unde se stingeau.

— Mănăstirea din Wintanceaster unde a murit Lady Ælswith, îmi zise, fără a mă lămuri câtuşi de puţin.

— Soţia regelui Alfred?

— Dumnezeu să-i odihnească sufletul, murmură el făcând semnul crucii. Ea a construit mănăstirea după moartea regelui.

— Şi ce e cu ea? am întrebat, încă năuc.

— O parte a mănăstirii a ars după moartea ei. Din cauza scânteilor căzute pe acoperişul de paie.

— Ăsta e prea umed, am spus arătând spre casă.

— Fireşte, zise preotul fără să-şi ia ochii de la scânteile care cădeau pe acoperiş. Unii spun că focul a fost răzbunarea diavolului. Se opri ca să-şi facă iar cruce, apoi continuă: Pentru că Lady Ælswith era un suflet tare pios şi scăpase de uneltirile lui.

— Tata susţinea tot timpul că nu era decât o căţea duşmănoasă, am cutezat să spun.

Părintele Fraomar se încruntă, apoi se destinse şi-mi oferi un zâmbet ironic.

— Dumnezeu să-i odihnească sufletul. Am auzit că nu a fost o femeie blândă.

— Care femeie este? oftă Sihtric.

— Lady Æthelflæd n-o să vrea, murmură Fraomar.

Am şovăit, pentru că discuţia se îndrepta într-o direcţie periculoasă.

— Ce n-o să vrea? am întrebat în cele din urmă.

— Să meargă la mănăstire.

— Asta o să se întâmple?

— Ce altceva? zise Fraomar sumbru. Soţul ei moare, rămâne văduvă, şi încă o văduvă cu mari moşii şi o putere imensă. Oamenii nu vor vrea s-o vadă măritându-se iar. Noul ei soţ ar putea deveni prea puternic. Şi apoi…

Vocea i se stinse.

— Şi apoi? întrebă calm Sihtric.

— Lordul Æthelred şi-a făcut testamentul, Dumnezeu să-l aibă în paza Lui.

— Iar testamentul spune că soţia sa va merge la mănăstire? am şoptit.

— Ce altceva ar putea să facă? Ăsta e obiceiul.

— Nu mi-o pot închipui călugăriţă, am spus.

— Păi este o femeie sfântă. O femeie bună, spuse Fraomar cu înflăcărare, după care-şi aminti că era o adulteră. Nu e perfectă, fireşte, dar toţi greşim, nu-i aşa? Toţi avem păcate.

— Şi fiica ei? am vrut să ştiu. Ælfwynn?

— Eh, o prostuţă, pufni Fraomar.

— Dar dacă cineva se însoară cu ea… am sugerat, însă am fost întrerupt.

— Este femeie! Nu poate moşteni puterea tatălui ei! Părintele Fraomar râse la o asemenea idee. Nu, cel mai bun lucru pentru Ælfwynn va fi să se mărite peste hotare. Să se mărite departe de aici! Poate cu un senior franc? Ori asta, ori va merge la mănăstire cu maică-sa.

Discuţia devenise periculoasă, căci nimeni nu ştia ce urma după moartea lui Æthelred, până la care nu mai era mult. Mercia nu avusese un rege, însă Æthelred avea aproape aceleaşi puteri ca un suveran. Îşi dorise din tot sufletul să ajungă rege, dar avea nevoie de saxonii din vest ca să apere hotarele Merciei, şi aceştia nu priveau cu ochi buni ideea unui rege mercian, sau mai degrabă voiau ca un om de-al lor să conducă în Mercia. Deşi Mercia şi Wessex erau aliate, între ele nu exista vreo poveste de dragoste. Mercienii aveau un trecut de care erau mândri, acum erau vasalii vecinilor, iar dacă Edward al Wessexului se proclama rege şi peste ei le-ar fi stârnit nemulţumirea. Nimeni nu ştia ce urma să se întâmple, cum nimeni nu ştia ce să facă. Să jure credinţă Wessexului? Sau vreunui ealdorman mercian?

— Păcat că lordul Æthelred nu are un moştenitor, oftă părintele Fraomar.

— Nu un moştenitor legal, am spus eu.

Spre surprinderea mea, preotul râse.

— Nu un moştenitor legal, într-adevăr, dar Domnul o să ne lumineze calea, încheie el pios.

A doua zi, cerul se întunecă de nori groşi care veneau dinspre dealurile galeze. Pe la mijlocul dimineţii ploua deja, şi continua să plouă şi când am pornit spre sud. Drumurile pe care mergeam fuseseră făcute de romani, şi noaptea găseam adăpost în ruinele forturilor romane. Nu am întâlnit niciun tâlhar galez, iar după bătălia de la Teotanheale eram siguri că danezii nu s-ar fi aventurat să ne hărţuiască atât de departe de ţinuturile lor.

Deşi ploaia şi prizonierii ne îngreunau înaintarea, am reuşit să ajungem cu două zile înainte de ziua sfântului Cuthbert, însă abia după ce am intrat în oraş am înţeles de ce Æthelflæd acorda o asemenea importanţă acelei zile. Părintele Fraomar dădu pinteni calului ca să ne anunţe sosirea; clopotele bisericilor din oraş prinseră

să bată în cinstea noastră, iar o mică gloată se adună să ne aştepte lângă arcada porţii. Ne-am arborat stindardele: capul meu de lup, steagul sfântului Oswald, calul alb al lui Æthelred şi gâsca lui Æthelflæd. Stindardul lui Haki era purtat de Godric, servitorul meu, care-l târa prin noroi. Mica noastră procesiune era deschisă de un car cu prăzi, după care veneau copiii prizonieri, apoi Haki legat cu o funie de coada calului lui Godric. A doua căruţă venea în spate, în vreme ce războinicii mei se desfăşuraseră de ambele părţi ale coloanei. Era o paradă meschină, căci după Teotanheale plimbaserăm prin oraş peste douăzeci de căruţe cu prăzi, alături de prizonieri, cai şi o duzină de stindarde duşmane. Totuşi, chiar şi mica mea procesiune le oferea cetăţenilor din Gleawecestre un prilej de sărbătoare, şi am fost ovaţionaţi pe tot drumul de la poarta de nord până la intrarea în palatul lui Æthelred. Doi preoţi azvârleau cu balegă în Haki, iar gloata se distra de minune văzând nişte băieţei care alergau pe de lături şi-l batjocoreau pe normand.

Pe trepte ne aştepta Eardwulf, comandantul gărzii şi fratele lui Eadith, ibovnica lordului Æthelred. Eardwulf era isteţ, chipeş, ambiţios şi eficient. Condusese trupele lui Æthelred împotriva galezilor obţinând victorii importante, iar oamenii spuneau că luptase bine la Teotanheale.

— Puterea lui vine dintre coapsele surorii sale, dar să nu-l subestimezi, îmi spusese tata. E primejdios.

Primejdiosul Eardwulf purta o cămaşă de zale strălucind de atâta lustruire şi o mantie bleumarin tivită cu blană de vidră. Avea capul descoperit, iar părul negru, uns cu ulei şi lins pe spate, şi-l legase cu o panglică maronie. Spada grea era învelită în piele moale decorată cu aur. Era flancat de doi preoţi şi de şase oameni de-ai săi, purtând cu toţii simbolul lordului Æthelred – calul alb. Când ne văzu, zâmbi. Am văzut cum privirea i se opri pe stindardul lui Æthelflæd în timp ce venea alene spre noi.

— Mergi la piaţă, Lord Uhtred?

— Am sclavi, armuri, spade, suliţe, topoare. Vrei să cumperi?

— Şi el? întrebă Eardwulf smucind degetul mare spre Haki.

M-am răsucit în şa.

— E Haki, o căpetenie normandă ce se gândea să se îmbogăţească pe spinarea Merciei.

— Şi pe el îl vinzi?

— Îl spânzur. Stăpâna mea vrea să-l spânzur chiar aici.

— Stăpâna ta?

— Ca şi a ta, am spus, ştiind că-l scoteam din minţi. Lady Æthelflæd.

Dacă se mâniase, n-o arăta, ci continua să zâmbească.

— A fost ocupată în ultima vreme, zise el pe un ton glumeţ. Are de

gând să vină încoace?

Am clătinat din cap.

— Are treabă în nord.

— Şi eu care credeam c-o să fie aici peste două zile pentru întrunirea witanului!

— Witanul? am făcut uimit.

— Nu e treaba ta, spuse el caustic, nu eşti invitat.

Mi-am dat seama că witanul urma să se întrunească de ziua sfântului Cuthbert; aşadar, Æthelflæd voise să ajungem înainte ca seniorii de vază din Mercia să se adune la sfat. Trebuia să le amintim că ea îi ţinea pe inamicii lor la distanţă.

Eardwulf se apropie de Haki, îl măsură din priviri, după care se întoarse spre mine.

— Văd că arborezi stindardul lordului Æthelred.

— Fireşte.

— Şi l-ai arborat şi în încăierarea unde ai prins creatura asta? spuse el dând din cap către Haki.

— Ori de câte ori stăpâna mea luptă pentru Mercia, arborează stindardul soţului ei.

— Atunci prizonierii şi prada îi aparţin lordului Æthelred, conchise Eardwulf.

— Am primit poruncă să-i vând, am spus.

— Zău? râse Eardwulf. Ei bine, acum ai porunci noi. Toate astea îi aparţin lordului Æthelred, aşa că o să mi le dai mie.

Mă privea fix, provocându-mă să-l contrazic. Probabil că arătam pus pe harţă, pentru că oamenii lui îşi lăsară uşor în jos suliţele.

În acel moment, părintele Fraomar se repezi spre calul meu.

— Fără bătaie, îmi şuieră el.

— Lordul Uhtred n-ar concepe să tragă spada împotriva războinicilor lordului Æthelred, spuse Eardwulf făcându-le semn oamenilor săi. Duceţi totul înăuntru, porunci el arătând spre căruţe, spre pradă, spre Haki şi spre robi, apoi se întoarse către mine: Mulţumeşte-i lui Lady Æthelflæd pentru mărunta contribuţie pe care a adus-o la vistieria soţului ei.

Am privit cum oamenii lui duceau prada şi robii dincolo de poartă. La final, Eardwulf îmi zâmbi larg.

— Dar Lady Æthelflæd nu va dori să ajungă la întrunirea witanului?

— Este invitată? am întrebat.

— Bineînţeles că nu, este femeie. Însă ar putea fi curioasă în legătură cu hotărârile consiliului.

Voia să afle dacă Æthelflæd intenţiona să vină la Gleawecestre. Întâi am vrut să-i spun că habar n-aveam de planurile ei, dar m-am răzgândit.

— Nu va veni aici pentru că este ocupată. Ridică un burh pe Mærse.

— Ah, un burh pe Mærse! repetă el izbucnind în râs.

Porţile se închiseră în spatele lui.

— Nemernicul, am mormăit.

— Are dreptul, îmi zise părintele Fraomar. Lordul Æthelred este soţul lui Lady Æthelflæd, deci ce-i al ei este şi al lui.

— Æthelred este un nemernic scârbos, un godac înţărcat, am spus, privind la porţile închise.

— Este seniorul Merciei, murmură stingherit părintele Fraomar.

Era un adept al lui Æthelflæd, dar simţea că moartea soţului ei avea să-i reducă mult puterea şi influenţa.

— Oricum o fi nemernicul, n-o să ne dea bere, interveni Sihtric.

— Berea este o idee bună, am oftat.

— Atunci, roşcata de la Snopul de Grâu? întrebă el rânjind. Doar dacă nu vrei să înveţi mai multe despre agricultură?!

I-am rânjit înapoi. Tata îmi dăduse o fermă la nord de Cirrenceastre, spunând că era momentul să învăţ despre creşterea animalelor.

— Un bărbat trebuie să cunoască la fel de mult despre recolte, nutreţ şi vite pe cât vătaful lui, mă boscorodise tata, altfel nemernicul te va înşela pe nevăzute.

Fusese mulţumit de timpul pe care-l petrecusem la moşie, deşi trebuie să mărturisesc că nu am învăţat aproape nimic despre recolte, nutreţ şi vite; în schimb, am învăţat o grămadă despre tânăra văduvă căreia i-am oferit găzduire în sala mare de la fermă.

— Deocamdată Snopul de Grâu să fie, am zis mânându-l pe Hearding spre capătul străzii.

„Iar mâine", am gândit, „voi porni spre văduva mea."

Emblema tavernei era un lemn cioplit întruchipând destul de fidel un snop de grâu. Am trecut pe sub ea în curtea înnoroiată de ploaie şi i-am întins hăţurile unui servitor. Ştiam că părintele Fraomar avea dreptate. Lordul Æthelred avea dreptul legal să ia orice aparţinea soţiei sale, pentru că tot ce era al ei era şi al lui. Cu toate astea, mişcarea lui Eardwulf mă luase prin surprindere. Æthelred şi Æthelflæd se aflau în război de ani de zile, deşi nu ajunseseră să se înfrunte pe faţă. El avea puterea legală în Mercia, în vreme ce ea avea dragostea mercienilor. Lui Æthelred i-ar fi fost destul de uşor să ordone arestarea soţiei sale şi închiderea ei într-o mănăstire, însă fratele ei era regele Wessexului, iar Mercia supravieţuia doar pentru că saxonii din vest îi veneau în ajutor atunci când duşmanii o copleşeau. Astfel, cei doi soţi se urau reciproc, se tolerau reciproc şi pretindeau că nu exista nicio vrajbă, motiv pentru care Æthelflæd avea grijă să arboreze stindardul soţului ei.

M-am aplecat să intru pe uşa tavernei, visând cu ochii deschişi la răzbunare. Visam să-i scot maţele lui Eardwulf, sau să-i tai capul, sau să-i ascult implorările în timp ce-i ţineam Pliscul-Corbului la gât. „Nemernic”, am gândit, „nemernic sclifosit, unsuros şi arogant.”

— Spârcâială, mă interpelă o voce aspră din mijlocul tavernei. Ce diavol rânced te-a adus aici ca să-mi strici ziua?

M-am holbat. Şi iar m-am holbat. Pentru că ultima persoană pe care mă aşteptam s-o întâlnesc în bârlogul lui Æthelred din Gleawecestre mă străfulgera cu privirea.

— Ia zi, spârcâială, ce faci aici?

Era tatăl meu.

PARTEA INTAI
Un senior pe moarte

Unu

Fiul meu arăta istovit şi supărat. Era ud leoarcă, acoperit cu glod din cap până-n picioare, părul îi aducea cu o căpiţă de fân udă după o zbenguială reuşită, iar o cizmă îi era tăiată. Pielea era înnegrită acolo unde o lamă îi străpunsese gamba, dar nu şchiopăta, aşa că n-aveam de ce să-mi fac griji pentru el, doar că se holba la mine ca un lunatic.

— Nu sta să te zgâieşti la mine, idiotule, i-am spus, cumpără-mi nişte bere. Zi-i fetei că vrei bere din butoiul negru. Sihtric, mă bucur să te văd.

— Şi eu, stăpâne, spuse Sihtric.

— Tată! îngăimă fiul meu, tot cu ochii bulbucaţi.

— Cine credeai că e? Sfântul Duh? am pufnit trăgându-mă la marginea băncii. Stai lângă mine, Sihtric, şi zi-mi ce mai e nou. Iar tu, Uhtred, nu te mai holba, pune o fată să ne aducă nişte bere. Din butoiul negru!

— De ce din butoiul negru, stăpâne? întrebă Sihtric aşezându-se.

— E făcută din orzul nostru, l-am lămurit. Hangiul o ţine pentru cei care-i sunt la inimă.

M-am sprijinit cu spatele de perete. Aveam dureri când mă aplecam în faţă, mă durea chiar şi să stau în capul oaselor, mă durea când respiram. Sufeream ca un câine, dar era o minune că încă mai trăiam. Cnut Spadă-Lungă mai că mă ucisese cu vestita lui Ură-de-Gheaţă, şi era o consolare slabă că Răsuflarea-Şarpelui îi tăiase gâtlejul în acelaşi moment în care spada lui îmi străpungea o coastă înfigându-mi-se în plămân.

— Iisuse Hristoase, îmi spusese Finan, iarba era alunecoasă de la sânge. Arăta ca o sărbătoare a tăierii porcului, zău aşa!

Dar era alunecoasă de la sângele lui Cnut, iar Cnut era mort, iar armata lui, distrusă. Danezii fuseseră alungaţi din mare parte a nordului Merciei, iar saxonii îi aduseseră prinosuri zeului lor bătut în cuie pentru izbăvirea aceasta. Fără îndoială că vreo câţiva se rugaseră să fie izbăviţi şi de mine, dar am scăpat. Ei erau creştini, eu nu, deşi se zvonea că un preot creştin îmi salvase viaţa. Æthelflæd trebuise să mă care la ea acasă, în Cirrenceastre, cu o căruţă, şi mă dăduse pe mâna unui preot vestit ca fiind tămăduitor şi vraci de oase. Din câte povestea Æthelflæd, omul bisericii îmi vârâse printre coaste o trestie

prin care ţâşnise o rafală de aer împuţit.

— Puţea ca o hazna. Preotul mi-a zis că era răul care ieşea din tine, îmi spusese ea.

Apoi astupase rana cu bălegar de vacă. Rahatul ăla formase o crustă care, după cum pretindea vraciul, avea să oprească răul să mai intre înapoi în mine. Să fi fost adevărat? Habar n-am. Tot ce ştiu e că m-a costat săptămâni întregi de durere, săptămâni în care aşteptam să-mi dau duhul, şi mai ştiu că în anul următor am reuşit să mă ridic din nou pe picioare. Peste vreo două luni eram în stare să călăresc şi să merg cam o milă, însă nu mi-am recăpătat puterile de dinainte. Abia puteam ridica Răsuflarea-Şarpelui. Durerea era neîncetată, uneori cumplită, alteori suportabilă, şi pe tot parcursul zilei, zi după zi, din rană mi se scurgea puroiul care puţea ca dracu'. Probabil că vrăjitorul creştin a lipit rana înainte ca tot răul să iasă. Uneori mă întreb dacă nu cumva a făcut-o dinadins, căci creştinii, cei mai mulţi dintre ei, chiar mă urăsc. Îşi intonează psalmii şi pretind că, fără putinţă de tăgadă, crezul lor e numai despre iubire, dar spune-le că tu crezi într-un alt zeu şi, dintr-odată, fac spume la gură şi scuipă. Prin urmare, mă simt bătrân şi jigărit şi de prisos; în unele zile nu mai sunt sigur nici dacă vreau să trăiesc.

— Cum ai ajuns aici, stăpâne? mă întrebă Sihtric.

— Călare, fireşte, cum credeai?

Ceea ce nu era pe deplin adevărat. Nu era o distanţă mare între Cirrenceastre şi Gleawecestre, şi o parte a călătoriei o făcusem călare, dar cu câteva mile înainte de oraş mă opintisem să urc într-un car ca să-mi odihnesc oasele pe un aşternut de paie. Aşa am ajuns la Gleawecestre. Când l-am zărit pe Eardwulf am gemut, prefăcându-mă că eram prea slăbit ca să-l recunosc. Nemernicul cu părul lins mi-a însoţit carul o vreme, lăsând să se creadă că mă compătimea.

— Ce trist e să te vedem în starea asta, Lord Uhtred! oftase el, vrând de fapt să spună că era o bucurie să mă vadă sfrijit şi poate pe moarte. Eşti o pildă pentru noi toţi! mai zisese, vorbind rar şi tare ca şi cum ar fi avut de-a face cu un neghiob.

Eu am gemut fără să scot un cuvânt.

— Nu ne aşteptam să mai apari, urmase Eardwulf. Când colo, uite!

Jigodia!

Witanul fusese convocat de ziua sfântului Cuthbert. Scrisorile cu pecetea cu cal alb a lui Æthelred îi chemaseră la Gleawecestre pe cei mai însemnaţi oameni din Mercia, ealdormeni şi episcopi, stareţi şi thegni pentru a-l „sfătui" pe cârmuitorul Merciei, dar, cum se zvonea că acesta era acum doar un infirm care delira şi care se pişa pe el, îmi puteam închipui că witanul se întrunea ca să încuviinţeze vreo ticăloşie născocită de Eardwulf. Eu unul nu mă aşteptam să fiu invitat, dar, spre uimirea mea, un mesager îmi adusese un pergament pe care

trona pecetea grea a lui Æthelred. De ce mă voia acolo, din moment ce eram principalul susţinător al nevestei lui? Niciunul dintre ceilalţi seniori care-o sprijineau pe Æthelflæd nu fusese chemat, doar eu. De ce?

— Vrea să te ucidă, stăpâne, sugerase Finan.

— Sunt deja îndeajuns de mort. La ce să-şi mai bată capul?

— Te vrea acolo pentru că plănuiesc s-o facă praf pe Æthelflæd. Dacă vei fi prezent, n-o să se poată pretinde că n-a sărit nimeni în apărarea ei.

Mie mi se părea un motiv subţire, dar nici nu-mi venea altul în minte.

— Poate.

— Şi ei ştiu că tu nu eşti vindecat. Nu le poţi face necazuri prea mari.

— Poate, am spus din nou.

Era limpede că witanul fusese convocat pentru a hotărî viitorul Merciei, şi la fel de limpede că Æthelred avea să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să se asigure că soţia sa, de care se separase, nu urma să joace niciun rol în acest viitor. Aşadar, de ce mă invitase? I-aş fi luat apărarea, el şi oamenii lui ştiau asta, însă mai ştiau şi că eram slăbit de pe urma rănilor. Oare voiau să poată dovedi după aceea că toate părerile fuseseră ascultate? Mi se părea straniu, dar dacă ei se bazau pe slăbiciunea mea ca să fie siguri că sfatul meu va fi trecut cu vederea, cu atât mai bine. De aceea avusesem grijă să mă înfăţişez lui Eardwulf aşa de prăpădit. Jigodia trebuia să creadă că eram neputincios.

Cam aşa şi eram. Doar că în viaţă.

Fiul meu aduse bere şi trase un taburet ca să şadă lângă mine. Îşi făcea griji în ce mă privea, dar i-am dat deoparte întrebările şi le-am pus pe ale mele. Îmi povesti de lupta cu Haki, apoi se plânse că Eardwulf îi furase robii şi prada.

— Cum îl puteam opri?

— Nu se aştepta nimeni să-l opreşti, i-am spus, apoi, văzându-i nedumerirea, l-am lămurit: Æthelflæd ştia că aşa o să se întâmple. Altfel de ce te-ar fi trimis la Gleawecestre?

— Are nevoie de bani!

— Are şi mai mare nevoie de sprijinul Merciei. Trimiţându-te aici, arată că se luptă. Dacă ar fi vrut banii, ar fi trimis robii la Lundene.

— Aşadar, ea crede că o mână de robi şi două căruţe încărcate cu zale ruginite o să influenţeze witanul?

— L-ai văzut pe vreunul dintre oamenii lui Æthelred la Ceaster?

— Nu, fireşte că nu.

— Şi care este prima datorie a unui cârmuitor?

Uhtred cugetă preţ de câteva bătăi de inimă.

— Să-şi apere pământul?

— Şi dacă Mercia îşi caută un nou cârmuitor?

— O să vrea pe cineva, care poate să lupte? răspunse el încet.

— Pe cineva care poate să lupte, care poate să conducă şi să inspire curaj.

— Adică tu?

Mai că l-aş fi pocnit pentru tâmpenia lui, dar nu mai era un puşti.

— Nu eu, am spus în cele din urmă.

Fiul meu cugetă mai adânc, încruntându-se. Ştia ce răspuns aşteptam, dar era tare căpos.

— Eardwulf? sugeră într-un târziu. Am tăcut mâlc, aşa că se mai gândi puţin. A luptat cu galezii, urmă el, şi oamenii spun că e vrednic.

— S-a luptat cu nişte hoţi de vite zdrenţăroşi, am spus cu dispreţ, cu nimeni altcineva. Când a invadat ultima oară o armată galeză Mercia? Unde mai pui că Eardwulf nu este nobil.

— Păi, dacă el nu poate conduce Mercia, cine poate?

— Ştii cine poate, am spus. Cum el refuza în continuare să-i rostească numele, am făcut-o eu: Æthelflæd.

— Æthelflæd, repetă el numele, după care se mărgini să clatine din cap.

Ştiam că era precaut în ce-o privea şi probabil şi înfricoşat de ea, şi ştiam că Æthelflæd îl trata cu dispreţ, aşa cum îşi trata şi propria fiică. Din punctul ăsta de vedere semăna cu taică-său: nu-i plăceau oamenii frivoli şi nepăsători, preţuind numai sufletele cumpătate care luau viaţa ca pe o datorie fermă. Pe mine mă tolerase poate doar pentru că eram la fel de vajnic în luptă ca oricare dintre preoţii ei şterşi în rugăciune.

— Şi de ce nu Æthelflæd? am întrebat.

— Pentru că e femeie, spuse el.

— Şi?

— E femeie!

— Ştiu asta! Am văzut că are ţâţe!

— Witanul n-o să aleagă niciodată o femeie în fruntea ţării, zise el cu toată convingerea.

— Adevărat, întări şi Sihtric.

— Şi pe cine ar putea alege? am întrebat.

— Pe fratele ei? sugeră Uhtred, şi probabil că avea dreptate.

Edward, regele Wessexului, dorea tronul Merciei, însă nu voia să-l ia pur şi simplu. Voia să i se ofere. Poate că asta trebuia să aprobe witanul? Nu puteam găsi nici un alt motiv pentru care să fi fost chemaţi nobilii şi înalţii clerici. Avea noimă ca urmaşul lui Æthelred să fie ales acum, înainte ca Æthelred să moară, pentru a preveni gâlcevile şi chiar războiul care urmează uneori morţii unui cârmuitor. Pe deasupra, însuşi Æthelred ar fi vrut să se asigure că soţia lui nu

avea să-i moştenească puterea. Mai degrabă ar fi lăsat dulăii turbaţi să-l muşte de boaşe decât să îngăduie una ca asta. Prin urmare, cine putea fi alesul? Nu Eardwulf, nici vorbă. Era vrednic, curajos şi deloc prost, însă witanul ar fi vrut un nobil, iar Eardwulf, oricâte calităţi ar fi avut, nu era un ealdorman. Şi nici nu se găsea în Mercia vreun ealdorman care să se ridice deasupra tuturor celorlalţi, poate cu excepţia lui Æthelfrith, care stăpânea un ţinut întins de la nord de Lundene. Æthelfrith era cel mai bogat dintre toţi nobilii Merciei, după Æthelred, dar stătuse departe de Gleawecestre şi ciorovăielile de acolo, preferând să se alieze cu saxonii din vest. Din câte ştiam eu, nici măcar nu se obosise să ajungă la întrunire. Oricum, probabil că n-avea nicio însemnătate ce hotăra witanul, căci, până la urmă, saxonii din vest alegeau soarta Merciei.

Sau cel puţin aşa gândeam eu.

Şi ar fi trebuit să gândesc mai temeinic.

Witanul începu, bineînţeles, cu o slujbă plictisitoare ţinută în biserica Sfântul Oswald, parte a abaţiei construite de Æthelred. Ajunsesem şi eu, opintindu-mă în cârje; n-aveam nevoie de ele, dar planul era să arăt mult mai dărâmat decât mă simţeam. Stareţul Ricseg mă întâmpină mieros, încercând chiar să-mi facă o plecăciune, însă nu reuşi, pentru că avea un burdihan de scroafă gestantă.

— Mă amărăşte să te văd atât de suferind, Lord Uhtred, spuse el, însemnând că, dacă nu ar fi fost aşa de afurisit de gras, ar fi sărit în sus de bucurie. Dumnezeu să te binecuvânteze!

Schiţă cu mâna durdulie semnul crucii în vreme ce se ruga în taină ca zeul lui să mă facă terci cu un trăsnet.

I-am mulţumit la fel de fariseic precum mă binecuvântase el, apoi m-am aşezat pe o bancă de piatră din fundul bisericii şi m-am sprijinit cu spatele de perete, flancat de Finan şi de Osferth. Ricseg se bălăngănea ca o raţă de colo colo întâmpinând pe unul şi pe altul, în timp ce de afară se auzea zornăitul armelor aruncate la intrarea în lăcaş. Îi lăsasem pe fiul meu şi pe Sihtric acolo ca să fiu sigur că niciun nemernic nu avea să-mi fure Răsuflarea-Şarpelui. Am ridicat privirea, încercând să socotesc cât costaseră sfeşnicele de argint aflate de o parte şi de alta a altarului. Erau mari, grele precum securile de luptă, iar lumina de la cele douăsprezece lumânări din ceară de albine parfumată se reflecta în relicvariile de argint şi vasele de aur îngrămădite pe altar.

Biserica creştină este o chestie deşteaptă. În momentul în care un senior se îmbogăţeşte, înalţă o biserică sau o mănăstire. Æthelflæd insistase să ridice o biserică în Ceaster chiar înainte de a stabili pe unde să treacă zidurile şi de a săpa şanţul. Îi spusesem că era o risipă de bani, tot ce avea să obţină ar fi fost un loc unde să se îngraşe

oameni ca Ricseg, dar ea stăruise. Sute de bărbaţi şi femei trăiesc pe seama bisericilor, abaţiilor şi mănăstirilor construite de seniori, şi cei mai mulţi nu fac nimic altceva decât să se îndoape, să bea şi să zică o rugăciune în şoaptă cu o ocazie sau alta. Călugării muncesc, fireşte. Ei lucrează pământul, plivesc buruienile, taie lemne de foc, scot apă şi copiază manuscrise, dar numai aşa pot superiorii lor să trăiască precum nobilii. Este o dovadă de mare isteţime să pui alţi oameni să plătească pentru luxul tău. Am mârâit.

— Ceremonia o să se termine curând, spuse Finan ca să mă consoleze, crezând că gemeam de durere.

— Să cer nişte mied, stăpâne? mă întrebă îngrijorat Osferth.

Era copilul din flori al regelui Alfred, şi nici că a mai existat pe pământul ăsta vreun om mai cinstit. M-am întrebat adesea ce soi de rege ar fi fost Osferth dacă ar fi fost născut de o soţie, şi nu de o servitoare speriată care-şi ridicase fustele pentru puţa regală. Ar fi fost un mare rege, înţelept şi onest, dar Osferth era însemnat pe vecie drept bastard. Tatăl lui voise să-l facă preot, însă fiul alesese cu bună ştiinţă calea armelor, şi eram norocos să-l am în garda mea personală.

Am închis ochii. Călugării cântau, iar unul dintre vrăjitori vântura un vas de metal aflat la capătul unui lanţ, împrăştiind fumul prin biserică. Am strănutat, ceea ce-mi stârni un nou junghi de durere. În acel moment, la uşă se stârni o agitaţie neaşteptată. M-am gândit că sosea Æthelred, dar când am deschis un ochi am văzut că era episcopul Wulfheard, trăgând un stol de preoţi slugarnici după el.

— Dacă e să fie vreo mârşăvie, curvarul ăsta e vârât precis, am mormăit.

— Nu aşa tare, stăpâne, mă dojeni Osferth.

— Curvar? se miră Finan.

Am încuviinţat.

— Asta mi-au zis la Snopul de Grâu!

— O, nu! Nu! exclamă Osferth în culmea uluirii. Nu se poate! E însurat!

Am râs şi am închis din nou ochii.

— N-ar trebui să spui lucruri de soiul ăsta, l-am dojenit pe Osferth.

— De ce nu, stăpâne? E doar un zvon bicisnic! Episcopul este însurat.

— N-ar trebui s-o spui pentru că mă doare când râd!

Wulfheard era episcopul Herefordului, dar îşi petrecea cea mai mare parte din timp la Gleawecestre pentru că aici îşi ţinea Æthelred cuferele adânci. Wulfheard mă ura, îmi incendiase hambarele la Fagranforda sperând că aşa avea să mă alunge din Mercia. Nu făcea parte dintre preoţii graşi, ci era subţirel ca o lamă, cu o faţă dură pe care îşi lipi un zâmbet în silă atunci când dădu cu ochii de mine.

— Lord Uhtred! mă salută el.

— Wulfheard, am răspuns eu ca necioplitul.

— Mă bucur să te văd în biserică.

— Dar nu cu ăla la gât, se stropşi unul dintre preoţii care-l însoţeau.

Când am deschis ochii am văzut că arăta spre ciocanul pe care-l purtam atârnat de o cureluşă de piele. Era simbolul lui Thor.

— Ai grijă, l-am atenţionat, deşi eram prea slab să răspund în vreun fel obrăzniciei lui.

— Părinte Penda, spuse Wulfheard, să ne rugăm ca Domnul să-l convingă pe lordul Uhtred să se lepede de fleacurile păgâne. Dumnezeu ne ascultă rugile, adăugă pentru mine.

— Zău?

— Eu m-am rugat pentru însănătoşirea ta, minţi el.

— Şi eu, i-am replicat atingând ciocanul lui Thor.

Wulfheard zâmbi vag şi se întoarse. Preoţii îl urmară ca nişte boboci de raţă grăbiţi, toţi cu excepţia părintelui Penda, care rămase lângă mine, pus pe harţă.

— Nesocoteşti biserica Domnului, spuse el cu voce tare.

— Pleacă de aici, părinte, îi zise Finan.

— E un semn păgân! se răsti preotul arătând spre ciocan. Oamenii se întoarseră să ne privească. Şi o ocară faţă de Dumnezeu, continuă Penda aplecându-se să mi-l smulgă de la gât.

I-am înşfăcat sutana neagră şi l-am tras spre mine, efortul trimiţându-mi un junghi dureros prin partea mea stângă. Veşmântul preotului îmi acoperea chipul şi puţea a balegă, dar aşa mi-am putut ascunde strâmbătura în lâna groasă. În cele din urmă, Finan îl apucă pe preot şi-l desprinse din strânsoare.

— Păgânule! urla Penda pe când era tras înapoi.

Osferth se ridicase pe jumătate să-i dea o mână de ajutor lui Finan, dar l-am prins de mânecă să-l opresc. Penda se repezi din nou spre mine, însă doi preoţi reuşiră să-l prindă de umeri şi să-l tragă de acolo.

— E un neghiob, dar are dreptate, spuse cu asprime Osferth. N-ar trebui să porţi ciocanul într-o biserică, stăpâne.

Mi-am sprijinit şira spinării de perete, încercând să-mi domolesc respiraţia. Durerea venea în valuri, ascuţită, apoi mai slabă. Avea să se sfârşească vreodată? Mă obosise, şi probabil că-mi întuneca şi gândurile.

Cugetam că Æthelred, cârmuitorul Merciei, era pe moarte. Lucrul ăsta era limpede. Era o minune că supravieţuise atât de mult, însă limpede era şi că witanul fusese convocat ca să discute ce urma să se întâmple după moartea sa, şi tocmai aflasem că ealdormanul Æthelhelm, socrul regelui Edward, se găsea la Gleawecestre. Nu era în biserică, cel puţin eu nu-l puteam vedea, şi era greu să nu-l observi, căci era corpolent, jovial şi zgomotos. Îmi plăcea Æthelhelm, deşi nu

aveam deloc încredere în el. Şi se afla acolo pentru witan. Cum de ştiam asta? Pentru că părintele Penda, preotul cu bale la gură, era omul meu. Când îl trăsesem peste mine, îmi şoptise la ureche:

— Æthelhelm e aici. A sosit de dimineaţă.

Şi-mi mai şuierase ceva, dar fusese tras rapid în spate.

Ascultam incantaţia călugărilor şi murmurul preoţilor adunaţi în jurul altarului unde un crucifix mare de aur reflecta flăcările lumânărilor mirositoare. În altar se găsea o raclă masivă de argint incrustată cu cristale. Numai asta costase probabil cât toată biserica, şi dacă cineva se apleca să se uite prin cristale ar fi putut vedea vag un schelet culcat pe un aşternut de mătase albastră foarte scumpă. În zilele de sărbătoare racla era deschisă, şi auzisem că oamenii care plăteau ca să atingă oasele galbene aveau parte de miracole. Furunculele erau vindecate ca prin minune, negii dispăreau, infirmii începeau să umble, şi toate astea pentru că scheletul îi aparţinea chipurile sfântului Oswald. Cea mai mare minune ar fi fost ca oasele să fie cu adevărat ale lui, pentru că eu le găsisem. Îi aparţinuseră probabil vreunui călugăr obscur, deşi la fel de bine ar fi putut proveni de la un porcar. Când i-am povestit părintelui Cuthbert, mi-a spus că mai mulţi porcari deveniseră sfinţi, deci ciolanele acelea puteau să fie nişte moaşte numai bune de venerat. Creştinii au răspuns la orice.

Pe lângă cei treizeci sau patruzeci de preoţi, în biserică se mai aflau cel puţin o sută douăzeci de oameni, cu toţii stând sub grinzile înalte pe unde zburau vrăbiile. Ceremonia trebuia să aducă binecuvântarea zeului bătut în cuie asupra dezbaterilor din witan, aşa că nimeni nu se miră când episcopul Wulfheard ţinu o predică înflăcărată despre datoria de a asculta sfatul oamenilor cumpătaţi, al oamenilor de ispravă, al celor mai în vârstă şi al conducătorilor.

— Vârstnicii să fie cinstiţi cu dublă măsură, ne învăţă el, pentru că acesta este cuvântul Domnului!

O fi fost, dar în gura lui Wulfheard însemna că nobilii nu fuseseră chemaţi ca să-şi spună părerea, ci mai degrabă ca să încuviinţeze orice fusese deja hotărât între episcop, Æthelred şi, aşa cum abia aflasem, Æthelhelm din Wessex.

După rege, socrul său, Æthelhelm era cel mai bogat om din Wessex. Poseda mari întinderi de pământ, iar garda sa personală forma aproape o treime din armata saxonilor din vest. Era sfetnicul cel mai apropiat al lui Edward, şi apariţia lui neaşteptată la Gleawecestre lăsa de înţeles că Edward al Wessexului decisese soarta Merciei. Îl trimisese pe Æthelhelm ca să anunţe hotărârea, dar Edward şi Æthelhelm ştiau amândoi că Mercia avea mândria ei. Mercienii nu l-ar fi acceptat pur şi simplu pe Edward drept rege, aşa că probabil le oferise ceva în schimb, dar ce? Fireşte, Edward se putea proclama suveran după moartea lui Æthelred, însă asta ar fi provocat tulburări,

chiar o opoziţie făţişă. Eram sigur că Edward îşi dorea ca Mercia să-l roage, şi de aceea îl trimisese pe Æthelhelm, blajinul Æthelhelm, generosul Æthelhelm, supusul Æthelhelm. Toţi îl plăceau pe Æthelhelm. Şi eu îl plăceam pe Æthelhelm, dar prezenţa lui în Gleawecestre anunţa vremuri grele.

Am reuşit să moţăi în cea mai mare parte a predicii lui Wulfheard, şi apoi, după ce corul intonă un psalm care nu se mai termina, Osferth şi Finan mă ajutară să părăsesc biserica, în vreme ce fiul meu căra Răsuflarea-Şarpelui şi cârjele. Mi-am exagerat slăbiciunea sprijinindu-mă din greu de umerii lui Finan şi târşâindu-mi picioarele. În mare parte era doar o prefăcătorie, dar nu de tot. Mă săturasem de durere şi de puroiul urât mirositor care se scurgea din rană. Câţiva oameni se opriră să-şi exprime regretul pentru înfăţişarea mea jalnică, şi compasiunea lor era în parte sinceră, dar mulţi manifestau o plăcere vădită văzându-mă într-un asemenea hal. Înainte să fiu rănit se temuseră de mine, acum mă puteau dispreţui fără riscuri.

Şoapta părintelui Penda nu-mi folosea prea mult, pentru că în marea sală aştepta Æthelhelm, dar am presupus că tânărul preot voise să-mi dea chiar şi cea mai neînsemnată veste ca să-mi arate că-şi merita aurul cu care-l plăteam. Ealdormanul era înconjurat de oameni mai puţin importanţi, toţi aceştia înţelegând că adevărata lui putere consta în faptul că vorbea în numele lui Edward de Wessex, şi fără armata saxonilor din vest Mercia n-ar mai fi existat. L-am privit, întrebându-mă de ce se afla acolo. Bărbatul masiv, vânjos, cu părul rărit, un zâmbet ager şi ochi blânzi, se arătă şocat când mă văzu. Îi părăsi pe oamenii care-i vorbeau şi zori spre mine.

— Dragul meu Lord Uhtred!

— Lord Æthelhelm, am spus eu cu voce slabă şi răguşită.

— Dragul meu Lord Uhtred, repetă el luându-mi o mână într-ale lui. Nu pot să-mi exprim simţămintele! Spune-mi ce putem face pentru tine! Îmi strânse mâna şi mă îndemnă: Spune-mi!

— Mă puteţi lăsa să mor în pace.

— Sunt convins că mai ai mulţi ani în faţă, nu ca draga de nevastă-mea.

Asta era o noutate pentru mine. Ştiam că Æthelhelm era însurat cu o fiinţă palidă, firavă care-i adusese drept zestre jumătate din Defnascir. Dăduse nu ştiu cum naştere unui şir de prunci graşi şi sănătoşi. Era o minune că rezistase aşa de multă vreme.

— Îmi pare rău, am zis cu voce pierită.

— Boleşte, sărmana făptură. Îşi pierde vigoarea, şi sfârşitul nu poate fi departe.

Nu părea foarte tulburat, dar am presupus că însoţirea lui cu o femeie care arăta ca o stafie avusese drept unic scop obţinerea de pământuri.

— O să mă însor din nou, spuse el. N-am nicio îndoială c-o să vii la nuntă!

— Dacă trăiesc până atunci.

— Sigur c-o să trăieşti! O să mă rog pentru tine!

Trebuia să se roage şi pentru Æthelred. Cârmuitorul Merciei nu participase la liturghie, ci aştepta pe tronul de pe podiumul aflat în partea de vest a marii săli. Stătea cocoşat, cu privirea absentă, cu trupul înfăşurat într-o mantie mare din blană de castor. Părul roşcat i se albise, deşi în cea mai mare parte era ascuns sub o scufie de lână care-i masca rana. Nu aveam iubire pentru Æthelred, dar îmi părea rău de el. Păru să devină conştient de privirea mea, căci se foi, îşi ridică fruntea şi se uită prin sală spre banca din spate pe care mă aşezasem. O clipă îşi fixă privirea pe mine, apoi, cu gura căscată într-o strâmbătură, îşi sprijini capul de spătarul înalt al jilţului.

Episcopul Wulfheard urcă pe podium, stârnindu-mi teama că urma să ţină iar o predică. În loc de asta, bătu cu toiagul în scândurile de lemn şi, când se aşternu liniştea, rosti o scurtă binecuvântare. Am observat că Æthelhelm ocupase un loc modest într-o parte a adunării, în vreme ce Eardwulf stătea lângă peretele opus, iar între ei, aşezaţi pe băncile tari, se găseau conducătorii Merciei. Războinicii din garda personală a lui Æthelred se aliniaseră de-a lungul pereţilor, fiind singurii cărora li se permisese să poarte arme înăuntru. Fiul meu se strecură pe uşă şi se ghemui lângă mine.

— Spadele sunt la loc sigur, murmură el.

— Sihtric e acolo?

— Este.

Episcopul Wulfheard vorbea aşa de încet, încât a trebuit să mă aplec în faţă ca să aud ce spunea, învingându-mi durerea. Lordului Æthelred, spunea episcopul, îi făcea mare plăcere să vadă regatul Merciei mai bine păzit şi mai întins decât fusese odinioară.

— Am obţinut pământ prin puterea spadelor noastre, spuse Wulfheard, şi prin mila Domnului i-am alungat pe păgâni din ţinuturile lucrate de strămoşii noştri. Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru asta!

— Amin! interveni zgomotos Æthelhelm.

— Pentru această binecuvântare suntem datori victoriei obţinute anul trecut de lordul Æthelred cu ajutorul fidelilor aliaţi care sunt saxonii din vest, zise Wulfheard făcând un gest spre Æthelhelm, iar sala se umplu de tropotul picioarelor în semn de aprobare.

„Nemernicul”, mi-am zis. Æthelred fusese rănit din spate, iar bătălia fusese câştigată de oamenii mei, nu de ai lui.

Episcopul aşteptă să se facă linişte.

— Am cucerit pământuri, urmă el, pământuri cultivabile, şi este plăcerea lordului Æthelred să le împartă celor care au luptat pentru

Domnia Sa anul trecut.

Episcopul arătă spre o masă aflată într-o latură a sălii, unde doi preoţi stăteau în spatele unui morman de acte. Mita era vădită: dacă susţineau propunerile lui Æthelred, oricare ar fi fost acestea, oamenii se puteau aştepta să primească o bucată de pământ.

— Mie n-o să-mi dea nimic, am mormăit.

Finan chicoti.

— O să-ţi dea destul pentru un mormânt, stăpâne.

— Şi totuşi, reluă episcopul ceva mai tare, ceea ce însemna că mă puteam sprijini de perete, păgânii încă deţin oraşe care făceau parte din regatul nostru străvechi. Pământul nostru este încă necinstit de prezenţa lor. Dacă vrem să lăsăm moştenire copiilor noştri câmpurile arate de străbuni, trebuie să fim gata să-i alungăm pe păcătoşi, aşa cum Iisus i-a alungat pe păcătoşii din Ierihon!

Făcu o pauză, aşteptând probabil să audă din nou tropotul de picioare, dar în sală era linişte. Sugerase că trebuia să luptăm, ceea ce şi făcuserăm, însă episcopul Wulfheard nu era omul care să mâne războinicii la înfruntările sângeroase din faţa unui zid de scuturi dublat de suliţele daneze.

— Dar nu vom lupta singuri, continuă prelatul. Lordul Æthelhelm a venit din Wessex ca să ne dea asigurări, chiar să ne promită, că trupele Wessexului vor lupta alături de noi!

Acum se auziră aplauze. Altcineva avea să lupte, se părea, aşa că oamenii bătură din picioare în vreme ce Æthelhelm urca treptele de lemn ale podiumului. Zâmbi spre sală, un bărbat voinic care-şi lua autoritatea drept ceva firesc. Pe pieptul său înzăuat lucea un lanţ de aur.

— Nu am dreptul să vorbesc în această nobilă adunare, spuse el cu modestie, vocea lui bogată umplând sala, dar cu permisiunea lordului Æthelred?… Se întoarse spre Æthelred, care aprobă din cap. Regele meu, continuă Æthelhelm, se roagă zilnic pentru regatul Merciei. Se roagă ca păgânii să fie învinşi şi-i mulţumeşte Domnului pentru victoria de anul trecut. Să nu uităm însă că trupele noastre au fost conduse de lordul Uhtred! Care a fost rănit în acea bătălie! Care i-a prins în capcană pe păcătoşi şi i-a împins în spadele noastre!

Asta era o surpriză. Nu exista nimeni acolo care să nu ştie că-l duşmăneam pe Æthelred, şi iată că taman în sala lui Æthelred eram ridicat în slăvi! Oamenii se întoarseră să mă privească, apoi câţiva se porniră să bată din picioare şi, curând, marea sală se umplu de zgomot. Chiar şi Æthelred reuşi să bată de două ori cu braţul în scaunul său. Æthelhelm zâmbea, însă eu mi-am păstrat aerul sobru, întrebându-mă ce şarpe se ascundea în linguşeala lui neaşteptată.

Când vacarmul se mai domoli, ealdormanul spuse:

— Este voia regelui meu să păstreze la Lundene o oaste care va fi

mereu pregătită să se bată cu danezii ce-au invadat părţile de răsărit ale ţinutului nostru.

Cuvintele lui fură întâmpinate cu tăcere, deşi nu mai era o surpriză. Lundene, cel mai mare oraş din Britania, era parte din Mercia, dar de ani de zile se afla sub dominaţia saxonilor din vest. Ceea ce voia să spună Æthelhelm pe ocolite era că oraşul intra de-a binelea în stăpânirea Wessexului, iar oamenii prezenţi în sală înţeleseseră asta. Chiar dacă nu le plăcea, era preţul ajutorului dat de saxonii din vest în lupta împotriva danezilor.

— Vom păstra oastea aceasta puternică în est, spuse Æthelhelm, o oaste devotată ţelului de a readuce Anglia de Est sub stăpânirea saxonă. Iar voi, domnilor, veţi mobiliza o armată aici, în vest, ca împreună să-i alungăm pe păgâni de pe pământurile noastre! Vom lupta împreună! Făcu o pauză, plimbându-şi privirea prin sală, după care repetă: Împreună!

Aici îşi termină cuvântarea. Un sfârşit tare abrupt. Îi zâmbi episcopului, le zâmbi oamenilor tăcuţi de pe băncile din faţa lui, apoi coborî de pe podium. „Împreună", spusese el, lucru prin care înţelegea cu siguranţă un mariaj forţat între Wessex şi Mercia. Şarpele era pe cale să fie slobozit, mi-am zis.

Episcopul Wulfheard se aşezase să asculte cuvintele lui Æthelhelm, dar acum se ridică din nou.

— Domnilor, este nevoie să menţinem o armată în Mercia care să elibereze partea de nord a tărâmului nostru de ultimii păgâni şi să răspândească astfel legea lui Hristos în toate colţurile străvechiului nostru regat. Cineva din sală prinse să vorbească, deşi nu am distins ce spunea, dar episcopul îl întrerupse cu asprime: Noile pământuri pe care le vom împărţi ne vor aduce războinicii de care avem nevoie.

Cuvintele lui închiseră discuţia pe acel subiect.

Fără îndoială, protestul se referise la costul menţinerii unei armate permanente. O armată trebuie hrănită, plătită, echipată, instruită şi înzestrată cu cai, arme, armuri şi scuturi, iar witanul mirosise noi taxe, însă episcopul părea să sugereze că fermele capturate de la danezi aveau să asigure banii necesari. Foarte posibil, m-am gândit, şi nici măcar nu era o idee rea. Îi învinseserăm pe danezi, îi alungaserăm din mare parte din Mercia şi era firesc să obţinem foloase de pe urma acelor pământuri. Ceea ce făcea Æthelflæd lângă Ceaster, numai că fără sprijinul banilor sau oamenilor soţului ei.

— Iar armata are nevoie de un comandant, spuse episcopul Wulfheard.

De-acum şarpele îşi flutura limba.

În sală se lăsă tăcerea.

— Ne-am gândit îndelung la lucrul acesta şi ne-am rugat cu înflăcărare, zise pios Wulfheard. Am supus problema aceasta judecăţii

Domnului, iar El, Atoateştiutorul, ne-a sugerat răspunsul.

Şarpele se târa la lumină cu ochi scânteietori.

— În această sală se află o duzină de bărbaţi care ar putea conduce o armată împotriva păgânilor, iar dacă l-am ridica pe unul dintre ei deasupra celorlalţi n-am izbuti decât să stârnim invidii. Dacă lordul Uhtred ar fi fost într-o stare de sănătate bună, n-ar fi existat altă alegere!

„Nemernic mincinos!" am gândit.

— Şi ne rugăm cu toţii pentru însănătoşirea lordului Uhtred, continuă episcopul, dar până la acea fericită zi avem nevoie de un războinic care şi-a dovedit priceperea, cu un caracter neînfricat şi cu o reputaţie de om evlavios.

Eardwulf. Toţi ochii se îndreptară spre el, şi am simţit cum printre ealdormeni se isca revolta. Eardwulf nu făcea parte din tagma lor. Era un parvenit care-şi datora funcţia de comandant al gărzii personale a lui Æthelred surorii sale, Eadith, care-i încălzea patul lui Æthelred. Mă aşteptasem s-o văd acolo, sub pretextul că avea grijă de cârmuitorul Merciei, dar fie dovedise bun-simţ, fie altcineva îi spusese să se ţină deoparte.

În cele din urmă, episcopul ne dădu vestea, iar gura şarpelui se deschise pentru a-şi expune colţii curbaţi.

— Este voia lordului Æthelred ca scumpa lui fiică să se mărite cu Eardwulf.

În sală se auzi un icnet colectiv, un murmur, după care se lăsă din nou tăcerea. Îi puteam vedea pe oameni încruntându-se, mai mult stupefiaţi decât dezaprobatori. Însurându-se cu Ælfwynn, Eardwulf intra în familia lui Æthelred. Poate că nu se născuse nobil, dar nimeni nu putea nega obârşia soţiei sale. Ælfwynn era strănepoata regelui Alfred şi nepoata regelui Edward. Coapsele deschise ale surorii sale îi oferiseră lui Eardwulf comanda gărzii personale a lui Æthelred, iar acum Ælfwynn îşi putea desface picioarele pentru a-l ajuta să avanseze şi mai mult. „Isteaţă treabă", mi-am zis. Câţiva oameni prinseră să murmure, dar în clipa aceea am avut parte de altă surpriză: vorbi însuşi Æthelred.

— Este voia mea, spuse el, după care se opri căutându-şi suflul. Cum vocea îi era pierită, cei din sală ţistuiră, cerând linişte ca să-l poată auzi. Este voia mea, reluă el poticnit, de parcă ar fi avut prune în gură, ca fiica mea Ælfwynn să se mărite cu lordul Eardwulf.

„Lord?" mi-am spus în gând. „Lord Eardwulf?" M-am holbat la Æthelred. Părea să zâmbească. L-am privit pe Æthelhelm. Ce câştiga Wessexul din mariajul acesta? Poate că planul era ca niciun ealdorman mercian să nu se însoare cu Ælfwynn ca să moştenească puterea lui Æthelred, lăsând astfel deschisă calea spre tron pentru Edward, dar ce l-ar fi oprit pe Eardwulf să-şi croiască drum spre coroană? Totuşi,

Æthelhelm zâmbea, dând din cap aprobator. Peste câteva clipe străbătu sala şi-şi deschise braţele pentru a-l strânge la piept pe Eardwulf. Nu putea fi un semnal mai limpede decât acesta. Regele Edward al Wessexului voia ca nepoata sa să se mărite cu Eardwulf. Dar de ce?

Pe lângă mine zori părintele Penda, îndreptându-se spre uşă. Îmi aruncă o privire, iar Osferth se încordă, aşteptându-se la un alt atac din partea tânărului preot, însă Penda nu se opri din mers.

— Du-te după popă, i-am spus fiului meu.

— Tată…

— Se duce să se pişe. Pişă-te şi tu lângă el. Du-te!

— Nu am nevoie de…

— Du-te şi pişă-te!

Când Uhtred plecă, Æthelhelm tocmai îl conducea pe Eardwulf pe podium. Tânărul arăta chipeş, încrezător în sine şi puternic. Îngenunche în faţa lui Æthelred, care-i întinse o mână. Eardwulf sărută mâna, iar Æthelred spuse ceva, prea slab ca să-l putem auzi. Episcopul Wulfheard se încovoie ca să asculte, apoi îşi îndreptă spatele şi se întoarse spre sală.

— Este voia scumpului nostru Lord Æthelred, anunţă el, ca fiica sa să se mărite de sărbătoarea sfântului Æthelwold.

Unii preoţi prinseră să bată din picioare, urmaţi de restul celor prezenţi în sală.

— Când este sărbătoarea sfântului Æthelwold? l-am întrebat pe Osferth.

— Sunt doi Æthelwold, îmi răspunse el cu pedanterie. Ar fi trebuit să ştii şi tu asta, stăpâne, din moment ce amândoi se trag de pe lângă Bebbanburg.

— Când? am mârâit.

— Cel mai apropiat este peste trei zile, stăpâne. Dar sărbătoarea episcopului Æthelwold a fost luna trecută.

Trei zile? Mult prea repede ca Æthelflæd să mai poată interveni. Fiica ei Ælfwynn avea să se mărite cu un duşman, şi ea nici nu apucase să afle. Acest duşman era încă îngenuncheat în faţa lui Æthelred, în vreme ce witanul îl ovaţiona. Cu doar câteva minute înainte îl priviseră cu dispreţ din cauza originii sale precare, dar îşi dăduseră seama dincotro bătea vântul, şi bătea cu putere dinspre sud, dinspre Wessex. La urma urmei, Eardwulf era mercian, şi astfel Mercia era cruţată de umilinţa de a-i cere unui saxon din vest să vină la conducere.

Chiar atunci, fiul meu se întoarse în biserică şi se aplecă să-mi vorbească în şoaptă.

Şi eu am înţeles în sfârşit de ce Æthelhelm încuviinţase cununia şi de ce fusesem eu invitat la witan.

Ar fi trebuit s-o ştiu, sau măcar s-o bănuiesc. Adunarea asta a witanului nu era doar despre viitorul Merciei, ci şi despre soarta regilor.

I-am spus lui Uhtred ce trebuia să facă, după care m-am ridicat. M-am ridicat încet şi cu grijă, lăsând durerea să mi se întipărească pe faţă.

— Domnilor, am strigat, şi asta mi-a stârnit un junghi cumplit. Domnilor! am strigat din nou, lăsând durerea să mă sfâşie.

Se întoarseră să mă privească. Toţi cei din sală ştiau ce urma să se întâmple, chiar şi Æthelhelm şi episcopul se temuseră, motiv pentru care speraseră să-mi închidă gura cu măguliri. Acum ştiau că măgulirile nu dăduseră roade, deoarece eram pe cale să afirm că Æthelflæd avea un cuvânt de spus legat de soarta fiicei sale. Aveam să-i provoc pe Æthelred şi pe Æthelhelm, care mă priveau aşteptând în tăcere. Episcopul rămăsese cu gura căscată.

Spre uşurarea lor, nu am spus nimic.

Pur şi simplu m-am prăbuşit la podea.

Cu toţii începură să se agite în timp ce eu tremuram şi gemeam. Lângă mine îngenunchează câţiva oameni, însă Finan urlă la ei să nu-mi ia aerul. Urlă şi la fiul meu, cerându-i să mă ajute, dar Uhtred plecase să-mi îndeplinească poruncile. Părintele Penda îşi făcu loc prin mulţime şi, văzându-mă doborât, anunţă răsunător că era dreapta judecată a Domnului în ce mă privea, dar până şi episcopul Wulfheard se încruntă la el.

— Tăcere, omule!

— Păgânul şi-a primit osânda, proclamă părintele Penda, străduindu-se din răsputeri să-şi merite banii.

— Stăpâne? Stăpâne! spuse Finan frecându-mi mâna dreaptă.

— Spada! am îngăimat cu voce pierită, apoi mai tare: Spada!

— Nu în sală, insistară câţiva nătângi.

— Fără arme în sală, rosti Eardwulf pe un ton sever.

Aşa că Finan şi alţi patru bărbaţi mă cărară în faţa sălii, sub ploaia răzleaţă, şi mă depuseră pe iarbă. Sihtric îmi aduse Răsuflarea-Şarpelui şi-mi strânse degetele peste mânerul ei.

— Păgânism! şuieră părintele Penda.

— Mai trăieşte? întrebă episcopul aplecându-se ca să mă privească.

— Nu pentru mult timp, zise Finan.

— Duceţi-l la adăpost, spuse episcopul.

— Acasă, am murmurat, duceţi-mă acasă. Finan! Du-mă acasă!

— Te duc acasă, stăpâne.

Sosi şi Æthelhelm, dând mulţimea la o parte ca un taur care împrăştie nişte oi.

— Lord Uhtred! exclamă el îngenunchind lângă mine. Ce s-a

întâmplat?

Osferth făcu semnul crucii.

— Nu te poate auzi, stăpâne.

— Ba pot, am spus. Du-mă acasă.

— Acasă? întrebă Æthelhelm.

Părea neliniştit.

— Acasă pe deal, am zis. Vreau să mor pe deal.

— În apropiere e o mănăstire, spuse Æthelhelm ţinându-mi mâna dreaptă şi strângându-mi degetele peste mânerul Răsuflării-Şarpelui. Acolo o să se îngrijească de Domnia Ta, Lord Uhtred.

— Dealurile, am spus eu cu voce slabă. Duceţi-mă pe dealuri.

— E o aiureală păgână, pufni dispreţuitor părintele Penda.

— Dacă lordul Uhtred vrea să fie dus pe dealuri, spuse cu fermitate Æthelhelm, atunci acolo să fie dus!

Oamenii mă priveau descumpăniţi. Moartea mea însemna pierderea celui mai puternic susţinător al lui Æthelflæd şi se întrebau, fără îndoială, ce avea să se întâmple cu pământurile lor şi ale mele atunci când Eardwulf devenea stăpânul Merciei. Am gemut, şi nu era doar prefăcătorie.

— O să răceşti, sfinţia ta, spuse părintele Penda observând că ploaia se înteţise.

— Şi încă mai avem multe de discutat, spuse Wulfheard îndreptându-şi spinarea. Trimite-ne veşti, îi ceru lui Finan.

— E judecata Domnului, stărui Penda în timp ce se îndepărta.

— Chiar că este! zise Wulfheard pe un ton sever. Şi să fie o lecţie pentru toţi păgânii.

Făcu semnul crucii, după care-l urmă pe Penda în sală.

— Ne dai de veste? îl întrebă Æthelhelm pe Finan.

— Bineînţeles, stăpâne. Rugaţi-vă pentru el.

— Din tot sufletul.

Am aşteptat până am fost sigur că toţi cei din adunare se adăpostiseră de ploaie şi mi-am ridicat ochii spre Finan.

— Uhtred aduce o căruţă, i-am zis. Urcă-mă în ea. Pe urmă, plecăm cu toţii spre est. Sihtric!

— Stăpâne!

— Caută-i pe oamenii noştri. Ia tavernele la rând. Pregăteşte-i de călătorie. Du-te!

— Stăpâne, bâigui Finan, zăpăcit de vigoarea mea subită.

— Mor, l-am lămurit eu făcându-i cu ochiul.

— Zău?

— Sper să nu, dar răspândeşte zvonul că mor.

Lui Uhtred îi luă ceva timp, dar în cele din urmă aduse căruţa la care erau înhămaţi doi cai, iar eu am fost depus pe stratul umed de paie. Cei mai mulţi dintre oamenii mei mă însoţiseră la Gleawecestre,

şi acum călăreau în faţa, în spatele şi pe de laturile căruţei. Când ne vedeau trecând, oamenii îşi scoteau cuşmele. Nu ştiu cum, vestea morţii mele iminente se răspândise prin oraş, şi locuitorii ieşeau de prin ateliere şi case ca să mă salute pentru ultima oară. Preoţii făceau semnul crucii spre căruţa care înainta.

Mă temeam că deja întârziasem prea mult. Fiul meu, care se dusese să se uşureze alături de Penda pe zidul bisericii, aflase veştile de la preot. Æthelhelm trimisese oameni la Cirrenceastre.

Şi eu ar fi trebuit să ştiu asta.

Din pricina asta fusesem invitat la witan, nu pentru că Æthelred şi Æthelhelm voiseră să convingă Mercia că Æthelflæd era tratată drept, ci ca să mă scoată din Cirrenceastre, sau mai degrabă să-i scoată din oraş pe războinicii mei, pentru că Æthelhelm îşi dorea tare mult ceva de acolo.

Îl voia pe Æthelstan.

Æthelstan era un băiat de vreo zece ani, dacă ţineam bine minte. Maică-sa fusese o fată frumuşică din Cent care murise la naştere, însă tatăl lui era în viaţă, chiar foarte în viaţă: era vorba de Edward, fiul regelui Alfred, acum el însuşi regele Wessexului. Între timp, Edward se însurase cu fiica lui Æthelhelm şi făcuse un copil, ceea ce-l transformase pe Æthelstan într-un ghimpe în coaste. Putea fi considerat primul născut? Sau, după cum insista Æthelhelm, nu era decât un bastard? Dacă era bastard nu avea niciun drept, dar exista un zvon persistent cum că Edward se însurase cu fata din Cent. Zvonul era adevărat, o ştiam, căci părintele Cuthbert oficiase cununia. Lui Æthelhelm îi era teamă de zvonurile acelea larg răspândite, deşi poporul se prefăcea că nu le crede. Îngrijorat că Æthelstan ar fi putut deveni un rival al nepotului său la tronul Wessexului, bogatul ealdorman hotărâse să ia măsuri. Potrivit lui Penda, trimisese douăzeci de oameni sau chiar mai mulţi oameni la Cirrenceastre, acolo unde trăia Æthelstan, în casa lui Æthelflæd, ştiind că în lipsa mea băiatul era apărat doar de şase luptători. Ar fi îndrăznit Æthelhelm să-l ucidă? Mă îndoiam, dar ar fi cutezat cu siguranţă să-l răpească şi să-l trimită undeva departe ca să nu-i ameninţe ambiţiile. Şi dacă Penda avea dreptate, atunci oamenii trimişi să-l înşface pe Æthelstan aveau o zi avans faţă de noi. Dar Æthelhelm se temuse în mod cert că voi merge la Cirrenceastre sau poate la Fagranforda, ceea ce însemna că oamenii săi încă mai erau acolo. Din pricina asta mormăisem eu că aş vrea să mor pe coline. Dacă va fi să mor, aş vrea să mă aflu în patul cald al unei fete, nu pe vreo culme de deal ruptă de ploi din Mercia.

Nu îndrăzneam să mă grăbesc. Oamenii ne urmăreau de pe zidurile din Gleawecestre, aşa că înaintam dureros de încet, ca şi cum însoţitorii nu ar fi vrut ca muribundul să fie zdruncinat de hurducăturile căruţei. Nu puteam renunţa la prefăcătoria asta până nu

ajungeam în pădurile de fag de pe panta abruptă care urca spre dealurile unde oile menţineau iarba scurtă întreaga vară. Odată ajunşi acolo, feriţi de privirile iscoditoare, am coborât din căruţă şi am încălecat. L-am lăsat pe Godric Grindanson, servitorul fiului meu, să aducă el căruţa, în vreme ce noi, ceilalţi, am dat pinteni.

— Osferth! am strigat.

— Stăpâne!

— Nu te opri la Cirrenceastre. Mergi mai departe cu doi oameni şi asigură-te că părintele Cuthbert este păzit. Smulge-l pe ticălosul orb din pat şi adu-i pe amândoi la Cirrenceastre.

— Pe ei? Din pat?

Uneori, Osferth pricepea mai greu.

— Unde în altă parte ar putea să fie? l-am întrebat, făcându-l pe Finan să izbucnească în râs.

Părintele Cuthbert era preotul meu. Nu voiam un preot, dar îmi fusese trimis de regele Edward, şi cu timpul îmi devenise simpatic. Fusese orbit de Cnut. După cum mi se tot repeta, era un preot bun, ceea ce însemna că muncea sârguincios. „Ce muncă?" îl întrebasem o dată pe Osferth, iar el mă lămurise că părinte Cuthbert îi vizita pe bolnavi, se ruga şi-şi ţinea predicile; cu toate astea, ori de câte ori veneam să-l văd în căsuţa lui din spatele bisericii din Fagranforda trebuia să aştept până se îmbrăca. Într-un târziu apărea zâmbitor, ciufulit şi tulburat, urmat o clipă mai târziu de Mehrasa, sclava cu pielea închisă la culoare cu care se însurase. Era o frumuseţe.

Acum, Cuthbert era în primejdie. Nu era sigur dacă Æthelhelm ştia că părintele Cuthbert îi cununase pe Edward şi pe fata din Cent. Dacă ştia, atunci Cuthbert trebuia redus la tăcere, deşi era posibil ca Edward să nu fi dezvăluit vreodată identitatea preotului. Lui Edward îi era drag de fiul său, ca şi de Cuthbert, dar cât de departe mergea această afecţiune? Edward nu era un rege slab, în schimb era leneş, fericit să lase treburile regatului în seama lui Æthelhelm şi a unui grup de preoţi zeloşi care, într-adevăr, conduceau Wessexul cu onestitate şi mână fermă. Ceea ce-i oferea lui Edward libertatea de a vâna şi preacurvi.

În timp ce regele vâna căprioare, mistreţi şi femei, Æthelhelm acumula putere. Şi o folosea îndeajuns de bine. În Wessex domnea dreptatea, burhurile erau refăcute, fyrdul se instruia cu armele, danezii se convinseseră în sfârşit că invadarea Wessexului s-ar fi terminat cu o înfrângere, şi însuşi Æthelhelm era un om destul de onest, cu excepţia faptului că întrezărea şansa de a fi bunicul unui mare rege. Şi-ar fi îndrumat nepotul aşa cum îl călăuzea pe Edward, şi nu mă îndoiam că ambiţia lui Æthelhelm era una şi aceeaşi cu visul care-l bântuise pe Alfred. Era visul de a-i uni pe saxoni, de a alipi cele patru regate într-unul singur. Şi era un vis bun, însă Æthelhelm voia

să se asigure că familia lui avea să fie aceea care să-l prefacă în realitate.

Eu l-aş fi oprit.

Dacă aş fi putut.

L-aş fi oprit deoarece ştiam că Æthelstan era un copil legitim. Era prinţul, cel mai mare fiu al regelui. Pe deasupra, îl îndrăgeam pe băiat. În timp ce Æthelhelm nu s-ar fi împiedicat de nimic ca să-l distrugă, eu aş fi făcut orice ca să-l protejez.

N-am avut de mers prea departe. De pe culmea dealului puteam zări fuioarele de fum care se ridicau din vetrele din Cirrenceastre. Ne zoream, şi coastele mă dureau. Pământul traversat de drumul roman îi aparţinea lui Æthelflæd, şi era un pământ mănos. Primii miei apăruseră pe câmp, păziţi de oameni şi câini. Moşiile acestea îi fuseseră lăsate lui Æthelflæd de Alfred, însă fratele ei i le putea lua, iar prezenţa neaşteptată a lui Æthelhelm la Gleawecestre sugera că Edward era de partea lui Æthelred, sau mai degrabă că Æthelhelm lua hotărârile care aveau să stabilească soarta Merciei.

— Ce-o să-i facă băiatului? mă întrebă Finan, gândindu-se vădit la acelaşi lucru. O să-i taie gâtul?

— Nu. Ştie că lui Edward îi plac gemenii.

Æthelstan avea o soră geamănă, Eadgyth.

— O să-l ducă pe Æthelstan într-un schit, sugeră fiul meu, iar pe mica Eadgyth la o mănăstire.

— Aşa se pare.

— Undeva departe, urmă Uhtred, cu vreun călugăr nemernic care te bate de te zvântă la fiecare două zile.

— O să vrea să-l facă preot, spuse Finan.

— Sau speră c-o să se îmbolnăvească şi-o să moară, am zis.

În clipa următoare am tresărit, deoarece calul meu se poticnise de o porţiune bolovănoasă.

Drumurile se aflau în paragină. Totul se afla în paragină.

— N-ar fi trebuit să călăreşti, tată, mă dojeni fiul meu.

— Mă doare tot timpul, i-am spus, şi dacă m-aş lăsa învins, n-aş mai face nimic.

Dar călătoria aceea fusese chinuitoare şi, pe când am ajuns la poarta de vest a oraşului, eram la un pas de agonie. Am încercat să-mi ascund suferinţa. Uneori, mă întreb dacă morţii îi pot vedea pe cei vii. Oare stau în marea sală de ospeţe din Valhalla şi privesc la cei pe care i-au lăsat în urmă? Mi-l puteam imagina pe Cnut gândind că ar trebui să vin lângă el cât de curând ca să ciocnim un corn cu bere împreună. În Valhalla nu există durere, nici tristeţe, nici lacrimi, nici jurăminte încălcate. Îl puteam vedea pe Cnut rânjind la mine, nu că i-ar fi făcut vreo plăcere durerea mea, ci mai degrabă pentru că ne simpatizaserăm în viaţa asta. „Vino la mine”, îmi spunea, „vino la mine şi trăieşte din

plin!” Era tentant.

— Tată! se auzi glasul îngrijorat al fiului meu.

Am clipit, şi umbrele care-mi înnouraseră privirea se stinseră. Am văzut că ajunseserăm la poartă, iar unul din paznicii din turn se încrunta la mine.

— Stăpâne, zise omul.

— Ce veşti ai?

— Oamenii regelui sunt în casa stăpânei mele.

— Oamenii regelui! am exclamat. M-am întors spre Osferth. Du-te! Găseşte-l pe Cuthbert!

Drumul lui spre Fagranforda trecea prin oraş.

— Oamenii regelui? i-am repetat paznicului.

— Oamenii regelui Edward, stăpâne!

— Şi mai sunt aici?

— Eu aşa ştiu, stăpâne.

Am dat pinteni bidiviului. Casa lui Æthelflæd îi aparţinuse pe timpuri comandantului roman, sau aşa credeam, pentru că era o locuinţă luxoasă aşezată în colţul unui străvechi fort roman. Zidurile fortului fuseseră doborâte, cu excepţia părţii de nord, care forma meterezele oraşului, însă casa era lesne de apărat. Se afla într-o curte largă, iar pereţii exteriori erau din piatră de culoarea mierii, fără ferestre. Spre sud era o intrare cu pilaştri, iar Æthelflæd construise o nouă poartă prin zidul de nord al oraşului. L-am trimis pe Sihtric cu şase însoţitori ca să păzească această intrare, în vreme ce eu călăream cu treizeci de oameni către mica piaţă din faţa porţii sudice. În piaţă se găsea o gloată de gură-cască, întrebându-se cu toţii de ce regele Edward al Wessexului trimisese oameni înarmaţi în Cirrenceastre. Când auziră zgomotul năvalnic de copite se dădură în lături, aşa că ne-am trezit în spaţiu deschis, putând să-i vedem pe cei doi suliţaşi de la uşa lui Æthelflæd. Unul şedea pe o urnă de piatră în care creştea un mic păr. Când ne zări, se ridică şi-şi apucă scutul, în timp ce tovarăşul său bătu cu mânerul suliţei în uşa închisă. Ambii purtau zale şi coifuri, iar scuturile lor rotunde erau proaspăt pictate cu dragonul Wessexului. În uşă exista o mică vizetă, şi am văzut cum se deschise într-o parte şi cineva se uită la noi. Doi băieţi păzeau caii de pe partea de est a pieţei, lângă biserica înaltă de lemn a lui Æthelflæd.

— Numără caii, i-am zis fiului meu.

— Douăzeci şi trei, răspunse el aproape numaidecât.

Aşadar, eram mai mulţi decât ei.

— Nu mă aştept la o luptă, am spus.

Apoi, din casă răzbi un ţipăt.

Un ţipăt care ne străpunse urechile cu toată forţa unei lănci zdravene care străpunge lemnul de salcie al unui scut.

— Dumnezeule! icni Finan.

Şi ţipătul se stinse.

Doi

Uşa casei lui Æthelflæd se deschise.

Apăru Brice.

Îl ştiam pe Brice. Nu foarte bine, dar în mod inevitabil căile ni se intersectaseră în decursul anilor lungi de lupte când ne străduiam să-i împingem pe danezi departe, în nord. Îl văzusem în tabere, chiar schimbaserăm un cuvânt, două înainte de bătălie, şi era un veteran încercat, un om care luptase în zidul de scuturi de nenumărate ori, întotdeauna sub steagul cu cerb al ealdormanului Æthelhelm. Se pricepea la arme, era puternic ca un taur, dar slab la minte, motiv pentru care nu primise niciodată comanda unei companii mai mari. Astăzi, totuşi, Brice părea să fie în fruntea oamenilor trimişi să-l găsească pe Æthelstan. Se îndreptă spre noi, un războinic în toată splendoarea, dar fusesem de prea multe ori îmbrăcat la fel ca să mă mai impresioneze înfăţişarea lui.

Cămaşa de zale era meşteşugită, probabil francă, dar fusese tăiată în vreo şase locuri, unde noile verigi luceau pe metalul mai tern. Purta cizme înalte de piele închisă la culoare, iar centura de care atârna spada, încătărămată strâns pe zalele strălucitoare, era ornată cu bumbi de argint. Spada lungă şi grea era vârâtă într-o teacă roşie străbătută în zigzag de dungi argintii. La gât îi atârna un lanţ de argint. Peste umerii largi îşi trăsese o mantie roşu-închis, prinsă cu o fibulă împodobită cu granate. Nu purta coif. Părul lui roşcat, mai lung decât îl purtau majoritatea saxonilor, încadra o figură care văzuse mulţi duşmani. Îşi crestase o cruce în obrazul drept, după care frecase rana cu funingine sau nămol ca să fixeze semnul întunecat care-l proclama ca fiind un războinic creştin. Era un om dur, dar ce altceva putea să fie? Fusese în zidul de scuturi, îi văzuse pe danezi năpustindu-se în atac şi scăpase cu viaţă. Nu mai era un tinerel. Barba îi era cenuşie, iar pe chip i se întindeau cute adânci.

— Lord Uhtred, spuse el.

Vorbise pe un ton acru, fără pic de respect, ca şi cum sosirea mea ar fi fost o pacoste enervantă, ceea ce, bănuiam, chiar era.

— Brice.

— Regele m-a trimis, spuse el.

— Eşti în slujba regelui Edward acum? Ce s-a întâmplat? Lordul Æthelhelm s-a plictisit de duhoarea ta?

— M-a trimis să-i aduc bastardul, zise el trecând cu vederea insulta.

Mi-am ridicat privirea spre turnul de lemn care încorona biserica lui Æthelflæd. Acolo era atârnat un clopot care-o costase o ladă mare

cu argint. Fusese tare mândră de clopotul făurit de meşterii frizoni şi adus pe mare. Pe o parte avea o inscripţie: „Æthelflæd, prin voia Domnului şi cu binecuvântarea sfintei Werburgh, a făcut acest clopot”, şi tot prin voia Domnului clopotul crăpase chiar când fusese bătut prima oară, stârnindu-mi veselia. De atunci clopotul nu mai suna ca să adune lumea la biserică, ci doar vătăma cerul cu zgomotul lui aspru.

— M-ai auzit? stărui Brice.

Mi-am luat fără grabă ochii de la clopot ca să-l măsor din cap până-n picioare.

— Care bastard? l-am întrebat în cele din urmă.

— Ştii care.

— Ar trebui să-i cumpăr un alt clopot lui Lady Æthelflæd, i-am zis lui Finan.

— I-ar face plăcere, spuse el.

— Poate că-l voi inscripţiona cu „Un dar de la Thor”.

— Iar asta n-o să-i placă deloc.

— Lord Uhtred! ne întrerupse Brice discuţia fără noimă.

— Mai eşti aici? am întrebat, prefăcându-mă surprins.

— Unde este?

— Unde este cine?

— Bastardul Æthelstan.

Am clătinat din cap.

— Nu cunosc un bastard pe nume Æthelstan. Tu cunoşti? l-am întrebat pe Finan.

— N-am auzit niciodată de el, stăpâne.

— Băiatul Æthelstan, spuse Brice străduindu-se să-şi reprime furia. Băiatul regelui Edward.

— Nu-i acasă? am zis, prefăcându-mă din nou surprins. Ar trebui să fie acasă sau la şcoală.

— Nu e aici, şi l-am căutat şi la şcoală. Aşa că găseşte-l.

Am respirat adânc şi am descălecat. Am făcut un efort mare pentru a-mi ascunde durerea şi, pentru un moment, a trebuit să mă ţin de cal când am simţit un junghi într-o parte. Chiar mă întrebam dacă voi putea merge fără sprijin, dar în cele din urmă am reuşit să mă desprind de şa.

— Sună ca un ordin, i-am spus lui Brice, făcând câţiva paşi înceţi spre el.

— E un ordin de-al regelui.

— Al regelui Wessexului? m-am mirat. Dar aici e Mercia.

— Regele vrea ca fiul său să se întoarcă în Wessex, zise Brice pe un ton impasibil.

— Eşti un războinic bun, te-aş primi în orice zid de scuturi, dar n-aş avea încredere în tine să-mi goleşti ţucalul. Nu eşti îndeajuns de isteţ pentru asta. De aceea nici nu comanzi gărzile personale ale lui

Æthelhelm. Prin urmare, nu, nu-l slujeşti pe rege, pentru că regele nu te vrea. Aşadar, cine te-a trimis? Lordul Æthelhelm?

Îl înfuriasem, dar izbuti să-şi stăpânească pornirile.

— Regele îşi vrea fiul, spuse el rar, iar Domnia Ta, Lord Uhtred, vei căuta băiatul şi-l vei aduce aici.

— Poate c-o să ţi se pară straniu, am zis, dar nu primesc ordine de la tine.

— O, ba da, vei primi.

Se străduia să-şi ascundă neliniştea prin agresivitate, dar îi puteam vedea deruta. Avea ordin să-l aducă pe Æthelstan, însă băiatul dispăruse, iar războinicii mei îi depăşeau numeric pe ai lui. Nu avu inspiraţia să-şi abandoneze misiunea, ci o tră aşa cum trata orice altă problemă, cu o francheţe brutală. Îşi întoarse capul spre casă şi strigă:

— Aduce-ţi-o aici!

Uşa se deschise, şi un oştean o aduse pe Stiorra în lumina soarelui. Prin mulţime trecu un murmur, pentru că fiica mea avea sânge pe faţă şi-şi ţinea strâns peste piept rochia ruptă. Finan se aplecă în şa şi-mi puse o mână pe braţ, reţinându-mă, însă n-aveam nevoie de gestul lui. Da, eram furios, dar nu eram şi prost. Eram prea slăbit ca să mă reped la Brice, şi apoi, mânia mea era rece. Urma să înving în această confruntare, dar nu prin forţă brută. Nu încă. Între timp, Brice gândea că nu aveam de ales decât să mă supun lui.

— Îmi aduci băiatul, spuse el rânjind, şi o eliberez pe fiica ta.

— Şi dacă nu vreau?

El ridică din umeri.

— O să afli ce-o să se întâmple, nu-i aşa?

M-am întors şi am făcut un semn din cap spre fiul meu.

— Vino aici. I-am dat răgaz să descalece şi să se apropie, apoi l-am întrebat în şoaptă: Unde-i?

Dacă cineva ştia unde se ascundea Æthelstan, acela era fiul meu.

Uhtred îi aruncă o privire lui Brice şi, întorcându-şi pe jumătate spatele spre el, murmură:

— Îşi petrece timpul la fierărie.

— La fierărie?

— La forja lui Godwulf. Are prieteni acolo. Vorbea prea încet ca să-l audă Brice. Fiul şi fiica lui Godwulf. Adevărul e că de dragul ei merge.

— Nu are decât zece ani!

— Nouă, cred. Şi ea are doisprezece.

— Îi plac femeile mai coapte, nu? am mormăit. Du-te şi caută-l pe micul sălbatic şi adu-l aici, dar nu te grăbi. Nu da zor.

Încuviinţă din cap şi plecă, făcându-şi loc prin gloata ursuză.

— Unde merge? vru Brice să ştie.

— Să-l aducă pe băiat, fireşte, am spus.

Era bănuitor, dar nu îndeajuns de isteţ ca să gândească dincolo de următorul pas.

— Spune-le oamenilor tăi să plece, îmi ceru.

— Să plece? m-am prefăcut eu la fel de nătâng precum Brice.

— Să plece, mârâi el. Vreau să dispară acum din faţa ochilor mei!

Nădăjduia să scape astfel de ameninţarea lor, deşi, ca să fiu cinstit, tocmai asta voisem eu să-mi ceară.

— Du oamenii pe zidul oraşului, i-am şoptit lui Finan, şi când dau semnalul intraţi prin acoperişul grajdului.

— Ce i-ai spus? voi Brice să afle.

— Să aştepte la hanul Orzul şi Secara. Berea e bună acolo, mult mai bună decât mizeria râncedă pe care o servesc la Gâsca înnoroiată.

I-am făcut semn din cap lui Finan şi el plecă cu oamenii, dispărând pe una dintre străduţele înguste care porneau din piaţa bisericii. Când zgomotul copitelor se stinse, m-am apropiat încet de fiica mea.

— Cum te cheamă? l-am întrebat pe bărbatul care o ţinea.

— Hrothard, stăpâne.

— Tăcere! mârâi Brice la el.

— Dacă-i faci vreun rău, Hrothard, vei muri foarte încet.

Brice făcu doi paşi rapizi ca să-mi vină în faţă.

— Hrothard va face ceea ce-o să-i spun eu să facă.

I-am simţit răsuflarea împuţită, dar şi el putea mirosi, fără îndoială, puroiul puturos care mi se scurgea din rană.

— Şi-i vei spune să-i dea drumul când eu îl aduc pe Æthelstan, i-am zis. Nu asta vrei?

El încuviinţă din cap. Bănuielile nu-i dispăruseră cu totul, dar era prea tâmpit ca să vadă capcana. Fie ca Domnul să-mi trimită mereu duşmani idioţi.

— Ştii unde se află băiatul? mă întrebă el.

— Aşa cred. Şi, bineînţeles, dacă regele îşi vrea fiul, cine sunt eu să stau în calea dorinţei sale?

Cugetă la aceste vorbe preţ de câteva bătăi de inimă, până hotărî că cedasem cu totul cerinţelor lui.

— Regele a poruncit ca lordul Æthelhelm să-i aducă băiatul, îmi spuse, încercând să-şi ascundă minciunile sub un adevăr.

— Ar fi trebuit să-mi zici asta de la început, pentru că întotdeauna mi-a plăcut de Æthelhelm. Brice zâmbi în colţul gurii, liniştit de cuvintele mele. Dar nu-mi plac oamenii care-mi lovesc fiica, am adăugat.

— A fost un accident, spuse el prea repede. Omul va fi pedepsit.

— Bine, am spus. Acum nu ne rămâne decât să aşteptăm.

Am aşteptat până ce oamenii lui Finan descălecară şi suiră pe zidurile oraşului pe treptele ascunse din spatele bisericii, departe de ochii lui Brice. Vechiul fort, dărâmat în mare parte, se găsea în colţul

acelor ziduri, astfel că meterezele formau laturile de nord şi de vest ale casei lui Æthelflæd. Locuinţele servitorilor şi grajdurile se aflau în partea de nord; de-a lungul anilor, acoperişurile lor se ruinaseră, fiind înlocuite de paie întinse peste căpriori şi plase de răchită. Dacă trăgeai la o parte paiele şi treceai prin împletitură, puteai să pătrunzi în grajd. De-acum îi puteam vedea pe Finan şi oamenii lui pe ziduri, şi i-ar fi văzut şi Brice dacă s-ar fi întors, dar îi reţineam atenţia întrebându-l despre Teotanheale şi ascultându-l cum îşi descria contribuţia la bătălia aceea. M-am prefăcut impresionat, încurajându-l să povestească mai multe, în vreme ce oamenii lui Finan se ghemuiau ca să nu fie văzuţi. Doar unul stătea drept, sprijinindu-se alene de zidul exterior.

— Şi ce se întâmplă cu sora geamănă a băiatului? l-am întrebat pe Brice.

— Regele o vrea şi pe ea.

— Unde-i acum?

— În casă. Cu slujnicele de la bucătărie.

— Ar fi bine să fie nevătămată, am spus.

— Este, mă asigură Brice.

M-am întors să plec.

— O să mă ierţi, dar rana încă mă chinuie. Trebuie să mă aşez.

— Mă rog pentru însănătoşirea ta, spuse el, deşi trebui să facă un efort ca să rostească acele cuvinte.

— Zeii vor face după cum le e voia.

Acestea fiind zise, m-am îndreptat spre calul meu care era ţinut de noul meu slujitor, Eric, un băieţandru de vreo opt-nouă ani.

În timp ce eu urcam anevoie în şa, Brice se urni şi el către uşa casei, unde se puse pe aşteptat lângă Stiorra.

Ea se uita la mine. Fusesem un tată rău, deşi îmi iubisem copiii. Totuşi, ţâncii mă scoteau din sărite, şi cât au fost mici eram mereu plecat la luptă. Îmi instruisem fiul să devină un războinic, şi eram mândru de el, dar Stiorra mă zăpăcise. Era fata mea cea mai mică şi mă durea s-o privesc pentru că semăna tare mult cu răposata ei mamă: înaltă şi agilă, avea faţa prelungă a maică-sii, acelaşi păr negru, aceiaşi ochi întunecaţi şi aceeaşi expresie gravă care se putea lumina cu un simplu zâmbet. Nu o cunoscusem prea bine, pentru că o ţinusem dintr-o bătălie în alta când era mică, aşa că Æthelflæd se ocupase de ea. Îşi petrecuse mare parte din copilărie la călugăriţele din Cracgelad, unde învăţase religia şi tot felul de deprinderi femeieşti. Avea o înfăţişare dulce, cu toate că dincolo de miere găseai oţel, şi era afectuoasă, deşi niciodată n-am ştiut ce era în capul ei. Ştiam că venise timpul să se mărite, dar nu găsisem niciun flăcău vrednic de Stiorra mea; pe de altă parte, nici ea nu se arătase dornică de măritiş. Nici nu vorbea prea mult, păstrându-şi porţia de adevăr în spatele tăcerii şi calmului.

Buza de jos îi fusese spartă. Era umflată şi sângera. Cineva o lovise cu putere ca să arate astfel, şi eu aveam să-l găsesc pe omul acela şi să-l ucid. Stiorra era fiica mea şi nimeni nu putea s-o lovească fără să-i dau eu voie, iar acum era prea mare ca să fie bătută. Copiii mai trebuie biciuiţi ca să fie ascultători, dar când cresc, bătăile încetează. Bărbaţii îşi bat nevestele, fireşte, deşi eu n-o bătusem niciodată pe Gisela şi nici pe vreuna dintre ibovnicele mele. Şi nu eram singurul. Mulţi bărbaţi nu-şi băteau nevestele, deşi legea o permitea şi Biserica o încuraja, dar un bărbat nu-şi câştigă renumele bătând pe cineva mai slab decât el. Æthelred o bătuse pe Æthelflæd, dar el era un om slab, şi un om slab trebuie să-şi arate puterea bătând o femeie.

Chibzuiam la toate astea în timp ce mă uitam la Stiorra, care stătea liniştită, cu spatele drept. Dintr-odată, o pală de vânt aduse o rafală de ploaie. Mi-am ridicat privirea surprins, pentru că fusese senin în cea mai mare parte a zilei, însă ploaia fu scurtă şi uşoară.

— Lord Uhtred, strigă Brice pe un ton aspru.

Devenise din nou bănuitor, dar nu apucă să dea glas temerilor sale, căci fiul meu apăru aducându-l pe Æthelstan.

— Adu băiatul aici, îi spuse Brice fiului meu.

— Adu-l la mine, i-am poruncit eu, şi, supus, Uhtred îl mână pe Æthelstan până la scara şeii mele.

I-am zâmbit băiatului pe care-l îndrăgeam ca pe un fiu. Era un băiat bun, poznaş aşa cum trebuie să fie, dar isteţ şi vânjos. Începuse să înveţe cum să mânuiască spada şi scutul, iar exerciţiile îl formaseră. Urma să devină un tânăr chipeş, am cugetat. Avea părul negru, trăsături fine şi ochi verzi, moşteniţi probabil de la mama lui.

— O să ai băiatul când o s-o am pe fiica mea, i-am strigat lui Brice.

Asta îl puse pe gânduri. Era tare nătâng. Creierii lui parc-ar fi fost făcuţi din terci de ovăz. Un bun războinic, da, dar oamenii precum Brice trebuie ţinuţi din scurt asemenea câinilor. Æthelhelm îl trimisese la Cirrenceastre ştiind că Brice avea să-i îndeplinească orice poruncă, era de neoprit, ca un pitbull, dar când bivolul îşi înfige cornul în burta câinelui şi-i scoate intestinele, dulăul trebuie să ştie că e bătut. Brice încă se gândea, un lucru care i se părea de bună seamă chinuitor, dar în cele din urmă dibui capcana aparentă din vorbele mele.

— Vom face schimbul în afara oraşului, propuse el.

— Afară din oraş? am întrebat, prefăcându-mă că nu înţelegeam.

— Crezi că-s prost?

— N-aş crede niciodată una ca asta, am zis eu politicos..

— Oamenii tăi vor rămâne înăuntrul zidurilor, iar tu vei aduce băiatul afară.

Mi-am unit sprâncenele ca şi cum aş fi rumegat la propunerea lui. Bineînţeles, îi trecuse prin minte că oamenii mei l-ar fi putut încolţi pe străduţele înguste din Cirrenceastre, or, dacă schimbul se petrecea pe

câmpul din afara oraşului, pericolul unei asemenea ambuscade nu mai exista.

— Ei? mă îmboldi el.

Am privit la războinicul de pe ziduri şi, foarte încet, mi-am ridicat capul, apoi am făcut un gest scurt de încuviinţare. Bărbatul dispăru, dar Brice, fireşte, îşi închipui că aprobarea îi fusese adresată lui.

— O s-o facem aşa cum doreşti, i-am spus lui Brice, dar îţi cer să-ţi dai cuvântul de onoare.

— Cuvântul de onoare?

— Că omul care mi-a vătămat fiica va fi pedepsit.

— Aşa am şi spus, nu?

Am dat pinteni calului ca să mă apropii de el. Copitele bocăneau zgomotos pe pavajul roman.

— Vreau să mi-l dai mie, am spus.

— Va fi pedepsit, zise Brice cu încăpăţânare.

În acel moment răsunară strigăte şi clinchete de spade, dându-mi de înţeles că Finan şi oamenii săi pătrunseseră în casă. Nu se mai îngrijiseră să dea paiele la o parte şi să tragă răchita, ci săriseră pur şi simplu pe acoperişul care se spărsese instantaneu. Gerbruht, un frizon care părea să nu se oprească niciodată din mâncat şi cântărea cât un cal, sărise primul, iar restul oamenilor lui Finan îl urmaseră prin gaura făcută de el. N-am reacţionat nicicum la zgomote, rămânând cu ochii la Brice.

— Mi-l vei da mie pe omul acela, i-am spus, dar puteam să-mi păstrez vorbele, căci Brice auzi deodată agitaţia şi-şi dădu seama că fusese păcălit.

Era gata să dau pinteni calului ca să mă reped la atac, folosind greutatea armăsarului ca să-l dobor, dar el îşi trase spada şi alergă spre mine.

— Nemernicule! strigă el.

Era iute. Niciun războinic nu rămâne în viaţă dacă e moale, dar pentru o matahală era surprinzător de rapid. Într-o clipită, străbătu cei câţiva paşi care-l despărţeau de mine rotindu-şi spada pentru a-mi lovi calul în faţă. Am smuls hăţurile, aproape leşinând din cauza durerii care-mi izbucnise în partea de jos a coastelor, dar ştiam că pierdusem, că el era prea rapid, că avea să mă tragă din şa ori ca să mă omoare, ori, dacă avea un bob de minte, să mă ia ostatic.

Dar oricât de rapid era el, fiul meu era precum fulgerul.

Spada lui Brice nu apucă să mă lovească pe mine sau pe calul meu. Abia-mi dădeam seama ce se petrecea, însă l-am văzut pe Uhtred scoţându-şi pumnalul, pe Attor, şi azvârlindu-l. Lama scurtă lovi picioarele lui Brice, făcându-l să se poticnească. Am auzit bufnitura când căzu, în timp ce mă străduiam să-mi recapăt suflul. Brice se ridică de îndată, dar Uhtred îşi trăsese afară spada lungă, Pliscul-

Corbului, şi-l împinsese pe Æthelstan înapoi, în afara ariei de luptă.

— Vino-ncoa, spârcâială, mârâi el la Brice.

Gloata, până atunci atât de tăcută, se porni pe aclamaţii.

— Ticălosule! zbieră Brice.

Lovi pumnalul cu piciorul şi se repezi la fiul meu. Brice era un spadasin experimentat, un om care se lupta de-o viaţă întreagă, un om care se îmbogăţise din mânuirea armelor. Nu se temea de nimic, pe când Uhtred, fiul meu, avea o faţă deschisă, zâmbitoare, care-i dădea o aparenţă candidă. Brice socotea că-l va face bucăţi fără mare efort; prin urmare, ţinându-şi spada ca pe o coasă, îi dădu o lovitură menită să-i despice burta aidoma unui cuţit ce ar fi tăiat un sac de ţipari.

Uhtred sări înapoi şi râse. Îşi coborî Pliscul-Corbului şi râse din nou, iar Brice muşcă momeala şi atacă a doua oară, de data asta fandând. Când Pliscul-Corbului se ridică să pareze, el se răsuci, întorcându-se spre arma fiului meu şi trăgându-şi spada înapoi ca să-i taie gâtul adversarului, însă Uhtred i-o devie pur şi simplu. Brice, cu extraordinara sa viteză, repezi spada într-o încercare de a-l lovi pe fiul meu în cap, dar Pliscul-Corbului se afla acolo.

Spadele zăngăneau la fiecare ciocnire, nu ca nişte clopoţei, ci cu un scrâşnet aspru ce reverbera în jur. Ultima lovitură a lui Brice sfârşise însă într-un pocnet surd, asemenea clopotului lui Æthelflæd. Deşi lama nu se rupsese, sunetul era de rău augur, şi el o ştia. Făcu un pas înapoi.

Dinspre casă se apropiau oameni, oşteni de-ai lui Brice urmaţi de ai mei. Nimeni nu se amestecă atunci când fiul meu atacă pentru prima oară. Până acum se mulţumise să se apere şi să-şi bată joc de Brice, dar acum se aruncă înainte fandând, mai degrabă ca să forţeze o parare, după care dădu o lovitură spre mijloc pe care Brice o pară din nou. Lovitura nu păruse prea rapidă sau violentă, dar când spada lui Brice întâlni Pliscul-Corbului, se rupse. Se rupse pur şi simplu în două bucăţi, moment în care Uhtred îşi roti încheietura şi fixă vârful lamei sale în gâtul lui Brice.

— Ce să fac cu el, tată?

— Aruncă arma, cât ţi-a mai rămas din ea, i-am strigat lui Brice.

El şovăia, aşa că mi-am scos jungherul, Acul-Viespii, şi i l-am întins lui Æthelstan, care-şi găsise refugiu lângă calul meu.

— Băiete, dacă nu-şi azvârle spada, foloseşte-te de ăsta ca să-i tai şira spinării de la ceafă, i-am zis. A venit timpul să înveţi cum să ucizi un om.

Æthelstan ezită, nesigur dacă vorbisem serios. I-am aruncat jungherul.

— Ia-l! Când băiatul îl prinse, am adăugat: Eşti fiu de rege, şi într-o bună zi ai putea să fii tu însuţi rege. Viaţa şi moartea vor fi darurile tale, aşa că învaţă cum să le oferi.

Se îndreptă spre Brice, care se întorsese pe jumătate, apoi rămăsese nemişcat când fiul meu îi împunsese gâtul cu vârful lamei. În cele din urmă, în creierul zdrahonului pătrunse o oarecare raţiune, aşa că aruncă restul spadei.

— Lasă-l să trăiască, i-am spus lui Æthelstan, care păru uşurat la auzul ordinului.

Şaisprezece oameni de-ai lui Brice ieşiseră din casă. N-aveau chef de luptă, şi acum oamenii lui Finan îi dezarmau. Stiorra, eliberată, alergă spre mine. I-am zâmbit şi i-am luat mâna.

— Cine te-a lovit? am întrebat-o.

— Preotul, spuse ea.

— Preotul? am exclamat surprins, apoi l-am văzut pe individ printre prizonieri.

Se încruntase, un om furios într-o sutană neagră, cu o cruce de argint grea atârnându-i de gât. Era mai în vârstă, la vreo patruzeci de ani, cu sprâncene groase şi cărunte şi buze subţiri.

— El te-a făcut să ţipi?

— Când am auzit copitele am sperat că tu eşti, spuse ea. Aşa că am ţipat.

— Şi atunci te-a lovit?

— M-a lovit înainte de asta, şi mi-a rupt hainele, oftă Stiorra arătându-mi pieptarul sfâşiat al rochiei de in.

Finan traversă mica piaţă.

— Nemernicii nu vor să lupte, zise el părând dezamăgit.

Brice şi oamenii care-i mai rămăseseră se aflau lângă uşa casei, păziţi de spade.

— Du-i înapoi în casă, am ordonat, după care am tras adânc aer în piept, stăpânindu-mi durerea. Gata! le-am strigat privitorilor. Nu mai e nimic de văzut! Aşa că întoarceţi-vă la treabă!

Părintele Creoda, preotul care vedea de biserica lui Æthelflæd şi care preda la mică şcoală din oraş, se grăbi să i se alăture lui Æthelstan. Luă faţa băiatului în mâini şi, cu ochii închişi, începu să murmure o rugăciune de mulţumire.

— Părinte Creoda! am strigat. Deci micul bastard nu era la şcoală?

— Nu era, stăpâne.

— Şi ar fi trebuit să fie?

— Da, stăpâne.

— Atunci trage-i o bătaie, am spus.

— Nu ajută, stăpâne, suspină preotul.

Părintele Creoda era un om de treabă, serios şi cinstit. Venise în Mercia din Wessex şi credea în visul regelui Alfred despre o comunitate instruită, pioasă şi harnică, iar eu nu mă îndoiam că Æthelstan, care era isteţ ca un vulpoi, hotărâse demult că autoritatea părintelui Creoda putea fi încălcată cu uşurinţă.

— Poate că nu ajută, dar sigur o să te facă să te simţi mai bine. Dacă nu-i tragi tu o bătaie, i-o trag eu. Şi încetează să mai rânjeşti cu faţa ta hidoasă, am adăugat către micul bastard aplecându-mă să-i iau jungherul.

Dar şi eu rânjeam. Timp în care mă întrebam ce noi duşmani tocmai îmi făcusem.

Oricum, eram pe cale să-mi fac şi mai mulţi.

Casa lui Æthelflæd era clădită în jurul unei curţi. Nu se deosebea de casa din Lundene unde locuisem cu Gisela, doar că asta era mai mare. Curtea avea în centru un bazin pătrat unde broaştele depuneau straturi groase de ouă. Adesea căutam să mi-i imaginez pe romani în această casă. Lăsaseră tablouri ce-i înfăţişau, fie pictate pe tencuiala peretelui, fie în mozaicul din pardoseală, însă picturile se decoloraseră şi purtau urmele umezelii, iar mozaicul de obicei era spart. Totuşi, rămăsese destul de văzut ca să ştim că bărbaţii romani purtau un soi de cearşaf alb înfăşurat pe trup sau o fustă scurtă întărită cu tăbliţe de metal, peste care îmbrăcau o platoşă. Dar adesea erau goi, mai ales femeile. Mozaicul de pe podeaua din cea mai mare încăpere a casei lui Æthelflæd înfăţişa femei dezbrăcate alergând printre copaci frunzoşi, fiind urmărite de un om cu coarne şi picioare păroase de ţap. Când ajunsese prima oară la Cirrenceastre, părintele Creoda insistase ca mozaicul să fie distrus pentru că, spunea el, înfăţişa un zeu păgân, dar Æthelflæd refuzase.

— Se uită tot timpul la mozaicul acela, îmi spusese ea amuzată, aşa că i-am zis că e un avertisment cu privire la pericolele păgânismului.

Acum, părintele Creoda se uita iar la mozaic, mai precis la o fată graţioasă care privea peste umăr la zeul-ţap aflat pe urmele ei.

— E drăguţă, părinte, am spus.

Îşi mută privirea de îndată şi-şi drese glasul, dar nu găsi nimic de comentat.

Deşi nu-i cerusem să vină cu noi în casă, era acolo, stând protector aproape de Æthelstan.

— Prin urmare, n-ai fost la şcoală, i-am zis băiatului.

— Am uitat să merg, stăpâne.

— Nu erai la fierărie? l-am întrebat, neluându-i în seamă zâmbetul.

— Ba da, stăpâne.

— Pentru că acolo e şi drăguţa ta?

— Drăguţa, stăpâne? făcu el pe nevinovatul. Nu, stăpâne, eram acolo pentru că Godwulf îmi făureşte o spadă. Mă învaţă cum să lucrez metalul.

I-am luat mâinile într-ale mele şi i-am cercetat încheieturile, într-adevăr, se vedeau mici semne cafenii acolo unde-l atinseseră scânteile.

— Şi Godwulf nu ştia că trebuia să fii la şcoală?

Băiatul surâse.

— Ştia, stăpâne, dar e de părere că ar trebui să învăţ ceva folositor.

— Folositor, am mormăit eu încercând să par sever, deşi băiatul îmi simţise încântarea la răspunsul lui, pentru că zâmbisem. L-am privit pe părintele Creoda. Ce-l înveţi, părinte?

— Latina, stăpâne, şi vieţile sfinţilor. Şi alfabetul, fireşte.

— Latina este folositoare?

— Sigur că da, stăpâne! Este limba sfintei noastre Evanghelii.

Am mârâit. Stăteam jos, ceea ce era o uşurare. Finan îi dusese pe prizonieri într-o încăpere aflată de cealaltă parte a curţii interioare, iar eu îmi strânsesem familia, pe părintele Creoda şi pe Æthelstan în camera încăpătoare unde fetele goale alergau pe pardoseală. Era preferata lui Æthelflæd.

— Şi ai auzit că aici erau oameni înarmaţi? l-am întrebat pe Æthelstan.

— Da, stăpâne.

— Şi ai avut inspiraţia să rămâi la fierărie?

— Godwulf mi-a spus să rămân acolo, stăpâne.

„Fierarul e un om de ispravă", m-am gândit, apoi m-am uitat la Stiorra.

— Şi tu?

— Eu, tată?

— Ce ai făcut când au venit aici oamenii lui Brice?

— I-am întâmpinat, tată. Crezusem c-au venit din partea regelui Edward.

— Şi preotul de ce te-a lovit?

— Voia să ştie unde era Æthelstan, dar nu i-am spus.

— Ştiai?

Stiorra se uită la Æthelstan şi zâmbi.

— Ştiam.

— Şi ai spus că nu ştii? De ce?

— Pentru că nu-mi plăcea de ei.

— Şi nu te-au crezut?

Fiica mea clătină din cap.

— Atunci, părintele Aldwyn s-a înfuriat.

— Au scotocit biserica şi şcoala, interveni părintele Creoda.

— Cum n-au dat de el, continuă Stiorra, părintele Aldwyn m-a făcut stricată mincinoasă şi a spus c-o să afle adevărul.

— O stricată mincinoasă? am întrebat-o.

— Da.

O servitoare îi reparase rochia cu o broşă de-a lui Æthelflæd şi-i ştersese sângele de pe faţă, dar avea buza umflată şi urâţită de o coajă.

— Ţi-a scos şi un dinte?

— Nu, tată.

Finan deschise uşa şi rămase în prag, lenevos şi sigur pe el. L-am privit.

— L-ai învăţat pe fiul meu meşteşugul spadei, i-am spus.

— Da.

— E mai iute decât tine.

— M-am mai înmuiat odată cu trecerea anilor, stăpâne, replică el zâmbind.

— L-ai învăţat bine, a dănţuit în jurul lui Brice ca un şoim în jurul unui cocor. Câţi morţi sunt?

— Doar doi. Şi patru răniţi. Restul sunt sub pază.

Am privit spre părintele Creoda.

— Du-l pe Æthelstan în altă cameră şi bagă-i nişte latină în cap. Finan, adu-mi-l pe preot.

Nu prea avea rost să-l iau la întrebări pe Brice. Era câinele lui Æthelhelm, dar bănuiam că preotul era adevăratul comandant al oştenilor. Æthelhelm ştia că Brice ar fi trecut peste orice obstacol să obţină ceva, dar nu-l bănuia de prea multă isteţime şi subtilitate; fără îndoială, părintele Aldwyn fusese trimis să-l îndrume pe zdrahon şi să-l preia pe Æthelstan. Voiam să aflu ce soartă îi fusese menită băiatului.

Preotul se clătină în prag, împins în mod vădit de Finan, care venea în urma lui.

— Protestează, îl îndemnă amuzat irlandezul.

— Sunt capelanul lordului Æthelhelm, duhovnicul său şi tatăl său întru Domnul!

— Eşti prizonierul meu, am zis, şi-mi vei spune ce porunci ţi-a dat ealdormanul Æthelhelm.

— N-o să-ţi spun nimic, pufni el dispreţuitor.

— Arde-i una! i-am spus fiului meu, dar Uhtred ezită.

Vrăjitorii creştini au putere, şi fiul meu se temea de urmări.

— Vezi? rânji Aldwyn. Dumnezeul meu mă apără. Întinse un deget spre fiul meu. Atinge-mă, tinere, şi-o să putrezeşti în iadul cel veşnic!

— Dar de unde ştim noi că eşti preot? am întrebat eu.

— Sunt capelanul lordului Æthelhelm.

M-am încruntat.

— Aldwyn, da? Ăsta-i numele tău? Dar eu ţin minte că l-am cunoscut pe părintele Aldwyn. Un bătrân cu părul alb, lung, şi o mână care-i tremura. Suferea de dambla, aşa-i, Finan?

— Aşa-i, el era, unul micuţ, cu un picior beteag. Finan îmi prinse minciuna din zbor şi începu să brodeze pe ea. Îi cam curgeau balele.

— Deci ăsta nu-i părintele Aldwyn?

— Nu poa' să fie, nu băleşte.

— Eşti un şarlatan, i-am spus preotului.

— Nu sunt… începu el, dar l-am întrerupt.

— Scoate-i rasa, i-am zis lui Finan. Nu e mai preot decât sunt eu.

— Să nu îndrăzneşti! urlă părintele Aldwyn, dar se opri dintr-odată, căci Finan îi trăsese un pumn în stomac.

Irlandezul îl propti pe Aldwyn de perete şi scoase un cuţit.

— Vezi? i-am spus fiului meu. E un şarlatan. Se dă drept preot, cum a făcut şi grăsanul ăla care a venit iarna trecută la Cirrenceastre.

Individul aduna monede care erau destinate, spunea el, hrănirii celor săraci şi înfometaţi, dar de fapt urmau să-i hrănească lui burdihanul. Înşelătoria îi mersese până-l luase la întrebări părintele Creoda. Grăsanul ăla nu putea nici măcar să repete Crezul, aşa că l-am lăsat doar în cămaşă şi l-am scos afară din oraş.

Când Finan îi tăie sutana neagră, Aldwyn scoase un icnet. Irlandezul îşi vârî cuţitul în teacă, apoi rupse veşmântul până în talie şi-l smulse de pe umerii preotului. Aldwyn rămase într-o cămeşoaie murdară care-i atârna până la genunchi.

— Vezi? am repetat. Nu e preot.

— Ţi-l faci duşman pe Dumnezeu! şuieră Aldwyn către mine. Pe Dumnezeu şi pe toţi sfinţii săi!

— Nu dau niciun rahat de şobolan pe dumnezeul tău, am mormăit. Şi apoi, nu eşti preot. Eşti un şarlatan.

— Eu…

Dar îşi înghiţi cuvintele, căci Finan îi mai arse una în stomac.

— Aşa că, ia zi-mi, şarlatane, ce plănuia lordul Æthelhelm să facă cu prinţul Æthelstan?

— Nu e prinţ, scrâşni Aldwyn.

— Uhtred, loveşte-l!

Fiul meu şovăi o clipă, apoi traversă încăperea şi-i trase o scatoalcă peste cap.

— Bun, am spus.

— E copil din flori, stărui Aldwyn.

— Încă o dată, i-am spus lui Uhtred, şi el îi mai arse un dos de palmă. Am continuat cu glas hotărât: Regele Edward şi mama lui Æthelstan s-au căsătorit la biserică, iar preotul care i-a cununat trăieşte.

Speram că părintele Cuthbert era în viaţă. Judecând după uimirea omului din faţa mea, chiar era. Aldwyn se holba la mine, încercând să discearnă adevărul din spusele mele; dacă ar fi cunoscut precis soarta părintelui Cuthbert, nu s-ar fi zgâit cu aerul acela tâmp.

— Trăieşte, am zis, şi va jura că l-a cununat pe regele Edward cu Lady Ecgwynn. Ceea ce înseamnă că Æthelstan este fiul cel mai mare al regelui, este ætheling, întâiul urmaş la tron.

— Minţi, spuse Aldwyn, deşi fără convingere.

— Iar acum răspunde întrebării mele, i-am cerut răbdător. Ce aveai de gând să faci cu ætheling?

Fu nevoie de timp şi ameninţări, dar în cele din urmă ne spuse. Æthelstan urma să fie trimis în sud, pe mare, în Neustria, o întindere mare de pământ stâncos care formează o provincie în vestul îndepărtat al Franciei.

— Acolo este o mănăstire, încheie Aldwyn. Băiatul le-ar fi fost încredinţat călugărilor pentru educare.

— Pentru întemniţare, vrei să spui.

— Pentru educare, stărui Aldwyn.

— Într-un ţinut măcinat de războaie, am spus.

Provincia Neustria fusese invadată de hoarde întregi de normanzi care-şi dăduseră seama că recoltele din Francia erau mai uşor de obţinut decât cele din Britania. Orice mănăstire din acele locuri sălbatice de pe ţărm era în pericol să fie jefuită de normanzi, aşa că toţi dinăuntru aveau spadele pregătite.

— Voiaţi ca æthelingul să moară fără să vă pătaţi mâinile cu sângele lui.

— În Neustria sunt oameni pioşi, spuse preotul cu glas pierit.

— Temniceri pioşi, l-am corectat. Regele Edward ştie ceva despre toate astea?

— Regele este de acord ca fiul său bastard să fie educat de biserică.

— Şi crede că va fi dus într-o mănăstire de undeva din Wessex, nu în vreo hazna din Neustria, aşteptând ca normanzii să-i scoată maţele cu spadele, am spus.

— Ori să-l vândă ca sclav, interveni calm Finan.

Ceea ce avea o noimă. Æthelstan şi sora lui? Doi copii mici? Puteau obţine un preţ ridicat pe piaţa de sclavi din Francia.

— Nemernicule, i-am spus lui Aldwyn. Şi ce s-ar fi întâmplat cu sora lui geamănă? Sperai să cadă şi ea în robie? Fără să răspundă, îşi ridică fruntea şi mă privi cu dispreţ. Tu ai fost vreodată în Neustria? l-am întrebat.

Aldwyn ezită, apoi clătină din cap.

— Nu, de ce aş fi făcut-o?

M-am ridicat, tresărind din pricina durerii inevitabile. Am scos Acul-Viespii şi m-am apropiat de el atât de mult, încât îi puteam simţi răsuflarea infectă.

— Îţi mai ofer o şansă, i-am spus. Ai călătorit vreodată în Neustria?

El şovăi din nou, dar de data asta din pricina lamei scurte a pumnalului.

— Da, recunoscu în cele din urmă.

— Şi cu cine te-ai văzut acolo?

Am zvâcnit din mâna care ţinea Acul-Viespii, iar el se strâmbă.

— Cu stareţul de la Sfântul Ştefan, din Cadum, spuse peste câteva clipe, cuprins de panică.

— Minţi, nemernicule!

Dacă ar fi vrut pur şi simplu să-l ducă pe băiat la şcoala mănăstirii, o scrisoare ar fi fost de ajuns. Mi-am înfipt lama în tivul scămoşat al cămeşoaiei lui.

— Cu cine te-ai văzut?

Simţind vârful pumnalului în vintre, Aldwyn se cutremură şi şopti:

— Hrolf.

— Mai tare!

— Hrolf!

Hrolf era o căpetenie normandă care devastase întinderi mari de pământ din Francia. În Britania sosiseră veşti că Hrolf capturase o bună parte din Neustria şi intenţiona să rămână acolo.

— Plănuiai să i-i vinzi pe gemeni lui Hrolf?

— Hrolf este creştin. I-ar fi crescut cum se cuvine!

— Hrolf nu e mai creştin decât sunt eu, am mârâit. Susţine că-l slujeşte pe zeul vostru pentru că francii i-o cer ca să-l lase să stea acolo. Aş spune şi eu acelaşi lucru, dacă mi-ar da un regat în stăpânire. I-ai fi vândut pe Æthelstan şi pe Eadgyth ticălosului, şi el ce-ar fi făcut? I-ar fi ucis?

— Nu, şopti nesigur preotul.

— Şi aşa, nepotul lordului Æthelhelm ar fi devenit singurul moştenitor al regatului Wessex. Am ridicat Acul-Viespii până când vârful îi atinse burta nenorocitului. Eşti un trădător, Aldwyn. Plănuiai să-i omori pe copiii cei mai mari ai regelui.

— Nu, şopti el din nou.

— Dă-mi un motiv pentru care să nu te ucid.

— Sunt preot, bâigui el.

— Nu eşti îmbrăcat ca un preot şi, pe deasupra, mi-ai lovit fiica. Nu aşa se poartă un preot, nu?

Nu avu nimic de zis. Îmi cunoştea renumele de ucigaş de preoţi. Fireşte, cei mai mulţi se temeau să ucidă un om al bisericii, ştiind că pentru o asemenea faptă zeul bătut în cuie i-ar fi osândit la chinuri veşnice, dar mie nu mi-era frică de răzbunarea zeului creştin.

— Eşti un trădător, Aldwyn, am repetat. De ce să nu te ucid? O meriţi.

— Lasă-mă pe mine, spuse dintr-odată fiica mea.

M-am întors uluit. Stiorra făcuse doi paşi în faţă şi mă privea cu o expresie impasibilă. Întinse mâna dreaptă după jungher.

— Lasă-mă pe mine, repetă ea.

Am clătinat din cap.

— Asta nu-i treabă de muiere.

— De ce nu? Noi dăm viaţă, n-o putem şi lua?

— Nu, gemu Aldwyn, nu!

Nu l-am băgat în seamă.

— Să ucizi un om e mai greu decât crezi, i-am spus Stiorrei. Pe de

altă parte, deşi nemernicul ăsta merită să moară, ar avea un sfârşit prea rapid.

— De ce? Voia să-şi facă mendrele cu mine, tată. Asta ar fi fost rapid?

— Gândeşte-te la sufletul tău, spuse Uhtred.

— Sufletul meu? îl întrebă ea.

— Dumnezeu o să te vadă, şi uciderea unui preot e un păcat de neiertat.

— Nu şi pentru zeii mei!

Mă holbam la fiica mea, nevenindu-mi să-mi cred urechilor. Voiam să spun ceva, dar nimic nu-mi venea pe buze. Se întoarse spre mine zâmbitoare şi-mi zise:

— Mama mea era păgână, ca şi tine. Eu de ce n-aş fi?

Fiul meu părea îngrozit, Finan rânjea.

— Îi venerezi pe zeii mei? am întrebat-o.

— Da, tată.

— Dar ai fost crescută creştină! izbucni fratele ei.

— Ca şi tata, spuse Stiorra, şi ca şi tine, frate, dar nu-mi spune că nu te rogi şi tu la zeii noştri. Ştiu că o faci. Apoi îşi mută privirea de la mine la Aldwyn, şi faţa i se înăspri; în acel moment semăna aşa de mult cu maică-sa, că mă durea sufletul. Lasă-mă pe mine, tată, îmi ceru, întinzând din nou mâna.

I-am dat Acul-Viespii.

— Nu! ţipă Aldwyn.

Stiorra trase rochia din prinsoarea broşei, dezgolindu-şi un sân.

— Nu asta voiai să vezi, preotule? Priveşte-l!

— Nu! bâigui Aldwyn cocoşându-se şi neîndrăznind să se uite.

— Stiorra! şopti fiul meu.

Dar fiica mea nu avea nicio milă. I-am urmărit expresia feţei când îl ucidea pe preot, şi era aspră, nemiloasă şi hotărâtă. Mai întâi îi crestă scalpul şi gâtul, după care-i spintecă braţele când el încercă să se apere. Sânul şi rochia îi fură împroşcate de sângele lui când îl doborî la pământ cu încă două lovituri în cap, şi abia atunci îşi strânse ambele mâini pe mânerul scurt al Acului-Viespii ca să i-l înfigă adânc în gât. Cum lama se înţepenise, o trase înapoi cu un mârâit şi-i spintecă dintr-o lovitură grumazul. Îl urmări cum se prăbuşea în timp ce sângele îi ţâşnea din trup, acoperind-o pe una dintre femeile fugărite de zeul-ţap. Stiorra îl privea pe Aldwyn murind, iar eu o priveam pe ea. Mereu îmi fusese greu să-i descifrez expresiile, dar n-am întrezărit nici cel mai mic dezgust pentru fapta pe care-o săvârşise, ci doar ceva aducând a curiozitate. Ba chiar zâmbi uşor când preotul scoase un ultim horcăit. Degetele i se crispară pe plăcuţele de mozaic, apoi se cutremură tot şi rămase nemişcat.

Stiorra îmi întinse jungherul cu mânerul în faţă.

— Mulţumesc, tată, spuse ea calm. Acum trebuie să mă spăl.

Părăsi încăperea acoperindu-şi goliciunea cu rochia ruptă, îmbibată de sânge.

— Iisuse Hristoase! murmură Uhtred.

— E fiica ta, nu încape îndoială, spuse Finan, care se apropiase de stârvul preotului ca să-l împingă cu piciorul. Şi imaginea maică-sii, adăugă el.

— Avem nevoie de şase căruţe, am zis. Cel puţin şase.

Finan şi fiul meu rămăseseră cu privirile pe preotul mort care, fără veste, trase un pârţ.

— Şase căruţe, am repetat, la care să fie înhămaţi cai, nu boi. Să fie încărcate cu fân sau paie. Şi cu ceva greu, oricum. Buturugi, de pildă.

— Şase căruţe? întrebă Finan.

— Cel puţin şase. Şi avem nevoie de ele mâine.

— De ce, stăpâne?

— Pentru că mergem la o nuntă, bineînţeles.

Şi asta urma să facem.

Trei

Dedesubtul bisericii părintelui Creoda se găsea un spaţiu boltit aşa de mare, că se întindea dincolo de zidurile bisericii, susţinute de stâlpi mari de piatră şi de arcade. Zidurile beciului erau făcute tot din piatră, blocuri mari tăiate grosolan, în vreme ce podeaua era din pământ bătătorit. Pe un raft de piatră de pe peretele dinspre răsărit erau adunate câteva oase vechi, dar în rest beciul era gol, întunecos şi muced. Probabil că fusese ridicat de romani, deşi în zilele acelea nu cred c-ar fi îngăduit ca haznaua să fie atât de aproape.

— Pute până în biserică, spuse cu tristeţe părintele Creoda, e bine doar când vântul bate spre est.

— Se scurge rahatul prin zidărie? l-am întrebat.

N-aveam de gând să aflu răspunsul după ce cădeam prin chepeng în bezna de jos.

— Tot timpul, pentru că mortarul s-a fărâmiţat.

— Atunci lipeşte-l cu smoală, i-am sugerat eu, ca pe scândurile unei bărci. Umple crăpăturile cu păr de cal şi acoperă-le cu smoală.

— Smoală?

— Poţi s-o cumperi din Gleawecestre. Am privit în întunericul de jos. Ale cui sunt oasele?

— Nu ştim. Se aflau acolo înainte ca Lady Æthelflæd să ridice biserica, şi n-am vrut să le tulburăm, zise el făcându-şi semnul crucii. Mai bine să nu trezim stafiile, stăpâne.

— Vinde-le ca moaşte şi foloseşte banii să cumperi un clopot nou, l-am sfătuit.

— Dar pot să fie oase de păgân!

Părea şocat.

— Şi? am zis, îndreptându-mi spinarea şi tresărind la inevitabila durere.

Deocamdată, beciul acela puturos avea să slujească drept temniţă pentru Brice şi oamenii lui. Meritau ceva şi mai rău. Scotociseră prin casa lui Æthelflæd, făcând grămadă lucrurile ei de preţ: haine, tapiserii, giuvaieruri, oalele de la bucătărie şi opaiţele. „Toate sunt ale soţului ei", îmi spusese Brice bosumflat, „şi n-o aibă nevoie de găteli la mănăstire."

Aşadar, un punct al înţelegerii încheiate de Æthelhelm cu Æthelred era trimiterea lui Æthelflæd la mănăstire. Mă întrebam dacă fratele ei ar fi încuviinţat, însă răspunsul veni repede: foarte probabil, Edward era gelos pe renumele lui Æthelflæd. Era tot timpul comparat cu Alfred, şi comparaţia nu-l avantaja, iar acum lucrurile se înrăutăţiseră, căci era socotit un războinic mai puţin înzestrat decât sora sa. Regii, chiar şi unii oneşti precum Edward, au mândrie. De voie, de nevoie, accepta că n-avea să se poată măsura niciodată cu tatăl lui, dar fără îndoială îl irita să audă cum era lăudată sora lui. I-ar fi plăcut grozav s-o vadă retrasă la o mănăstire.

Trupul părintelui Aldwyn fu adus în biserică. Finan îl îmbrăcase în sutana neagră şi ruptă, dar nu ascunsese nimic din violenţa care-i adusese sfârşitul.

— Ce s-a întâmplat? şopti uluit părintele Creoda.

— Cuprins de remuşcări, şi-a luat zilele, i-am spus.

— El…

— Şi-a luat zilele, am mârâit.

— Înţeleg, stăpâne.

— Aşadar, fiind un sinucigaş, nu poate fi îngropat în pământ sfinţit. Habar n-am de ce l-o fi adus Finan în biserică!

— Nu ştiu ce-o fi fost în capul meu, rânji irlandezul.

— Atunci ai face bine să-i sapi nemernicului o groapă adâncă undeva în afara oraşului, l-am sfătuit.

— La o răscruce, zise Finan.

— La o răscruce? întrebă părintele Creoda.

— Ca sufletul lui să fie năuc, îl lămuri Finan. N-o să ştie pe care drum s-o ia. Nu vrei ca duhul lui să se întoarcă aici, Doamne fereşte, aşa că-l îngropăm la o răscruce şi-l zăpăcim.

— Îl zăpăcim, repetă părintele Creoda privind cu groază la faţa schimonosită a mortului.

Brice şi oamenii lui fură îmbrânciţi în beciul puţind a rahat. Li se scoseseră zalele, cizmele, bijuteriile şi cingătorile.

— Le poţi da drumul peste două zile, i-am spus magistratului din Cirrenceastre. Aruncă-le nişte pâine ticăloşilor, dă-le câteva găleţi de

apă şi lasă-i acolo două zile întregi. Vor încerca să te convingă să le dai drumul mai devreme, vor încerca să te cumpere, dar nu te lăsa înduplecat.

— Aşa voi face, stăpâne.

— Dacă le dai drumul, îţi faci duşmani din mine şi din Lady Æthelflæd.

Fusese un timp când o asemenea ameninţare cântărea greu, m-am gândit.

— Şi din mine, adăugă Finan.

La cuvintele molatice ale irlandezului, magistratul se cutremură.

— Vor sta acolo două zile, stăpâne, făgăduiesc. Jur pe trupul Domnului nostru!

Se întoarse şi făcu o plecăciune spre altar, unde, încastrate în argint, se găseau penele de la gâştele alungate de sfânta Werburgh din lanul cu porumb.

— Dă-le drumul mai devreme, şi stafiile oaselor de acolo o să vină să te bântuie, zise Finan.

— Jur, stăpâne! spuse disperat magistratul.

— Presupun c-o să mă îngroape şi pe mine la o răscruce, i-am zis lui Finan pe când ne întorceam la casa lui Æthelflæd.

El rânji.

— O să-ţi facem o înmormântare pe cinste. O să aprindem un foc atât de mare, încât o să întunece soarele. Ai încredere în mine, zeii tăi vor şti că vii la ei.

Am zâmbit, dar mă gândeam la răscruci, la toate drumurile făcute de romani care ajunseseră în paragină peste tot în Britania. Părţi din ele fuseseră luate de şuvoaie, şi adesea lespezile erau furate pentru a fi folosite ca pietre de hotar între câmpuri ori ca temelii pentru stâlpii caselor. De multe ori, călătorind prin ţară, fusesem nevoit s-o iau pe lângă drum, atât era de prost; drumurile romane ajunseseră doar nişte poteci năpădite de buruieni care ne indicau traseul. Mă întrebam ce se va alege de toate aceste căi care străbăteau Britania în lung şi-n lat.

— Finan, tu crezi că după moarte o să mai putem vedea ce se întâmplă pe aici?

El mă privi ciudat.

— Preoţii aşa zic.

— Zău? am făcut eu surprins.

— Ei spun că poţi să vezi iadul. De ce n-ai vedea şi lumea asta?

— Mi-ar plăcea să ştiu ce se întâmplă, am oftat.

Presupuneam că drumurile aveau să dispară, câmpurile de pe margini aveau să se umple cu puieţi de alun, după care tufişurile cu ghimpi aveau să acopere vechile poteci. Asta urma să văd din Valhalla? Şi oare se uita acum vreun roman la Cirrenceastre, întrebându-se prin ce nenorocire se prefăcuseră pietrele de culoarea

mierii şi marmura albă în paie jilave şi scânduri putrezite? Ştiam că-i stârnisem gânduri neplăcute lui Finan, dar mai ştiam şi că nornele, femeile acelea sinistre care ne controlează vieţile, îmi pipăiau aţa, întrebându-se când s-o taie cu foarfecele lor ascuţite. Mi-era teamă de mult timp de lucrul acesta, dar acum mai că mi-l doream. Îmi doream un sfârşit al durerii, al necazurilor, dar voiam şi să aflu cum aveau să se sfârşească toate astea, în măsura în care exista un sfârşit. Îi alungaserăm pe danezi, însă acum se profila o altă luptă, o luptă pentru Mercia.

— A venit părintele Cuthbert, anunţă Finan.

M-am trezit din gândurile mele văzându-l pe Osferth, care-l adusese pe preot de la Fagranforda.

Era o uşurare. Soţia lui Cuthbert, Mehrasa, era cu el.

— Acum te duci în nord, i-am spus lui Osferth.

— Stăpâne! strigă Cuthbert, recunoscându-mi vocea.

Fusese orbit de Cnut, iar faţa lui se rotea în toate direcţiile ca şi cum ar fi încercat să afle unde mă găseam.

— Nord? întrebă Osferth.

— Cu toţii vom merge, am spus. Cu familii cu tot. Mergem la Ceaster.

— Stăpâne? repetă Cuthbert.

— Eşti în siguranţă, i-am zis. Tu şi cu Mehrasa sunteţi în siguranţă.

— Dar ce primejdie ne paşte, stăpâne?

— Aţi rămas ultimii martori la prima cununie a lui Edward, şi în Wessex sunt câţiva care vor să dovedească faptul că acea cununie nu a avut niciodată loc.

— Dar s-a petrecut! spuse el pe un ton tânguitor.

— Tocmai de asta te duci în nord, la Ceaster. M-am întors apoi spre Osferth: Iei toate familiile în nord. Vreau să pleci mâine. Poţi să iei două căruţe din Fagranforda pentru tot calabalâcul, şi neapărat să treci prin Alencestre.

Existau două drumuri bune spre Ceaster. Unul mergea pe lângă hotarul cu Ţara Galilor, şi eu îmi încurajasem oamenii să-l folosească pentru a le dovedi galezilor că nu ne temeam de ei, dar drumul prin Alencestre era mai sigur, deoarece se afla mult mai departe de ţinuturile de graniţă.

— Ia cu tine zece oameni şi aşteaptă-ne la Alencestre. Să iei tot ce este de preţ. Bani, metal, straie, hamuri, totul.

— Plecăm pentru totdeauna de la Fagranforda? întrebă Osferth.

Am şovăit. Fireşte, răspunsul era da, însă nu eram sigur cum vor reacţiona oamenii mei la această veste. Îşi făcuseră case şi-şi creşteau copiii la Fagranforda, iar acum îi mutam la frontiera de nord a Merciei. Puteam să le spun că trebuia să apărăm Ceasterul de normanzi şi danezi, şi era adevărat, dar adevărul complet era că voiam

zidurile de piatră ale Ceasterului în jurul meu în situaţia în care aş fi fost nevoit să mă apăr de ranchiuna lui Eardwulf şi de ambiţiile lui Æthelhelm.

— Mergem în nord pentru o vreme, am spus în doi peri, şi dacă nu suntem la Alencestre peste două zile, atunci să ştii că nu venim. Atunci îi vei duce pe Æthelstan şi pe sora lui la Ceaster.

Osferth se încruntă.

— Ce te-ar putea opri să ajungi?

— Soarta, am răspuns fără să stau pe gânduri.

Chipul lui Osferth se înăspri.

— Ai de gând să porneşti un război!

— Nici vorbă.

— Æthelhelm vrea băiatul, îl lămuri Finan pe Osferth, şi o să se lupte ca să pună mâna pe el.

— Ceea ce înseamnă că el porneşte un război, nu eu, am zis.

Ochii gravi ai lui Osferth fulgerară de la mine la Finan. Aşa, încruntat, era leit taică-său, regele Alfred.

— Dar tu îl provoci, spuse el dezaprobator.

— Ai fi vrut mai degrabă ca Æthelstan să fie mort?

— Sigur că nu.

— Şi ce-ai fi vrut să fac?

La asta nu mai avu răspuns. În schimb, se strâmbă nemulţumit.

— Vor fi saxoni contra saxoni. Creştini contra creştini.

— Aşa va fi, am spus cu asprime.

— Dar…

— Nu putem decât să ne asigurăm că vor câştiga creştinii care merită, am zis. Haideţi, pregătiţi-vă de plecare.

— La Ceaster? întrebă Finan.

— Osferth merge la Alencestre, dar tu şi cu mine mergem la Gleawecestre. Trebuie să oprim o cununie.

Şi izbucnirea unui război.

Fiica mea refuză să călărească alături de Osferth şi familiile oamenilor mei.

— Vin la Gleawecestre, stărui ea.

— Ba mergi cu Osferth, i-am zis.

Scotocea prin hainele lui Æthelflæd pe care Brice şi oamenii săi le aruncaseră în dezordine prin curte. Scoase la iveală o rochie aleasă, făcută din mătase rară, de culoarea smântânii, brodată cu frunze de stejar din aur.

— E drăguţă, spuse ea fără să-mi ia în seamă porunca.

— Şi-i aparţine lui Æthelflæd, i-am amintit.

Îşi ridică rochia la umeri şi privi în jos să vadă dacă-i acoperea bine picioarele.

— Îţi place?

— Trebuie să coste mai mult decât o corabie.

Mătasea era una dintre acele raritǎţi care puteau fi găsite la Lundene. Neguţătorii pretindeau că o aduseseră dintr-o ţară îndepărtată de la soare-răsare, unde era ţesută de oameni ciudaţi, unii cu trei picioare, unii cu capete de câini şi unii fără cap deloc. Poveştile difereau, însă oamenii jurau că erau toate adevărate.

— E frumoasă, murmură Stiorra.

— O să ajungă în nord cu Osferth şi cu tine.

Ea împături rochia peste un braţ şi trase o mantie albă de in din grămadă.

— Asta se potriveşte de minune cu rochia.

— Toate familiile se duc în nord, am insistat. Osferth ia cu el două căruţe, aşa că poţi să călătoreşti într-una din ele.

— Tată, pot să călăresc. Şi să trag cu arcul. Asta se potriveşte şi mai bine, adăugă ea trăgând din maldăr o altă mantie albă, pentru că are şi glugă. O! Şi o broşă de argint, vezi?

— Tu mă asculţi? am mârâit.

— Desigur, tată. Şi putem culege nişte gheţişoară, nu-i aşa?

— Gheţişoară?

— Să o pun în păr.

— Ai înnebunit? Pleci în nord cu Osferth. De ce ai vrea să porţi flori în păr?

— Pentru că-i prea devreme ca să înflorească merii, de aia.

Se întoarse şi mă privi; preţ de o clipă răsuflarea mi se opri în gât, căci mi s-a părut că o aveam pe maică-sa în faţa ochilor.

— Tată, spuse ea pe un ton răbdător, cum ai de gând să ajungi la Ælfwynn?

— Să ajung la ea?

— Va fi în palatul lordului Æthelred. Ca să se mărite, va trebui să treacă prin poarta de lângă uşa bisericii Sfântul Oswald, şi presupun că vor fi străjeri pe drum, ca şi în biserică. Nu poţi să intri călare şi s-o iei. Aşa că spune, cum vei ajunge la ea?

M-am holbat la Stiorra. Adevărul era că n-aveam nicio idee. Uneori e cu neputinţă să-ţi faci planuri, pur şi simplu ajungi pe câmpul de bătălie şi profiţi de orice şansă îţi apare în faţă. Asta fusese greşeala făcută de Brice, mi-am dat seama, şi acum eram pe cale să cad în aceeaşi capcană.

— E prietena mea! spuse Stiorra când deveni limpede că nu aveam niciun răspuns.

— Te-am văzut cu ea, am recunoscut în silă.

— Eu o plac. Nu toată lumea o place, dar eu o plac, şi se obişnuieşte ca fetele s-o însoţească pe mireasă la cununie.

— Zău?

— Aşa că-mi dai doi flăcăi de-ai tăi şi-o să mergem la palatul lordului Æthelred cu un dar de nuntă.

— Nici n-o să intri bine c-o să fii azvârlită în temniţă.

— Dacă ştiu cine sunt, poate… Dar am petrecut doar câteva zile la Gleawecestre şi nu am de gând să merg în sala mare, ci doar în curtea exterioară, unde locuieşte Ælfwynn.

— Aşadar, intri în curte. Şi după aia?

— Spun că am venit cu un dar din partea lordului Æthelfrith.

Un lucru isteţ. Æthelfrith era un ealdorman mercian bogat ale cărui pământuri se învecinau cu Lundene. Nu-l plăcea pe Æthelred şi refuza să meargă la Gleawecestre. Ar fi fost un aliat pentru Æthelflæd, doar că le era profund loial saxonilor din vest.

— Şi la ce dar te-ai gândit? am vrut să ştiu.

— Un cal, o iapă tânără. Am ţesălat-o şi i-am împletit panglici în coamă. Sunt sigură că o să-i îngăduie lui Ælfwynn să vadă darul.

— Cine o să-i îngăduie?

— Va fi păzită, mă lămuri Stiorra de parcă aş fi fost slab de minte.

— Şi pur şi simplu o să se urce pe iapă şi o să călărească alături de tine?

— Da.

— Şi străjerii de la poartă n-o să vă oprească? am rânjit.

— Asta-i treaba oamenilor tăi.

— Şi dacă nu vrea să fugă?

— Cum să nu vrea? exclamă Stiorra. Nu s-ar mărita nici în ruptul capului cu Eardwulf! E un porc.

— Un porc?

— Nu există nicio fecioară în Gleawecestre care să fie în siguranţă cu el. Lady Æthelflæd îmi spune că, deşi niciun bărbat nu e de încredere, în unii poţi avea mai multă încredere decât în alţii. Eardwulf? Stiorra se cutremură. Îi place şi să bată femeile.

— De unde ştii?

— O, tată! făcu ea zâmbindu-mi compătimitor. Aşa că, vezi, o să vin cu tine la Gleawecestre.

Şi aşa se şi întâmplă, pentru că nu mă puteam gândi la un plan mai bun. Sperasem s-o răpesc pe Ælfwynn în drumul ei spre biserică, dar Stiorra avea dreptate, oamenii lui Æthelred n-ar fi scăpat-o din ochi. Sau aş fi putut să intru chiar în biserică, însă ar fi fost o tentativă disperată, pentru că lăcaşul avea să fie plin cu aliaţii lui Æthelred. Deşi nu-mi plăcea să-mi pun fiica în primejdie, nu vedeam un plan mai bun.

Îmi propusesem să ajung la Gleawecestre în ziua aceea, însă mi-a luat timp să găsesc căruţe şi încă şi mai mult timp să-mi instruiesc temeinic oamenii. Prin urmare, am ajuns cu întârziere, puţin după ivirea zorilor de sărbătoarea sfântului Æthelwold. Sperasem să am

şase căruţe, dar nu găsisem decât trei la Cirrenceastre, şi astea trebuiau să fie de ajuns. Le trimisesem spre vest cu o noapte înainte. Cei care le mânau erau siliţi să petreacă o noapte sub cerul liber, aşteptând să se deschidă porţile oraşului, dar pe când aveam să plecăm şi noi din Cirrenceastre, două din cele trei căruţe trebuiau să fie înăuntrul zidurilor. Erau toate încărcate cu făn, iar oamenii fuseseră învăţaţi să le spună străjerilor că era nutreţ pentru grajdurile lordului Æthelred.

Era o zi tipică de martie. Cerul era cenuşiu ca fierul, iar vântul bătea rece de pe dealurile din spatele nostru. Osferth şi cei zece oşteni ai săi se întorseseră la Fagranforda, unde, după ce încărcau cele două căruţe, aveau să plece spre nord cu Æthelstan, părintele Cuthbert şi familiile oamenilor mei. Căruţele aveau să-i încetinească şi zece oameni nu prea erau de-ajuns ca să-i apere dacă dădeau de necaz, dar dacă totul mergea bine urma să ne întâlnim pe seară.

Dacă supravieţuiam în următoarele ore.

Stiorra călărea lângă mine înfăşurată într-o mantie mare, cafenie. Sub ea purta straiul de mătase crem şi mantia albă de in, lanţuri de argint şi broşe de chihlimbar. Aleseserăm o iapă tânără, o ţesălaserăm, o pieptănaserăm, îi lustruiserăm copitele, dar panglicile prinse cu grijă fuseseră mânjite de stropii de ploaie.

— Prin urmare, eşti păgână? am întrebat-o în vreme ce coboram în vale.

— Da, tată.

— De ce?

Ea zâmbi sub gluga groasă a mantiei care-i ascundea coroniţa de gheţişoare.

— De ce nu?

— Pentru că ai fost crescută creştină.

— Poate de aia. Mârâitul meu o făcu să izbucnească în râs, dar apoi redeveni serioasă. Ştii cât de crude sunt călugăriţele? Mă loveau şi chiar mă ardeau pentru că eram fiica ta.

— Te ardeau?

— Cu o frigare încinsă în vatră, spuse ea ridicându-şi mâneca stângă ca să-mi arate semnele.

— De ce nu mi-ai zis?

— I-am zis lui Lady Æthelflæd, aşa că, fireşte, nu s-a mai întâmplat. După care mi-ai trimis-o pe Hella.

— Hella?

— Slujnica mea.

— Eu ţi-am trimis-o?

— Da, tată, după Beamfleot.

— Aşa am făcut? Luasem atâţia prizonieri la Beamfleot, încât pe cei mai mulţi îi uitasem. Cine-i Hella?

— E în spatele tău, tată, spuse Stiorra rotindu-se în şa ca să mi-o arate pe femeia ce ne urma călare. M-am întors înfiorându-mă de durere şi am văzut o fată cârnă, cu o faţă rotundă, care păru neliniştită când văzu că mă holbam la ea. Este daneză, mă lămuri Stiorra, puţin mai tânără decât mine, şi e păgână. Îmi spune poveşti despre Freya, şi Idunn, şi Nanna, şi Hyrokin. Uneori, stăm de vorbă toată noaptea.

Am scos un mormăit, după care mi-am continuat drumul în tăcere.

Nu-mi cunoşteam fiica. O iubeam, dar n-o cunoşteam, şi acum aveam cu mine treizeci şi trei de oameni, treizeci şi trei de oameni ca să stricăm o nuntă şi să scăpăm dintr-un oraş plin de războinici puşi pe răzbunare, iar eu îmi trimiteam propria fiică într-un cuib de viespi? Dacă era prinsă?

— Creştinilor nu le plac păgânii, am spus, şi dacă oamenii lui Æthelred te prind, o să te supună caznelor, o să te prigonească. De aceea ai fost crescută creştină, ca să nu fii în primejdie.

— Poate că-i venerez pe zeii tăi, dar nu mă laud cu asta. Stiorra îşi deschise mantia şi-mi arătă crucea de argint care atârna pe frumoasa rochie de mătase. Vezi? Pe mine nu mă răneşte, iar pe ei îi ţine potoliţi.

— Æthelflæd ştie?

Ea clătină din cap.

— Cum spuneam, tată, nu mă laud cu asta.

— Şi eu mă laud?

— Ca un păun, râse ea.

Peste un ceas ne aflam în faţa porţilor de la Gleawecestre, care fuseseră împodobite cu ramuri verzi în cinstea cununiei. Opt oameni străjuiau poarta de est, unde o mulţime voia să pătrundă în oraş, întârziată de faptul că un şir de căruţe erau verificate minuţios. Una dintre căruţele mele se afla acolo, dar oamenii nu încercau să intre, ci o trăseseră pe marginea drumului. Când am trecut prin mulţimea care aştepta nu ne luară în seamă, iar gloata, văzându-ne călare şi înarmaţi, ne făcu loc.

— Ce căutaţi? l-am întrebat pe şeful gărzii, o matahală cu cicatrice pe faţă şi o barbă neagră.

— Plata dărilor, stăpâne, căci uneori neguţătorii ascund lucruri de preţ sub grămezi de haine vechi sau piei netăbăcite, lipsind oraşul de banii cuveniţi. Iar oraşul e plin, mormăi el.

— Nunta?

— Şi regele e aici.

— Regele!

— Regele Edward! zise el, ca şi cum ar fi trebuit să ştiu. El şi încă o mie.

— Când a venit?

— Ieri, stăpâne. Faceţi loc pentru lordul Uhtred! strigă, folosindu-şi

suliţa lungă pentru a împinge oamenii la o parte. Mă bucur că sunteţi în viaţă, stăpâne, adăugă el când arcada porţii se eliberă.

— Şi eu.

— Am fost cu Domnia Voastră la Teotanheale, şi nu numai, îşi atinse cicatricea de pe obrazul stâng. Asta o am de când luptam în Anglia de Est.

Am dibuit o monedă în pungă şi i-am întins-o.

— La cât e cununia?

— Nu mi-au zis, stăpâne. De bună seamă, când regele o să-şi scoboare din pat bucile lui regeşti. Îşi lipi de buze şilingul pe care i-l dădusem şi murmură abia auzit: Biata fată!

— Biată?

Ridică din umeri, ca şi cum nu mai trebuia să-mi dea nicio lămurire.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, stăpâne, îmi spuse, atingându-şi marginea coifului.

— Nu sunt pe-aici, am zis mai întinzându-i o monedă.

— Nu sunteţi… începu el, apoi privi la oamenii înarmaţi care mă urmau. Nu, stăpâne, nu sunteţi aici. Nu v-am văzut. Dumnezeu să vă binecuvânteze, stăpâne!

Am înaintat aplecându-mă pe sub o piele mare care atârna deasupra unei tăbăcării. Edward era acolo? Asta mă înfuria. Edward avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru Æthelstan şi sora lui. Îi pusese sub protecţia lui Æthelflæd, aşa cum îl pusese pe părintele Cuthbert sub protecţia mea, şi eu crezusem că făcuse asta ca să-i apere de oamenii din Wessex care le voiau răul. Dar dacă Edward venise la nuntă, însemna că cedase complet în faţa lui Æthelhelm.

— Te-a recunoscut, spuse Finan dând din cap către străjerul de la poartă. Dacă o să dea de ştire?

— N-o va face, am spus, sperând că nu mă înşelam. Nu-l poate suferi pe Eardwulf.

— Dar dacă Eardwulf află că eşti aici? întrebă Finan, tot neliniştit.

— Va pune şi mai mulţi străjeri, am zis, trăgându-mi şi mai mult gluga peste cap ca să-mi ascund faţa.

Ploaia se înteţise, umplând de băltoace străzile mizere care-şi pierduseră în cea mai mare parte vechile lespezi. Marea poartă a palatului era drept în faţă, nu prea departe, iar sub arcada ei se adăposteau lăncierii. Biserica se găsea în stânga, ascunsă de case şi de ateliere. Când am ajuns la o răspântie am văzut că una din căruţele mele mari bloca drumul la dreapta. Cea de-a treia trebuia să aştepte lângă palat.

Oraşul era plin de lume, ceea ce nu era de mirare. Toţi cei care fuseseră la adunarea witanului se găseau încă aici, şi-şi aduseseră gărzile personale, nevestele şi servitorii, în timp ce populaţia din satele

învecinate venise la Gleawecestre cu speranţa să participe la sărbătoarea oferită de tatăl miresei. Erau acolo jongleri şi scamatori, saltimbanci şi harpişti şi un bărbat care ducea de un lanţ un urs uriaş. În piaţă se făcuse ditamai focul, unde urma să fie pus un bou la frigare. Ploua cu găleata. Un preot cu păr unsuros le ţinea o predică trecătorilor, strigând că aceştia trebuiau să se căiască înainte ca Hristos să se întoarcă în măreţia lui, dar nimeni nu părea să-l asculte, cu excepţia unui dulău jigărit care lătra atunci când preotul se oprea să-şi tragă suflul.

— Nu-mi place asta, am mârâit.

— Ce nu-ţi place? mă întrebă Stiorra.

— O să intri în palat. E prea primejdios.

Ea îmi aruncă o privire îngăduitoare de sub gluga mantiei.

— Şi-o să intri tu, tată? O să intri şi o să începi o luptă?

— Parcă ai fi maică-ta, am bombănit.

Dar fireşte că avea dreptate. Nu puteam să intru fără să fiu recunoscut, după care ce aveam să fac? Să-mi croiesc drum prin luptă în palatul lui Æthelred ca să dau de fiică-sa? În palat nu se găseau doar războinicii lui Æthelred, ci şi cei ai lui Æthelhelm şi ai regelui Edward, şi poate că prezenţa regelui îi făcuse aşa de vigilenţi pe străjerii de la poartă. Când ne văzură, doi înaintară ca să blocheze arcada cu lăncile lor uriaşe, dar se retraseră când noi ne-am abătut pe strada care înconjura zidul palatului, în apropierea locului unde era trasă a treia căruţă.

— Aşadar, ce vei face? am întrebat-o pe Stiorra.

— O s-o găsesc pe Ælfwynn, o să-i spun că e bine-venită să ni se alăture şi, dacă încuviinţează, o aduc, spuse ea ca şi cum nu se putea închipui o sarcină mai uşoară.

— Şi dacă spune nu?

— N-o să spună. Îl urăşte pe Eardwulf.

— Atunci, fă-o.

Hella, slujnica, avea s-o însoţească, întrucât nicio femeie de neam nu mergea singură. Urmau să fie escortate de doi războinici, Eadric şi Cenwulf, care erau demult în slujba mea. Exista un risc, unul mic, să fie recunoscuţi drept oamenii mei, dar preferam experienţa lor, în loc să trimit doi tineri care s-ar fi putut panica dacă erau provocaţi. Aş fi putut, fireşte, să spun pur şi simplu că iapa era un dar din partea mea, însă generozitatea asta ar fi putut trezi suspiciuni; era mai bine să se pretindă că venea din partea lui Æthelfrith, din îndepărtatul Lundene. Mă îndoiam că străjerii de la poartă aveau să-şi dea seama că nu fusese timp ca veştile despre nuntă să ajungă la Æthelfrith. Străjerii erau înfriguraţi, uzi şi amărâţi, şi probabil că nu avea să le pese dacă iapa era un cadou de la Æthelfrith sau de la Sfântul Duh.

— Plecaţi, le-am spus celor patru, hai, plecaţi!

Am descălecat, şi durerea a fost aşa de mare, încât preţ de câteva clipe a trebuit să mă aplec peste şa. Când mi-am redeschis ochii, am văzut-o pe Stiorra scoţându-şi mantia uriaşă ca să poată apărea în crem şi alb, cu argint la gât şi flori în păr. Îşi întinse poalele albe peste crupa calului şi înaintă cu spatele drept, bine ţintuită în şa. Hella ducea de dârlogi iapa destinată lui Ælfwynn, în vreme ce Cenwulf şi Eadric călăreau de o parte şi de alta a fiicei mele.

— Arată ca o regină, şopti Finan.

— O regină udă, am spus.

Ploua şi mai abitir.

Străjerii blocau arcada, dar apariţia impresionantă a Stiorrei îi făcu să-şi retragă lăncile. Îşi plecară respectuoşi capetele, recunoscând-o drept o doamnă de neam. Am văzut-o vorbindu-le, dar n-am auzit ce le spunea. Peste câteva clipe, cei cinci cai şi cei patru călăreţi dispărură prin poarta înaltă de piatră.

M-am întors de-a lungul străzii până am reuşit să privesc dincolo de zid. În curtea largă, acoperită cu iarbă, se aflau câţiva cai înşeuaţi plimbaţi de servitori şi cel puţin încă doisprezece străjeri care păzeau clădirile îndepărtate. Păreau mulţi, dar erau atât de liniştiţi, încât m-am întrebat dacă nu cumva cununia avusese deja loc.

— Când e nunta? l-am întrebat pe unul dintre oştenii de la poartă.

— Când va hotărî lordul Æthelred, îmi răspunse el ursuz.

Nu-mi putea vedea faţa, căci era bine ascunsă de gluga mantalei.

— Poate că aşteaptă să se termine ploaia? zise un străjer mai tânăr, vrând să se arate de ajutor.

— Trebuie să aibă loc la lumina zilei, spuse cel mai în vârstă. Şi cerul o să se pişe până la căderea nopţii.

— Atunci lordul Eardwulf va trebui să aştepte, nu? chicoti răutăcios cel mai tânăr.

— Ce să aştepte? O să ia ce-şi doreşte. Biata fată cred că abia putea să meargă în dimineaţa asta.

Ăsta era un alt motiv de îngrijorare. Să-şi fi cerut Eardwulf drepturile mai devreme? Oare Ælfwynn se afla în odăile lui? Atunci, Stiorra n-ar mai fi putut ajunge la ea. Am păşit printre băltoacele împrăştiate peste tot. Din glugă mi se scurgeau picături de ploaie. Mantaua mi-era prinsă cu fibule ca să-mi ascundă zalele şi să ascundă şi Răsuflarea-Şarpelui, care-mi atârna într-o parte. Stiorra şi Hella descălecaseră amândouă şi dispăruseră în palat, nu în marea clădire făcută din pietre romane, ci printr-o uşiţă care ducea într-o sală lungă şi joasă de lemn. Străjerii de acolo le puseseră întrebări, dar le lăsaseră să treacă. Cenwulf şi Eadric aşteptau lângă uşă. Amândoi aveau spade. Armele nu erau permise în clădirile care ţineau de palat, dar cei doi fuseseră lăsaţi singuri, din moment ce nu aveau de gând să intre. L-am trimis pe Sihtric să arunce o privire în biserică.

— Vezi dacă e totul pregătit pentru o cununie, i-am spus.

Ploaia cădea în şiroaie, năvălind în şanţul de pe drum şi scurgându-se de pe acoperişuri.

— Fata n-o să iasă pe ploaia asta nici dacă ar fi să vadă un inorog, darămite un cal, mormăi Finan.

— Părintele Pyrlig a văzut un inorog, i-am spus.

— Zău?

— În munţi. Spunea că era alb şi alerga ca un iepure.

— Tare-i mai place berea părintelui Pyrlig!

— În Ţara Galilor există făpturi stranii. Şerpi cu două capete, de pildă. Din câte zicea el, cornul inorogului era roşu.

— Roşu?

— Roşu ca sângele. Am privit spre uşa îndepărtată unde se adunaseră străjerii. Ælfwynn o să vină dacă Stiorra îi spune că suntem aici, am adăugat, sperând că aveam dreptate.

— Şi dacă nu e păzită.

N-ar fi trebuit s-o las pe Stiorra să intre acolo. Toată povestea asta era nebunie curată. Nu eram cu nimic mai bun decât se arătase Brice, dând buzna orbeşte într-un loc fără să am o idee cât de cât clară despre cum aveam să obţin ceea ce doream. Mă lăsasem convins pe Stiorra pentru că, atunci când mi-l descrisese ea, planul păruse să aibă noimă, dar acum, văzând străjile peste tot prin curte, îmi părea rău că nu chibzuisem mai bine.

— S-ar putea să trebuiască s-o aducem noi, am oftat.

— Noi împotriva tuturor gărzilor ălora? întrebă Finan.

— Sunt doar vreo douăzeci, am spus.

Erau cei doi de la poartă şi ceilalţi din curte.

— Douăzeci putem vedea noi. Cei mai mulţi dintre nemernicii ăştia s-au adăpostit de ploaie. Dar dacă asta vrei tu…

Am clătinat din cap. Nu erau numai oamenii lui Æthelred, ci şi toţi războinicii din Wessex. Probabil că dacă m-aş fi simţit bine, dacă aş fi putut mânui Răsuflarea-Şarpelui fără să mă chircesc de durere, aş fi dat buzna în palat. Palat! O adunătură de case din scânduri împuţite, ridicate în jurul rămăşiţelor unei case romane. Mi-am imaginat plăcerea lui Æthelred dacă ar fi pus mâna pe Stiorra. Era vărul meu şi ne uram încă din copilărie. Eliberarea ei m-ar fi costat o avere.

— Sunt tare prost, am mormăit.

— Nu te contrazic, râse Finan, dar fiică-ta e isteaţă. Seamănă cu maică-sa.

În depărtare se auziră tunete. Mi-am ridicat privirea în ploaie şi am văzut numai nori negri, dar ştiam că Thor trimisese un vultur de furtună, poate chiar pe însuşi Ræsvelg, vulturul uriaş care aducea vântul pe aripile sale şi, mai mult ca sigur, ploaia care căzuse până atunci drept şi care dintr-odată începuse să toarne oblic şi în rafale,

umplând cu apă străzile din Gleawecestre. Finan îşi făcu cruce. Firmele atelierelor scârţâiau rotindu-se în toate părţile. Lăncierii care păzeau poarta palatului se retraseseră mult sub arcadă, în vreme ce gărzile din curte se înghesuiseră sub veranda acoperită cu paie a marii clădiri. Cenwulf şi Eadric rămaseseră răbdători pe caii lor, în aşteptare.

Sihtric se apropie împroşcând apă în toate părţile.

— Au aprins lumânările în biserică, stăpâne, mai că strigă el ca să se facă auzit peste răpăitul ploii. Iar acoperişul e spart.

— Aşadar, cununia nu s-a făcut?

— Nici vorbă, s-ar putea să aştepte până mâine.

— În mod sigur vor aştepta să se termine puhoiul înainte s-o mărite pe biata fată, spuse Finan.

Tunetul se auzi şi mai puternic, un bufnet uriaş în cer, şi de data asta am văzut fulgerul despicând norii. Mi-am atins ciocanul de la gât şi am trimis o rugăciune către Thor, cerându-i s-o aibă în pază pe Stiorra. Ploaia îmi bătea furios în glugă, pătrunzându-mă până la oase.

În acea clipă apăru Stiorra.

Ieşi în curte şi ridică privirea spre nori, ca şi cum s-ar fi desfătat cu ploaia care continua să toarne. Îşi desfăcu braţele şi am putut să văd că râdea. După ea ieşi un pâlc de fete în culmea veseliei, ciripind încântate în ploaia torenţială. Ţopăiau prin băltoace, dansând cu o bucurie nebună, urmărite de doi străjeri din prag. Apoi, Stiorra alergă la cai, urmată îndeaproape de Ælfwynn. Oare cum puteau să fie prietene? Stiorra era aşa de serioasă, atât de chibzuită, în vreme ce Ælfwynn era uşuratică şi prostuţă. Ca şi Stiorra, era îmbrăcată în alb, iar rochia udată de ploaie îi atârna pe trupul subţire. Străjerii o urmăreau cum mângâia botul iepei sure. Celelalte fete se adunară în spatele ei. Părul blond, strălucitor al lui Ælfwynn devenise lins, ud leoarcă. Se întoarse spre Stiorra şi ţopăi de fericire, chiuind din nou şi împroşcând în jur apa de sub picioarele ei goale. Apoi, fără veste, ea, Stiorra şi Hella se aruncară în şei. Străjerii părură să nu bage de seamă. La urma urmei, era un dar de nuntă, şi dacă fata era îndeajuns de smintită să iasă în ploaie, atunci era îndeajuns de smintită şi să se plimbe călare prin curte.

Porniră spre sala mare, urmate de Cenwulf şi Eadric. Oamenii mei încălecară. I-am făcut semn servitorului meu; când băiatul îmi aduse armăsarul am tras aer în piept, ştiind că voi fi lovit de un junghi dureros atunci când voi urca în şa. Şi durerea veni, făcându-mă să mă cutremur. Am reuşit să-mi înăbuş geamătul, apoi mi-am pus piciorul în scară şi m-am aplecat în faţă să privesc prin arcada porţii, însă durerea mă făcu să mă îndrept la loc. Finan, care nu încălecase încă, vedea bine în curtea palatului.

— Sunteţi gata? strigă el către oamenii din căruţa cu fân. Vin, îmi

spuse, după care se aruncă în şa.

Stiorra o îndrumase pe Ælfwynn spre clădirea principală, dar în ultima clipă cotise spre poartă. Le-am auzit înainte să le văd, am auzit ropotul copitelor pe lespezi, apoi cele trei fete şi cei doi războinici ai mei ieşiră din curte.

— Acum! strigă Finan, iar oamenii mânară căruţa înainte ca să blocheze arcada porţii.

Unul ducea un topor ca să despice o roată. Odată ce căruţa se împotmolea acolo, aveau să încalece şi să ne urmeze. Aduseserăm cai pentru ei şi pentru cei cu căruţa care avea să blocheze strada la jumătatea drumului spre poartă.

Ploaia golise străzile. Am trecut la trap prin răspântie şi le-am strigat oamenilor care mă aşteptau acolo să pună căruţa în mijlocul străzii. Oamenii lui Æthelred trebuiau să folosească una din celelalte două porţi ale oraşului ca să ne ajungă. Căruţele erau menite să-i ţină cât mai mult în loc. Chiar şi câteva minute ne-ar fi fost de mare folos.

Când am trecut pe sub poarta oraşului m-am oprit să privesc la omul cu barbă neagră care luptase la Teotanheale.

— Îmi cer iertare pentru ce urmează să se întâmple, i-am spus.

— Stăpâne? făcu el nedumerit.

— Poarta ta va fi blocată, dar ai încredere în mine, ştiu ce fac.

— Întotdeauna ai ştiut, stăpâne, spuse el zâmbind.

Am răsturnat a treia căruţă în faţa porţii, împrăştiind fânul sub arcadă. Sigur, urmăritorii noştri puteau folosi celelalte porţi, dar avea să le ia timp până să descopere că drumul principal era blocat. Ploaia avea să-i întârzie, ca şi nevoia de a înşeua caii, aşa că le trebuia cel puţin o oră înainte să plece în urmărirea noastră. Oamenii care mânaseră căruţele plecau spre nord, folosind drumul care trecea chiar pe lângă hotarul cu galezii şi care ducea direct către Ceaster. În două-trei zile, Æthelflæd avea să primească veştile despre năzdrăvănia mea.

— Unchiule! strigă Ælfwynn, călărind în rând cu mine.

Mereu îmi spusese aşa.

— Nu ţi-e frig?

— Îngheţ! Zâmbea. Îi plăceau poznele, şi asta era o poznă pe cinste. Încotro mergem? vru ea să ştie.

— La mama ta.

Asta făcu să-i dispară zâmbetul de pe faţă. Æthelflæd n-o privise niciodată cu ochi buni, socotind-o uşuratică şi fără judecată. „Are minte cât o vrăbiuţă”, obişnuia ea să spună.

— La mama? întrebă Ælfwynn neliniştită.

— Vrei mai bine să te duc înapoi la Gleawecestre?

— Nu, nu! Zâmbi din nou. Întotdeauna e mai drăguţă când eşti şi tu cu ea.

— O să fiu cu tine, am asigurat-o.

— Se spunea că eşti pe moarte!

— Sunt.

— Ah, sper că nu!

Finan se apropie şi-i întinse o mantie. Probabil că oamenilor mei li se făcuse milă de ea, pentru că nu purta nimic altceva decât o rochie uşoară de in care, îmbibată de apă, îi atârna pe umeri.

— Călăreşti bine, am lăudat-o.

— Ca şi Stiorra!

Mi-am îndemnat calul la pas ca să pot călări lângă fiica mea.

— Eram îngrijorat, i-am mărturisit.

Îmi zâmbi fără întârziere.

— Nici măcar nu se dăduse jos din pat când am ajuns eu. A trebuit să aştept.

— Şi niciun necaz?

Ea clătină din cap.

— Străjerii n-au bănuit nimic. Le-am spus că adusesem calul drept dar de nuntă şi i-au dat drumul fetei să-l vadă. Li s-a părut o sminteală să iasă în ploaie, dar erau deprinşi cu toanele ei.

M-am rotit în şa, regretând imediat mişcarea, dar nu se vedea niciun semn de poteră. Oraşul zăcea cenuşiu sub fumul vetrelor şi sub ploaia zdrenţuită de vânt.

— O să vină după noi, am spus sumbru.

Ælfwynn lăsă calul la pas ca să ni se alăture.

— Mama e la Cirrenceastre?

— E la Ceaster.

— Şi Ceasterul nu e pe acolo? spuse ea arătând spre nord.

— Vreau să-l fac pe taică-tău să creadă că ne îndreptăm spre Cirrenceastre, am lămurit-o.

— Eh, n-o să-şi bată capul.

— O să se înfurie! am avertizat-o.

— Ba deloc.

— A trimis oameni să ne prindă şi să te aducă înapoi.

— Poate că Eardwulf a trimis oameni, spuse ea, şi poate şi unchiul Edward, dar nu tata.

— Şi de ce nu? am vrut să ştiu.

— Pentru că a murit ieri.

Stiorra şi cu mine ne-am holbat la ea.

— A murit… am început eu.

— Nimeni nu trebuie să afle, urmă Ælfwynn cu voioşie, este o taină, dar nu poţi păstra taine într-un palat. Slujitorii mi-au spus, şi, bineînţeles, ei ştiu! Ei ştiu totul!

— Bârfele slujitorilor? S-ar putea să fie numai nişte aiureli.

— Dar erau popi peste tot prin palat! Toată noaptea a fost vânzoleală, uşi trântite şi o grămadă de rugăciuni. Cred că e adevărat.

Nu părea tulburată câtuşi de puţin.

— Îmi pare rău, am spus.

— Rău?

— Păi, ţi-ai pierdut tatăl, am mormăit stingher.

— Cred că mie ar trebui să-mi pară rău, zise Ælfwynn, dar nu-i plăcea de mine şi nici mie nu-mi plăcea de el. Se uită la Stiorra şi zâmbi, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva asta aveau în comun cele două fete: nişte taţi răi. Şi-i sărea ţandăra din orice, urmă Ælfwynn. Pe deasupra, nu voiam să mă mărit cu Eardwulf, aşa că mie ar trebui să-mi pară rău, dar nici vorbă!

— De aceea păstrează secretul morţii lui, am spus. Ca să te poată mărita cu Eardwulf înainte ca vestea să se răspândească.

— Păi nu mai pot să facă asta acum, nu-i aşa, unchiule? zise ea bucuroasă.

Dar puteau şi aveau s-o facă, pentru că fără ea Eardwulf nu era nimic, pe când ca soţ al ei ar fi devenit mâna dreaptă a lui Æthelhelm în Mercia.

Aşa că trebuia să-şi găsească mireasa. Am privit în spate şi am văzut un drum pustiu, dar asta nu însemna nimic. Urmărirea avea să înceapă.

PARTEA A DOUA
Stăpâna Merciei

Patru

Tunetele încetaseră şi odată cu ele şi rafalele de vânt, dar ploaia continua să cadă năvalnic. Părea imposibil ca cerul să aibă aşa de multă apă. Era ca şi cum oceanele zeilor se revărsau asupra noastră fără oprire, o ploaie torenţială care ne udase leoarcă pe când urcam dealurile abrupte. Odată ajunşi pe culme, am cotit spre nord, urmând poteca oilor de-a lungul crestei. Oamenii de pe zidurile de la Gleawecestre ne văzuseră mergând spre est, spre Cirrenceastre, şi nădăjduiam că Eardwulf va crede că aceea era destinaţia noastră, dar acum părăsiserăm drumul roman ca să traversăm dealurile şi să ajungem pe drumul care ducea spre Alencestre.

Deşi poteca era alunecoasă, am reuşit să coborâm destul de repede în valea Eveshomme, însă acolo înaintarea noastră deveni greoaie. Îl auzisem odată pe un preot creştin care susţinea că Adam şi Eva trăiseră în această vale largă şi fertilă, şi că prin acest Eden pătrunsese păcatul în lume. Omul predica de parcă ar fi fost ţicnit, dând din mâini, scuipând cuvintele şi holbându-se la enoriaşi.

— Femeia, răcnise el, femeia e cea care a adus păcatul în lume! Femeia este cea care a distrus paradisul Domnului! Femeia este cea care a adus răul!

Eram tânăr pe atunci, prea tânăr ca să-mi dau seama de prostiile pe care le înşira. Şi apoi, părintele Beocca îmi spusese că adevăratul Eden se afla departe, dincolo de soare-răsare, pe un tărâm păzit de îngeri şi ascuns de ceţuri de aur, pe când valea Eveshomme, pretindea el, era cunoscută pentru faptul că un porcar stătuse de vorbă cu Sfânta Fecioară în vreme ce porcii lui râmau prin pădurile de fag.

— Şi despre ce au vorbit? îl întrebasem.

— Despre harul divin, sunt sigur!

— Sună fermecător!

— Păi este, Uhtred, este! Şi bărbaţii, şi femeile merg la Eveshomme în speranţa că o s-o vadă pe Sfânta Fecioară.

— Şi o văd?

— Mă rog să fie aşa.

Nu părea prea convins.

— Tu ai fost? îl întrebasem, iar el dăduse din cap fără tragere de inimă. Şi ai văzut-o?

— Vai, nu!

— Poate că ai fi avut mai multe şanse dacă ai fi luat şi nişte porci cu tine!

— Porci? făcuse el nedumerit.

— Poate că-i place şunca?

— Nu e amuzant, bombănise el.

Bietul părinte Beocca, mort acum.

Nu era niciun semn că am fi fost urmăriţi, dar nu puteau să întârzie. Eardwulf avea nevoie s-o găsească repede pe Ælfwynn, avea nevoie s-o aducă înapoi în biserică şi să se însoare cu ea, abia atunci putând să devină moştenitor legitim al puterii lui Æthelred. Altfel, seniorii din Mercia nici nu l-ar fi băgat în seamă pe acel parvenit. Dacă o avea pe fiica lui Æthelred în patul lui şi în spate puterea Wessexului, erau siliţi să-i accepte autoritatea. Dar fără Ælfwynn? Fără Ælfwynn nu era altceva decât un uzurpator. Fecioria ei, dacă mai exista, avea să-l lege de neamul şi statutul lui Æthelred. Mă gândeam să găsesc un preot pe undeva prin valea asta măturată de ploaie ca s-o cunune pe Ælfwynn cu fiul meu, după care să aştept ca Uhtred s-o ducă într-o colibă şi să-şi facă datoria de soţ. Mă gândeam intens la asta, însă absenţa urmăritorilor mă îndemna să-mi continui călătoria.

Pâraiele pe care le traversam erau umflate de ploaie, apa ieşea din matcă şi se învolbura peste vaduri. Se vedeau numeroase gospodării, căci pământul era mănos. Satele erau măricele şi se lărgeau. Victoria noastră asupra danezilor la Teotanheale îi făcuse pe săteni să se simtă în siguranţă, acum construiau ditamai casele şi renunţaseră la palisade. Noile hambare erau la fel de mari precum bisericile, iar bisericile aveau acoperişuri înalte din paie strălucitoare. Erau livezi bogate şi pajişti cu iarbă grasă, un pământ bun, dar jos, drept care păşunile fuseseră deja inundate de ploaia încăpăţânată. Eram înfriguraţi, istoviţi şi uzi până la oase. Ne-am fi oprit cu dragă inimă la oricare dintre fermele pe lângă care treceam ca să ne uscăm la focul din vatră, dar nu îndrăzneam să facem popas înainte de Alencestre.

Am ajuns la asfinţit, nu mult după Osferth şi convoiul lui. Sătucul se găsea la răspântia dintre două râuri şi două drumuri, unde romanii construiseră două forturi. Vechiul fort, cu zidurile lui de pământ acum năpădite de tufe, trona pe un deal la sud, în vreme ce fortul mai nou fusese construit în punctul în care se întâlneau cele două râuri. Acolo ne aştepta şi Osferth. În afara zidurilor dărăpănate ale fortului se găseau câteva colibe, o sală mare şi un şopron, iar înăuntru, vreo şase staule de vite. Sala îi aparţinuse unui danez care murise la Teotanheale; pământul lui fusese confiscat de către Æthelred şi dat Bisericii.

— Episcopul Wulfheard se roagă să fie o mănăstire aici, îmi spuse vătaful.

— Altă mănăstire? Nu-s de-ajuns?

Alencestre fusese pesemne un loc important pentru romani, căci ruinele caselor lor se întindeau în jurul fortului. Acum erau acoperite de iederă şi urzici, în afară de nişte ziduri pe care vătaful le curăţase.

— Episcopul spune că ar trebui să facem o biserică aici, îmi explică.

— Mai bine aţi repara zidurile fortului, am zis.

— Crezi că danezii se vor întoarce, stăpâne? mă întrebă el neliniştit.

— Danezii se întorc mereu, am mormăit eu drept răspuns, în parte pentru că eram într-o stare proastă, în parte pentru că omuleţul acela tânguitor încerca să ascundă de noi proviziile de mâncare şi bere, pretinzând că-i aparţineau episcopului Wulfheard.

Fusesem pregătit să plătesc cu argint orice aş fi luat, însă acum am hotărât să înhăţăm pur şi simplu proviziile. Episcopul nu avea decât să facă bube de ciudă, puţin îmi păsa.

Am postat santinele la zidul ruinat al fortului. Pe măsură ce seara se lăsa peste pământul ud, ploaia îşi pierdea din putere. În sală ardea un foc mare, şi am aprins încă unul în şopron. Stăteam pe metereze, urmărind şuvoaiele de apă în lumina tot mai slabă. Resturile se adunaseră în jurul pilonilor de la podul roman; în acele locuri apa spumega, repezindu-se învolburată pe ambele părţi ale construcţiei de piatră. Dacă Eardwulf ne urmărea, trebuia să treacă peste acel pod, aşa că am pus şase oameni de pază acolo, ridicând şi o baricadă grosolană făcută din căpriori rupţi din staulele vitelor. Şase oameni erau de ajuns, deoarece nu credeam că urmăritorii noştri aveau să vină în noaptea aceea. Erau la fel de obosiţi, uzi şi înfriguraţi ca şi noi, iar noaptea se anunţa întunecată ca smoala, prea întunecată pentru ca oştenii să poată călători în siguranţă.

— Oare Æthelred chiar a murit? mă întrebă Osferth, venind lângă mine pe metereze.

— Aşa a spus Ælfwynn.

— Am mai auzit zvonul ăsta.

— Cred că e adevărat. Dar o să-l ţină secret atât cât vor putea.

— Ca Eardwulf să se poată însura cu Ælfwynn?

Am încuviinţat din cap. Zărind-o pe Ingulfrid, femeia lui Osferth, i-am făcut semn să vină lângă noi. „Viaţa e tare încâlcită”, mi-am zis. Ingulfrid era măritată cu un văr de-al meu, un alt Uhtred, fiul unchiului meu care uzurpase titlul de senior de Bebbanburg. Alesese să stea cu noi când făcuserăm încercarea zadarnică de a captura fortăreaţa. Fiul ei o însoţise, dar Osferth îl trimisese înapoi la tatăl său. I-aş fi tăiat gâtul micului nemernic, dar îi dăruisem lui Osferth viaţa lui, şi acesta se arătase mărinimos.

— Eardwulf o să ne găsească în curând, spuse Osferth. Nu poate

păstra prea mult trupul lui Æthelred. O să înceapă să pută.

— Mai are cam o săptămână, am apreciat eu.

Osferth privi spre sud. Lumina aproape pierise, şi dealul de peste râu se vedea ca o formă întunecată.

— Câţi oameni o să trimită?

— Tot ce au.

— Câţi adică? întrebă Ingulfrid.

— Două sute? Trei sute?

— Şi noi câţi suntem?

— Patruzeci şi trei, am spus posomorât.

— Nu îndeajuns ca să apărăm fortul, oftă Osferth.

— Îi putem opri la pod, am zis, dar o să treacă prin vad îndată ce scad apele râului.

— Prin urmare, pornim mâine?

N-am răspuns pentru că mi-am seama dintr-odată de prostia mea. Îl socotisem pe Brice un neghiob, dar acum mă alăturasem şi eu în şirul neghiobilor, dându-i lui Eardwulf toate avantajele de care avea nevoie. Nu era prost, nici Æthelhelm nu era, fără îndoială ştiau încotro mă îndreptam. Oricât aş fi pretins eu că mă duceam la Cirrenceastre, ştiau că intenţionam să mă alătur lui Æthelflæd, aşa că nu aveau de ce să mă urmărească pe drumul spre Alencestre, ci trebuiau s-o ia pe calea mai rapidă spre Ceaster, de-a lungul hotarului cu galezii, şi să-şi dispună forţele în faţa mea, în vreme ce eu, binevoitor, foloseam ruta mai lungă şi mai înceată către inima Merciei. Cele şase santinele de pe pod nu aveau nimic de păzit, pentru că Eardwulf nu ne urmărea, ci se grăbise spre nord pe drumul de la vest de noi. Iscoadele lui aveau să ne caute şi să ne găsească în scurt timp, şi atunci Eardwulf avea să-şi trimită oamenii spre est ca să ne iasă în cale.

— Stăpâne, spuse Osferth neliniştit.

— N-o să vină dinspre sud, ci de acolo, am zis arătând cu degetul.

— Dinspre vest? întrebă el nedumerit.

Nu i-am spus ce prostie făcusem. Aş fi putut să dau vina pe durere, dar era o scuză jalnică. Îi trimisesem pe Osferth, pe Æthelstan şi pe sora lui, împreună cu familiile oamenilor mei, pe drumul acesta ca să-i feresc de tâlharii galezi, dar tot ce reuşisem fusese să-i arunc într-o capcană.

— Vor veni dinspre vest, am spus cu amărăciune, doar dacă nu-i încetinesc inundaţiile.

— Pe noi o să ne încetinească, murmură Osferth privind în bezna umedă.

— Ar trebui să mergi înăuntru, stăpâne, îmi zise Ingulfrid, eşti înfrigurat şi ud.

„Şi probabil învins”, m-am gândit. Fireşte, Eardwulf nu mă urmărea, nici nu avea nevoie! Se afla înaintea mea, şi curând avea să-

mi taie calea şi s-o ia pe Ælfwynn. Nu puteam să nu mă întreb dacă mă situam de partea bună a acestei dispute, căci Eardwulf, chiar şi însurat cu Ælfwynn, nu avea să fie numit niciodată cârmuitorul Merciei. În mod sigur Edward avea să preia tronul, Eardwulf rămânând doar unealta lui, primul magistrat. Poate că Æthelflæd nu s-ar fi împotrivit ca fratele ei să preia coroana Merciei, căci astfel ar fi adus visul tatălui lor mai aproape de realitate.

Alfred visase să-i unească pe saxoni. Ceea ce însemna să-i alunge pe danezi din nordul Merciei, din Anglia de Est şi, în cele din urmă, din Northumbria. Apoi, cele patru regate aveau să devină unul singur, Englaland. De ani de zile Mercia depinsese de Wessex ca să supravieţuiască, aşa că de ce nu şi-ar fi asumat regele Wessexului coroana? Trei regate erau mai bune decât patru, trei regate puteau deveni mai degrabă unul singur; aşadar, nu cumva eram încăpăţânat şi nătâng? Æthelflæd nu-l suferea pe Eardwulf, care fusese dintotdeauna duşmanul ei, dar dacă înnobilarea lui era un preţ care merita să fie plătit pentru a aduce mai aproape visul Englalandului?

Am respins gândul acesta. Edward nu putea să vadă lucrurile astfel. Fără îndoială că i-ar fi plăcut să fie regele Merciei, dar cu preţul vieţii fiului său? Îl voia Edward mort pe Æthelstan? Mă îndoiam. Era mâna lordului Æthelhelm, el voia să-l îndepărteze pe Æthelstan ca să se asigure că propriul său nepot avea să devină regele Wessexului şi al Merciei şi, dacă zeii războiului ar fi îngăduit-o, şi regele Englalandului. Or, Æthelstan îmi era la fel de drag ca odraslele mele, şi eu îl adusesem în fortul ăsta noroios din centrul Merciei în timp ce duşmanii lui se aflau deja departe în nord, tăindu-i calea spre oamenii lui Æthelflæd, care erau singura lui speranţă de supravieţuire.

— Stăpâne? spuse Osferth.

— Mergi înăuntru şi roagă-te, i-am zis.

Pentru că fusesem un prost.

Tunetele tulburară liniştea ţinutului. Cândva pe la miezul nopţii, ploaia, care slăbise la asfinţit, redeveni torenţială şi turnă fără încetare până în zori.

— Ar trebui să construim o arcă, stăpâne, îmi spuse părintele Cuthbert chiar înainte să se crape de ziuă.

Mă găseam la uşa sălii, ascultând ploaia care cădea pe acoperişul de paie.

— De unde ai ştiut că sunt eu?

— Fiecare miroase altfel, mă lămuri el. Pipăi zidul până găsi tocul uşii, apoi, sprijinindu-se, adăugă: Pe deasupra, bodogăneai ceva.

— Da?

— Spuneai că eşti un prost, aşa cum de obicei îmi spui mie.

— Păi chiar eşti, am zis.

Îşi întoarse faţa nevăzătoare spre mine.

— Acum ce-am mai făcut?

— L-ai cununat pe Edward cu fata aia din Cent. Mare prostie!

— L-am ferit de păcat, stăpâne.

— Păcat! Adică, dacă i-o tragi unei fete este păcat?

— Nimeni nu spune că viaţa e dreaptă.

— Zeul tău face legi ciudate.

Îşi întoarse faţa spre ploaie. Puteam să zăresc prima geană de lumină apărând în zare ca o dungă cenuşie şi jilavă.

— Plouă, spuse el, ca şi cum eu nu mi-aş fi dat seama.

— Toarnă, am mormăit.

— Vezi? Avem nevoie de o arcă. Dihori.

— Dihori?

— Oi, mai pot înţelege. Lui Noe nu i-a fost greu să găsească o pereche de oi sau de vaci. Dar cum o fi reuşit să convingă doi dihori să suie pe arcă?

Am zâmbit.

— Chiar crezi că s-a petrecut cu adevărat? Povestea ta cu potopul?

— O, da, stăpâne! A fost osânda lui Dumnezeu pentru o lume rea.

— Atunci cineva a fost tare rău dacă ne-a trimis ploaia asta, am spus încet.

— Nu Domnia Ta, stăpâne, zise el cu devotament.

— Măcar de data asta, am spus, încă zâmbind.

Părintele Cuthbert avea dreptate. Aveam nevoie de o arcă. Ceea ce ar fi trebuit să fac ar fi fost să-l pun pe Osferth să ducă familiile şi avutul lor la Temes şi să găsească o barcă, după care să-l urmăm şi noi.

Călătoria spre Ceaster ar fi durat mult, foarte mult, dar pe mare am fi fost greu de urmărit. Şi mai bine ar fi fost să avem o barcă pe Sæfern, la sud de Gleawecestre, dar după lupta mea cu Cnut devenisem prea slăbit să mă gândesc la aşa ceva.

— Aşadar, o ţinem tot înainte, stăpâne? întrebă Cuthbert pe un ton care sugera că ultimul lucru pe care-l dorea era o altă călătorie istovitoare prin ploaie.

— Nu-s sigur că putem, am spus.

Peste câteva clipe, când am păşit prin iarba udă şi am urcat pe palisada joasă, mi-am dat seama că fortul era de-acum o insulă. În lumina slabă a zorilor cenuşii, nu se vedea decât apă de jur-împrejur. Râurile ieşiseră din matcă, iar ploaia continua să cadă. Priveam la lumina care creştea treptat când am auzit un scâncet. Întorcându-mă, am văzut că părintele Cuthbert mă urmase şi acum se pierduse, stând în apa până la glezne şi bâjbâind cu toiagul lung pe care-l căra cu el ca să-şi îndrume paşii.

— Ce faci? l-am întrebat. Nu poţi vedea, de ce ai venit aici?

— Habar n-am, suspină el.

L-am dus pe palisada roasă de vreme.

— Nu-i nimic de văzut, am spus, doar apă.

Se lăsă pe toiag, îndreptându-şi orbitele goale spre nord.

— Ai auzit vreodată de sfântul Loginos?

— Niciodată.

— Uneori i se spune Longinus, adăugă el, ca şi cum asta ar fi dat un imbold memoriei mele.

— Ce mai făcea şi ăsta? Predica dihorilor?

— Nu, după câte ştiu eu, stăpâne, deşi poate că da. Era un soldat orb, cel care a înfipt lancea în pieptul Domnului nostru răstignit pe cruce.

M-am întors spre Cuthbert.

— De ce să i se fi dat unui soldat orb o lance?

— Nu ştiu. Aşa s-a întâmplat.

— Zi mai departe.

Eram sătul de poveştile cu sfinţi, de cum îşi atârnau pelerinele pe razele de soare, trezeau morţii ori prefăceau creta în brânză. Deşi nu credeam în prostiile astea, i-am făcut pe plac părintelui Cuthbert. Îmi era tare drag.

— Nu era creştin, dar când a înfipt lancea câţiva stropi din sângele Domnului i-au căzut pe ochi, şi dintr-odată a văzut din nou! Se lecuise! Şi atunci s-a creştinat.

Am zâmbit fără să spun nimic. Ploaia cădea vertical, nu exista nicio pală de vânt.

— Longinus s-a lecuit, urmă părintele Cuthbert, dar era blestemat. Îl rănise pe Mântuitorul nostru, şi blestemul era să nu moară niciodată!

— Cumplit blestem, am spus compătimitor.

— Încă trăieşte, stăpâne, şi în fiecare zi este rănit de moarte. Poate că te-ai luptat şi Domnia Ta cu el! Poate că i-ai dat lovitura ucigătoare din acea zi, iar el, în fiecare noapte, se întinde pe jos să moară, însă lancea pe care-a folosit-o împotriva Domnului nostru zace alături de el şi-l vindecă.

Mi-am dat seama că-mi spunea povestea aceea pentru că voia să-mi fie de ajutor. Am păstrat tăcerea, privind către cele câteva petice de pământ care se mai arătau deasupra apei atotstăpânitoare. Pe unul din ele se adunaseră vitele. Un miel înecat fusese adus la temelia palisadei, şi primii corbi deja îi sfâşiau blana. Chipul răvăşit al părintelui Cuthbert era întors către mine. Cu toate că ştiam unde bătea, l-am întrebat oricum:

— Ce vrei să spui?

— Arma care a rănit poate să şi vindece, stăpâne.

— Dar lancea lui Longinus nu l-a rănit pe Longinus, am subliniat eu.

— Longinus s-a rănit pe el însuşi când a străpuns trupul lui Hristos, stăpâne. Ne-a rănit pe noi toţi. A rănit omenirea.

— E o poveste cam încâlcită. A devenit creştin, dar a fost blestemat? Moare în fiecare zi, şi totuşi trăieşte? Lancea lui îl vindecă, chiar dacă nu l-a rănit?

— Stăpâne, mă imploră părintele Cuthbert, găseşte spada care te-a rănit. Te va vindeca.

— Ură-de-Gheaţă.

— Trebuie să fie pe undeva!

— Cu siguranţă. Probabil că unul dintre oamenii lui Cnut a luat-o de pe câmpul de bătălie. Dar cum s-o găsesc?

— Nu ştiu, ştiu doar că trebuie.

Vorbise cu toată convingerea, şi ştiam că spusele lui izvorau dintr-un adânc devotament. Nu era primul care să sugereze că tăişul care mă rănise mă putea vindeca, şi eu o credeam, dar cum să găsesc acel tăiş prin toată Britania? Mă gândeam că spada lui Cnut se afla în mâinile unui duşman, şi acel duşman o folosea ca să-mi producă durere. Existau vrăji şi incantaţii pentru asta. Era o magie veche, mai veche decât vrăjitoria creştină a lui Cuthbert, o magie care venea din negura vremurilor.

— O s-o caut, prietene. Acum însă vino, nu trebuie să stai în ploaie.

L-am dus înapoi în casă.

Ploaia nu se oprea.

Şi nici duşmanul.

Ploaia ne prinsese în capcană. Căruţele pe care le adusese Osferth de la Fagranforda nu mai puteau înainta, cel puţin nu până nu se retrăgeau apele, însă nu voiam să le las acolo. Tot ce aveam de preţ se găsea în căruţele acelea. În plus, chiar dacă am fi putut străbate puhoaiele către un teren mai ridicat, urmăritorii ne-ar fi prins în spaţiul deschis. Era mai bine să stăm în vechiul fort unde, pentru moment, eram în siguranţă. Datorită inundaţiei nu puteam fi atacaţi decât dinspre nord, nu şi pe flancuri.

Pe de altă parte, rămânând, îi invitam pe duşmani să ne găsească, şi imediat după retragerea apelor puteam fi supuşi asaltului dinspre est, vest sau nord, drept care am trimis către est trei dintre războinicii mai tineri. O luară mai întâi spre nord, urmând drumul roman care răsărise puţin din ape, până ajunseră la dealurile joase şi putură coti către est. Mergeau în căutarea susţinătorilor lui Æthelflæd.

— Spuneţi-le că Æthelred este mort şi că Eardwulf vrea să devină cârmuitorul Merciei. Şi cereţi-le să trimită oameni încoace.

— Începi o răscoală, mă acuză Osferth.

— Împotriva cui? l-am provocat.

— Æthelred? sugeră el după o clipă de şovăială.

— E mort.

— Nu ştiam asta.

— Şi ce-ai vrea să fac?

Îi pusesem aceeaşi întrebare ca la Cirrenceastre şi, din nou, nu avu niciun răspuns.

Nu că mi s-ar fi opus mie, ci mai degrabă, asemenea tatălui său, Osferth era un om care respecta legea. Dumnezeu, credea el, avea să sprijine cauza dreaptă, aşa că se străduia din răsputeri să descopere ce era drept şi ce era greşit; de obicei, i se păreau drepte acele fapte care veneau în sprijinul bisericii.

— Presupunând că Æthelred încă mai e în viaţă, l-am presat eu, oare asta îi dă dreptul de a-l ajuta pe Æthelhelm să-l distrugă pe Æthelstan?

— Nu, recunoscu el.

— Ori s-o mărite pe Ælfwynn cu Eardwulf?

— E fiica lui. Poate să dispună de ea după cum pofteşte.

— Iar maică-sa n-are niciun cuvânt de spus?

— Æthelred este cârmuitorul Merciei, şi chiar dacă n-ar fi fost, soţul este capul familiei.

— Păi şi atunci tu de ce i-o tragi nevestei altuia? l-am întrebat. Era în culmea nefericirii, bietul de el, sfâşiat între dragostea lui pentru Ingulfrid şi dezaprobarea zeului bătut în cuie. Ca să nu-l mai chinui, i-am pus o altă întrebare:

— Şi dacă Æthelred este mort, unde trebuie să plece Æthelflæd? Se posomorî şi mai tare. Æthelflæd era sora lui vitregă, şi lui îi era dragă, dar pretenţiile caraghioase ale zeului său nu încetau să-l bântuie.

— Obiceiul este ca soţia cârmuitorului să meargă la mănăstire, murmură el.

— Şi tu asta îi doreşti? m-am răstit furios.

Osferth tresări auzind întrebarea.

— Ce altceva ar putea să facă?

— Ar putea să-i ia locul soţului ei.

— Ar putea conduce Mercia? îngăimă el holbându-se la mine.

— Cunoşti pe cineva mai bun?

— Dar femeile nu conduc!

— Æthelflæd poate.

— Dar… începu el, după care tăcu.

— Cine-i mai bun?

— Fratele ei?

— Edward! Şi dacă Mercia nu vrea să fie condusă de Wessex?

— Păi deja e condusă de Wessex!

Lucru adevărat, deşi toată lumea pretindea contrariul.

— Şi cine ar fi atunci un cârmuitor mai bun? am stăruit. Fratele tău vitreg sau sora ta vitregă?

O vreme nu spuse nimic, dar Osferth era întotdeauna onest.

— Æthelflæd, recunoscu el în cele din urmă.

— Ea ar trebui să conducă Mercia, am spus pe un ton hotărât, deşi asta s-ar fi putut întâmpla doar dacă o ţineam pe fata ei departe de patul lui Eardwulf, astfel încât Wessexul să nu înghită Mercia.

Şansele erau neînsemnate, căci pe la mijlocul dimineţii, când ploaia dădu în sfârşit semne de oprire, călăreţii apărură dinspre vest. La început doar unul, care scrută valea inundată de pe culmea unui deal. Privi spre noi, apoi dădu pinteni şi dispăru, dar peste câteva clipe în acelaşi loc se iviră şase călăreţi. Li se alăturară şi alţii, poate zece-unsprezece; era greu de spus, pentru că se împrăştiară de pe creastă ca să cerceteze lunca râului, căutând un vad.

— Ce se întâmplă acum? vru să ştie fiica mea.

— Cât timp valea e inundată, nu ne pot face nimic, i-am spus. Nu exista decât o cale îngustă pe care se puteau apropia de fortul vechi, iar eu aveam destui oameni ca s-o apăr.

— Şi când se retrag apele?

— Atunci o să fie greu, am zis strâmbându-mă.

Dintr-odată, Stiorra îmi întinse un săculeţ din piele de miel.

L-am privit, dar nu l-am luat.

— Unde l-ai găsit?

— La Fagranforda.

— Credeam că a ars laolaltă cu restul.

Îmi pierdusem tot avutul atunci când creştinii îmi dăduseră foc la gospodărie.

— L-am găsit acum câţiva ani, spuse ea, înainte ca Wulfheard să ardă conacul. Şi vreau să învăţ cum să le folosesc.

— Eu nu ştiu, din păcate.

Am luat săculeţul şi i-am desfăcut băierile.

Înăuntru erau două duzini de beţe de anin, subţiri şi lustruite, nu mai lungi decât antebraţul unui om. Erau beţe pentru rune, îi aparţinuseră mamei Stiorrei. Runele puteau spune viitorul, iar Gisela învăţase să le citească, însă niciodată nu aflasem secretul.

— Hella ştie?

— N-a învăţat niciodată, zise Stiorra.

Întorceam beţele subţiri, amintindu-mi cum le arunca Gisela.

— Sigunn o să te înveţe, am spus în cele din urmă.

Sigunn era femeia mea şi, la fel ca slujnica Stiorrei, fusese prinsă la Beamfleot. Era printre femeile şi copiii care fuseseră aduşi până acolo de Osferth.

— Sigunn poate citi beţele? întrebă Stiorra, părând să se îndoiască.

— Cât de cât. Zice că trebuie să repeţi. Să repeţi şi să visezi. Am strecurat beţele înapoi în săculeţ şi am zâmbit cu tristeţe. Beţele astea au spus odată că tu vei ajunge mamă de regi.

— A fost profeţia mamei?

— Da.

— Şi beţele nu mint?

— Pe mama ta, niciodată.

— Atunci, oamenii aceia nu ne pot face niciun rău, conchise Stiorra arătând spre valea unde se găseau călăreţii.

Dar puteau şi aveau s-o facă de cum se retrăgeau apele, şi eu nu găseam nicio cale de a-i opri. Trimisesem oameni să caute bere în satele inundate, alţii doborâseră încă un staul ca să avem lemne de foc, dar simţeam că duşmanii ne încercuiau treptat. Pe la prânz, ploaia se rări, iar vântul dinspre est prinse să bată în rafale. Cocoţat pe palisadă, vedeam călăreţi în toate părţile, iar apoi, când praful înnegri apele revărsate, am zărit un şir de cai şi călăreţi pe culmea dinspre nord. Unul ducea o flamură, dar pânza era atât de udă, încât atârna de prăjină şi nu se puteau descifra însemnele.

În noaptea aceea, strălucirea focurilor lumină cerul dinspre nord. Ploaia se oprise, doar din când în când întunericul mai era măturat de câte o rafală duşmănoasă. Santinelele mele păzeau singurul drum spre nord, dar nimeni nu încercă să se apropie de noi prin beznă. Se mulţumeau să aştepte, ştiind că apa avea să se retragă şi să ne lase fără apărare. La lumina focului din casă, oamenii stăteau cu ochii pe mine. Aşteptau o minune.

Sigunn, femeia mea, îi arăta Stiorrei meşteşugul runelor, dar eu ştiam că Sigunn nu le înţelegea nici ea în totalitate. Aruncase beţele şi, împreună cu Stiorra, privea la figurile pe care le alcătuiau, dar ce însemnau ele nimeni nu putea spune. Nimic bun, îmi închipuiam; eu nu aveam nevoie de beţe ca să văd viitorul. Dimineaţă, duşmanul urma să vină cu două cerinţe: Æthelstan şi Ælfwynn. Dacă-i dădeam, aveam să fim lăsaţi în pace, dar dacă refuzam?

Şi Finan o ştia. Se ghemuise lângă mine.

— Deci?

— Aş vrea să ştiu.

— Nu vor să se bată cu noi.

— Dar o vor face dacă va trebui.

— Da. Şi vor fi câtă frunză, câtă iarbă.

— Nu-mi mai rămâne decât să-l însor pe Uhtred cu Ælfwynn, am zis. Părintele Cuthbert îi poate cununa.

— Dacă faci asta, îl inviţi pe Eardwulf să-l ucidă şi s-o facă pe Ælfwynn văduvă. Nu se va da în lături să se însoare cu o văduvă, dacă-i aduce Mercia.

Irlandezul avea dreptate.

— Atunci iei şase oameni şi-l duci undeva pe Æthelstan.

— Sunt peste tot în jurul nostru, spuse el.

— Mâine-noapte, am zis, pe întuneric.

Încuviinţă din cap, dar ştia la fel de bine ca şi mine că era zadarnic. Încercaserăm şi dăduserăm greş. Îmi condusesem oamenii, cu femeile, copiii şi toată averea lor, în acel fort mocirlos din mijlocul Merciei, iar duşmanii ne împresuraseră. Dacă aş fi fost în putere, dacă aş fi fost acel Uhtred care-şi condusese oamenii în luptă împotriva lui Cnut, duşmanii ar fi fost neliniştiţi, însă ştiau că eram slăbit. Odinioară stârneam spaimă; acum, eu eram cel înspăimântat.

— Dacă trecem peste asta, i-am zis lui Finan, vreau s-o găsesc pe Ură-de-Gheaţă.

— Ca să te vindece?

— Da.

— Chiar o s-o facă, să ştii.

— Dar cum? l-am întrebat posomorât. Probabil că e în mâna unui nenorocit de danez, cine ştie unde.

Mă privi şi clătină din cap.

— Un danez?

— Păi cine altcineva?

— Nu poate fi un danez, spuse el încruntându-se. Tu coborai dealul să-l înfrunţi pe Cnut şi el îl urca.

— Îmi aduc aminte.

— Voi doi v-aţi luptat la vedere. Nu era niciun danez lângă tine. Iar după ce l-ai ucis, danezii au rupt-o la fugă. Eu am ajuns primul acolo.

Nu-mi aminteam asta, dar şi din luptă ţineam minte doar lovitura surprinzătoare a spadei lui Cnut dintr-o parte şi urletul pe care-l scosesem când îi tăiasem gâtul.

— Şi danezii nu aveau cum să-i ia spada, urmă Finan, pentru că nici nu s-au apropiat de trupul lui.

— Atunci cine?

— Noi. Cnut era la pământ şi tu erai deasupra, cu spada lui în tine. Te-am tras şi ţi-am smuls-o din trup, dar n-am păstrat-o. Nu-mi păsa decât de tine. M-am uitat după ea mai târziu, însă dispăruse. Apoi am dat-o uitării.

— Aşadar, e pe-aici, am murmurat, înţelegând prin asta că spada era pe undeva prin Britania saxonă. Cine mai era cu tine?

— Iisuse! Coborau cu toţii dealul! Oamenii noştri, galezii, părintele Pyrlig, părintele…

Şi se opri brusc.

— Părintele Iuda, am terminat eu în locul lui.

— Fireşte că a venit şi el! Era îngrijorat din pricina ta.

Părintele Iuda. Cel care fusese fiul meu. În acele zile îşi spunea altfel.

— Nu ţi-ar face rău, stăpâne, adăugă Finan în grabă.

— Deja o face, m-am răstit.

— Nu e el, spuse Finan cu hotărâre.

Oricine ar fi fost, învinsese. Pentru că eram prins în capcană, iar zorile arătau că apele deja se retrăseseră. Apa spumega la podul roman acolo unde crengi şi trunchiuri de copaci se agăţaseră de piloni, în vreme ce drumurile de pe maluri erau încă inundate, lucru care-i ţinea departe de fort pe oamenii de pe dealurile din sud şi din vest. Aceia erau războinicii care puteau ataca direct de pe drumul roman, şi erau cel puţin o sută cincizeci pe coama care răsărea din ape. Câţiva îşi îndemnaseră caii în şuvoaie, dar, când apa le trecuse de scări, se lăsaseră păgubaşi. Acum se mulţumeau să aştepte, agitându-se în zare sau pur şi simplu stând pe panta cea mai apropiată şi privind spre noi. Puteam vedea acolo şi sutanele negre ale preoţilor, dar cei mai mulţi erau războinici ale căror zale şi coifuri luceau slab în ziua înnorată.

Pe la mijlocul după-amiezii, apa se retrăsese în mare parte de pe drumul care apărea acum la câteva palme deasupra câmpului. În acel moment, doisprezece călăreţi coborâră dealul. Erau doi preoţi, doi stegari şi în rest războinici. Cea mai lată flamură înfăţişa calul alb al lui Æthelred, pe când cea mai mică avea un sfânt ţinând o cruce.

— Mercia şi biserica, spuse Finan.

— Niciun saxon din vest, am observat eu.

— Să-l fi trimis pe Eardwulf să le facă treaba murdară?

— El are cel mai mult de câştigat, am zis, şi cel mai mult de pierdut.

Am respirat adânc, cuprinzându-mă cu braţele din cauza durerii, şi m-am aruncat în şa. Osferth, Finan şi fiul meu erau deja pe cai. Tuspatru eram înzăuaţi de război, deşi, asemenea oamenilor care se apropiau dinspre nord, nu aveam scuturi.

— Să luăm o flamură? mă întrebă fiul meu.

— Nu-i măguli, am mormăit eu îmboldindu-mi calul.

Poarta fortului era deasupra apei, dar după câţiva yarzi, picioarele cailor erau în baltă până la chişiţă. După optzeci-nouăzeci de paşi m-am oprit şi m-am pus pe aşteptare.

Eardwulf era în fruntea mercienilor. Faţa lui sumbră era încadrată de un coif împodobit cu şerpi de argint care se încolăceau de jur-împrejur. Peste zale purta o mantie albă tivită cu blană de hermină, iar teaca spadei sale era de piele vârstată cu dungi argintii. La gât avea un lanţ greu de aur de care atârna o cruce de aur bătută în ametiste. Cei doi preoţi care-l însoţeau aveau cai mai mici, iar sutanele lor negre se udaseră şi atârnau lălâi peste scări. Erau gemenii Ceolnoth şi Ceolberth care, în urmă cu vreo treizeci de ani, căzuseră prizonieri la danezi, la fel ca mine. Dacă eu îmi îmbrăţişasem soarta, gemenii li se opuseseră cu înverşunare păgânilor. Şi pe mine mă urau, mai ales Ceolberth, pe care-l lăsasem fără dinţi, dar cel puţin asta mă ajuta să-i deosebesc unul de altul. Pâlcul se opri la cincizeci de paşi; însă

Eardwulf şi gemenii înaintară până ce ajunseră în faţa noastră pe drumul inundat. Fără să salute, Ceolnoth vorbi:

— Aduc un mesaj din partea regelui Edward, care spune că tu trebuie…

— Ţi-ai adus căţelandrii să latre în locul tău? l-am întrebat pe Eardwulf.

— Spune că tu trebuie să te întorci la Gleawecestre, zise Ceolnoth ridicând vocea, cu băiatul Æthelstan şi cu nepoata regelui, Ælfwynn.

I-am privit pe toţi trei. O rafală de vânt aduse un început de ploaie aspră şi iute, care dispăru însă aproape în aceeaşi clipă. Mi-am ridicat ochii la cer, sperând ca ploaia să înceapă iarăşi, deoarece, cu cât dura inundaţia mai mult, cu atât mai mult timp ne rămânea şi nouă, însă norii păreau să se răsfire. Finan, Osferth şi fiul meu se uitau la mine, aşteptând să-i răspund lui Ceolnoth, dar eu pur şi simplu mi-am întors calul, spunându-le:

— Să mergem.

— Lord Uhtred! strigă Eardwulf.

Am dat pinteni calului. Aş fi râs dacă nu m-ar fi durut aşa rău. Eardwulf strigă din nou, dar curând nu l-am mai auzit şi am trecut la trap prin poarta fortului.

— Lasă-i să-şi înghită scuipatul, am spus.

Îl năucisem pe Eardwulf. Sperase să mă pună la încercare, poate sperase chiar să mă supun unei chemări din partea regelui Wessexului, dar refuzul meu de a vorbi cu el îi dăduse de înţeles că trebuia să se lupte. Ştiam că Eardwulf şovăia să atace. Poate că mă depăşea numeric, oştenii lui fiind de trei ori mai mulţi decât ai mei, dar în orice luptă ar fi suferit pierderi grele, şi nimeni nu voia să înfrunte un războinic precum Finan. Eardwulf nu putea fi sigur nici măcar că toţii oamenii săi erau dispuşi să lupte: cei mai mulţi slujiseră sub comanda mea ani de zile şi ar fi ezitat să mă atace. Mi-l aminteam pe străjerul cu barbă neagră de la Gleawecestre, era un mercian în slujba lui Æthelred şi Eardwulf, dar mă întâmpinase cu mare bucurie, şi era greu să convingi astfel de oameni să lupte împotriva mea. Pe deasupra, cu toate că Eardwulf era un războinic şi-şi câştigase deja o anume faimă, nu inspira devotament. Nimeni nu vorbea despre cuceririle lui Eardwulf, despre inamici pe care să-i fi doborât într-o luptă corp la corp. Era un conducător destul de isteţ, dar lăsa pe alţii să facă treaba murdară a vărsării de sânge, şi asta nu-i aducea adepţi loiali. Æthelflæd însă reuşea acest lucru, şi îndrăznesc să spun că şi eu.

Când am descălecat, Eardwulf încă ne privea. Rămase aşa încă un timp, apoi îşi întoarse calul şi se înapoie pe pământul uscat. Care pământ se mărea pe măsură ce se retrăgeau apele şi veştile rele se înmulţeau odată cu apropierea serii. Şi mai mulţi oameni veniseră să i se alăture lui Eardwulf dinspre nord, bănuiam că erau patrulele care

ne căutaseră şi fuseseră chemate înapoi. Spre seară se adunaseră peste două sute de oameni pe dealul acela scund, iar inundaţia dispăruse aproape în totalitate.

— Vor veni în zori, spuse Finan.

— Probabil, am zis.

Unii dintre oamenii lui Eardwulf se puteau arăta şovăitori, dar cu cât aduna mai mulţi războinici, cu atât mai primejdios devenea atacul asupra noastră. Cei fără tragere de inimă aveau să fie în rândul din spate, sperând ca alţii să intre în focul luptei, în timp ce preoţii îi îndemnau cu înflăcărare şi Eardwulf le promitea o pradă bogată.

Eardwulf trebuia să atace. Mi-era limpede că Edward şi Æthelhelm nu voiau să ia parte la această luptă. Puteau pune mâna pe Mercia oricând ar fi vrut, însă Eardwulf risca să piardă moştenirea lăsată de Æthelred. Dacă dădea greş, atunci saxonii din vest l-ar fi lăsat în voia vântului, aşa că trebuia să învingă. Avea să apară în zori.

— Şi dacă atacă la noapte? întrebă fiul meu.

— Nici gând, i-am răspuns. Va fi o beznă ca smoala, vor înainta cu greu prin apă şi se vor rătăci. Ar putea să trimită nişte oameni să ne hărţuiască, dar vom pune santinele pe drum.

Am aprins focuri pe palisadă, punând la pământ ultimele staule ca să avem lemnele necesare. Eardwulf putea să vadă străjile mele mişcându-se la lumina focurilor, deşi probabil nu ştia că-mi trimisesem oameni mai aproape de el. Nu avea nevoie să întreprindă un atac riscant în toiul nopţii, nu când avea oameni destui ca să ne copleşească în zori.

Chiar înainte de răsăritul soarelui, pe cer străluci o stea. În sfârşit, norii se împrăştiaseră, alungaţi de vântul rece din est. Mă gândisem să-l trimit pe Osferth cu patruzeci de oameni peste pod, căci erau mai puţin duşmani pe malul sudic al râului. Luându-i cu ei pe Æthelstan, pe sora sa şi pe Ælfwynn, s-ar fi îndreptat în grabă spre est, spre Lundene, în vreme ce eu îl înfruntam pe Eardwulf; se părea însă că mercianul îmi ghicise planurile, căci, de cum se crăpă de ziuă, am zărit patruzeci de călăreţi aşteptând dincolo de pod. Acolo, apele se retraseseră aproape complet. Soarele răsări luminând o lume udă. Câmpurile erau pe jumătate verzi, pe jumătate acoperite de bălţi. Dinspre mare veniseră pescăruşi care se adunaseră pe pământul udat de ape.

— Păcat, i-am spus lui Finan, arătând spre călăreţii care blocaseră podul.

Ne aflam amândoi la intrarea în vechiul fort.

— Păcat, oftă el.

Asta era soarta, m-am gândit. Doar soarta. Noi credem că ne putem controla vieţile, dar zeii se joacă cu noi aşa cum copiii se joacă cu păpuşile de paie. Mă gândeam la cât de des îmi păcălisem duşmanii să

intre în capcane sau la bucuria pe care o simţisem când îmi impusesem voinţa asupra unui inamic. Duşmanii cred că au de ales între mai multe căi, după care descoperă că nu le rămâne niciuna, iar acum eu eram cel prins în cursă. Eardwulf mă înconjurase, îmi era superior numeric şi-mi prevăzuse încercarea disperată de a scăpa peste pod.

— Încă mai ai timp să-ţi însori fiul cu Ælfwynn, spuse Finan.

— Iar tu ai zis că aşa l-aş invita pe Eardwulf să-l ucidă, ca să se poată însura cu o văduvă.

Soarele arunca umbre lungi peste câmpurile ude. Îi puteam vedea pe oamenii lui Eardwulf încălecând pe creasta de la nord. Acum aveau scuturi, scuturi şi arme.

— De Æthelstan îmi fac eu griji, am spus.

M-am rotit să mă uit la băiat, care-mi întoarse privirea cu un aer curajos. „E terminat", m-am gândit. „Æthelhelm o să-i ia gâtul într-o clipită." I-am făcut semn.

— Da, stăpâne!

— Te-am dezamăgit, am spus.

— Nu, stăpâne, niciodată.

— Taci, băiete, şi ascultă-mă. Eşti fiul unui rege. Eşti fiul cel mai mare. Nimic din legile noastre nu spune că fiul cel mai mare trebuie să fie regele următor, însă æthelingul are mai multe şanse decât oricine altcineva. Tu ar trebui să fii regele Wessexului după tatăl tău, dar Æthelhelm vrea ca pe tron să urce fratele tău vitreg. Pricepi?

— Fireşte, stăpâne.

— Am depus jurământ să te protejez, şi am dat greş. Pentru asta, Înălţimea Ta, îmi pare rău.

Clipi când i-am spus „Înălţimea Ta". Până atunci nu mai folosisem titulatura regală faţă de el. Deschise gura, ca şi cum ar fi vrut să vorbească, dar nu găsi nimic de zis.

— Am de făcut o alegere acum, am urmat. Pot să mă lupt, dar suntem depăşiţi numeric şi este o bătălie pe care n-o pot câştiga. Pe la mijlocul dimineţii, aici vor fi o sută de leşuri, iar tu vei fi prizonier. Ei plănuiesc să te trimită peste mare, la o mânăstire, şi peste doi-trei ani, când vei fi uitat în Wessex, te vor ucide.

— Da, stăpâne, şopti el.

— Cealaltă posibilitate este să mă predau, am spus, şi cuvântul îmi răni gura. Dacă fac asta, voi trăi ca să lupt altă dată. Voi trăi ca să iau o corabie spre Neustria. Te voi găsi şi te voi salva.

Era o făgăduială tot atât de firavă ca respiraţia într-o dimineaţă de iarnă, dar ce altceva puteam să spun? Cel mai probabil, Eardwulf avea să-i taie gâtul băiatului şi să dea vina pe mine. Avea să fie un dar pentru Æthelhelm.

Æthelstan privi dincolo de mine. Se uita la călăreţii de pe dealul

îndepărtat.

— Te vor lăsa în viaţă, stăpâne?

— Dacă ai fi Eardwulf, l-am întrebat, ai face-o?

Clătină din cap.

— Nu, spuse pe un ton grav.

— O să fii un rege bun. Îşi doresc să mă ucidă, dar nu le-ar plăcea să lupte cu mine. Eardwulf n-o să vrea să-şi piardă jumătate din oameni, aşa că o să mă lase în viaţă. O să mă umilească, dar n-o să mă omoare.

Nu aveam de gând să mă predau prea uşor. Dacă-l convingeam că o bătălie i-ar fi adus pierderi mari, poate mi-ar fi pus condiţii mai blânde. Chiar în afara fortului, spre sud, râul făcea o cotitură, şi am trimis femeile şi copiii să aştepte în zăvoiul înconjurat din trei părţi de apă. Războinicii făcură în faţa lor un zid de scuturi care se întindea de la un mal la altul al râului. În felul acesta, Eardwulf nu putea ataca decât dintr-o parte. Cu toate astea, avea aşa de mulţi oameni, încât nu mă puteam închipui victorios. Trebuia doar să-l întârzii. Poate că aveau să sosească cei trei oşteni pe care-i trimisesem după ajutoare. Sau poate că Thor avea să coboare din Asgard ca să-mi lovească duşmanii cu ciocanul?

Finan şi cu mine aşteptam călare în faţa zidului de scuturi. Oamenii din spatele nostru, ca şi familiile lor, erau până la glezne în apă. Caii şi bagajele noastre erau tot în fort. Nu aduseserăm la cotitura râului decât averea mea, sacii de piele cu aur şi argint. Aproape tot ce aveam şi aproape toţi cei ce-mi erau dragi mie erau acum prinşi în curba făcută de bucla râului.

Nornele râdeau de mine, cele trei cotoroanţe de la rădăcinile copacului care ne hotărau destinul. Mi-am atins ciocanul de la gât. Când soarele se înălţă, o ceaţă subţire se ridică de pe câmpiile umede. Undeva, dincolo de râu, behăi un miel.

Iar Eardwulf le porunci oştenilor săi să atace.

Cinci

Eardwulf apăru în toată splendoarea sa de războinic, înarmat şi înzăuat, cu coiful înconjurat de şerpi strălucind de atâta lustru, cu armăsarul învelit cu un valtrap stacojiu ţesut cu aur. Scutul său înfăţişa calul cabrat al lui *Æ*thelred; m-am întrebat cât avea să mai rămână acest simbol pe scuturile de lemn de salcie. Odată ce se însura cu *Æ*lfwynn şi era confirmat moştenitor al pământurilor şi averii lui *Æ*thelred, avea să-şi impună fără îndoială propria emblemă. Care avea să fie aceea? Dacă aş fi fost în locul lui, mi-aş fi pus capul de lup uns cu sânge şi cu o cruce deasupra, ca să arate că mă bătuse. Avea să fie Eardwulf Cuceritorul, şi am avut o viziune subită a ascensiunii lui, nu

doar dominând Mercia, ci probabil întreaga Britanie. Ştiau Edward şi Æthelhelm ce viperă hrăniseră la sân?

Wyrd bið ful ãræd. Soarta este neiertătoare. Ni se dă putere şi o pierdem. Eram rănit şi bătrân, tot mai slab, şi-l vedeam pe noul bărbat, pe noul stăpân, arătând impresionant în timp ce oamenii lui înaintau peste câmpurile pe jumătate acoperite de apă. Îşi aranjase războinicii într-o lungă linie de bătaie, peste două sute de călăreţi pe cai mari. Purtau toţi echipamentul de luptă, iar coifurile, scuturile, spadele şi suliţele scânteiau prin ceaţa subţire care se risipea pe măsură ce soarele urca pe cer. În spatele lui Eardwulf veneau preoţii şi cei doi stegari care duceau flamura cu calul cabrat al lui Æthelred şi una cu sfântul Oswald, înfăţişând un schelet cu un singur braţ care ţinea o cruce roşie strălucitoare.

— E o femeie cu ei, observă Finan.

— Trebuie să fie soră-sa, am zis.

Eadith fusese ibovnica lui Æthelred. Mi se spusese că era la fel de ambiţioasă şi şireată ca fratele ei, şi fără îndoială că venise să se bucure de victoria lui, cu atât mai dulce cu cât era pe seama mea. Eram urât, o ştiam. Într-o oarecare măsură era şi vina mea, sunt arogant. Aşa cum Eardwulf era pe cale să se desfete cu victoria asupra mea, şi eu mă desfătasem cu izbânzile mele toată viaţa. Trăim într-o lume în care cel mai puternic învinge, şi cel mai puternic trebuie să se aştepte la ură. Apoi, mai eram şi păgân, şi, deşi creştinii învaţă că trebuie să-şi iubească duşmanii, puţini reuşesc s-o facă.

— Dacă ar fi să iei viaţa de la început, l-am întrebat pe Finan, ce-ai schimba?

Îmi aruncă o privire ciudată.

— Stranie întrebare.

— Dar ce-ai face?

Ridică din umeri şi în cele din urmă mârâi:

— L-aş ucide pe fratele meu mai mic.

— În Irlanda?

— Unde în altă parte?

Nu vorbise niciodată despre motivul pentru care-şi părăsise ţara, dar din cuvintele lui răzbătea amărăciunea.

— De ce? l-am întrebat, dar el tăcu mâlc. Poate că ar trebui să mergem acolo, i-am spus.

Îmi surâse scurt, dar fără să pară amuzat.

— Vrei să moară careva, aşa-i? zise el, apoi îşi întoarse privirea spre călăreţii care se apropiau. Se pare că ţi se va îndeplini dorinţa. O să te lupţi cu ei?

— Altă ameninţare n-am.

— Aşa-i, dar te vei lupta?

— Nu poţi să nu iei în considerare o ameninţare, ştii asta.

Finan încuviinţă din cap.

— Adevărat. Se uită la oamenii lui Eardwulf, mângâindu-şi mânerul spadei. Dar tu ce ai schimba în viaţa ta? mă iscodi după o vreme.

— Aş avea mai multă grijă de copiii mei.

El zâmbi auzind asta.

— Ai copii buni. Şi ai face bine să rămâi în viaţă ca să ai grijă de ei, ceea ce înseamnă că nu vei lupta în linia întâi.

— Nu… am dat să spun.

— Nu eşti îndeajuns de refăcut! mă întrerupse el. O să stai în linia a doua, şi eu o să-l ucid pe nenorocitul ăla de fiu de târfă înainte să mă căsăpească el!

— Dacă nu-l ucid eu primul, interveni fiul meu, care apăruse pe neaşteptate. Dar ştiu un lucru sigur despre Eardwulf, nu luptă niciodată în prima linie. Îşi vârî Pliscul-Corbului în teacă, apoi duse la buze crucea care-i atârna de gât şi adăugă: Va trebui să ne croim drum spre el.

— Tu şi cu mine, spuse Finan.

— O vom face, zise Uhtred fioros.

Părea fericit. Eram depăşiţi numeric, înfruntând moartea sau dezonoarea, şi el părea fericit.

I-am văzut pe Eardwulf, pe sora lui şi pe preoţi părăsind drumul şi tăind pieziş câmpul inundat spre bucla făcută de râu, unde-i aşteptam. Eardwulf ridică o mână ca să-şi oprească oamenii la o distanţă de o sută de paşi, dar el şi însoţitorii săi îşi îmboldiră armăsarii prin băltoace până ajunseră la zece paşi de noi.

— Lord Uhtred, mă salută Eardwulf.

Vocea îi era înăbuşită de obrăzarele late ale coifului de argint care aproape că-i acopereau gura. Nu am spus nimic.

— Ni-i vei da… începu părintele Ceolnoth.

— Tăcere! urlă Eardwulf, cu o autoritate surprinzătoare.

Preotul îl privi uluit, dar rămase tăcut.

Eardwulf îşi îndepărtă obrăzarele de pe faţă.

— Am venit să-i luăm pe băiatul Æthelstan şi pe Lady Ælfwynn înapoi la Gleawecestre, rosti el cu glas potolit.

— Principele Æthelstan, i-am spus, a fost dat în grija lui Lady Æthelflæd. I-l duc ei, dimpreună cu Lady Ælfwynn.

— Soţul lui Lady Æthelflæd a hotărât altceva, zise Eardwulf.

— Lady Æthelflæd nu are soţ.

Păru surprins, dar îşi reveni repede.

— Pleci urechea la zvonuri, Lord Uhtred.

— Lordul Æthelred este mort.

— Trăieşte, spuse Eardwulf cu asprime, dar eu o priveam pe Eadith şi am putut să citesc adevărul pe faţa ei.

Era drăguţă. Eram pregătit s-o urăsc, dar cine putea urî o femeie aşa de frumoasă? Nu era de mirare că făcuse rost de avere şi de putere. Ştiam că era fiica unui thegn din sudul Merciei, un om fără stare şi rang, dar devenise ibovnica lui Æthelred şi astfel ea şi fratele ei căpătaseră un statut şi o influenţă de invidiat. După toate zvonurile despre ambiţiile ei perfide mă aşteptasem la o femeie mai dură, însă chipul palid al lui Eadith era inteligent, iar ochii ei verzi scânteiau de lacrimi. Părul de un roşu aprins îi era ascuns în cea mai mare parte sub o căciulă de hermină asortată cu capa albă pe care o purta peste o rochie de lână verde-deschis.

— N-ar trebui să porţi doliu, doamnă? am întrebat-o.

Fără să-mi răspundă, îşi feri privirea uitându-se spre răsărit, unde soarele strălucea peste ce mai rămăsese din inundaţii. Razele oglindite îi jucau pe faţă.

— Sănătatea lordului Æthelred nu e treaba ta, spuse Eardwulf. Dorinţa lui e ca fiica lui să se întoarcă, la fel şi băiatul.

— Iar dorinţa mea este să-i duc la Lady Æthelflæd, am răspuns.

Eardwulf zâmbi. Era o brută chipeşă şi foarte sigură pe sine. Privi în spatele meu, spre oamenii mei care formaseră un zid de scuturi.

— În acest moment, Lord Uhtred, dorinţele mele au prioritate.

— Vrei să vezi dacă e aşa sau nu? l-am întrebat.

— Nu, spuse el, şi sinceritatea răspunsului mă luă prin surprindere. Nu vreau ca douăzeci sau treizeci din oamenii mei să moară şi încă pe atâţia să fie răniţi. Şi nu vreau nici ca toţi oamenii tăi să fie ucişi. Nu-i vreau decât pe băiat, pe sora lui şi pe Lady Ælfwynn.

— Şi dacă te las să-i iei?

— Vor fi în siguranţă, minţi el.

— Şi pleci după asta?

— Nu chiar.

Zâmbi din nou. Gemenii Ceolnoth şi Ceolberth se holbau la mine. Vedeam că voiau să intervină, probabil ca să-mi arunce ameninţări, dar nu puteau trece peste autoritatea lui. Sora lui se uita spre răsărit, dar se întoarse dintr-odată şi mă privi în faţă, îngăduindu-mi să-i văd tristeţea de pe chip. Aşadar, îl iubise pe vărul meu? Sau deplângea faptul că-şi pierduse puterea? Æthelred o făcuse bogată şi influentă, iar acum? Doar ambiţiile fratelui ei îi mai puteau salva viitorul.

— Nu chiar, repetă Eardwulf, silindu-mă să-mi întorc privirea la el.

— Nu chiar? am întrebat.

Calul lui smuci din cap, iar mercianul îl linişti punându-şi mâna înmănuşată pe gâtul musculos.

— Nimeni nu-ţi pune la îndoială meritele, Lord Uhtred. Eşti cel mai mare războinic al vremurilor noastre. Ai parte de tot respectul meu! Se opri, ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns, însă eu m-am mărginit să-l privesc, aşa că spuse mai departe: Dacă te-aş lăsa în pace, ştiu că vei

încerca să-l salvezi pe Æthelstan. Poate chiar şi pe Lady Ælfwynn? Folosise un ton întrebător, dar din nou am tăcut mâlc. Prin urmare, îmi vei ceda toate armele şi caii, şi mi-i vei da pe fiul şi pe fiica ta drept ostatici ca să mă asigur că nu vei face rele.

— Şi vei fi trimis în surghiun! izbucni părintele Ceolnoth, nemaiputând să se abţină. Ai murdărit mult prea mult timp pământul creştinesc!

Eardwulf ridică o mână ca să-l potolească.

— După cum spunea părintele Ceolnoth, continuă el pe acelaşi ton rezonabil, va trebui să pleci din Wessex şi Mercia.

Îmi simţeam inima luând-o din loc.

— Mai e ceva? am mârâit.

— Nimic altceva, Lord Uhtred.

— Şi te aştepţi să-ţi dau spada mea? l-am întrebat furios.

— O să-ţi fie înapoiată după o vreme.

— Îi vrei pe principele Æthelstan, pe principesa Eadgyth, pe Lady Ælfwynn şi pe fiul şi pe fiica mea?

— Şi jur pe sfânta cruce că fiica şi fiul tău nu vor păţi nimic atât timp cât stai departe de Mercia şi Wessex.

— Şi mai vrei armele şi caii noştri!

— Care-ţi voi fi înapoiaţi, spuse Eardwulf.

— După o vreme, m-am răstit.

— Iisuse, murmură Finan.

— Şi dacă nu-ţi dau ce-mi ceri? am vrut să ştiu.

— Atunci povestea vieţii tale se sfârşeşte aici, Lord Uhtred.

M-am prefăcut a cântări cerinţele. Am zăbovit un timp îndelungat. Nerăbdător, părintele Ceolnoth încercă în două rânduri să deschidă gura, dar de fiecare dată Eardwulf îl opri. Aştepta, sigur că-mi cunoştea răspunsul şi la fel de sigur că-l amânam doar pentru că nu-mi venea să-l rostesc. În cele din urmă am încuviinţat din cap şi am zis:

— Atunci poţi să ai ce-ţi doreşti.

— O decizie înţeleaptă, Lord Uhtred, spuse Eardwulf.

Sora lui se încruntă, ca şi cum aş fi surprins-o neplăcut.

— Dar ca să ai lucrurile pe care ţi le doreşti, am adăugat eu, trebuie să le iei.

Acestea fiind zise, mi-am întors armăsarul şi am dat pinteni spre zidul de scuturi. Pe când mă îndepărtam, Eardwulf strigă ceva, însă n-am distins cuvintele. Scuturile se depărtară, lăsându-ne să trecem pe mine, pe Finan şi pe Uhtred. Când am descălecat, durerea mă cuprinse din nou, şi am simţit cum mi se scurgea puroiul din rana însângerată. Mi-am sprijinit coiful de cal, aşteptând să-mi treacă. Probabil că arătam ca şi cum m-aş fi rugat, şi chiar asta făceam. „Odin, Thor, ajutaţi-ne!” Am atins chiar şi crucea de argint de pe mânerul Răsuflării-Şarpelui, o amintire de la o fostă ibovnică, şi am înălţat o

rugă către zeul creştin. Toţi aveau puteri, toţi zeii, şi eu aveam nevoie de ajutorul lor. Când mi-am îndreptat spinarea, am văzut că Finan şi fiul meu se aflau la mijlocul primei linii. Dacă l-ar fi putut ucide pe Eardwulf, aveam şanse să ieşim cu bine din acel dezastru.

Eardwulf ne mai privi o vreme, apoi îi spuse ceva surorii sale şi se întoarse la oamenii săi. I-am văzut descălecând şi ridicându-şi scuturile. Am văzut cum băieţii veneau să ia caii şi cum războinicii formau un zid, unindu-şi pavezele astfel încât să obţină un zid închegat.

Iar eu mă aflam în linia a doua şi ştiam că ar fi trebuit să mă predau. Aveam să pierdem oricum, la ce să mai fac văduve şi orfani? Mă gândisem că Eardwulf ar fi putut să aleagă să nu lupte sau că oamenii lui ar fi ezitat să se bată cu mine, dar mă înşelasem; mai rău, Eardwulf ştia exact ce avea de făcut. Nu-şi aducea zidul de scuturi să se înfrunte cu al meu, ci îşi schimba formaţia dintr-un zid într-un aşa numit cap de porc, o pană pe care s-o îndrepte spre flancul meu drept. Avea să şarjeze cu toată forţa la capătul zidului nostru, iar după ce-l străpungea avea să-i înconjoare pe supravieţuitori şi să-i măcelărească.

— Ne întoarcem către el când vine, spuse Finan, preluând în mod tacit comanda oamenilor mei. De cum sosesc, atacăm latura penei lor.

— Şi-l vânăm pe Eardwulf, adăugă fiul meu.

Eardwulf avea să stea călare în spatele penei, astfel încât dacă, printr-o minune, i-am fi împrăştiat oamenii, să poată fugi din faţa primejdiei.

— Am mai spart capete de porci şi înainte, zise Finan încercând să le dea oamenilor încredere în forţele lor. Atacaţi flancul, şi va plesni.

— Nu, am murmurat.

— Stăpâne?

— Nu-mi pot ucide oamenii, i-am spus lui Finan. Fie că lupt sau nu, tot Eardwulf câştigă.

— Atunci, să ne predăm?

— Ce altă alegere am? am oftat.

Eram ispitit să-l las pe Finan să rotească zidul nostru de scuturi ca să atace partea dreaptă a penei lui Eardwulf. Ar fi fost o manevră rară şi am fi ucis o seamă de mercieni, dar superioritatea numerică e întotdeauna hotărâtoare în final.

Nu aveam de ales. Era dureros, însă aş fi risipit vieţile oamenilor mei, bunilor şi devotaţilor mei oameni.

— Se pare că ai totuşi o şansă, spuse Finan, şi am văzut că privea dincolo de Eardwulf, spre dealul din nord. Vezi?

Pe deal se aflau mai mulţi călăreţi.

Se auzi un corn. Era un sunet melancolic ce dispăru înainte de a fi urmat de un altul. Eardwulf, încă în şa, se întoarse.

Pe dealul din depărtare apăruseră douăzeci de călăreţi. Unul dintre ei sunase din corn. Călăreţii erau adunaţi în jurul unei flamuri pe care lipsa vântului o făcea să atârne, dar în scurtă vreme mai apărură încă trei. Patru flamuri ţinute de patru călăreţi înşiraţi de-a lungul crestei. Fiecare dintre cei trei stegari nou-veniţi era însoţit de un grup de călăreţi înarmaţi, dar în spatele lor se mai aflau şi alţii, pe care nu-i puteam distinge. Ce puteam vedea era cenuşiul zalelor şi scânteierea razelor soarelui în vârfurile suliţelor şi în coifuri.

Eardwulf se uită la mine, apoi îşi întoarse privirea spre culmea dealului. Ştia să numere. Nu era o regulă, însă un steag aduna în jur cam o sută de oameni, iar în spatele lui se aflau patru steaguri. Călăreţii care apăruseră primii se retraseseră, ascunşi ca şi ceilalţi de coama îndepărtată, dar flamurile rămăseseră. Peste câteva clipe cornul sună a treia oară, şi pe culme apărură patru călăreţi care, însoţiţi doar de un stegar, porniră să coboare panta spre noi.

— Cine sunt ăştia? întrebă Finan.

— Cine ştie? am spus.

Eardwulf arăta şi el nedumerit, căci mă privi din nou înainte să-şi rotească bidiviul spre drum.

— Oamenii lui Æthelhelm? am sugerat, întrebându-mă de ce nu i-o fi trimis să stea alături de Eardwulf.

Bănuiala mea era că Æthelhelm şi Edward hotărâseră să-l lase pe Eardwulf să se descurce în bulibăşeala pe care o creasem eu. Nu voiau ca saxonii din vest să lupte cu mercienii, era mai bine să-i lase pe mercieni să se bată între ei.

Iar călăreţii care se apropiau erau mercieni. Când stegarul îşi flutură flamura, mi-am simţit inima în gât, pentru că înfăţişa calul cabrat al lui Æthelred.

— Păcat, am spus pe un ton sumbru.

Dar Finan râdea. M-am încruntat la el, apoi mi-am întors privirea spre cei cinci călăreţi care galopau pe lângă Eardwulf. Copitele cailor împroşcau cu apă înspumată, albă ca şi mantia călăreţului din frunte, şi mi-am dat seama de ce râdea Finan.

Călăreţul cu mantie albă era Æthelflæd.

Îl ignoră pe Eardwulf, trecând pe lângă el ca şi cum ar fi fost un nimeni. Purta armură, dar fără coif, şi nu încetini când se apropie de ariergarda lui Eardwulf.

O călărea pe Gast, iapa ei, al cărei trup acoperit de noroi arăta cât de mult galopase în ultimele două-trei zile. Odată trecută de zidul de scuturi, Æthelflæd îşi răsuci iapa într-o mantie de apă. Stegarul şi cei trei oşteni opriră în spatele ei. Nu privi spre mine şi nici eu nu m-am apropiat de ea.

— Duceţi-vă acasă, le spuse oamenilor lui Eardwulf. Arătă spre sud, dincolo de fort, unde războinicii lui păzeau podul. O luaţi pe

acolo şi plecaţi acum.

Fără să se clintească, se holbau la ea, aşteptând ca Eardwulf să-şi mâne calul în faţă.

— Soţul tău a hotărât… începu el pe un ton aspru.

— Soţul ei e mort! am strigat eu.

— Soţul tău… încercă Eardwulf iarăşi.

— Este mort! am strigat şi mai tare, şi am tresărit când durerea îmi săgetă coastele.

Æthelflæd se întoarse spre mine. Puteam citi pe faţa ei că nu ştiuse de moartea lui Æthelred. Dar nici eu nu eram absolut sigur, mă bazam doar pe vorbele lui Ælfwynn, gândind că fata spusese adevărul. Cum Æthelflæd mă privea încruntată, aşteptând un semn, am dat din cap.

— Este mort, doamnă.

Æthelflæd îşi făcu semnul crucii şi se întoarse spre zidul de scuturi al lui Eardwulf.

— Stăpânul vostru este mort! Lordul Æthelred este mort. Îl vom plânge şi vom ţine slujbe pentru sufletul lui care merge la Domnul. Iar datoria voastră acum este să mergeţi acasă. Aşa că plecaţi!

— Doamnă… începu din nou Eardwulf.

— Cine porunceşte aici? îl întrerupse ea cu brutalitate. Tu sau eu?

Era o întrebare bună, una la care Eardwulf nu avea răspuns. Dacă ar fi zis că Æthelflæd poruncea ar fi însemnat să se plece în faţa autorităţii ei; dacă şi-ar fi rostit propriul nume ar fi însemnat să uzurpe autoritatea cârmuitorului Merciei. Îndreptăţirea lui depindea de căsătoria cu Ælfwynn şi de sprijinul saxonilor din vest, şi amândouă îi scăpau printre degete. Iar Æthelflæd era sora regelui Wessexului. Atacând-o sau sfidând-o, risca să preschimbe în duşmănie sprijinul pe care i-l acordase până acum Edward. Eardwulf pierduse şi o ştia.

— Soţul meu vă lăuda ascultarea, le spuse ea celor din zidul de scuturi, şi ar fi vrut ca această ascultare să continue. Voi duce mai departe munca lui până când witanul îl va alege pe cel care să-i urmeze. Până atunci, mă aştept să fiţi supuşi şi să mă sprijiniţi.

Am observat că unii o priveau, pe când alţii îşi plecau ochii; mi-am dat seama că aceştia din urmă erau cei juraţi lui Eardwulf, şi nu lui Æthelred. Poate că o treime din ei păreau stingheriţi, dar restul, ca mine, arătau uşuraţi.

— Tu, îi spuse Æthelflæd lui Eardwulf, vei fi la comanda gărzii mele şi-i vei duce înapoi la Gleawecestre. Te voi urma. Pleacă acum, pleacă!

El şovăi. Îi puteam citi gândurile în momentul acela. Îi trecuse prin minte că putea să-şi tragă spada şi s-o atace pe Æthelflæd. Femeia care-i năruia speranţele era atât de aproape! Oamenii ei se găseau tot pe deal, mult prea departe ca să-i sară imediat în ajutor, în timp ce el

avea o trupă numeroasă căreia nu i s-ar fi opus decât ceata mea. Mercianul îşi cântărea viitorul. Era suficient sprijinul lui Æthelhelm ca să potolească furia lui Edward dacă o ucidea pe Æthelflæd? Buzele i se subţiară dintr-odată, ochii i se îngustară. I-am văzut mâna dreaptă plecând spre mânerul spadei, dar Ceolnoth înaintă şi-l prinse de braţ.

— Nu, stăpâne, nu!

— Ne vedem la Gleawecestre, spuse Æthelflæd cu voce aspră.

Eardwulf se întoarse, simţind că întregul lui viitor se prefăcuse în cenuşă. Ţin minte că-i priveam neîncrezător, cuprins de un val de uşurare când războinicii lui Eardwulf încălecară şi, fără un cuvânt, trecură podul şi dispărură spre sud.

— Doamne, Dumnezeule, suflă Finan.

— Ajută-mă, i-am spus fiului meu, şi el mă ridică în şa, unde mi-am ţinut respiraţia până mi-a trecut durerea.

Æthelflæd le făcu semn oamenilor mei să-i facă loc ca să vină în mijlocul nostru.

— E adevărat?

Pusese abrupt întrebarea, fără să mă salute.

— Aşa cred, am zis.

— Crezi!

— Fiica ta a auzit vestea, deşi Eardwulf a negat-o.

— Dar nu şi sora lui, interveni Finan. Ea plângea. Jelea.

— A murit în ajunul sărbătorii sfântului Æthelwold, am spus, în noaptea de dinaintea nunţii.

— Este adevărat, mamă, zise Ælfwynn, care ni se alăturase. Æthelflæd îşi plimbă privirea de la fată la Finan, apoi la mine.

— E mort, am insistat. Nu vor să se afle, dar a murit.

— Dumnezeu să-l odihnească, murmură Æthelflæd făcându-şi semnul crucii, şi Dumnezeu să mă ierte.

În ochi îi apărură lacrimi; n-aş fi putut spune dacă erau pentru Æthelred sau pentru păcatul ei. Peste câteva clipe îşi scutură capul şi mă privi. Chipul îi era sever, aşa că vorbele ei rostite cu voce joasă mă luară prin surprindere:

— Cum te mai simţi?

— Mă chinuie aceeaşi durere, fireşte, dar mă bucur că ai venit. Mulţumesc!

— Sigur că am venit! Acum, în vocea ei se distingea furia. S-o mărite pe Ælfwynn cu Eardwulf! Pe propria lui fiică!

De aceea plecase spre sud. Ca şi mine, avea iscoade la curtea lui Æthelred, şi careva îi dăduse de veste.

— Ştiam că n-o să ajung la timp la Gleawecestre, spuse ea, dar trebuia să încerc. Apoi i-am întâlnit pe oamenii tăi care mergeau spre nord.

Erau cei care puseseră căruţele de-a curmezişul pe străzile din

Gleawecestre. Manevra nu fusese probabil de niciun ajutor, pentru că Eardwulf nu plecase imediat în urmărire, dar oamenii îi dăduseră lui Æthelflæd vestea că o răpisem pe fiica ei din palatul lui Æthelred şi aveam de gând s-o iau spre nord pe drumul ce trecea prin Alencestre.

— După asta, mai rămânea doar să dau de tine, încheie ea.

— Câţi oameni ai adus?

— Treizeci şi doi. Pe ceilalţi i-am lăsat să apere Ceasterul.

— Treizeci şi doi? am exclamat uluit, căci mă aşteptasem la sute de războinici. Şi cele patru steaguri?

— Trei dintre ele erau mantii atârnate de ramuri de frasin, mă lămuri ea.

Mai că-mi venea să râd, doar că durerea s-ar fi înteţit.

— Şi acum încotro? am întrebat-o în schimb. Înapoi la Ceaster?

— Ceaster! Mai că scuipase numele. Mercia nu e condusă de la Ceaster. Mergem la Gleawecestre.

— Cu Eardwulf înaintea noastră, am zis.

— Şi?

— Îl păstrezi ca şef al gărzii tale?

— Bineînţeles că nu.

Am privit spre sud, în direcţia în care dispăruse Eardwulf.

— Poate că ar fi trebuit să-l luăm prizonier?

— Cu ce drept? Comanda trupele soţului meu. Şi oamenii lui ar fi putut lupta pentru el.

— Ar fi putut, am spus. Dar tot i-a mai rămas o şansă. Ştie că, dacă se însoară cu Ælfwynn şi te ucide pe tine, va fi cârmuitorul Merciei. Şi într-un ceas va mai şti un lucru: că trupele noastre nu-s nici cât jumătate din ale lui.

— O să stea cu ochii pe noi?

— Fireşte.

Eardwulf era constrâns să pună iscoade pe urmele noastre.

Æthelflæd privi spre sud ca şi cum i-ar fi căutat pe oamenii lui Eardwulf.

— Şi atunci de ce nu m-a omorât acum? mă întrebă peste câteva clipe.

— Pentru că nu toţi oamenii lui i s-ar fi supus, şi-şi închipuia că aveai două-trei sute de oameni pe deal. Într-adevăr, dacă ai fi adus două sute de oameni ar fi fost ca şi mort. Dar acum? Acum ştie că nu mai are nimic de pierdut.

— Chiar crezi c-o să ne atace?

— N-are încotro, am zis. Nu-i mai rămâne decât o zi ca să-şi împlinească ambiţiile. O zi şi o noapte!

— Atunci, va trebui să-l opreşti, spuse ea simplu.

Şi am plecat spre sud.

Întâi ne-am lăsat calabalâcul şi familiile la fort, cu douăzeci şi cinci de oameni care să le păzească, tot sub comanda lui Osferth.

— Când noroiul se usucă pe drumuri, mergeţi la Ceaster, i-am spus.

— La Ceaster? întrebă el surprins.

— Unde în altă parte?

— Nu e mai sigur să ne întoarcem la Fagranforda?

Am clătinat din cap.

— Mergem spre nord.

Nu aveam ce să caut în sud. Patria mea este Northumbria, tărâmul de la miazănoapte unde harpiştii cântă cu toată vigoarea ca să-şi ridice muzica peste mugetul vântului sălbatic ce bate dinspre marea rece, un tărâm cu nopţi lungi de iarnă, cu dealuri golaşe şi stânci ascuţite, un tărâm cu oameni aspri şi pământuri greu de cultivat. Danezii se împrăştiaseră spre sud prin Britania, alungându-i pe conducătorii saxoni din Northumbria, Mercia şi Anglia de Est, însă acum erau împinşi înapoi. Mercia era eliberată aproape în totalitate şi, dacă aveam destule zile, urma să văd armatele noastre saxone mărşăluind mai departe spre nord, mereu spre nord, până când toţi locuitorii vorbitori de saxonă aveau să fie ocârmuiţi de ai lor. Ăsta era visul lui Alfred, şi devenise şi al meu, deşi îi îndrăgeam pe danezi şi le veneram zeii şi le vorbeam limba. Atunci, de ce să mă bat cu ei? Pentru că-i jurasem credinţă lui Æthelflæd.

Fiecare om trebuie să-şi respecte jurămintele; în vreme ce călăream spre sud în seara aceea, mă gândeam la cei care-l urmaseră pe Eardwulf. Câţi oare îi juraseră lui credinţă? Şi câţi i se supuseseră lui Æthelred, şi nu lui Eardwulf? Şi câţi dintre ei aveau să tragă spada împotriva lui Æthelflæd? Ar fi cutezat Eardwulf s-o ucidă? Era un om care ajunsese sus, însă deţinea o putere precară. Depinsese de favoarea lui Æthelred, iar acum depindea de căsătoria cu fiica acestuia. Dacă ar fi izbutit să se însoare cu Ælfwynn, moştenind astfel averea lui Æthelred, atunci, avându-i pe saxonii din vest în spate, ar fi fost seniorul atotputernic al Merciei, dar fără Ælfwynn nu era nimic. Un bărbat nu stă pe gânduri când trebuie să aleagă între nimic şi totul.

— Poate că n-o să te ucidă, i-am spus lui Æthelflæd.

— Şi de ce nu?

— Prea mulţi mercieni te iubesc. Le va pierde simpatia.

Ea râse fără veselie.

— Şi atunci ce-o să facă? O să mă ia pe mine de nevastă, în loc s-o ia pe fiica mea?

— Ar putea, am zis. La asta nu mă gândisem. Dar bănuiala mea este că vei fi silită să mergi la mănăstire. Edward şi Æthelhelm ar fi de acord cu asta.

Câteva clipe, Æthelflæd călări tăcută.

— Poate că au dreptate, spuse într-un târziu. Poate că ar trebui să

mă retrag la o mănăstire.

— De ce?

— Sunt o păcătoasă.

— Şi duşmanii tăi nu sunt? am mârâit eu.

Nu răspunse. Treceam prin păduri de fagi unde apa încă băltea. Trimisesem iscoade mult în faţă; deşi ştiam că şi iscoadele lui Eardwulf ne căutau pe noi, n-aveam nicio îndoială că oamenii mei erau mai buni. Ne luptam cu danezii de atâta vreme, încât deveniserăm foarte pricepuţi la găsirea urmelor. Le spusesem oamenilor mei să lase iscoadele lui Eardwulf să ne vadă, dar fără să le dea de ştire că erau urmăriţi la rândul lor, căci pregăteam o capcană. Până acum mercianul se dovedise mai isteţ decât mine, însă urma să-i vin de hac. M-am întors în şa, tresărind la durerea neaşteptată.

— Vino încoace, băiete! i-am strigat lui Æthelstan.

Ne însoţea, la fel şi fiica mea şi Ælfwynn. Pe fete le-aş fi trimis cu Osferth, dar voiam să le am sub ochi. Şi apoi, cu războinici ca Finan, erau bine apărate. Mai mult, aveam nevoie de Ælfwynn în chip de momeală pentru capcana pe care-o ticluiam. Îl puneam pe Æthelstan în primejdie, pentru că eram mai expuşi unui atac decât oamenii lui Osferth, însă lupta asta ar fi fost şi pentru el, şi trebuia s-o ştie, s-o vadă, s-o adulmece şi să-i supravieţuiască. Îl pregăteam să devină nu doar un războinic, ci şi un rege.

— Aici sunt, stăpâne, spuse el întorcându-şi calul pentru a veni lângă noi.

— Te pot mirosi, aşa că nu e nevoie să-mi spui că eşti prin preajmă.

— Da, stăpâne!

Călărea de cealaltă parte a iepei lui Æthelflæd.

— Cum se numeşte ţara asta, băiete? l-am întrebat.

El şovăi, căutând şiretlicul din vorbele mele.

— Mercia, stăpâne.

— Iar Mercia face parte din…?

— Britania, stăpâne.

— Ia vorbeşte-mi despre Britania.

Se uită la mătuşa lui, dar Æthelflæd nu se oferi să-l ajute.

— Britania, stăpâne, este un tărâm locuit de patru neamuri.

Am aşteptat.

— Asta-i tot? am izbucnit în cele din urmă. Asta e tot ce ştii? Un tărâm locuit de patru neamuri? am spus, imitându-i vocea şi făcând-o şi mai jalnică. Mai încearcă, spârcâială!

— În nord sunt scoţii, urmă el grăbit, şi ei ne urăsc. La vest sunt galezii, care ne urăsc, iar restul este împărţit între noi şi danezi, care şi ei ne urăsc.

— Dar noi îi urâm pe danezi, pe scoţi şi pe galezi?

— Toţi sunt duşmanii noştri, stăpâne, însă Biserica spune că ar trebui să-i iubim.

Æthelflæd râse. Eu m-am încruntat.

— Tu îi iubeşti?

— Îi urăsc, stăpâne.

— Pe toţi?

— Poate pe galezi nu, stăpâne, pentru că sunt creştini şi, cât timp rămân în munţii lor, putem să nu-i luăm în seamă. De scoţi nu ştiu, stăpâne; totuşi, îi urăsc pentru că mi-ai spus că sunt hoţomani şi mincinoşi, iar eu te cred întru totul. Cât despre danezi, îi urăsc de-a binelea.

— De ce?

— Pentru că ne-au luat pământul.

— Noi n-am luat pământ de la galezi?

— Ba da, stăpâne, dar ne-au îngăduit s-o facem. Ar fi trebuit să se roage mai mult şi să lupte mai abitir.

— Aşadar, dacă danezii ne iau pământul este vina noastră?

— Da, stăpâne.

— Şi cum îi oprim? Prin rugăciuni?

— Prin rugăciuni, stăpâne, şi luptându-ne cu ei.

— Cum ne luptăm cu ei? l-am întrebat, dar tocmai atunci una dintre iscoade apăru lângă mine, strunindu-şi calul. Gândeşte-te la răspuns, i-am zis lui Æthelstan, cât timp vorbesc eu cu Beadwulf.

Beadwulf era un oştean mititel şi vânos, una dintre cele mai bune iscoade ale mele. Era saxon, dar îşi vopsise faţa asemenea danezilor. O mulţime de oameni de-ai mei adoptaseră moda asta, folosind un pieptăn cu dinţi ascuţiţi ca să-şi impregneze sucul ghindei în obraji şi frunte. După părerea lor îi făcea să arate fioroşi, deşi mie mi se păreau îndeajuns de fioroşi şi fără tatuajele alea.

— Ai găsit locul? l-am întrebat pe Beadwulf.

El încuviinţă din cap.

— E unul care ar trebui să-ţi convină, stăpâne.

— Vorbeşte.

— O fermă. Casă mică, şopron mare. Sunt vreo doisprezece ţărani, dar nu există palisade.

— Şi în jur?

— În cea mai mare parte păşune, stăpâne, şi ceva pământ cultivat.

— Şi oamenii lui Eardwulf sunt cu ochii pe noi?

Beadwulf rânji.

— Trei, stăpâne, neîndemânatici ca nişte bivoli. Băiatul meu de cinci ani s-ar descurca mai bine.

— Cât de departe este pădurea de fermă?

— La o aruncătură de săgeată, poate două.

Era cam devreme pentru un popas, dar locul descris de Beadwulf

corespundea perfect cu ce aveam eu în minte.

— Cât facem de aici?

— Un ceas călare, stăpâne.

— Du-ne acolo.

— Prea bine, stăpâne.

Dădu pinteni să ajungă în faţă la Finan, care ne deschidea calea.

— Aşadar, băiete, am spus privind iar la Æthelstan, cum ne batem cu danezii?

— Ridicând burhuri, stăpâne.

— Burhul apără pământul şi sătenii, dar cine cucereşte teritorii?

— Războinicii, stăpâne.

— Şi războinicii sunt conduşi de?…

— Lorzi, spuse Æthelstan sigur pe el.

— Şi care lorzi, băiete, şi-au condus războinicii împotriva danezilor?

— Tata?

O zisese ca pe o întrebare, deoarece ştia că nu era răspunsul corect, deşi era plin de tact.

Am încuviinţat din cap.

— Unde a luptat cu ei?

— În Anglia de Est, stăpâne.

Era adevărat până la un punct. Trupele Wessexului erau concentrate la Lundene, care se învecina cu danezii din Anglia de Est, iar în ţinuturile de la nord şi est de oraş aveau loc înfruntări dese.

— Prin urmare, tatăl tău s-a luptat cu danezii la est. Dar la nord cine a luptat cu ei?

— Domnia Ta, stăpâne, spuse el ferm.

— Eu sunt bătrân şi nevolnic, rahat duhnitor de broască! Cine a luptat cu danezii în nordul Merciei?

— Lady Æthelflæd, zise el.

— Bine, este răspunsul corect. Acum, închipuie-ţi că o mare tragedie a lovit Mercia şi Wessexul, pentru că tu tocmai ai devenit rege al acestor ţinuturi. Regele Æthelstan, un mucos care încă se mai scapă pe el, s-a urcat pe tron. Ai două războaie de purtat, unul cu Anglia de Est şi celălalt în nordul Merciei, şi nici măcar un rege nu poate să fie în două locuri în acelaşi timp. Pe cine te vei bizui să lupte în nord?

— Pe Lady Æthelflæd, spuse el fără să şovăie.

— Bine! Ca rege al Wessexului şi probabil şi al Merciei, ai propune ca Lady Æthelflæd să meargă la mănăstire pentru că a rămas văduvă? Când băiatul se încruntă, deloc în largul lui, m-am răstit: Răspunde! Tu eşti regele! Trebuie să iei astfel de hotărâri!

— Nu, stăpâne!

— De ce nu?

— Pentru că Lady Æthelflæd se bate, stăpâne. Domniile Voastre sunteţi singurii care se luptă cu danezii.

— Aici sfârşeşte catehismul tău, am spus, acum şterge-o!

— Da, stăpâne.

Rânji şi dădu pinteni calului.

I-am zâmbit lui Æthelflæd.

— N-o să mergi la mănăstire. Viitorul rege al Wessexului tocmai a hotărât lucrul ăsta.

— Dacă scapă cu viaţă, râse ea.

— Dacă vreunul dintre noi scapă cu viaţă.

Pământul urca uşor. Codrii erau deşi, întrerupţi de ferme, dar la sfârşitul după-amiezii am ajuns la ferma descrisă de Beadwulf. Se găsea doar la vreo sută de paşi de drumul roman şi era exact ceea ce-mi trebuia.

Era locul unde puteam să-mi întind cursa.

Bătrânul se numea Lidulf. Îi spuneam bătrân, deşi probabil era mai tânăr decât mine, dar îşi petrecuse viaţa săpând şanţuri, tăind lemne în pădure, plivind, arând câmpul, cioplind lemne şi crescând vite, treburi care-i albiseră părul, îl gheboşaseră şi-l orbiseră pe jumătate. Şi tot pe jumătate îl surziseră.

— Ce anume doreşti, stăpâne? îmi strigă el.

— Casa ta! i-am strigat drept răspuns.

— Treizeci de ani, zise el.

— Treizeci de ani?

— Stau în ea de treizeci de ani, stăpâne!

— Şi o să mai stai treizeci! I-am arătat monedele de aur. Sunt ale tale toate.

În cele din urmă pricepu. Nu era fericit, nici nu mă aşteptasem la aşa ceva. Probabil că avea să-şi piardă casa şi şopronul, dar îi dădeam aur mai mult decât îndeajuns ca să le reconstruiască de două ori. Lidulf, nevasta lui cu limba ascuţită, fiul cu un picior beteag şi opt robi trăiau cu toţii în sala pe care o împărţeau cu trei vaci de lapte, două capre, patru porci şi un dulău jigărit ce lătra ori de câte ori vreunul dintre noi se apropia de vatră. Şopronul stătea într-o rână, scândurile îi putreziseră, iar acoperişul de paie era împânzit de buruieni, dar era destul de mare ca să ne ascundem bidiviii de iscoadele lui Eardwulf care-i văzuseră trecând prin poarta mare şi presupuseseră că urmau să fie deşeuaţi. Ne plimbam fără grijă printre cele două clădiri. Le-am spus oamenilor mei să vorbească tare, să râdă, să-şi scoată zalele şi coifurile. Unii dintre cei mai tineri prinseră să se întreacă în lupte chiuind şi veselindu-se, cel care pierdea fiind aruncat într-o baltă cu raţe.

— Alea ne dau ouă! îmi strigă Lidulf.

— Ouă?

— Ouă de raţă! Îmi plac ouăle de raţă. Am rămas fără dinţi, vezi? Nu pot să mănânc carne, aşa că mănânc ouă de raţă şi supă.

M-am asigurat că printre spectatorii care urmăreau lupta se aflau şi Stiorra, Ælfwynn şi Æthelstan. Beadwulf, care se putea strecura prin pădure ca o stafie, îmi spuse că doi dintre oamenii lui Eardwulf îi priveau dintre copaci.

— Le puteam trage spadele din teci şi n-ar fi ştiut, stăpâne.

Alte trei iscoade de-ale mele îmi raportară că însuşi Eardwulf se afla la vreo trei mile spre nord. Se oprise atunci când aflase de la cercetaşii săi că ne găsiserăm adăpost peste noapte.

— Ai avut dreptate, stăpâne, îmi zise la căderea serii Eadric, un danez care ştia să se strecoare nevăzut la fel de bine ca Beadwulf. Sunt împărţiţi în două grupuri, unul mai mare, altul mai mic.

— Câţi sunt?

— Cu Eardwulf, treizeci şi patru, stăpâne.

— Ceilalţi şovăie?

— Par tare abătuţi, stăpâne.

— Treizeci şi patru sunt de-ajuns, am zis.

— De-ajuns pentru ce? întrebă fiica mea.

Eram în sală. Oamenii care fuseseră aruncaţi în baltă îşi uscau hainele la focul ce ardea cu vâlvătăi.

— De-ajuns să dea foc la şandramaua asta, am spus.

Trecuseră ani de când nu mai văzusem o sală arzând, dar câţiva oameni pot ucide mult mai mulţi dacă-i iau prin surprindere, şi eram sigur că asta plănuia Eardwulf. La miezul nopţii, când era beznă, avea să aducă tăciuni într-o ulcică de lut. În timp ce majoritatea oamenilor săi aşteptau afară, lângă uşă, câţiva aveau să dea ocol sălii ca să-i dea foc pe partea cealaltă. Apoi aveau să aprindă acoperişul. Chiar şi paiele ude ardeau dacă focul era zdravăn, şi, odată pornit, acesta avea să se întindă cu repeziciune, umplând sala cu fum şi panică. Oamenii aveau să fugă spre uşă, intrând în spadele şi suliţele care-i aşteptau. Cei rămaşi înăuntru aveau să ardă de vii, sala avea să se năruie, iar căpriorii uriaşi aveau să se prăbuşească. Riscul era ca Ælfwynn să piară în incendiu, dar Eardwulf socotise probabil că fetele aveau să fie scoase primele afară, căzându-i astfel în braţe. Era un risc pe care trebuia să şi-l asume, pentru că această noapte întunecată era singura lui şansă. Asemenea unuia care pierde la zaruri, avea să rişte totul pe o singură aruncare.

— Roagă-te, am îndemnat-o pe Æthelflæd.

— Întotdeauna mă rog, spuse ea cu amărăciune.

— Roagă-te să fie beznă, i-am zis. Roagă-te pentru o noapte neagră ca smoala. Roagă-te ca norii să acopere luna.

I-am pus pe oameni să cânte, să strige, să râdă. Cu excepţia a trei

iscoade ascunse la liziera pădurii, eram cu toţii în casă, îmbrăcaţi în zale, cu scuturi şi coifuri. Focul strălucitor se reflecta în metalul suliţelor şi în protuberanţele scuturilor, iar dulăul jigărit urla odată cu mugetul războinicilor. Treptat, norii pentru care mă rugasem apărură şi acoperiră luna, iar când noaptea deveni tot atât de întunecată ca ambiţiile lui Eardwulf, le-am poruncit oamenilor să iasă în grupuri mici. Merseră la şopron, găsiră fiecare câte un cal, pe oricare, şi porniră către sud. Le spusesem să păstreze tăcerea, dar mi se părea că făceau tot atâta zgomot cât nişte beţivi ce se clatină pe o stradă la miezul nopţii, deşi, fără îndoială, sunetele nu însemnau mare lucru pentru oamenii lui Eardwulf care, potrivit iscoadelor mele, se adunau printre copacii de la nord. Am plecat împreună cu Æthelflæd şi cu fetele, păziţi de Finan şi patru oameni, ducându-ne de căpestre caii înşeuaţi până când am putut să încălecăm şi s-o luăm spre sud la adăpostul pădurii de fag. Sihtric, însoţit de şase oşteni, îi duse la loc sigur pe Lidulf, pe soţia lui şi pe ceilalţi. Bătrâna se plângea cu voce stridentă, dar vaietele ei erau acoperite de corul răguşit al celor câţiva rămaşi în casă.

La sfârşit mai rămaseră doisprezece oameni care cântau dirijaţi de fiul meu. Apoi plecară şi aceştia, închizând uşile mari ale sălii şi trecând în şopron, unde găsiră ultimii bidivii. Încă mai cântau. Noaptea se făcuse neagră ca smoala când cântecul lor pieri în cele din urmă. Sperasem să le ofer iscoadelor lui Eardwulf impresia unei nopţi de beţie în casă, o noapte de strigături şi cântece, de bere şi râs. O noapte bună pentru ucis.

Şi ne-am pus pe aşteptare printre copaci.

Şi am aşteptat. Se auzi o bufniţă. Undeva, un ţipăt de vulpe.

Şi am aşteptat.

Şase

Noaptea, timpul trece mai încet. Cu ani în urmă, pe când eram un puştan, tata îl întrebase pe preotul nostru de ce era aşa, iar părintele Beocca, dragul de părinte Beocca, ţinuse o predică despre asta în duminica următoare. Soarele, spusese el, este făclia zeului creştin, pe când luna este opaiţul care abia luminează prin întunericul păcatului. Noi toţi, ne explicase el, înaintăm mai încet noaptea pentru că nu putem vedea; prin urmare, noaptea trece mult mai încet decât ziua pentru că soarele se mişcă în strălucirea creştină, pe când luna se împleteşte în bezna diavolului. Pentru mine predica nu avusese nicio noimă, dar când îl rugasem pe părintele Beocca să mă lămurească, el îmi trăsese una peste ureche cu mâna lui beteagă, zicându-mi să citesc cum a creştinat sfântul Cuthbert nişte papagali-de-mare. Oricare ar fi motivul, timpul trece mai greu noaptea, iar papagalii-de-mare ajung în

rai, sau cel puţin papagalii aceia care au avut bafta să-l întâlnească pe sfântul Cuthbert.

— Şi heringii merg în rai? ţin minte că-l întrebasem pe părintele Beocca.

— Nu cred.

— Şi atunci ce-o să mănânce papagalii-de-mare dacă n-o să aibă peşte?

— Nimeni nu mănâncă în rai. În loc de asta cântăm imnuri de slavă Domnului.

— Nu mâncăm? Doar cântăm veşnic?

— De-a pururea, amin!

Suna cam plictisitor, suna cam plictisitor şi acum, aproape la fel de plictisitor cum era să aşteptăm în beznă atacul despre care ştiam sigur că va veni, dar care părea să nu se mai petreacă. Era linişte, nu se auzeau decât vântul care sufla prin vârfurile copacilor şi oamenii şi caii care se uşurau. O vreme ţipă o bufniţă, apoi tăcu şi ea.

În linişte apar şi îndoielile. Dacă Eardwulf anticipase capcana? Nu cumva îşi trimisese călăreţii printre copaci, spre noi, ca să ne ia prin surprindere? Nu, era cu neputinţă. Norii erau tot mai groşi, nimeni nu putea străbate pădurea fără să se piardă. Căutam să mă conving că mai degrabă renunţase la ambiţii, că acceptase înfrângerea şi că-mi ţineam degeaba oamenii în teamă şi nesiguranţă.

Tremuram. Nu doar de frig, ci şi pentru că noaptea stafiile, strigoii, vârcolacii şi piticii vin în Midgard şi dau târcoale prin beznă în tăcere. S-ar putea să nu-i vezi şi să nu-i auzi până când nu vor ei să fie auziţi, dar sunt acolo, creaturi malefice ale întunericului. Oamenii mei erau tăcuţi, înspăimântaţi nu de războinicii lui Eardwulf, ci de făpturile pe care nu le puteau vedea. Iar odată cu teama vin şi amintirile; am revăzut cu ochii minţii moartea lui Ragnar într-un incendiu cumplit. Eram copil pe-atunci, tremurând cu Brida pe deal în timp ce priveam vâlvătăile uriaşe care cuprinseseră sala prăbuşită şi ascultam ţipetele bărbaţilor, femeilor şi copiilor care mureau. Kjartan şi oamenii săi înconjuraseră sala şi-i masacrau pe cei care încercau să scape de flăcări, în afara femeilor tinere care puteau fi luate şi folosite, precum iubita fiică a lui Ragnar, Thyra, care fusese siluită şi batjocorită. În cele din urmă, îşi găsise fericirea măritându-se cu părintele Beocca, şi încă trăia, acum fiind călugăriţă. Niciodată n-am vorbit cu ea despre noaptea aceea în care şi-a pierdut părinţii. Îl iubisem pe Ragnar. Fusese adevăratul meu tată, danezul care mă învăţase să fiu bărbat şi care murise în incendiu; întotdeauna am sperat că apucase să ia în mână spada înainte de a fi ucis, ca să ajungă în Valhalla şi să mă vadă răzbunându-l, să mă vadă măcelărindu-l pe Kjartan pe un deal din nord. În flăcările de atunci murise Ealdwulf, al cărui nume semăna atât de mult cu cel al ultimului meu duşman. Ealdwulf fusese fierarul

de la Bebbanburg, fortăreaţa pe care mi-o furase unchiul meu, dar părăsise Bebbanburgul ca să mă urmeze. El fusese cel care a făurit Răsuflarea-Şarpelui pe nicovala lui uriaşă.

Atât de mulţi morţi. Atât de multe vieţi schimbate de soartă, iar acum dansul începuse din nou. Moartea lui Æthelred stârnise ambiţii, lăcomia lui Æthelhelm ameninţa pacea, sau poate era încăpăţânarea mea care încerca să dejoace speranţele saxonilor din vest.

— La ce te gândeşti? mă întrebă Æthelflæd aproape în şoaptă.

— Că trebuie să-l găsesc pe cel care a luat-o pe Ură-de-Gheaţă la Teotanheale, i-am răspuns pe acelaşi ton coborât.

Ea oftă, deşi, probabil, era doar vântul prin frunziş.

— Ar trebui să te supui Domnului, îmi spuse în cele din urmă.

Eu am zâmbit.

— Doar nu crezi asta. Trebuia doar să mi-o ceri. Şi apoi, nu e vorba de magie păgână. Părintele Cuthbert mi-a spus să găsesc spada.

— Uneori mă întreb dacă părintele Cuthbert este un bun creştin, oftă ea.

— E un om de treabă.

— Da, este.

— Şi un om de treabă poate să fie un creştin rău?

— Cred că da.

— Şi atunci, am spus, un om rău poate să fie un creştin bun? Neprimind răspuns, am urmat: Asta ar fi o explicaţie pentru jumătate dintre episcopi. De pildă, pentru Wulfheard.

— Este un om foarte capabil.

— Dar lacom.

— Da, recunoscu Æthelflæd.

— Lacom de putere, lacom de bani. Şi de femei.

Un timp, rămase tăcută. Într-un târziu vorbi:

— Trăim într-o lume de ispite, şi doar câţiva dintre noi au scăpat neatinşi de ghearele diavolului. Iar diavolul se repede cu cea mai mare înverşunare asupra oamenilor lui Dumnezeu. Wulfheard este un păcătos, dar cine dintre noi nu este? Crezi că el nu-şi cunoaşte lipsurile? Că nu se roagă să fie mântuit? Slujeşte Mercia cum trebuie. Aplică legea, păstrează vistieria plină, dă sfaturi înţelepte.

— Şi mi-a dat foc casei, am mârâit. Ca să nu mai spunem că, din câte ştim, unelteşte cu Eardwulf să te omoare.

Æthelflæd trecu această acuzaţie cu vederea.

— Sunt atât de mulţi preoţi buni, atât de mulţi oameni de treabă care-i hrănesc pe cei înfometaţi, care adăpostesc pe bolnavi şi-i alină pe cei în suferinţă! Ca şi călugăriţele! Atât de multe sunt omenoase.

— Ştiu, am zis. Mă gândeam la Beocca şi la Pyrlig, la Willibald şi Cuthbert, la stareţa Hild, dar aceşti bărbaţi şi aceste femei rareori ajung să urce în ierarhia bisericească. Pentru asta sunt preferate

fiinţele viclene şi ambiţioase asemenea lui Wulfheard. Peste câteva clipe am adăugat: Episcopul Wulfheard vrea să te îndepărteze. Îl vrea pe fratele tău rege al Merciei.

— Şi ce e rău în asta?

— Te vor trimite la mănăstire.

Æthelflæd căzu pe gânduri.

— De treizeci de ani Mercia nu mai are un rege, spuse ea. În cea mai mare parte a acestui timp soţul meu a condus-o, şi numai pentru că i-a îngăduit-o tata. Acum tu spui că Æthelred a murit. Aşadar, cine-i va urma? Nu avem un fiu. Cine este mai potrivit decât fratele meu?

— Tu!

Vreme îndelungată nu mai scoase nicio vorbă.

— Crezi că vreun ealdorman va sprijini dreptul unei femei de a conduce? mă întrebă într-un târziu. Sau vreun episcop? Vreun stareţ? Wessexul are un rege şi Wessexul a ţinut Mercia în viaţă în toţi aceşti treizeci de ani. De ce nu s-ar uni cele două ţări?

— Pentru că nu o vor mercienii.

— Unii nu vor. Cei mai mulţi nu vor. Ei ar vrea ca aici să domnească un mercian, dar oare ar accepta o femeie pe tron?

— Dacă vei fi tu, da. Te iubesc.

— Unii, da, alţii, nu. Şi tuturor li se pare nefiresc să fie cârmuiţi de o femeie.

— E nefiresc, într-adevăr, am zis. Ar trebui să torci lână şi să faci copii, nu să conduci o ţară. Dar tot eşti cea mai bună alegere.

— Sau fratele meu Edward.

— Nu e un războinic, spre deosebire de tine, i-am amintit.

— Este regele, spuse ea cu simplitate.

— Şi atunci, îi dai pur şi simplu regatul lui Edward? „Uite, frate, ia tu Mercia!”

— Nu, murmură Æthelflæd.

— Nu?

— De ce crezi că mergem la Gleawecestre? Acolo se va aduna witanul, asta e rânduiala, aşa că-i vom lăsa să aleagă.

— Şi tu crezi că te vor alege pe tine?

Făcu o pauză lungă. Am simţit-o zâmbind.

— Da, spuse ea într-un târziu.

Am izbucnit în râs.

— De ce? Tocmai ai spus că niciun bărbat nu va sprijini dreptul unei femei de a conduce. Cum de te-ar alege pe tine?

— Pentru că oi fi tu bătrân, schilod şi căpos, dar încă le e teamă de tine, şi tu o să-i convingi.

— Eu?

— Da, tu.

Am zâmbit la adăpostul întunericului.

— Asta dacă scăpăm cu viaţă până atunci, am spus.

În clipa următoare am auzit sunetul de neconfundat al unei copite care loveşte o piatră pe câmpul din partea de nord.

Aşteptarea luase sfârşit.

Eardwulf fusese precaut. Cum uşa sălii dădea spre nord, îşi adusese oamenii pe câmpul de la sud unde nu puteau fi zăriţi de străjile puse la intrare. Am auzit acel sunet de copită, apoi mai multe copite, apoi zornăitul stins al căpestrelor. Ne ţineam răsuflarea. Nu puteam vedea nimic, doar auzeam oamenii şi caii care se aflau între noi şi sală, însă dintr-odată se zări o lumină.

Fusese o străfulgerare, o flamă ce scânteiase mult mai aproape decât m-aş fi aşteptat, şi mi-am dat seama că Eardwulf aprinsese torţele departe de sală. Lumina subită mă făcu să mă întreb dacă nu cumva oamenii lui ne văzuseră, dar niciunul dintre ei nu privea înapoi în umbrele amestecate ale codrului. Prima torţă se ridică în noapte, apoi fură aprinse încă şase, un şomoiog de paie aprinzându-l pe altul. Când toate ardeau în vâlvătăi, faclele cu mânere lungi fură preluate de şapte călăreţi.

— Plecaţi! am auzit limpede ordinul, şi i-am urmărit pe cei şapte galopând peste păşune. Ţineau torţele departe de corp, iar scânteile se împrăştiau în spatele lor. Erau urmaţi de oamenii lui Eardwulf.

Mi-am îmboldit calul spre liziera pădurii şi am rămas acolo. Alături de oamenii mei am privit cum torţele aprinse fură aruncate pe acoperişul sălii, iar oamenii lui Eardwulf descălecară şi-şi scoaseră spadele.

— Unul din strămoşii mei a traversat marea, am spus, şi a cucerit stânca pe care se ridică Bebbanburg.

— Bebbanburg? întrebă Æthelflæd.

Nu i-am răspuns, cu ochii la cele şapte focuri. Pentru un moment păru că acoperişul n-avea să se aprindă, dar flăcările se întinseră când dădură peste paiele uscate de sub stratul umed de fân, focul răspândindu-se apoi cu iuţeală. Cei mai mulţi oameni ai lui Eardwulf formaseră un cordon în faţa sălii, aşa că nu-i vedeam, însă unii rămăseseră călare şi vreo şase alţii zăboveau pe latura de sud în caz că cineva dinăuntru ar fi încercat să spargă peretele de lemn ca să scape.

— Ce are Bebbanburgul de-a face cu asta? întrebă Æthelflæd.

— Numele strămoşului meu era Ida Purtătorul Făcliei, am spus privind vâlvătăile şi respirând din adâncul pieptului. Acum! am strigat în timp ce scoteam Răsuflarea-Şarpelui din teacă. Durerea mă străbătu ca un cuţit, dar am strigat din nou: Acum!

Eadric avusese dreptate. Cu Eardwulf nu erau mai mult de treizeci de oameni, restul probabil refuzaseră să fie părtaşi la uciderea lui Æthelflæd. Şi treizeci de oameni ar fi fost de-ajuns, dacă am fi rămas înăuntru. Dimineaţa ar fi lăsat vederii tăciuni aprinşi şi fum gros şi l-ar

fi făcut pe Eardwulf moştenitorul lui Æthelred; în schimb, acum el era victima mea. Mi-am îmboldit calul la galop, iar oamenii mei ieşiră dintre copaci şi atacară prin întunericul luminat de flăcări.

În acea clipă, speranţele lui Eardwulf se năruiră. Fusese luat prin surprindere şi urma un măcel. Războinicii care se aşteptaseră să vadă oameni treziţi din somn şi cuprinşi de panică ieşind din sală erau copleşiţi de lăncieri călare apăruţi din beznă. Oştenii mei atacară din ambele părţi ale clădirii, întâlnindu-se în faţa războinicilor de la uşă, care nu mai aveau unde să fugă. I-am tocat cu spadele sau i-am străpuns cu lăncile. L-am văzut pe fiul meu despicând un coif cu Pliscul-Corbului, am văzut sângele zburând la lumina focului, l-am văzut pe Finan străpungând cu lancea pântecul unui om şi lăsând arma în burta muribundului, după care-şi scoase spada şi porni în căutarea următoarei victime. Gerbruht folosea un topor ca să spargă coiful unui om şi să-i despice ţeasta, mugind fără contenire în frizona lui natală.

Eu mă uitam după Eardwulf, încercând să uit de durerea tot mai cruntă. Lui Æthelflæd, care galopa în faţa mea, i-am strigat să se retragă. Mi-am întors calul să mă iau după ea şi s-o trag la o parte, însă chiar atunci l-am zărit pe Eardwulf. Era tot călare. O văzuse şi el pe Æthelflæd şi dăduse pinteni ca să se apropie de ea, urmat de un pâlc de călăreţi de-ai lui. Am pornit spre el. Æthelflæd dispăru în stânga mea, pe când Eardwulf era în dreapta; mi-am rotit Răsuflarea-Şarpelui într-o mişcare largă, lovindu-l în coaste, însă lama nu-i rupse zalele. Sosiră şi mai mulţi dintre oamenii mei, aşa că Eardwulf trase de frâu şi-şi mână calul în spate.

— După el! am urlat.

Era haos. Călăreţii se roteau, oamenii strigau, unii încercau să se predea, totul învăluit într-un vârtej de scântei şi fum. La lumina aceea pâlpâitoare, era greu de spus care erau inamicii. Apoi i-am văzut pe Eardwulf şi pe tovarăşii săi galopând să scape şi mi-am îmboldit armăsarul într-acolo. Focul lumina îndeajuns de bine păşunea, aruncând umbre lungi şi negre din smocurile de iarbă. Câţiva dintre oamenii mei plecară în urmărire, chiuind ca şi cum ar fi fost la o vânătoare. Calul unui fugar se împiedică. Călăreţul avea un păr lung şi negru care-i atârna afară din coif. Se uită înapoi şi, văzând că era cât pe ce să-l prind, azvârli din picior cu disperare. Mi-am întins braţul ce ţinea Răsuflarea-Şarpelui îndreptând vârful lamei spre spinarea bărbatului, dar calul se răsuci brusc într-o parte, astfel că spada nimeri în ridicătura şeii. Calul se împiedică din nou şi omul căzu. Am auzit un strigăt. Armăsarul meu se dădu într-o parte din faţa calului care se prăbuşea, aproape făcându-mă să scap Răsuflarea-Şarpelui din mână. Călăreţii mei galopau pe lângă mine, copitele împroşcând cu bucăţi de lut umed, dar Eardwulf şi tovarăşii lui erau de-acum departe,

dispărând în pădurile din nord. Am blestemat şi am tras de frâu.

— De-ajuns! Opriţi-vă!

Æthelflæd strigase, şi m-am întors spre sala care ardea. Crezusem că era la ananghie; când colo, ea oprise măcelul.

— Nu voi mai ucide mercieni! Gata!

Supravieţuitorii fură strânşi laolaltă şi dezarmaţi.

Eu rămăsesem nemişcat, căci durerea îmi cotropise pieptul. Acoperişul sălii căzu pradă flăcărilor umplând noaptea cu fum, scântei şi cu o lumină sângerie. Finan veni lângă mine.

— Stăpâne? întrebă el agitat.

— Nu sunt lovit. E doar rana.

Irlandezul îmi mână calul spre locul unde Æthelflæd adunase prizonierii.

— Eardwulf a scăpat, i-am spus.

— N-are unde să se ducă, zise ea. Acum e un proscris.

Un căprior se prăbuşi, stârnind noi vâlvătăi şi mai înalte şi stropind cerul cu scântei strălucitoare. Æthelflæd îşi îmboldi calul spre prizonierii, în număr de paisprezece, care se găseau lângă şopron. Între şopron şi sală se aflau şase stârvuri.

— Îngropaţi-i, porunci Æthelflæd, apoi se uită la cei paisprezece. Câţi dintre voi i-au jurat credinţă lui Eardwulf?

Toţi în afară de unul singur ridicară mâna.

— Omoară-i, am mârâit, însă ea nu mă luă în seamă.

— Stăpânul vostru este acum un proscris. Dacă scapă cu viaţă, va fugi într-un ţinut îndepărtat, pe pământuri păgâne. Câţi dintre voi vor să-l însoţească?

Niciunul nu ridică mâna. Rămaseră tăcuţi şi înspăimântaţi. Unii erau răniţi, sângerând la cap sau la umeri de la tăieturile de spadă făcute de călăreţii mei care-i prinseseră în cursă.

— Nu poţi să ai încredere în ei, aşa că omoară-i, am sfătuit-o.

— Sunteţi cu toţii mercieni? întrebă Æthelflæd, şi toţi dădură din cap cu excepţia unuia, cel care nu-şi recunoscuse loialitatea faţă de Eardwulf. Ce eşti tu? îl întrebă Æthelflæd. Văzând că omul şovăia, îi porunci: Spune!

— Grindwyn, doamnă! Sunt din Wintanceaster.

— Un saxon din vest?

— Da, doamnă.

Mi-am îndemnat calul să se apropie de Grindwyn. Era un om mai în vârstă, avea vreo treizeci-patruzeci de veri, cu o barbă îngrijită, o cămaşă de zale scumpă şi o cruce fin lucrată la gât. Zalele şi crucea sugerau că era un om care câştigase mult argint în decursul anilor, nu un aventurier mânat de sărăcie care căutase o slujbă la Eardwulf.

— Pe cine slujeşti? l-am întrebat.

Şovăi din nou.

— Răspunde! porunci Æthelflæd.

Şovăia în continuare. Mi-am dat seama că era ispitit să mintă, dar toţi mercienii cunoşteau adevărul, aşa că vorbi fără tragere de inimă:

— Pe lordul Æthelhelm, doamnă.

Am râs cu amărăciune.

— Te-a trimis ca să se asigure că Eardwulf îşi face datoria?

Încuviinţă fără o vorbă. I-am făcut un semn lui Finan, indicându-i să-l ia deoparte.

— Păzeşte-l bine, i-am spus irlandezului.

Æthelflæd îşi coborî privirea spre prizonierii rămaşi.

— Soţul meu i-a acordat privilegii însemnate lui Eardwulf, dar Eardwulf nu are niciun drept să vă ceară să-i juraţi credinţă lui şi nu soţului meu. A fost servitorul soţului meu şi a depus un jurământ în faţa lui. Însă soţul meu a murit, Dumnezeu să-l odihnească, iar credinţa pe care ar fi trebuit să i-o juraţi lui trebuie să-mi revină mie. Există printre voi careva care nu vrea să-mi jure credinţă?

Clătinară cu toţii din cap.

— Sigur că-ţi vor oferi credinţa lor, am mârâit eu, nemernicii ăştia vor să trăiască. Omoară-i!

Æthelflæd nu mă luă în seamă nici de astă dată, privind în schimb la Sihtric, care stătea pe o grămadă de arme capturate.

— Dă-le spadele, porunci ea.

Sihtric privi spre mine, dar, cum m-am mărginit să ridic din umeri, se supuse. Cără un maldăr de spade şi-i lăsă pe oameni să şi le aleagă pe-ale lor. Rămaseră cu armele în mâini, încă nedumeriţi, întrebându-se dacă vor fi atacaţi; în loc de asta, Æthelflæd descălecă, îi dădu lui Sihtric căpăstrul iepei şi se apropie de cei paisprezece bărbaţi.

— V-a dat Eardwulf ordin să mă ucideţi? întrebă ea.

Ei ezitară.

— Da, doamnă, răspunse unul dintre cei mai în vârstă.

Æthelflæd râse.

— Păi acum aveţi prilejul s-o faceţi!

Şi-şi desfăcu larg braţele.

— Doamnă… am început eu.

— Tăcere! se răsti ea la mine, fără să-şi întoarcă privirea, cu ochii fixaţi pe prizonieri. Ori mă ucideţi, ori îngenuncheaţi în faţa mea şi-mi juraţi credinţă.

— Păzeşte-o! am strigat la fiul meu.

— Dă-te înapoi! îi spuse Æthelflæd lui Uhtred, care-şi scosese Pliscul-Corbului şi venise lângă ea. Mult înapoi! Aceşti bărbaţi sunt mercieni. Nu am nevoie să fiu păzită de mercieni. Le zâmbi prizonierilor. Care dintre voi este la comandă? Neprimind răspuns, continuă: Atunci, cine este cel mai bun conducător dintre voi?

Ei se mutară de pe un picior pe altul, dar în cele din urmă, doi sau

trei îl împinseră pe cel mai în vârstă în faţă. Era bărbatul care confirmase că ambiţia lui Eardwulf fusese aceea de a o ucide pe Æthelflæd. Faţa îi era plină de cicatrice, avea o barbă scurtă şi un ochi cu albeaţă. Îşi pierduse în luptă jumătate de ureche, şi sângele i se înnegrise în păr şi pe gât.

— Cum te cheamă? îl întrebă Æthelflæd.

— Hoggar, doamnă.

— Deocamdată tu îi vei comanda pe aceşti oameni, spuse ea arătând spre prizonieri. Trimite-i unul câte unul la mine să-mi jure credinţă.

Rămase singură la lumina focului în vreme ce inamicii ei veniră unul după altul, fiecare ţinând în mână o spadă şi fiecare îngenunchind în faţa ei şi jurându-i credinţă. Şi, fireşte, niciunul nu ridică spada s-o ucidă. Puteam vedea pe chipurile lor că-i cucerise, că jurau din toată inima. Avea puterea aceasta asupra bărbaţilor. Hoggar jură ultimul, şi am zărit lacrimi în ochii lui când îi simţi mâinile prinzându-le pe ale sale pe mânerul spadei, în vreme ce el rostea cuvintele ce-i legau viaţa de viaţa ei. Æthelflæd îi zâmbi, apoi îi atinse părul cărunt, ca şi cum i-ar fi dat binecuvântarea.

— Mulţumesc, îi spuse, după care se întoarse spre oamenii mei. Aceşti războinici nu mai sunt prizonieri! De-acum sunt oamenii mei, camarazii voştri, şi vor împărtăşi soarta noastră, la bine şi la rău!

— Nu şi ăsta! am strigat arătând spre Grindwyn, omul lui Æthelhelm.

— Nu şi ăsta, căzu de acord Æthelflæd, atingând din nou părul lui Hoggar. Tămăduieşte-ţi rănile, Hoggar, îi spuse ea cu blândeţe.

Cei paisprezece prizonieri fură aduşi la lumina focului, călăreţul cu păr lung şi negru al cărui cal se împiedicase aflându-se chiar în faţa mea. Purta o cămaşă lungă de zale şi un coif splendid încrustat, pe care Eadric i-l dădu jos.

Era sora lui Eardwulf, Eadith.

În zori am pornit spre tabăra lui Eardwulf. Nu mă aşteptam să-l găsesc acolo, şi nici nu era. În schimb am dat peste restul oamenilor săi care refuzaseră să-l însoţească în noapte, şi care fie stăteau lângă focuri, fie înşeuau caii. Când am apărut intrară în panică şi câţiva săriră în şa, dar, văzându-i pe cei şase războinici comandaţi de Finan, se întoarseră la camarazii lor. Doar câţiva purtau zale şi niciunul nu arăta pregătit de luptă, în vreme ce oamenii noştri erau pe cai, înzăuaţi şi purtând arme. I-am văzut pe câţiva dintre oamenii lui Eardwulf făcându-şi semnul crucii, ca şi cum s-ar fi aşteptat să urmeze un măcel.

— Hoggar! strigă tare Æthelflæd.

— Doamnă!

— Tu şi oamenii tăi veţi fi escorta mea. Restul, spuse ea întorcându-se şi fixându-mă cu privirea, vor aştepta aici.

Insista că nu avea nevoie de protecţie în faţa mercienilor şi că, aşa cum în noaptea aceea îi sedusese pe Hoggar şi oamenii săi, putea să farmece şi restul trupelor lui Eardwulf.

Deşi îmi poruncise să stau în spate, călăream îndeajuns de aproape ca să-i aud spusele. Preoţii gemeni, Ceolberth şi Ceolnoth, veniră în faţa ei, îşi plecară cu respect capetele şi pretinseră că-i împiedicaseră pe mulţi dintre oamenii lui Eardwulf să se alăture atacului de noapte.

— Le-am zis, doamnă, că urma să săvârşească un mare păcat şi că avea să fie pedepsit de Dumnezeu, spuse părintele Ceolnoth.

Geamănul lui ştirb dădu cu putere din cap spre confirmare.

— Şi le-ai zis şi că neprevenindu-ne săvârşeau un păcat? am rostit eu cu glas puternic.

— Am vrut să vă prevenim, doamnă, spuse părintele Ceolnoth, dar ne-a pus sub pază.

Am râs.

— Când voi eraţi două sute şi ei, patruzeci?

Ambii preoţi ignorară întrebarea.

— Îi mulţumim lui Dumnezeu că eşti în viaţă, doamnă, sâsâi în schimb Ceolberth.

— Cum i-aţi fi mulţumit zeului vostru şi pentru izbânda lui Eardwulf dacă ar fi ucis-o pe Lady Æthelflæd, am zis.

— Destul! se răsti Æthelflæd făcându-mi semn să tac şi întorcându-şi privirea spre preoţii gemeni. Spuneţi-mi despre soţul meu, le ceru.

Şovăiră amândoi, privind de la unul la altul, apoi Ceolnoth îşi făcu semnul crucii.

— Soţul Domniei Tale a murit.

— Aşa auzisem şi eu, spuse ea, dar am simţit că era uşurată să afle că zvonul se adeverea. Mă voi ruga pentru sufletul lui, adăugă peste câteva clipe.

— Cum vom face noi toţi, îi făgădui Ceolberth.

— A murit liniştit, spuse celălalt geamăn, şi a primit împărtăşania cu bunăvoinţă şi seninătate.

— Atunci soţul meu Æthelred şi-a primit răsplata cerească, conchise Æthelflæd.

Am pufnit în râs, neputându-mă stăpâni. Ea îmi aruncă o privire mustrătoare şi apoi, escortată doar de oamenii care cu numai câteva ore înainte căutaseră s-o ucidă, trecu printre oştenii mercieni. Formaseră garda soţului ei, erau probabil cei mai buni războinici din Mercia şi de ani de zile inamicii ei juraţi, şi, cu toate că nu puteam auzi ce le spunea, i-am văzut îngenunchind în faţa ei.

Finan se apropie de mine şi se aplecă peste oblânc.

— Oamenii ăştia o iubesc.

— Da.

— Şi acum?

— Şi acum o s-o facem conducătoarea Merciei, am spus.

— Cum?

— Tu cum crezi? Ucigând orice nemernic care i se opune.

Finan zâmbi.

— Aha, deci vom folosi arta convingerii.

— Întocmai! am spus amuzat.

Dar mai întâi trebuia să mergem la Gleawecestre având în spate trei sute de oameni, o trupă de războinici care, nu cu multe ceasuri în urmă, se luptaseră între ei. Æthelflæd porunci ca flamura ei să fie ridicată lângă cea a soţului. Asta dădea de ştire în ţinuturile prin care treceam că neamul ei rămăsese la putere în Mercia, deşi nu ştiam dacă membrii witanului aveau să fie de acord cu această pretenţie. Mă mai întrebam şi cum va primi Edward de Wessex ambiţia surorii lui. Dintre toţi, era singurul care-i putea dejuca planurile, iar Æthelflæd trebuia să i se supună, căci el era regele.

Răspunsul la aceste întrebări trebuia să aştepte; în schimb, i-am căutat pe preoţii gemeni, căci voiam să aflu unele lucruri de la ei. Când mi-am îndemnat armăsarul între caii lor jugăniţi, se grăbiră să-i strunească. Ceolberth, căruia-i împuţinasem dinţii, încercă s-o ia înainte, dar eu m-am aplecat şi am prins căpăstrul.

— Voi doi eraţi la Teotanheale.

— Eram, spuse Ceolnoth precaut.

— O mare victorie, adăugă fratele său, slăvit fie Domnul!

— Acordată de Atotputernicul lordului Æthelred, încheie Ceolnoth încercând să mă enerveze.

— Nu regelui Edward? am întrebat.

— Şi lui, fireşte, se grăbi să adauge Ceolnoth. Lăudat fie Domnul!

Eadith călărea în dreptul lui Ceolnoth, păzită de doi dintre oamenii mei. Încă purta zalele peste care atârna o cruce strălucitoare de argint. Se gândise probabil că cei doi preoţi îi erau aliaţi pentru că fuseseră partizani loiali ai lui Æthelred. Îmi aruncă o privire îmbufnată, întrebându-se desigur ce planuri aveam cu ea, deşi, ca să spun adevărul, nu aveam niciunul..

— Unde crezi că s-a dus fratele tău? am întrebat-o.

— Cum aş putea şti, stăpâne? zise ea cu răceală.

— Ştii că e un proscris?

— Aşa presupun.

— Vrei să i te alături? Vrei să putrezeşti într-o vale galeză? Sau să tremuri într-o şandrama de-a scoţilor?

Se strâmbă, dar nu spuse nimic.

— Lady Eadith, interveni părintele Ceolnoth, poate găsi refugiu într-o mănăstire.

Am observat-o cutremurându-se şi am zâmbit.

— Poate că o s-o însoţească pe Lady Æthelflæd? l-am întrebat pe Ceolnoth.

— Dacă fratele ei o doreşte, spuse el înţepat.

— Obiceiul este ca o văduvă să caute adăpostul Domnului, zise Ceolberth.

— Dar Lady Eadith, am spus accentuând cu dispreţ pe titlul de nobleţe, nu este o văduvă. Este o adulteră ca şi Lady Æthelflæd.

Ceolnoth mă privi şocat. Era un lucru cunoscut de toţi, dar nu-i trecuse prin minte că aş fi putut să-l dezvălui în gura mare.

— Cum sunt şi eu, am adăugat.

— Domnul îi protejează pe cei păcătoşi, spuse Ceolnoth mieros.

— Mai ales pe cei păcătoşi, stărui Ceolberth.

— O să-mi amintesc de asta când o să termin de păcătuit. Deocamdată însă, am zis privindu-l pe Ceolnoth, vreau să ştiu ce s-a întâmplat la sfârşitul luptei de la Teotanheale.

Arăta nedumerit de întrebare, dar păru să-şi dea toată silinţa să răspundă.

— Forţele regelui Edward i-au urmărit pe danezi, dar noi eram mai preocupaţi de rana lordului Æthelred. Am dat o mână de ajutor să fie luat de pe câmp, aşa că am văzut puţin din urmărirea aceea.

— Dar înainte de asta m-aţi văzut luptând cu Cnut?

— Bineînţeles, spuse el.

— Bineînţeles, stăpâne, l-am corectat eu.

Ceolnoth se strâmbă şi zise fără tragere de inimă:

— Bineînţeles, stăpâne.

— Şi eu am fost luat de pe câmp?

— Da, şi-i mulţumim Domnului că ai rămas în viaţă.

Nemernic mincinos!

— Şi Cnut? Ce s-a întâmplat cu hoitul lui?

— A fost dezbrăcat, spuse părintele Ceolberth, lipsa dinţilor făcând ca vorbele să iasă cu un şuierat dogit. A fost înmormântat alături de ceilalţi danezi… Făcu o pauză, apoi se sili să pronunţe: …stăpâne.

— Şi spada lui?

Avu un moment de ezitare, un moment atât de scurt încât cu greu putea fi băgat de seamă, dar eu l-am observat, aşa cum am observat că niciunul din ei nu mă privi atunci când Ceolnoth răspunse:

— Nu i-am văzut spada, stăpâne.

— Cnut a fost cel mai temut războinic din Britania. Spada lui a ucis sute de saxoni. Era o armă faimoasă. Cine a luat-o?

— De unde să ştim noi, stăpâne? ripostă Ceolnoth.

— Probabil vreun saxon din vest, spuse vag Ceolberth.

Nemernicii ăştia minţeau, însă fără să-i bumbăcesc cu greu puteam scoate adevărul de la ei, iar Æthelflæd, care călărea la douăzeci de

paşi în urma mea, nu era de acord cu maniera în care îi tratam eu pe preoţi.

— Dacă descopăr că m-aţi minţit, am spus, o să vă tai limbile alea afurisite.

— N-avem cunoştinţă, rosti ferm Ceolnoth.

— Atunci să-mi spuneţi ce anume ştiţi…

— Ţi-am spus, stăpâne, nimic! se grăbi el să răspundă.

— …despre următoarea persoană care va conduce Mercia, mi-am încheiat eu întrebarea. Cine ar putea fi?

— Nu Domnia Ta! zise Ceolberth, neputându-se abţine.

— Ascultaţi-mă bine, rahaţi cu ochi, eu nu vreau să conduc Mercia, nici Wessexul, nici alt ţinut în afară de casa mea din Bebbanburg. Dar voi doi l-aţi sprijinit pe fratele său, am spus arătând spre Eadith, care trăgea cu urechea la discuţie. De ce?

Ceolnoth şovăi, apoi ridică din umeri.

— Lordul Æthelred nu a lăsat niciun testament. Şi nici nu era vreun ealdorman vrednic să-i fie urmaş. Am discutat această chestiune cu lordul Æthelhelm, care ne-a convins că Mercia are nevoie de un om puternic care să-i apere hotarele de nord, iar Eardwulf este un bun războinic.

— Ieri-noapte n-a fost îndeajuns de bun, am spus.

Gemenii îmi trecură cu vederea remarca.

— S-a hotărât că poate conduce ca locţiitor al regelui Edward, spuse Ceolnoth.

— Aşadar, Edward va stăpâni în Mercia?

— Cine altcineva, stăpâne? întrebă Ceolberth.

— Lorzii Merciei şi-ar fi păstrat pământurile şi privilegiile, lămuri Ceolnoth, dar Eardwulf ar fi condus garda regală ca pe o armată care să-i înfrunte pe danezi.

— Şi acum că Eardwulf nu mai este? am întrebat.

Gemenii căzură pe gânduri.

— Regele Edward va trebui să cârmuiască fără interpuşi, zise Ceolnoth, şi să dea altcuiva comanda trupelor Merciei.

— De ce nu surorii lui?

Ceolnoth râse amar.

— O femeie. Să comande războinici? Ce idee! Sarcina femeii este să se supună soţului.

— Sfântul Pavel ne-a lăsat instrucţiuni precise! întări Ceolberth. El i-a scris lui Timotei spunând că nicio femeie nu poate avea autoritate asupra unui bărbat. Scriptura este simplu de înţeles.

— Sfântul Pavel avea ochi maronii? am vrut să ştiu.

Ceolnoth se încruntă nedumerit.

— Nu ştim, stăpâne, dar de ce întrebi?

— Pentru că ţeasta lui e plină de rahat, am mârâit eu răzbunător.

Eadith izbucni într-un râs pe care şi-l reţinu aproape numaidecât, în vreme ce preoţii îşi făcură semnul crucii.

— Lady Æthelflæd trebuie să se retragă la o mănăstire ca să chibzuiască la păcatele sale, bombăni Ceolberth.

Am privit-o pe Eadith.

— Ce viitor te aşteaptă!

Ea se cutremură din nou. Am dat dintr-un pinten, făcându-mi calul să se rotească. „Cineva ştie unde a fost ascunsă Ură-de-Gheaţă”, mi-am zis. „Şi eu o s-o găsesc.”

Când am ajuns la Gleawecestre începu din nou ploaia. Apa băltea pe câmp, scurgându-se în şanţurile gâtuite de pietre şi înnegrind zidurile romane. Călăream spre poarta de est îmbrăcaţi în zale, cu coifuri şi scuturi, cu lăncile îndreptate spre cer. Gărzile de la poartă se dădură înapoi fără murmur şi ne priviră cum treceam pe sub arcadă, cu lăncile coborâte pentru moment, după care sunetul copitelor răsună de-a lungul străzii lungi. Oraşul părea ameninţător, dar poate era numai din cauza norilor joşi şi negri şi a ploii care se scurgea din acoperişurile de paie spălând rahatul de pe drum ca să-l verse în Sæfern. Ne-am coborât din nou lăncile şi flamurile ca să trecem pe sub arcada palatului, păzită de trei oameni ce aveau scuturi pictate cu calul cabrat al lui Æthelred. Mi-am strunit armăsarul şi m-am uitat la cel mai în vârstă dintre ei.

— Regele mai este aici?

El clătină din cap.

— Nu, stăpâne. A plecat ieri. Mi-am îmboldit calul, însă el adăugă: Regina a rămas, stăpâne.

M-am oprit şi m-am întors în şa.

— Regină?

Oşteanul părea buimac.

— Regina Ælflæd, stăpâne!

— Saxonii din vest nu au regine, i-am zis.

Edward era rege, dar lui Ælflæd, soţia lui, îi era refuzat titlul de regină. Aşa fusese dintotdeauna în Wessex.

— Vrei să spui Lady Ælflæd!

— Este aici, stăpâne.

Arătă spre casa cea mai mare, o clădire romană către care am pornit şi eu. Aşadar, fiica lui Æthelhelm era acolo? Asta sugera că însuşi Æthelhelm stătuse la Gleawecestre. Într-adevăr, când am intrat în curtea plină de iarbă am zărit oameni ducând scuturi cu emblema lui reprezentând cerbul în săritură. Alte scuturi înfăţişau dragonul Wessexului.

— Ælflæd e aici, i-am spus lui Æthelflæd. Probabil că ocupă apartamentele tale.

— Ale soţului meu, mă corectă ea.

Am privit la gărzile vest-saxone care ne urmăreau în tăcere.

— Mi-au zis că s-au mutat aici şi că n-au de gând să plece, am înştiinţat-o.

— Dar Edward a plecat?

— Da.

— Nu vrea să fie amestecat în înfruntare.

— Pe care trebuie s-o câştigăm, am spus, ceea ce înseamnă c-o să te muţi în apartamentele regale.

— Fără tine, zise ea cu amărăciune.

— Ştiu asta! Eu o să dorm într-un grajd, dar tu nu poţi.

M-am întors în şa şi l-am chemat pe Rædwald, un războinic care-o slujea pe Æthelflæd de ani de zile. Era un om precaut şi vrednic de încredere.

— Lady Æthelflæd va folosi apartamentele soţului ei, i-am spus, iar oamenii tăi o vor păzi.

— Am înţeles, stăpâne.

— Şi dacă cineva încearcă s-o împiedice, ai permisiunea să-i ucizi.

Rædwald păru preocupat, dar Æthelflæd îl salvă.

— Voi împărţi odăile cu Lady Ælflæd, spuse ea pe un ton sever, şi nimeni nu va omorî pe nimeni!

M-am întors spre poartă şi i-am făcut semn pazniculuicare-mi vorbise despre plecarea lui Edward.

— Eardwulf s-a întors aici?

— Ieri-dimineaţă, stăpâne.

— Ce-a făcut?

— A venit în grabă, stăpâne, şi a plecat iarăşi după un ceas.

— Avea oameni?

— Opt sau nouă, stăpâne. Au plecat cu el.

M-am dus la Eadith să-i dau vestea.

— Fratele tău a venit aici ieri, a stat puţin şi a plecat.

Ea îşi făcu semnul crucii.

— Mă rog să trăiască!

Nu fusese timp ca veştile despre încercarea lui Eardwulf de a o ucide pe Lady Æthelflæd să ajungă la Gleawecestre, aşa că nimeni nu-l bănuise de trădare, deşi, fără îndoială, se întrebaseră de ce pleca aşa de repede.

— De ce a venit aici? am întrebat-o pe Eadith.

— Tu de ce crezi?

— Unde ţinea banii?

— Erau ascunşi în capela privată a lordului Æthelred.

— Du-te acolo, să vezi dacă mai sunt.

— Bineînţeles că nu mai sunt!

— Ştiu asta, am spus, şi ştii şi tu, dar tot vreau să mă asigur.

— Şi după aceea? întrebă ea.

— După aceea?

— Ce se întâmplă cu mine?

Am privit-o şi am fost invidios pe Æthelred.

— Tu nu eşti un duşman. Dacă vrei să te duci după fratele tău, o poţi face.

— În Ţara Galilor?

— Acolo s-a dus?

— Habar n-am unde s-a dus, zise ea ridicând din umeri, dar Ţara Galilor e cel mai aproape.

— Tu spune-mi dacă banii au fost luaţi, şi după aia poţi să pleci.

Ochii ei scânteiară, dar dacă era doar ploaia sau erau lacrimi, n-aş fi putut spune. Am coborât din şa, tresărind din cauza durerii din coaste, şi am intrat ca să văd cine poruncea în palatul din Gleawecestre.

N-am fost nevoit să dorm în grajd, ci am găsit nişte încăperi într-una dintre clădirile romane mai mici. Era o casă construită în jurul unei curţi cu o singură intrare deasupra căreia era prinsă în cuie o cruce de lemn. Un vechil neliniştit îmi spuse că încăperile erau folosite de capelanii lui Æthelred.

— Câţi capelani avea? l-am întrebat.

— Cinci, stăpâne.

— Cinci în casa asta! Ar fi putut dormi douăzeci!

— Aveau şi slujitori, stăpâne.

— Unde-s capelanii?

— Stau la priveghi în biserică, stăpâne. Lordul Æthelred va fi înmormântat mâine.

— Lordul Æthelred nu mai are nevoie de capelani, am spus, aşa că nemernicii ăia se pot muta de aici. Pot să doarmă în grajdurile lui.

— În grajdurile lui, stăpâne? mă întrebă uimit vechilul.

— Zeul vostru bătut în cuie nu s-a născut într-un staul? Cum se mulţumea să mă privească tâmp, am adăugat: Dacă un staul a fost îndeajuns de bun pentru Iisus, e îndeajuns de bun şi pentru afurisiţii lui de preoţi. Dar nu şi pentru mine.

Am aruncat lucrurile preoţilor în curte, după care oamenii mei ocupară încăperile eliberate. Stiorra şi Ælfwynn împărţeau o cameră cu slujnicele lor, în vreme ce Æthelstan urma să doarmă sub acelaşi acoperiş cu Finan şi şase oşteni. L-am chemat pe flăcău în odaia pe care mi-o luasem. Eram lungit pe patul jos, căci durerea de sub coaste se înteţise. Puteam să simt cum mi se scurgeau puroiul şi mizeriile din rană.

— Stăpâne, spuse Æthelstan îngrijorat.

— Lordul Æthelhelm este aici.

— Ştiu, stăpâne.

— Ia spune-mi, ce vrea să-ţi facă?

— Să mă omoare?

— Probabil. Dar tatălui tău nu i-ar plăcea asta. Ce altceva?

— Vrea să mă ia de lângă Domnia Ta, stăpâne.

— De ce?

— Astfel încât nepotul lui să fie rege.

Am încuviinţat din cap. Fireşte că ştia răspunsurile la întrebările mele, dar voiam să mă asigur că le înţelegea.

— Bravo! Şi unde vrea să te ducă?

— În Neustria, stăpâne.

— Şi ce se va întâmpla în Neustria?

— Fie mă omoară, fie mă vinde ca rob, stăpâne.

Mi-am închis ochii, chinuit de durere. Mizeria care mi se scurgea din rană puţea ca o hazna.

— Aşadar, ce trebuie să faci tu? am întrebat, deschizând ochii ca să-l privesc.

— Să stau aproape de Finan, stăpâne.

— Să n-o ştergi, am spus cu brutalitate. Să nu cauţi aventuri în oraş. Să nu-ţi găseşti o drăguţă! Să stai lângă Finan! M-ai înţeles?

— Da, stăpâne.

— Ai putea fi următorul rege al Wessexului, dar n-o să fii nimic dacă eşti mort sau dacă vei fi aruncat în vreo mănăstire ca să-şi bată joc de tine o ceată de călugări, aşa că ţine aproape!

— Da, stăpâne.

— Şi dacă lordul Æthelhelm trimite după tine, să nu te supui. Să-mi dai de ştire. Acum, pleacă!

Am închis ochii. Blestemata de durere, blestemata de durere, blestemata de durere! Aveam nevoie de Ură-de-Gheaţă.

Veni la mine după căderea întunericului. Adormisem, şi Finan, sau poate servitorul meu, adusese în cameră o lumânare lungă de biserică. Ardea cu mult fum, aruncând o lumină firavă peste tencuiala crăpată şi jupuită a pereţilor şi făcând să dănţuiască umbre stranii pe tavan.

M-am trezit auzind voci ce veneau de afară, una imploratoare şi cealaltă răguşită.

— Las-o să intre! am strigat, şi uşa se deschise făcând flacăra lumânării să pâlpâie şi umbrele să joace. Închide uşa, am spus.

— Stăpâne… începu omul care stătea de pază.

— Închide uşa, i-am poruncit, ea n-are de gând să mă ucidă. Deşi durerea era atât de cruntă, încât m-aş fi bucurat s-o facă. Eadith se apropie şovăielnic. Se schimbase într-o rochie de lână groasă, neagră, legată la mijloc cu un şnur de aur şi tivită cu flori galbene şi albastre.

— N-ar fi trebuit să fii în doliu? am întrebat-o răutăcios.

— Sunt în doliu.

— Ei?

— Crezi că o să fiu bine primită la înmormântare? spuse ea cu amărăciune.

— Crezi că eu aş fi? i-am replicat râzând.

Neliniştea din ochii ei mă făcu să-mi pară rău că râsesem.

— Banii au dispărut, murmură peste câteva clipe.

— Sigur că au dispărut. Am tresărit din cauza durerii. Câţi erau?

— Nu ştiu. Mulţi.

— Vărul meu era generos, am mormăit.

— Era, stăpâne.

— Unde a plecat nemernicul?

— A luat o corabie, stăpâne.

Am privit-o surprins.

— O corabie? N-avea destui oameni să încropească un echipaj.

— Poate că nu. Dar Sella i-a dat pâine şi şuncă, şi el i-a zis că o să caute un vas de pescari.

— Sella?

— O slujnică de la bucătărie, stăpâne.

— E drăguţă?

— Destul de drăguţă.

— Cum de frate-tău n-a luat-o cu el?

— El a vrut, stăpâne, dar ea l-a refuzat.

Deci Eardwulf plecase, dar unde? Avea o mână de fideli şi o grămadă de bani şi trebuia să găsească un refugiu undeva. Un vas de pescari i-ar fi fost numai bun. Cei câţiva oameni ai lui puteau vâsli, i-ar mai fi împins şi vântul, dar încotro? Oare îi oferise Æthelhelm adăpost în Wessex? Mă îndoiam. Eardwulf îi era de folos lui Æthelhelm doar pentru a-l îndepărta pe Æthelstan, şi dăduse greş în această privinţă, aşa că nu în Wessex avea să se ducă, şi nici în Mercia.

— Fratele tău e un bun marinar? am întrebat-o.

— Nu, stăpâne.

— Dar oamenii lui?

— Mă îndoiesc, stăpâne.

Prin urmare, cu greu ar fi putut naviga pe Sæfern spre Neustria într-o bărcuţă, aşa că trebuia să aleagă între Irlanda şi Ţara Galilor. Cu puţin noroc, avea să dea peste o corabie daneză sau normandă, şi ăsta ar fi fost sfârşitul lui Eardwulf.

— Dacă nu se pricepe la navigaţie, şi dacă îl iubeşti, atunci ai face bine să te rogi pentru vreme bună. Dându-mi seama că fusesem grosolan, am zis cu blândeţe: Mulţumesc că mi-ai spus.

— Mulţumesc că m-ai lăsat în viaţă.

— Sau că nu te-am trimis la bucătărie lângă Sella?

— Şi pentru asta, stăpâne, spuse ea smerită, după care strâmbă din

nas la duhoarea care stăruia în încăpere. E de la rana ta?

— Da.

— Am simţit acelaşi miros atunci când a murit tatăl meu. Se opri, dar, cum eu n-am zis nimic, mă întrebă: Când ai bandajat-o ultima oară?

— Acum o săptămână sau mai mult. Nu-mi amintesc.

Se întoarse brusc şi ieşi din odaie. Am închis ochii. De ce plecase regele Edward? Nu fusese apropiat de Æthelred, dar tot părea straniu că părăsise Gleawecestre înaintea înmormântării. Mai mult, îl părăsise pe Æthelhelm, socrul său, marele sfetnic şi puterea din spatele tronului Wessexului; bănuiala mea era că Edward voia să se distanţeze de treaba murdară pusă la cale de Æthelhelm. Ealdormanul voia să se asigure că nobilii din Mercia aveau să-l numească pe Edward cârmuitorul ţării, încurajând-o pe Æthelflæd să se retragă la o mănăstire. Să-l ia naiba! Încă nu eram mort, şi cât trăiam aveam să lupt pentru Æthelflæd.

Timpul trecea alene în noaptea aceea chinuitoare, dar apoi uşa se deschise din nou şi Eadith intră ţinând în mână un lighean şi nişte bucăţi de pânză.

— Nu vreau să-mi cureţi tu rana, am mârâit.

— Am făcut-o pentru tatăl meu.

Îngenunche lângă pat şi dădu la o parte bandajul, strâmbându-se din pricina mirosului.

— Când a murit tatăl tău? am întrebat-o.

— După bătălia de la Fearnhamme, stăpâne.

— După?

— A fost rănit în pântec, stăpâne, şi a rezistat cinci săptămâni.

— Asta a fost acum aproape douăzeci de ani.

— Aveam şapte ani, stăpâne, însă n-ar fi lăsat pe altcineva să aibă grijă de el.

— Nici pe mama ta?

— Era moartă, stăpâne.

I-am simţit degetele desfăcând centura ce-mi încingea talia. Avea gesturi blânde. Îmi scoase tunica, fără s-o murdărească de puroi, şi mă mustră:

— Ar trebui curăţată zilnic, stăpâne.

— Am fost ocupat, am spus, tentat să adaug că fusesem ocupat cu dejucarea ambiţiilor afurisitului ei de frate. Cum îl chema pe tatăl tău? am întrebat-o în schimb.

— Godwin Godwinson, stăpâne.

— Mi-l amintesc.

Un om uscăţiv, cu mustăţi lungi.

— Spunea mereu că eşti cel mai mare războinic din Britania, stăpâne.

— Părerea asta i s-ar fi potrivit mai bine lordului Æthelred.

Aşează o pânză umedă pe rană. Încălzise apa, şi atingerea era ciudat de plăcută. Ţinu pânza acolo, absorbind cu ea mizeria întărită de dedesubt.

— Lordul Æthelred era invidios pe Domnia Ta.

— Mă ura.

— Şi asta.

— Invidios?

— Ştia că eşti un războinic. Te numea brută. Spunea că eşti ca un dulău care atacă un bivol. Nu ai teamă pentru că nu ai nicio simţire.

Am zâmbit la aceste vorbe.

— Poate că avea dreptate.

— N-a fost un om rău.

— Eu aveam altă părere.

— Pentru că erai iubitul soţiei lui. Suntem de o parte sau de alta, stăpâne, şi loialitatea ne îndrumă părerile.

Aruncă prima pânză pe podea şi-mi puse o alta peste coaste. Căldura părea să risipească durerea.

— Tu l-ai iubit, am spus.

— El m-a iubit, zise ea.

— Şi l-a pus pe fratele tău în posturi înalte.

Eadith confirmă pe tăcute. La lumina lumânării, faţa îi era aspră, doar buzele le avea moi.

— L-a ridicat pe fratele meu, e drept, dar Eardwulf este un războinic abil.

— Abil?

— Ştie când să lupte şi când nu. Ştie cum să atragă în cursă un inamic.

— Dar nu luptă în prima linie, am spus cu dispreţ.

— Nu oricine poate să facă asta, stăpâne, dar i-ai numi laşi pe oamenii tăi din linia a doua?

M-am făcut că nu bag de seamă întrebarea.

— Fratele tău m-ar fi ucis, ca şi pe Lady Æthelflæd.

— Da, aşa ar fi făcut.

Sinceritatea ei mă făcu să zâmbesc.

— Lordul Æthelred ţi-a lăsat bani?

Ea mă privi, ridicându-şi pentru prima oară ochii de pe rana mea.

— Testamentul, mi s-a spus, depinde de însurătoarea fratelui meu cu Lady Ælfwynn.

— Aşadar, eşti săracă lipită.

— Am giuvaierurile pe care mi le-a dat lordul Æthelred.

— Cât o să te ţină?

— Un an, poate doi, spuse ea rece.

— Dar nu vei primi nimic din testament.

— Doar dacă Lady Æthelflæd este generoasă.

— De ce ar fi ea generoasă? De ce i-ar da bani unei femei care a fost ibovnica soţului ei?

— Ea n-o s-o facă, rosti calm Eadith, dar tu, da.

— Eu?

— Da, stăpâne.

Am tresărit uşor când ea prinse să-mi cureţe rana.

— De ce ţi-aş da bani? am întrebat-o cu asprime. Pentru că eşti o târfă?

— Bărbaţii aşa-mi zic.

— Şi eşti?

— Nădăjduiesc că nu, dar cred, stăpâne, că-mi vei da bani pentru un alt motiv.

— Şi care motiv ar fi ăsta?

— Faptul că ştiu ce s-a întâmplat cu spada lui Cnut, stăpâne.

Îmi venea s-o sărut; după ce termină de curăţat rana, am şi făcut-o.

Şapte

Am fost trezit de dangătul asurzitor al unui clopot de biserică. Am deschis ochii şi, pentru o clipă, n-am ştiut unde mă aflam. Lumânarea se terminase demult, şi singura lumină venea dinspre o mică deschizătură de deasupra uşii. Era ziuă, ceea ce însemna că dormisem mult. În clipa aceea am simţit miros de femeie şi mi-am întors faţa, nimerind într-o încurcătură de păr roşcat. Eadith se mişcă, scoase un soi de mieunat în somn şi-şi şerpui un braţ peste pieptul meu. În cele din urmă se trezi, îşi puse capul pe umărul meu şi începu să plângă.

Am lăsat-o să se descarce câtă vreme am numărat douăzeci şi două de bătăi de clopot.

— Regrete? am întrebat-o în şoaptă.

Ea pufni şi clătină din cap.

— Nu, nu, nu! E vorba de clopot!

— De înmormântare, deci? Când încuviinţă, i-am spus pe un ton aproape acuzator: L-ai iubit.

Îşi cumpăni îndelung răspunsul, pe care mi-l dădu abia după ce clopotul mai bătu de şaisprezece ori.

— A fost bun cu mine.

Era ciudat să mă gândesc la vărul meu Æthelred ca fiind bun, dar am crezut-o. Am sărutat-o pe frunte şi am strâns-o în braţe. Æthelflæd m-ar fi ucis pentru asta, mi-am zis, dar mi-am dat seama că nu-mi păsa.

— Trebuie să mergi la înmormântare, i-am spus.

— Episcopul Wulfheard mi-a zis că n-am voie.

— Din cauza adulterului?

— Da.

— Dacă n-ar exista adulter, biserica ar fi pustie. Nici Wulfheard n-ar exista!

Eadith pufni din nou.

— Wulfheard mă urăşte!

Am izbucnit în râs. Durerea din coaste nu dispăruse, dar slăbise.

— Ce-i aşa de hazliu?

— Şi pe mine mă urăşte.

— Odată, el… începu Eadith, după care se opri.

— Ce-a făcut?

— Ştii tu.

— Zău?

Ea confirmă printr-o înclinare a capului.

— Mi-a cerut să mă spovedesc, apoi mi-a spus c-o să mă ierte de păcate dacă-i arăt ce făceam cu Æthelred.

— Şi i-ai arătat?

— Fireşte că nu!

— Iertare.

Ridică privirea şi căută în ochii mei. Ochii ei erau verzi. Mă privi un timp îndelungat, apoi îşi plecă fruntea.

— Ælfwynn mi-a spus că eşti un om de treabă.

— Şi tu ce i-ai răspuns?

— Că eşti o brută.

Am râs din nou.

— Nu m-ai cunoscut niciodată!

— Asta a zis şi ea.

— Dar tu aveai dreptate, să ştii.

Eadith râse uşor. Era mai bine decât să bocească.

Şi am rămas amândoi să ascultăm cântatul cocoşilor.

Pe când mă îmbrăcam, clopotul încă bătea. Eadith stătea întinsă sub pături, privindu-mă. Mi-am pus hainele cu care călătorisem, pătate şi mirositoare, apoi m-am aplecat s-o sărut, moment în care mă străfulgeră un junghi. Durerea era mai puţin severă, dar tot nu dispăruse.

— Vino să mănânci ceva, i-am spus înainte de a ieşi din încăpere.

Pâcla ce venea dinspre râu era amestecată cu o burniţă deasă vărsată de norii joşi şi cenuşii.

În curte aştepta Finan, care îmi rânji.

— Ai dormit bine, stăpâne?

— Du-te şi aruncă-te în lac, bastard irlandez! Unde-i băiatul?

— S-a trezit. Eadric veghează asupra lui. Îşi ridică privirea spre cer. Nu-i o zi bună să îngropi un suflet.

— Orice zi în care-l îngroapă pe Æthelred este o zi bună.

— O să văd ce mai e pe-afară, zise el dând din cap spre poarta arcuită. Acum un ceas era linişte peste tot.

Palatul părea cufundat în somn. Lângă casa mare se vedeau câţiva paznici, nişte argaţi coseau iarba umedă, iar un preot singuratic grăbea pasul spre capela privată de lângă poarta principală.

— Ai aruncat o privire înăuntru? l-am întrebat pe Finan.

— Totu-i bine. Lady Æthelflæd este în camera de sus, şi cei doi frizoni ai noştri blochează scara ca o pereche de tauri. Nimeni nu poate trece de ăştia doi.

Eu îi trimisesem pe Gerbruht şi Folebald să întărească garda lui Æthelflæd.

— Oricum, nimeni n-a încercat, adăugă Finan.

— Şi Æthelhelm?

— E în casa principală cu fiica lui şi cu episcopul Wulfheard. Mi-a spus să-ţi transmit bună dimineaţa. Finan rânji. Nu trebuie să-ţi faci griji, stăpâne.

— Ar fi trebuit să dorm şi eu acolo, am spus.

— Da, ar fi fost un lucru înţelept. Ibovnicul lui Lady Æthelflæd oferindu-i o împreunare pe cinste înainte de înmormântarea soţului ei! De ce oare nu m-am gândit la asta?

Am zâmbit cu tristeţe, apoi m-am dus la bucătărie, unde fiul şi fiica mea îşi luau micul dejun. Mă priviră amândoi cu reproş, probabil din pricina zvonului despre fata cu care împărţisem patul.

— Vă salut într-una din cele mai bune zile ale vieţii mele, le-am zis.

— Cele mai bune? întrebă fiul meu.

— Îl îngropăm pe Æthelred, l-am lămurit. M-am aşezat, am rupt o bucată de pâine şi am tăiat nişte brânză. Ţi-l aminteşti pe părintele Penda?

— Ţin minte că am făcut pipi împreună.

— După ce-ţi umpli burdihanul, vreau să te duci să-l cauţi. Probabil e în palat, aşa că găseşte-l şi spune-i că trebuie să-l văd. Dar spune-i asta între patru ochi. Asigură-te că nu află episcopul!

— Părintele Penda? întrebă Stiorra.

— E unul dintre preoţii episcopului Wulfheard, am zis.

— Un preot!

Părea surprinsă.

— Mă creştinez, am spus, şi fiul meu se înecă cu berea tocmai când Æthelstan apăru în pragul uşii. Te duci la înmormântare, i-am zis băiatului, şi te arăţi trist.

— Bine, stăpâne, aşa am să fac.

— Şi o să stai lângă Finan.

— Bineînţeles, stăpâne.

Am arătat cu cuţitul spre el.

— Nu glumesc! Sunt acolo nişte nemernici care te vor mort. Am făcut o pauză, lăsând cuţitul să cadă cu vârful spre masă, apoi am mormăit: Totuşi, dacă stau să mă gândesc, s-ar putea să-mi facă viaţa mai uşoară.

— Şezi, îi spuse Stiorra băiatului care zâmbea.

Clopotul bătea în continuare. Presupuneam că va bate până la începutul slujbei, or pentru asta seniorii Merciei trebuiau să se urnească spre biserică.

— O să se ţină o adunare a witanului îndată ce-l îngroapă pe nemernic, am zis. Dacă nu azi, sigur mâine.

— Fără să trimită chemări? întrebă fiul meu.

— N-au nevoie. Toţi se află aici.

— În afară de regele Edward!

— El nu este membru în witanul mercian, tâmpitule! E un saxon din vest.

— Dar vrea să fie invitat, interveni Stiorra.

— La witan? întrebă Uhtred.

— Să preia coroana, spuse ea cu răbdare. Dacă ar fi rămas aici, ar fi fost ca şi cum ar fi luat-o deja. E mai bine să fie invitat.

— Şi va fi invitat, am zis. De aceea se află aici episcopul Wulfheard şi lordul Æthelhelm. Ca să se asigure de asta.

— Şi Æthelflæd? întrebă Stiorra. Ce se va întâmpla cu…

Se opri deodată când Eadith intră tulburată în încăpere.

Părul îi era ridicat pe cap şi ţinut de piepteni de fildeş, deşi scăpaseră câteva şuviţe care-i fluturau peste faţă. Rochia verde părea şifonată.

— Fă-i loc lui Lady Eadith, i-am cerut lui Æthelstan, care stătea lângă Stiorra. Poţi să stai lângă principele Æthelstan, i-am spus lui Eadith. E-n regulă, am urmat mutându-mi privirea la băiat, s-a hotărât ca, până la urmă, să nu te ucidă.

— Nu-mi este foame, stăpâne, spuse Eadith.

— Ba da, stai jos. Stiorra o să-ţi toarne bere. Întorcându-mă spre fiica mea, i-am spus: întrebai ce-o să se întâmple cu Lady Æthelflæd? Vor încerca s-o trimită la mănăstire.

— Şi tu îi vei opri, zise fiul meu.

— Nu, tu şi cu Lady Eadith o veţi face.

— Eu? se miră Uhtred.

— Găsindu-l pe preotul ăla. Acum! Du-te! Adu-l aici!

Fiul meu plecă. Când deschise uşa, am văzut că ploua cu găleata.

— Şi eu ce voi face, stăpâne? întrebă Eadith încet.

— Orice-ţi voi cere, am zis abrupt. Şi vei merge la înmormântare cu Stiorra. Deşi nu în rochia asta. Găseşte-i o mantie neagră, neapărat cu glugă, i-am poruncit fiicei mele.

— Cu glugă?

— Una mare, ca nimeni să nu-i vadă faţa şi să-i ceară să iasă din biserică.

Când Finan intră pe uşă, m-am întors spre el.

Irlandezul blestemă, îşi trase de pe umeri bucata de sac cu care se acoperise şi o azvârli pe un scaun.

— O să fie potop dacă o ţine aşa, mormăi el. Plouă de parcă se pişă diavolul.

— Ce se mai întâmplă pe-acolo?

— Nimic. Nemernicii sunt cu toţii în pat. Cel mai bun loc.

Marele clopot prinse să bată. Ploaia ropotea pe acoperişul de paie, trecând prin el şi picurând pe podeaua de piatră. Pe vremuri casa fusese acoperită cu ţigle; acum, căpriorii vechi erau acoperiţi cu paie şi trebuiau reparaţi, dar cel puţin focul din vatră ardea vioi şi provizia de lemne era îndestulătoare.

După vreun ceas apăru şi părintele Penda. Arăta în ultimul hal şi era indignat că-l silisem să meargă prin ploaia care-i murase sutana lungă şi neagră, aşa că mă salută posomorât.

— Stăpâne!

Era cam zăpăcit văzând atâta lume în încăpere şi chiar şi mai zăpăcit când dădu cu ochii de Eadith. Loialitatea lui faţă de mine ar fi trebuit să fie o taină, şi nu pricepea de ce-l chemasem în faţa atâtor oameni.

Aşa că l-am lămurit.

— Părinte, am spus cu respect, vreau să mă creştinezi.

El încremeni holbându-se la mine. Se holbau cu toţii. Fiul meu deschise gura să vorbească, dar negăsind nimic de spus, o închise la loc.

— Să te creştinez? reuşi părintele Penda să bolborosească.

— Mi-am dat seama că am dus o viaţă ticăloasă şi vreau să mă întorc în biserica Domnului, am spus smerit.

Părintele Penda clătină din cap, nu ca un refuz, ci pentru că voia să-şi limpezească mintea îmbibată de apă.

— Ăsta ţi-e gândul, stăpâne?

— Sunt un păcătos, părinte, şi caut iertarea.

— Dacă ăsta ţi-e gândul… începu el.

— Ăsta e.

— Va trebui să-ţi mărturiseşti păcatele.

— Aşa voi face.

— Şi un dar către biserică îţi va dovedi sinceritatea.

— Socoteşte-l înfăptuit, am zis cu fruntea plecată.

Cu toţii mă priveau nevenindu-le să creadă.

— Chiar îţi doreşti asta? stărui părintele Penda.

Era bănuitor. La urma urmei, eram cel mai faimos păgân din Britania saxonă, un om care se opusese făţiş bisericii, un ucigaş de

popi şi un barbar bine-cunoscut. Dar preotul era şi plin de nădejde. Convertirea mea şi botezul l-ar fi făcut vestit.

— O doresc din toată inima mea, am spus.

— Te-aş putea întreba de ce?

— De ce?

— E prea dintr-odată, stăpâne. Ţi-a vorbit Dumnezeu? Ţi-a apărut Fiul Lui binecuvântat?

— Nu, părinte, dar mi-a trimis un înger.

— Un înger!

— A venit noaptea, am zis. Avea plete ca focul şi ochi ce străluceau ca smaraldele şi mi-a luat durerea cu mâna, înlocuind-o cu bucurie!

Stiorra se înecă. Părintele Penda o privi, şi ea îşi coborî iute capul în mâini, îngăimând:

— Plâng de bucurie.

Eadith roşise toată, dar părintele Penda n-o observase.

— Lăudat fie Domnul! izbuti Stiorra să spună.

— Cred că-i botezi pe convertiţi în râul de aici, nu? am întrebat eu.

Preotul încuviinţă din cap.

— Dar când plouă, stăpâne…

— E ploaie de la Domnul, am zis, a fost trimisă să mă purifice.

— Aleluia!

Ce altceva ar fi putut spune?

Aşa că l-am dus pe Penda la râu şi acolo mă cufundă în apă, fiind a treia oară când mă creştinam. Prima dată fusesem prea tânăr ca să ţin minte, dar mai târziu, când murise fratele meu mai mare şi tata îmi dăduse numele de Uhtred, mama mea vitregă insistase să fiu din nou îmbăiat în caz că sfântul Petru nu m-ar fi recunoscut la porţile raiului, şi astfel am fost scufundat într-un butoi cu apă din Marea Nordului, dar acest al treilea botez era în apele reci ale Sæfernului. Înainte de a trece la fapte, părintele Penda stărui să îngenunchez şi să-mi mărturisesc toate păcatele. L-am întrebat dacă voia să le spun chiar pe toate, iar el dădu din cap cu mult entuziasm, aşa că am început cu copilăria, deşi furtul unui calup de unt nu era tocmai ce spera el s-audă.

— Lord Uhtred, spuse el alegându-şi cuvintele, nu mi-ai zis că ai fost crescut ca un creştin? Prin urmare, când erai copil, nu te-ai spovedit?

— Ba da, părinte, am răspuns eu umil.

— Atunci nu e nevoie să-ţi mai auzim păcatele acelea.

— Dar n-am mărturisit niciodată despre apa sfinţită, părinte, am spus cu tristeţe.

— Apa sfinţită? Doar n-ai băut-o?

— Am făcut pipi în ea, părinte.

— Ai…

Părul incapabil să continue.

— Frate-meu şi cu mine am făcut un concurs de pişat, ca să vedem cine se poate pişa cel mai sus. Probabil că şi tu făceai asta pe când erai copil, părinte?!

— Niciodată în apa sfinţită!

— Mă căiesc pentru acest păcat, părinte.

— Este cumplit, dar continuă!

Aşa că i-am vorbit despre femeile cu care mă culcasem, sau cel puţin despre cele cu care nu fusesem însurat. În ciuda ploii, părintele Penda îmi cerea o mulţime de amănunte. Se smiorcăi o dată sau de două ori, mai ales când am istorisit cum i-o trăgeam unei călugăriţe, deşi am fost atent să nu-i dezvălui numele.

— Cine era?

— Nu i-am ştiut niciodată numele, părinte, am minţit eu, gândindu-mă cu duioşie la stareţa Hild.

— Trebuie să-l fi ştiut! Spune-mi-l!

— Voiam doar să…

— Ştiu ce păcat ai săvârşit! mă mustră el, după care mă iscodi mai degrabă cu speranţă: Mai trăieşte?

— Nu am cum să aflu, părinte. De fapt, Hild ducea o viaţă bună şi pioasă, hrănindu-i pe cei săraci, vindecându-i pe cei bolnavi şi îmbrăcându-i pe cei goi. Cred c-o chema Winfred, am zis, dar gemea aşa de tare, că mi-a fost greu să-i disting bolboroselile.

Penda se smiorcăi iarăşi, apoi icni când am început să-i înşir pe oamenii bisericii pe care-i omorâsem.

— Acum îmi dau seama ce tare am greşit, părinte, am spus. Mai rău, mi-a făcut plăcere să le curm zilele.

— Nu!

— Când a murit fratele Jænberht, mi-a plăcut.

Şi chiar îmi plăcuse! Fusese o plăcere să-l ucid pe nemernicul care uneltise să mă trimită în robie, aşa cum fusese o plăcere să-l fac pe părintele Ceolberth să-şi înghită dinţii cu o lovitură de picior.

— Şi am atacat o mulţime de preoţi, cum a fost Ceolberth.

— Trebuie să-i ceri iertare.

— O, aşa voi face, părinte. Şi mi-am dorit să ucid şi alţi prelaţi, precum episcopul Asser.

Părintele Penda făcu o pauză.

— Uneori era greu de mulţumit.

Mie mi-a venit să râd.

— Dar e un păcat care-mi apasă cel mai tare conştiinţa, părinte.

— O altă femeie? spuse el cu nerăbdare.

— Nu, părinte. Eu am fost cel care a descoperit oasele sfântului Oswald.

El se încruntă.

— Ăsta nu e un păcat.

Aşa că i-am povestit cum am pus în scenă totul, ascunzând oasele în locul unde ştiam că vor fi căutate.

— Era un stârv dintr-o groapă, părinte. I-am tăiat un braţ ca să-l fac să arate ca sfântul Oswald.

Penda tăcu un timp.

— Nevasta episcopului, spuse el, referindu-se la ursuza femeie a lui Wulfheard, a avut o invazie de melci în grădină. Ea i-a trimis lui Wulfheard în dar o pânză de in minunată, pentru sfânt, şi melcii au dispărut! A fost o minune!

— Vrei să spui…

— Tu credeai că ai păcălit biserica, dar la raclă s-au petrecut minuni! Melcii au fost alungaţi! Cred că Dumnezeu te-a călăuzit spre oasele adevărate ale sfântului! zise preotul cu înflăcărare.

— Dar sfântul are un singur braţ, am subliniat eu.

— Un alt miracol! Lăudat fie Domnul! Ai fost instrumentul lui, Lord Uhtred! Este un semn!

Îmi acordă iertarea de păcate, mă făcu să-i promit din nou aur şi mă duse în râu. Apa rece mi se înfigea în rană precum un cuţit de gheaţă, dar am îndurat rugăciunile şi i-am adus laude zeului prins în cuie, după care părintele Penda îmi afundă capul în lintiţă. O făcu de trei ori, o dată în numele Tatălui, apoi al Fiului şi apoi al Sfântului Duh.

Penda era fericit. Făcuse cea mai vestită convertire a lui, iar Finan şi Uhtred fuseseră martorii lui şi naşii mei. Am luat crucea mare de argint a lui Finan şi mi-am agăţat-o la gât, dându-i în schimb ciocanul meu de păgân, după care mi-am trecut braţul pe după umerii înguşti ai părintelui Penda şi, îmbrăcat în continuare doar în cămaşa udă leoarcă, l-am dus pe malul râului la adăpostul unei sălcii, unde am avut o discuţie liniştită. Am vorbit vreo câteva minute. La început, se arătă prea puţin dispus să-mi dezvăluie ce voiam eu, dar, în faţa puterii mele de convingere, cedă.

— Vrei să te trezeşti cu un cuţit în coaste, părinte?

— Dar, stăpâne… începu el, după care vocea îi pieri.

— Cine te înspăimântă mai mult, eu sau episcopul Wulfheard?

La întrebarea asta nu avu niciun răspuns, ci se mărgini să se holbeze la mine cu o expresie abătută. Era îngrozit de violenţa mea, ştiam asta, dar la fel de mult îl îngrozea gândul că Wulfheard l-ar fi putut osândi să rămână toată viaţa preot în vreun sat ca vai de lume, unde nu existau şanse de îmbogăţire sau avansare.

— Vrei să fii episcop? l-am întrebat.

— Dacă asta este voinţa Domnului, stăpâne! spuse el amărât, dând de înţeles că şi-ar fi jertfit şi mama de dragul unei dioceze.

— O să-ţi împlinesc dorinţa, dacă-mi vei spune ceea ce vreau să

ştiu.

Iar el îmi spuse; m-am îmbrăcat, m-am asigurat că crucea era ascunsă sub manta şi am plecat la înmormântare.

Cineva plătise nişte bocitoare să se vaite şi să ţipe, stârnind un zgomot ce-mi amintea de ciocnirea tăişurilor de scuturi într-o bătălie. Femeile se aflau pe laturile bisericii, dându-şi cu pumnii în cap şi chirăind în pretinsa lor durere, în vreme ce un cor de călugări încerca să se facă auzit deasupra zarvei. Din când în când, un preot striga ceva ce nimeni nu părea să ia în seamă.

Biserica era plină cu vreo patru sute de bărbaţi şi câteva femei care se aflau între stâlpii înalţi de lemn. Vorbeau între ei, neluând în seamă bocitoarele, corul sau pe prelaţi, şi abia când episcopul Wulfheard se urcă pe o platformă de lemn de lângă altarul înalt, prinzând să bată cu toiagul episcopal în lutrin, zgomotul se potoli. În acea clipă, cârligul de argint se desprinse de pe toiag şi se rostogoli zăngănind peste dale, oprindu-se dedesubtul sicriului lui Æthelred, aşezat pe două capre şi învelit în flamura cu calul alb cabrat. Cum bocitoarele nu se opreau din jelit, doi preoţi se repeziră la ele de-a lungul zidurilor, cerându-le să termine cu dondăneala lor afurisită. O femeie icni şi eu am crezut că avea să se sufoce şi să moară, dar ea se lăsă în genunchi şi se apucă să verse. O pereche de duläi se grăbiră să înfulece neaşteptata trataţie.

— Suntem în casa Domnului! răcni episcopul Wulfheard.

Slujba care urmă trebuie să fi durat vreo două ceasuri, deşi mie mi se păru că trecuseră patru sau cinci. Wulfheard preamări tăria, curajul şi înţelepciunea lui Æthelred, reuşind chiar să fie convingător.

— În această zi conducem pe drumul către odihna veşnică un om bun, proclamă episcopul. Credeam că slujba se terminase, dar el îi ceru unui preot o evanghelie, după care răsfoi paginile grele în căutarea unui pasaj anume şi-i dădu citire pe un ton lugubru: Dacă o împărăţie se va dezbina în sine, acea împărăţie nu mai poate dăinui [1] !

Acestea fiind spuse, închise cu zgomot cartea grea şi ţinu o pledoarie pentru unirea coroanelor Merciei şi Wessexului, despre care afirma că ar fi fost voinţa zeului bătut în cuie.

N-am ascultat-o cu băgare de seamă, căci o urmăream pe Stiorra, care stătea cu Eadith. O văzusem pe Eadith înclinându-şi capul şi ducând o mână la faţă, şi m-am gândit că plângea. Æthelstan se găsea lângă mine, în spate, înconjurat de războinicii mei. Nimeni nu avea voie să intre înarmat în biserică, dar eram sigur că toţi cei care-l păzeau pe Æthelstan aveau pumnale ascunse sub mantii, aşa cum eram sigur că Æthelhelm avea oameni care pândeau un prilej de a pune mâna pe băiat. Æthelhelm însuşi se afla în biserică, în faţă, încuviinţând viguros din cap la predica lui Wulfheard. Lângă el se afla

fiica lui, Ælflæd, soţia regelui Edward. Era micuţă, cu părul blond împletit în jurul capului pe care purta o bonetă neagră cu o coadă lungă de panglici negre care-i atârnau până la fundul rotunjor. Avea o gură mică şi bosumflată şi arăta total nefericită, lucru deloc surprinzător, având în vedere că trebuia să îndure două ore de pălăvrăgeală din partea lui Wulfheard. Æthelhelm îşi ţinea protector o mână pe umărul ei. El şi cu mine eram mai înalţi decât majoritatea bărbaţilor şi, în timp ce episcopul îşi continua pătimaş cuvântarea, ne-am privit schimbând zâmbete ironice. Ealdormanul ştia că se apropia o luptă, dar era încrezător că o va câştiga. Fiica lui urma să fie în curând regina Ælflæd a Merciei, ceea ce însemna că putea fi numită regină şi în Wessex, iar eu nu mă îndoiam că Æthelhelm dorea ca fiica sa să capete acest titlu. Nu înţelesesem niciodată de ce Wessexul nu-şi extinsese bunăvoinţa şi asupra soţiei regelui, dar cu greu i-ar fi putut-o refuza lui Ælflæd dacă ea ar fi fost regina Merciei. Iar dacă Æthelhelm ar fi putut să scape de pacostea pe care o reprezenta Æthelstan, ar fi devenit tată de regină şi bunic de regi. În timp ce Wulfheard îi dădea înainte cu predica lui despre dezbinare, răcnind tot mai înverşunat, Æthelhelm îmi căută din nou privirea, smuci din cap aproape imperceptibil spre episcop şi-şi dădu ochii peste cap. I-am răspuns printr-un zâmbet făţarnic.

Mereu îmi plăcuse de Æthelhelm; fuseserăm amândoi de aceeaşi parte a baricadei, iar el îşi dedicase ambiţiile şi puterea cauzei pentru care luptam şi eu. Totuşi, acum, eram inamici, şi el o ştia, urmând să-şi folosească averea şi influenţa ca să mă zdrobească. Eu voiam să-mi folosesc şiretenia, şi speram ca Sihtric să fi dus la bun sfârşit sarcina pe care i-o încredinţasem.

În cele din urmă, episcopul nu mai avu ce să zică. Corul prinse să cânte din nou, şi şase dintre războinicii lui Æthelred ridicară coşciugul şi-l cărară spre mormântul care fusese deschis lângă altar. Se luptau din greu, probabil pentru că înăuntrul coşciugului de lemn, ornamentat din plin cu sfinţi şi războinici, se afla un alt sicriu de plumb. Vărul meu urma să fie înmormântat cât mai aproape posibil de oasele sfântului Oswald, sau mai degrabă aproape de oasele celui care fusese băgat în relicvariul de argint. În ziua Judecăţii de Apoi, zbierase episcopul, sfântul Oswald avea să sară ca prin minune din temniţa sa de argint şi să fie ridicat la cer, iar Æthelred, fiind şi el prin preajmă, avea să fie luat odată cu sfântul. Nimeni nu se îndoia de faptul că acelea erau moaştele lui Oswald. Preoţii şi călugării pretindeau că în biserică se produseseră minuni, că şchiopii îşi recăpătaseră mersul şi orbii vederea, şi toate astea datorită oaselor.

Episcopul urmări cum coşciugul era coborât în mormânt. Lângă el stăteau Æthelhelm şi fiica lui, iar în partea îndepărtată a gropniţei se găsea Æthelflæd, într-o rochie neagră de mătase care sclipea atunci

când se mişca. Lângă ea se afla fiica ei, Ælfwynn, care reuşea să pară tristă. Când, în cele din urmă, greul coşciug fu depus în criptă, l-am văzut pe Æthelhelm zgâindu-se la Æthelflæd, iar privirile li se încrucişară. Rămaseră aşa un timp îndelungat, apoi ealdormanul se întoarse şi-şi conduse fiica afară din biserică. O servitoare îi întinse lui Æthelflæd o mantie grea pe care aceasta şi-o puse peste umeri şi păşi în ploaie.

Şi astfel vărul meu Æthelred ieşi din viaţa mea.

Witanul se ţinu în ziua următoare. Începu nu mult după ce se crăpase de ziuă, o oră timpurie, dar am socotit că Æthelhelm voia să se întoarcă acasă cât mai repede. Sau poate urma ca Edward să fie adus din locul în care aştepta ca să-şi facă intrarea oficială în capitala noului său regat. Şi nu trebuiau să piardă vremea. Cei care fuseseră la înmormântarea lui Æthelred erau, cum era de aşteptat, nobilii care-l sprijiniseră, pe când prea puţini dintre oamenii lui Æthelflæd se găseau la Gleawecestre. Witanul avea să asculte cererea lui Æthelhelm şi s-o încuviinţeze cu ovaţii, iar Wulfheard şi Æthelhelm aveau să capete recunoştinţa noului rege al Merciei.

Sau cel puţin aşa credeau.

Witanul începu, bineînţeles, cu o rugăciune de-a episcopului Wulfheard. Credeam că, după slujba nesfârşită din ajun, va fi o rugăciune scurtă, dar nu, trebuia să-şi bată la cap zeul fără oprire. Îl rugă pe zeul prins în cuie să ofere witanului înţelepciune, o idee deloc rea, după care-l instrui să aprobe orice avea episcopul să propună. Rugăciunea se lungi aşa de mult, încât ealdormenii, thegnii şi înalţii prelaţi începuseră să-şi târşâie picioarele sau să mişte băncile pe podeaua cu dale până când, în cele din urmă, Æthelhelm îşi drese gâtlejul cu zgomot, iar episcopul se grăbi să încheie.

Tronul lui Æthelred se găsea pe o platformă de lemn. Fusese îmbrăcat într-o pânză neagră pe care se găsea un coif împodobit. În vremurile trecute, regii nu erau încoronaţi, ci primeau un coif regal, şi eu nu mă îndoiam că toţi cei din sală cunoşteau semnificaţia coifului. În stânga tronului, cum priveam la el, se afla un lutrin cărat probabil din biserică, iar la dreapta erau o masă simplă de lemn uşor şi două scaune. Preoţii gemeni, Ceolberth şi Ceolnoth, erau aşezaţi acolo cu penele pregătite. Aveau să întocmească dările de seamă ale întrunirii, care începu cu o cuvântare a episcopului.

Mercia, spuse el, rămăsese timp de o generaţie fără rege. Era voinţa Domnului ca un regat să aibă un rege, afirmaţie care stârni un murmur de aprobare din partea seniorilor adunaţi acolo.

— Un regat fără un rege, urmă episcopul, este ca o dioceză fără episcop, sau ca o corabie fără căpitan. Şi nimeni din cei de aici, şi privi spre mine când zise asta, nu va putea să nege că Mercia este unul

dintre cele mai vechi regate din Britania. Un alt murmur de aprobare, mai zgomotos, umplu sala, iar episcopul, încurajat, îi dădu înainte ridicând glasul: Lordul Æthelred era prea modest ca să-şi atribuie domnia!

Era să izbucnesc în râs auzind asta. Æthelred şi-ar fi dat un ochi, un braţ sau amândouă boaşele ca să câştige coroana Merciei, dar ştia prea bine că stăpânii lui l-ar fi pedepsit, pentru că Wessexul nu voia nicidecum vreun rege în Mercia, cu excepţia propriului lor rege vest-saxon.

— Cu toate acestea, a fost un rege în toate, mai puţin cu numele! zbieră Wulfheard, probabil ştiind că nu prea avea argumente. Şi pe patul de moarte, stăpânul nostru al Merciei, dragul nostru Lord Æthelred plecat acum dintre noi, a anunţat că voinţa lui este ca regele Edward al Wessexului, cumnatul său, să fie poftit să ia vechea coroană a preascumpei noastre patrii!

Episcopul se opri, probabil pentru a permite un val de ovaţii, dar sala rămase tăcută, cu excepţia lui Æthelhelm şi a oamenilor săi, care bătură încântaţi din picioare.

Tăcerea aceea era interesantă, mi-am zis. Cei mai mulţi seniori de acolo erau gata să facă tot ceea ce voiau Wulfheard şi Æthelhelm, deşi nu se arătau prea entuziasmaţi. Mercienii erau oameni mândri. Ar fi acceptat un rege vest-saxon, însă ar fi fost o căsătorie lipsită de dragoste, aşa că rămaseră tăcuţi cu excepţia unuia singur, ealdormanul Aidyn.

— Acest witan are puterea să aleagă un rege, mârâi el.

Era un nobil din partea de est a Merciei, un om ale cărui trupe fuseseră timp îndelungat aliate cu vest-saxonii în incursiunile făcute printre danezii din Anglia de Est, un om de la care m-aş fi aşteptat să aprobe cu înfocare pretenţia lui Edward la tron, dar până şi el mustea de neîncredere.

— Witanul are dintotdeauna dreptul de a-şi alege regele, zise fără chef episcopul Wulfheard. Ai vreo propunere?

Aidyn ridică din umeri. Mă întrebam dacă nu cumva spera să fie ales el însuşi.

— Mercia ar trebui condusă de un mercian, spuse el.

— Dar cine? lătră episcopul Wulfheard, şi asta era o întrebare bună.

Aidyn simţi că vreo câţiva oameni din sală i-ar fi susţinut pretenţia, dacă într-adevăr avea vreuna, aşa că nu mai zise nimic.

— Coroana, vorbi un altul, dar nu am reuşit să văd cine, trebuie să meargă la fiul regelui.

— Lordul Æthelred nu are niciun fiu, se răsti episcopul.

— Atunci, la ruda cea mai apropiată, zise omul.

— Ruda cea mai apropiată este fratele văduvei sale, regele Edward,

spuse Wulfheard.

Nu era adevărat, deşi nu am rostit niciun cuvânt în această privinţă. Episcopul nu întârzie să continue:

— Şi daţi-mi voie să reamintesc acestui witan că mama regelui Edward era merciană.

Asta era adevărat, şi câţiva nobili dădură din cap. Wulfheard aşteptă o altă intervenţie, dar nu veni niciuna.

— Prin urmare, eu propun… începu el, dar se opri, căci mă ridicasem în picioare.

— Am o întrebare, Sfinţia Ta, am spus cu respect.

— Lord Uhtred! zise el precaut.

— Ar putea cârmuitorul Merciei să numească un urmaş dacă nu are un moştenitor?

Wulfheard se încruntă, căutând capcana din întrebare, după care decise să întindă propria capcană.

— Vrei să spui, Lord Uhtred, întrebă el cu voce catifelată, că lordul Æthelred era cârmuitorul acestui ţinut?

— Fireşte că era, am spus, dându-i răspunsul pe care şi-l dorea. Dar eu unul nu mă pricep la rânduielile merciene la fel de bine ca Sfinţia Ta, aşa că vreau doar să ştiu dacă ultimele dorinţe ale lordului Æthelred au vreo susţinere în pravilă.

— Sigur că da! zise Wulfheard triumfător. Dorinţele cârmuitorului au o mare forţă, şi nu au nevoie decât de sprijinul acestei adunări a nobililor ca să fie consfinţite!

Se lăsă din nou tăcerea. Oamenii se întoarseră să mă privească. Ştiau că o voiam pe Æthelflæd pe tronul Merciei, dar vorbele mele smerite sugerau că aş fi fost gata să-l sprijin pe fratele ei. Zâmbind, încredinţat că mă îngenunchease, Wulfheard vorbi din nou pe un ton mieros:

— Nu ne-am face datoria dacă n-am lua în seamă aşa cum se cuvine ultima dorinţă a lordului Æthelred, iar dorinţa lui era ca regele Edward al Wessexului, cumnatul său, să devină regele Merciei.

Se opri iarăşi, şi iarăşi se lăsă tăcerea. Witanul putea să admită inevitabilitatea alegerii, lucru care nu însemna că-i şi era pe plac. Aceşti oameni erau martori la moartea unei ţări mândre, o ţară condusă odată de marele rege Offa, care stăpânise întreaga Britanie. Wulfheard făcu un semn spre Æthelhelm.

— Lordul Æthelhelm din Wessex nu este un membru al acestui witan…

— Încă, îl întrerupse cineva, fiind răsplătit cu râsete.

— Încă, aprobă episcopul, dar, cu permisiunea voastră, el ne va spune cum va cârmui regele Edward această ţară.

Æthelhelm se ridică în picioare. Fusese întotdeauna un bărbat chipeş şi amabil, iar purtarea lui de acum era prietenoasă, de-a dreptul

umilă. El declară că witanul îi făcea o mare onoare lui Edward, care avea să le fie veşnic recunoscător, şi promise că Edward avea să muncească „zi şi noapte” pentru a susţine Mercia, pentru a-i proteja hotarele şi pentru a-i alunga pe acei danezi care mai rămăseseră în partea de nord a ţării.

— El nu va întreprinde nimic, spuse Æthelhelm cu fervoare, fără a primi călăuzire din partea acestui witan. Sfetnicii din Mercia vor fi tovarăşii nedespărţiţi ai regelui! Iar fiul cel mai mare al regelui, nepotul meu Ælfweard, æthelingul, îşi va petrece jumătate din timp la Gleawecestre, pentru a învăţa să iubească această ţară la fel de mult ca tatăl lui şi toţi saxonii din vest!

Vorbise bine, dar cuvintele lui fură primite cu aceeaşi tăcere reţinută. Cum Wulfheard se pregătea să ia din nou cuvântul, m-am gândit că venise timpul să dau cu mucii în fasole.

— Şi cu sora regelui Edward cum rămâne? am întrebat, înainte ca episcopul să tragă aer în piept. Cu Lady Æthelflæd?

Ea asculta, ştiam asta. Nu fusese primită în witan, pentru că femeile nu aveau dreptul să-şi spună părerea în sfat, dar aştepta chiar în dosul uşii celei mai apropiate de podium. Şi Æthelhelm ştia că trăgea cu urechea.

— Lady Æthelflæd, spuse el cu precauţie, este acum văduvă. Fără îndoială că va vrea să se retragă pe moşiile sale, dacă nu la o mănăstire unde să se poată ruga pentru sufletul soţului ei plecat dintre noi.

— Şi ar fi în siguranţă în orice mănăstire? am stăruit.

— În siguranţă? Episcopul Wulfheard păru deranjat de întrebare. Va fi în mâinile Domnului, Lord Uhtred. Bineînţeles că va fi în siguranţă!

— Cu toate astea, acum numai două zile, am spus, ridicându-mi vocea şi vorbind rar, astfel încât să-mi audă cuvintele şi cei mai bătrâni şi mai surzi membri ai witanului, ealdormanul Æthelhelm şi-a aliat războinicii cu trupele trădătorului Eardwulf într-o încercare de a o ucide. De ce am crede că nu va încerca din nou?

— Este revoltător! bolborosi Wulfheard.

— Visezi, spuse Æthelhelm, deşi vocea lui îşi pierduse tonul prietenos.

— Negi? l-am întrebat.

— Neg cu toată puterea, spuse el clocotind de furie.

— Atunci voi chema martori care să depună mărturie în faţa acestui witan, am zis făcând semn către uşa principală a sălii.

Acolo apăru Hoggar, conducându-i pe oamenii care-l întovărăşiseră pe Eardwulf. Cu ei era şi Finan, care-l avea prizonier pe Grindwyn. Mâinile acestuia din urmă erau legate. Finan veni lângă mine.

— Sihtric este în spate, şopti el, şi are ceea ce ai vrut.

— Bine, am spus, adăugând cu voce tare: Acest om, şi am arătat spre Grindwyn, i-a jurat credinţă lordului Æthelhelm. Îi este supus lordului Æthelhelm, şi voi mai aduce şi alţi martori care vor jura în faţa acestui witan că îndeplineau porunca lordului Æthelhelm atunci când l-au însoţit pe trădătorul Eardwulf în încercarea sa de a o ucide pe Lady Æthelflæd. Am bătut din palme, şi sunetul o aduse în sală pe Eadith. Ea veni lângă Grindwyn, palidă la faţă, cu spatele drept. Femeia asta nu are nevoie de prezentare, am zis, dar va vorbi despre trădarea fratelui ei şi despre faptul că lordul Æthelhelm a încuviinţat această trădare. Cer ca un preot să-i pună pe martorii mei să jure că vor spune numai adevărul.

— Asta e o grozăvie! se răsti episcopul Wulfheard.

— O grozăvie ar fi fost uciderea lui Lady Æthelflæd, m-am răstit şi eu.

— Cuvântul unei adultere nu poate proba adevărul! urlă Wulfheard. Îţi cer s-o îndepărtezi pe această femeie din adunare, să-ţi retragi minciunile sfruntate şi să…

Orice altceva mai era pe cale să-mi ceară rămase nerostit, pentru că am bătut din nou din palme, şi de data asta apăru Sihtric cu încă trei femei. Una era înaltă, roşcată şi zveltă ca Eadith, a doua era blondă şi durdulie, iar a treia era brunetă şi micuţă. Tustrele păreau speriate, deşi tustrele câştigaseră în cinci minute mai mult argint decât ar fi câştigat cu fundurile lor într-o săptămână. Când apărură femeile, câţiva din sală izbucniră în râs, iar alţii părură furioşi, dar aproape toţi le recunoscuseră. Erau târfe de la Snopul de Grâu, iar părintele Penda îmi dăduse numele lor fără nicio tragere de inimă. Îmi spusese că adeseori le însoţise, câte una, câte două sau chiar pe toate trei, de la tavernă la locuinţa episcopului din palatul lui Æthelred.

— Cine sunt creaturile astea? întrebă Æthelhelm.

— Daţi-mi voie să vi le prezint, am zis. Doamna cea înaltă se numeşte…

— Lord Uhtred!

De-acum episcopul răcnea de-a dreptul.

Am băgat de seamă că Ceolnoth şi Ceolberth se opriseră din scris.

— Sfinţia Ta? am spus cu nevinovăţie.

— Ce vrei de fapt?

Ştia de ce erau acolo târfele acelea, mai ştia şi că, dacă li se oferea prilejul, aveau să gâgâie ca nişte gâşte. Iar Wulfheard, fireşte, era un om însurat.

— Mai insişti, Sfinţia Ta, că adulterinii nu au dreptul să vorbească în witan?

— Te-am întrebat ce vrei, insistă el, stacojiu la faţă.

— Vreau ca înţelegerile dintre Wessex şi Mercia să continue ca şi până acum şi ca Lady Æthelflæd să preia responsabilităţile soţului ei.

— O femeie? mârâi cineva.

— O femeie nu poată să conducă! spuse Aidyn, şi cam o treime dintre cei prezenţi mormăiră aprobator.

M-am apropiat de podium, încercând să nu şchiopătez din pricina durerii. Nimeni nu-mi contestă dreptul de a urca alături de Æthelhelm şi de episcop, deşi, pentru o clipă, Wulfheard păru gata să protesteze, după care privi spre târfe şi închise brusc gura.

— Nu este neobişnuit ca ruda cea mai apropiată a cârmuitorului să ia în primire tronul, am zis. Mai trebuie să reamintesc acestui witan că mama mea era merciană şi că eu sunt văr primar cu Æthelred?

O clipă domni o tăcere stupefiată, apoi din partea unui grup de preoţi aflaţi într-o latură a sălii izbucniră proteste. Am auzit strigat cuvântul „păgân", cel mai tare de doi stareţi care se ridicaseră în picioare agitându-şi pumnii, aşa că mi-am desfăcut pur şi simplu mantia ca să le arăt marea cruce ce-mi atârna pe piept. Vederea giuvaierului de argint aduse un alt moment de tăcere totală, după care urmară proteste şi mai violente.

— Acum încerci să ne convingi că eşti creştin? urlă grasul stareţ Ricseg.

— Am fost botezat în această dimineaţă, l-am înştiinţat.

— Îţi baţi joc de Hristos! strigă stareţul Ricseg, şi nu era departe de adevăr.

— Părinte Penda, am rostit calm.

Iar părintele Penda îmi sări în ajutor, luptându-se să-i convingă pe membrii witanului că botezul meu chiar se petrecuse cu adevărat. S-o fi crezut şi el? Mă îndoiesc; pe de altă parte, pentru el eram un convertit de marcă, aşa că avea tot interesul să-mi apere probitatea. Æthelhelm, care-i asculta doar cu o ureche pe prelaţii certăreţi, mă trase deoparte.

— Ce vrei să faci, Uhtred?

— Ştii foarte bine.

El mormăi nemulţumit, după care mă întrebă:

— Şi femeile astea?

— Sunt târfele preferate ale lui Wulfheard.

— Nemernic isteţ! chicoti ealdormanul. De unde-s?

— De la Snopul de Grâu.

— Trebuie să le pun la probă.

— Ţi-o recomand pe roşcată.

— Şi Eadith?

— Ce-i cu ea?

— Acum o săptămână declara că te urăşte de moarte.

— Am o limbă de aur.

— Gândeam că e apanajul ei. Privi spre oamenii adunaţi în sală, care ascultau ciondăneala aprinsă dintre preoţi, şi oftă: Prin urmare,

Wulfheard n-o să mai vorbească acum împotriva ta, iar eu risc să mă demaşti drept un tiran care ucide femei. Ce-ţi doreşti de fapt?

— Asta, am spus arătând din cap spre tron.

El se încruntă, nu dezaprobator, ci pentru că-l luasem prin surprindere.

— Vrei să fii cârmuitorul Merciei?

— Da.

— Şi, presupunând că am fi de acord, ce ai de gând să faci?

Am ridicat din umeri.

— Wessexul are deja Lundene-ul, şi îl puteţi păstra. Luptaţi în Anglia de Est, aşa că aveţi nevoie de o bază la Lundene. Vreau ca Mercia să lupte la hotarul dinspre nord, dincolo de Ceaster.

El încuviinţă din cap.

— Şi băiatul Æthelstan? Unde e?

— În siguranţă, am replicat tăios.

— Nu este legitim.

— Este.

— Am dovada că maică-sa era deja măritată când s-a împreunat cu Edward.

Am râs.

— Eşti îndeajuns de bogat ca să cumperi martori care să susţină asta.

— Sunt.

— Dar nu-i adevărat.

— Witanul Wessexului o s-o creadă, asta-i tot ce contează.

— Atunci nepotul tău va fi probabil următorul rege al Wessexului, am spus.

— Asta e tot ce vreau. Se opri ca să arunce o nouă privire witanului, apoi zise: Nu vreau să mi te fac duşman, aşa că fă-mi un jurământ.

— Ce jurământ?

— Că, atunci când va veni timpul, îţi vei folosi toată puterea ca Ælfweard să urce pe tronul tatălui său.

— O să mor cu mult înaintea lui Edward.

— Nimeni nu ştie când moare. Jură!

— Eu…

— Şi jură că tronul Wessexului va fi unit cu tronul Merciei, mârâi el.

Am şovăit. Un jurământ este o făgăduială serioasă. Dacă ne călcăm jurămintele, rămânem la mâna sorţii, rămânem sub ameninţarea răzbunării nornelor, zeiţele acelea răutăcioase care torc firul vieţii noastre şi-l pot tăia după o toană. Eu am călcat alte jurăminte şi n-am păţit nimic, dar cât timp îmi vor mai îngădui zeii să-mi bat joc de soartă?

— Ei? mă îmboldi Æthelhelm.

— Dacă, atunci când ginerele tău va muri, eu voi fi cârmuitorul Merciei, am spus atingând crucea de argint de la gât, atunci voi…

Îmi împinse cu grosolănie mâna de pe cruce.

— Jură, Lord Uhtred, pe un zeu pe care-l venerezi cu adevărat!

— Ca lord şi cârmuitor al Merciei, am zis, alegându-mi cu grijă cuvintele, îmi voi folosi toată puterea ca să asigur succesiunea lui Ælfweard la tronul tatălui său. Şi ca regatele Wessexului şi Merciei să fie unite sub sceptrul Wessexului. O jur pe Thor şi pe Odin!

— Şi mai jură că vei fi un aliat credincios şi loial Wessexului, mai ceru el.

— Jur şi asta, am spus, fără prefăcătorie.

— Cât despre Æthelflæd…

— Ce-i cu ea?

— Trebuie să meargă la mănăstirea întemeiată de mama ei. Asigură-te că va face asta.

Mă întrebam de ce era aşa de insistent. Oare pentru că Æthelflæd îl proteja pe Æthelstan?

— Nu pot să-i poruncesc unei fiice de rege, am spus. Edward e singurul care-o poate face.

— Va insista ca ea să meargă la mănăstire.

— De ce?

Ealdormanul ridică din umeri.

— Străluceşte mai tare decât el. Regilor nu le place asta.

— Ea se luptă cu danezii, i-am amintit.

— Din mănăstire n-o să se mai lupte, replică el înţepător. Spune-mi că nu te vei opune dorinţelor lui Edward.

— Nu are de-a face cu mine, am spus. E treaba voastră, a ta şi a lui.

— Şi ne-o laşi nouă? N-o să te amesteci?

— V-o las vouă.

Câteva clipe mă privi concentrat, apoi, hotărând că-i oferisem destule asigurări, se întoarse şi spuse tare, ca să oprească vociferările din sală:

— Lordul Uhtred este de acord cu mine că tronurile Wessexului şi Merciei trebuie unite! Că un singur rege trebuie să ne conducă pe toţi, că trebuie să devenim o singură ţară!

Cel puţin jumătate dintre membrii witanului se încruntară. Vechea mândrie a Merciei era călcată în picioare de mult mai puternicul Wessex.

— Dar lordul Uhtred, urmă Æthelhelm, m-a convins că timpul încă nu s-a copt. Trupele regelui Edward sunt adunate în partea de răsărit, ca să-i alunge pe străini din Anglia de Est, în vreme ce Mercia are necazuri în nord, unde trebuie să-i alunge pe păgâni de pe pământurile ei. Abia după dispariţia acestor străini şi păgâni o să putem avea cu

toţii o singură patrie binecuvântată. Din acest motiv, îl sprijin pe lordul Uhtred în dorinţa sa de a deveni cârmuitorul Merciei.

Şi asta s-a şi întâmplat. Am fost făcut Lordul Merciei, moştenind întreaga avere a lui Æthelred, armata şi pământurile sale. Episcopul Wulfheard arăta scârbit, dar, neputincios din cauza celor trei târfe, se prefăcu a aproba alegerea. Şi chiar Wulfheard a fost acela care-mi făcu semn spre tronul gol.

Membrii witanului băteau din picioare. Nu reprezentam prima lor alegere, nici vorbă. Aceşti oameni îl sprijiniseră majoritar pe Æthelred şi ştiau de ura pe care mi-o purta, însă nu exista niciun nobil destul de puternic încât să-i urmeze, iar eu eram mai bun decât un rege străin a cărui loialitate ar fi fost cu siguranţă închinată mai întâi Wessexului. În plus, eram fiul unei merciene şi cea mai apropiată rudă masculină a lui Æthelred. Alegându-mă, îşi păstraseră mândria; pe deasupra, mulţi erau de părere că n-o mai duceam mult şi că în curând avea să li se ofere prilejul să aleagă un alt conducător.

M-am apropiat de tron şi am ridicat coiful. Câţiva ovaţionară. Li se alăturară şi mai mulţi când am smuls pânza neagră care acoperea tronul şi am azvârlit-o cât colo.

— Aşază-te, Lord Uhtred, spuse Æthelhelm.

— Sfinţia Ta! am strigat.

Wulfheard se sili să zâmbească. Chiar reuşi să facă o mică plecăciune când se întoarse spre mine.

— Lord Uhtred?

— Ne-ai convins ceva mai devreme că dorinţele cârmuitorului în privinţa urmaşului său cântăresc foarte greu.

— Aşa este, zise el nedumerit.

— Şi ai mai spus că aceste dorinţe au nevoie doar de sprijinul witanului pentru a fi prefăcute în lege!

— Aşa este.

— Atunci dă-mi voie să amintesc acestui witan că noile pământuri pe care le-am câştigat se datorează strădaniilor lui Lady Æthelflæd. M-am apropiat de masă şi am ridicat pergamentele, hrisoavele, avuţiile pe care oamenii aceştia şi le doreau. Lady Æthelflæd a fost aceea care a strâns trupe la Ceaster şi i-a apărat teritoriul împotriva normanzilor. Am lăsat pergamentele să cadă. Prin urmare, dorinţa mea este să renunţ la tronul Merciei în favoarea văduvei lordului Æthelred, Lady Æthelflæd!

În momentul acela mă puteau învinge. Dacă witanul ar fi protestat, dacă m-ar fi copleşit cu strigătele lor, tot vicleşugul ar fi fost zadarnic, dar îi adusesem într-o stare de şoc care-i amuţise. În această tăcere îşi făcu apariţia Lady Æthelflæd pe uşa laterală. Purta încă straie de doliu, deşi peste rochia de mătase îşi pusese o mantie albă brodată cu cruci albastre pe care erau împletite rămurele verde-deschis. Mantia

lungă se târa pe podea. Arăta splendid. Avea părut împletit într-o coadă legată în jurul capului, la gât îi atârna un colier de smaralde, iar în mâna dreaptă ţinea spada răposatului ei soţ. Câtă vreme traversă podiumul, tăcură cu toţii mâlc. Când i-am întins coiful, i-am simţit pe membrii witanului ţinându-şi respiraţia. Îmi înmână spada ca să-şi poată aşeza coiful peste părul blond, apoi, fără un cuvânt, se aşeză pe tron şi luă spada din mâna mea.

Iar sala izbucni în ovaţii. Witanul se umplu deodată de un vuiet de bucurie. Oamenii se ridicaseră, băteau din picioare, strigau spre ea, în timp ce chipul lui Æthelflæd rămânea nemişcat.

Arăta sobru, arăta ca o regină. Şi de ce oare prinseseră cu toţii să o aclame dintr-odată? Poate de uşurare că n-aveam să le fiu eu stăpân, deşi îmi plăcea să cred că în taină şi-o doriseră tot timpul pe Æthelflæd, dar nimeni nu cutezase să se opună tradiţiei propunându-i numele. Totuşi, întregul witan ştia că ea îşi dovedise calităţile de războinic, de conducător şi de mercian. Era stăpâna Merciei.

— Nemernicule! îmi spuse Æthelhelm.

Se depuseră jurămintele de credinţă. Timp de aproape un ceas, unul câte unul, ealdormenii şi thegnii Merciei veniră în faţa lui Æthelflæd, îngenuncheară şi-i jurară loialitate. Garda personală a soţului ei şi propriii ei soldaţi se desfăşuraseră pe laturile sălii, fiind singurii oameni cărora li se permisese să poarte spade. Dacă vreunul din cei prezenţi acolo avusese de gând să refuze depunerea jurământului, spadele acelea îl convinseseră fără îndoială să renunţe; în jurul prânzului, toţi membrii witanului îşi împreunaseră mâinile peste mâinile noii cârmuitoare, făgăduind s-o slujească cu credinţă.

Ea vorbi puţin. Slăvi Mercia şi promise că pământurile din nord încă stăpânite de păgâni aveau să fie eliberate.

— Pentru asta, spuse ea cu voce limpede şi puternică, voi cere oşteni de la voi toţi. Suntem un popor în stare de război, şi vom câştiga acest război.

Aceasta era deosebirea dintre ea şi răposatul ei soţ. Æthelred se mărginise să se opună incursiunilor întreprinse de danezi, dar niciodată nu atacase pământurile acestora. Æthelflæd avea să-i gonească din regat.

— Lord Uhtred! zise ea privind spre mine.

— Doamnă!

— Jurământul tău.

Am îngenuncheat. Vârful spadei se odihnea pe podea, între tălpile ei, în timp ce ea îşi ţinea mâinile împreunate pe mânerul greu. Mi-am pus mâinile peste ale ei şi am rostit:

— Îţi jur credinţă, doamnă, voi fi omul tău şi te voi sprijini cu toate puterile mele!

— Priveşte-mă! îmi ceru în şoaptă, astfel încât s-o aud doar eu. Am privit-o direct în faţă şi am văzut-o silindu-se să surâdă. Eadith? şuieră ea aplecându-se spre mine.

M-am întrebat cine-i spusese.

— Vrei să-ţi jure şi ea credinţă? am întrebat-o.

— Ticălosule! se răsti, şi i-am simţit mâinile zvâcnind sub ale mele. Scapă de ea, urmă în şoaptă, după care-şi ridică vocea: Condu-ţi trupele în nord, la Ceaster, Lord Uhtred. Ai multă treabă!

— Aşa voi face, doamnă.

— Cincizeci dintre oamenii mei te vor însoţi, la fel şi prinţul Æthelstan.

— Prea bine, doamnă.

Era o idee foarte bună să-l duc pe Æthelstan cât mai departe de ambiţiile lui Æthelhelm.

— Te voi urma imediat ce voi putea, spuse Æthelflæd, dar mai întâi sunt unele lucruri care trebuie puse la punct. De-acum se adresa witanului. Sunt pământuri şi sarcini ce trebuie împărţite. Sfinţia Ta!

— Da, doamnă!

Episcopul părea neliniştit.

— Ai fost sfetnicul cel mai preţuit de soţul meu. Pot socoti că vei rămâne alături de mine?

— Cu ajutorul Celui de Sus, doamnă, sper să te slujesc aşa cum l-am slujit şi pe el.

Puteai distinge uşurarea din glasul nemernicului. Æthelflæd îi convinsese pe oamenii lui Eardwulf să-i jure credinţă, iar acum trecuse la sprijinitorii lui Æthelred; prin acea numire publică a lui Wulfheard, dădea de înţeles că acei sprijinitori nu aveau niciun motiv să se teamă de duşmănia ei. Cu toate astea, declanşase teama de furia lui Æthelhelm. Mergând spre marginea podiumului, l-am privit şi am putut să văd că era furios, chipul lui îndeobşte blajin fiind crispat de mânie. Avea să aştepte ca ea să facă o greşeală sau să piardă teritorii în favoarea păgânilor, moment în care avea să-şi folosească banii şi influenţa ca s-o dea jos.

Iar dacă era să se piardă pământ, nu putea fi decât în nord, drept care plecam la Ceaster, pentru că oraşul nu era pe de-a-ntregul ferit de duşmanii noştri. Era multă treabă de făcut acolo şi mă aşteptau multe lupte cu normanzii.

Dar mai întâi trebuia să găsesc o spadă.

PARTEA A TREIA
Zeul războiului

Opt

Vâslele se adânciră, traseră încet şi se ridicară. Lungile pale lăsau apa să picure, se legănau şi se afundau din nou. Barca zvâcnea înainte la fiecare lovitură, apoi încetinea când vâslele se scuturau în Sæfernul verzui-cenuşiu. Nu ne grăbeam, căci mareea şi curentul ne purtau spre mare, iar bătăile vâslelor aveau menirea doar să-l menţină pe *Ðrines* în echilibru, lăsând cârma să facă restul. Finan murmura un cântec trist şi molcom în irlandeza lui de baştină, ritmul sincronizându-i pe cei treizeci şi şase de oameni care trăgeau la vâsle. Pe fundul bărcii se găseau alţi oameni ce priveau cu ochi goi la trestiile aplecate pe urma lăsată de *Ðrines. Ðrines!* De ce să fie botezată o corabie după Sfânta Treime? N-am întâlnit până acum niciun preot, niciun călugăr, nicio călugăriţă şi niciun savant care să-mi poată explica treimea asta. Trei zei într-unul? Şi unul dintre ei, un duh?

Trecuseră trei zile de când Æthelflæd fusese ovaţionată ca stăpână a Merciei. I-am jurat credinţă, după care mi-am scos crucea de la gât şi i-am aruncat-o lui Finan, înlocuind fleacul acela cu ciocanul meu obişnuit. Odată făcut schimbul, l-am apucat pe părintele Ceolberth de gulerul sutanei şi l-am tras pe uşa laterală a marii săli. Æthelflæd îmi ceruse să-l dojenesc aspru, dar n-am luat-o în seamă. L-am târât pe coridor pe preotul care chiţăia, iar acolo l-am buşit de zid. Tot trăgându-l şi împingându-l, durerea din coaste mi se înteţise, şi duhoarea puroiului care se scurgea era de nesuportat, însă furia îmi depăşea cu mult suferinţa.

— M-ai minţit, nemernic ştirb! i-am spus.

— Eu… începu el, dar l-am buşit din nou, lovindu-l cu capul chel de pietrele zidului roman.

— Mi-ai zis că habar n-aveai ce s-a întâmplat cu Ură-de-Gheaţă!

— Eu… încercă el a doua oară, dar prinse să scâncească după ce l-am izbit iarăşi cu putere.

— Ai luat spada din bătălie şi ai adus-o aici!

Asta-mi spusese Eadith. Îl văzuse pe preot ducând spada. Fratele ei Eardwulf se oferise chiar s-o cumpere, dar Ceolberth refuzase, spunându-i că era promisă altcuiva.

— Unde este? l-am întrebat, însă Ceolberth nu scoase o vorbă, mulţumindu-se să mă privească îngrozit.

Pe uşa sălii apăru Finan, care ridică din sprâncene.

— Ia să-i scoatem noi măruntaiele preotului ăstuia mincinos, i-am spus irlandezului. Dar fără grabă. Dă-mi un cuţit.

— Stăpâne! îngăimă Ceolberth.

— Vorbeşte, rahat cu ochi! Ce-ai făcut cu spada lui Cnut?

Începu iar să se smiorcăie, aşa că am pus mâna pe cuţitul pe care mi-l întinsese Finan. Tăişul era aşa de ascuţit, că părea fosforescent. Un bărbat s-ar fi putut rade cu lama aceea. I-am zâmbit lui Ceolberth şi am înfipt cuţitul prin sutana lui neagră până când vârful îi atinse pielea de pe burtă.

— O să te tai încet, aşa de încet… Am simţit cum vârful îi înţepa pielea, provocându-i un miorlăit. Ia zi, unde e?

— Stăpâne! icni preotul.

Nu l-aş fi tăiat, dar el aşa credea. Deschise şi închise gura repede, clănţănind din dinţii rămaşi, apoi izbuti să bolborosească:

— A ajuns la Scireburnan, stăpâne.

— Mai zi o dată!

— A ajuns la Scireburnan! spuse el disperat.

Nu mi-am clintit cuţitul. Scireburnan era un oraş în Thornsæta, unul dintre cele mai bogate comitate din Wessex, iar pământurile din jur îi aparţineau lui Æthelhelm.

— I-ai dat-o pe Ură-de-Gheaţă lui Æthelhelm?

— Nu, stăpâne.

— Atunci, cui, nemernicule, cui?

— Episcopului, şopti el.

— Lui Wulfheard?

— Face trimitere la episcopul Asser, mă lămuri Finan.

— Episcopul Asser? l-am întrebat pe Ceolberth, care doar dădu din cap. Am îndepărtat cuţitul de burta lui şi i-am adus vârful însângerat la un deget de ochiul său drept, mârâind: Poate o să te orbesc. Deja ţi-am scos dinţii, de ce nu şi ochii? Pe urmă, limba.

— Stăpâne!

Cu greu putea fi socotită o şoaptă. Nu cuteza să se mişte.

— Episcopul Asser este mort, am zis.

— Îşi dorea spada, stăpâne.

— Deci este la Scireburnan?

Preotul se mărgini să scoată un geamăt. Cred că voia să-şi mişte capul, dar nu îndrăznea.

— Atunci, unde este? am întrebat, lăsând vârful lamei să atingă pielea de sub pleoapa de jos.

— Tyddewi, şopti el.

— Tyddewi?

Nu auzisem niciodată de un asemenea loc.

— Acolo s-a dus să moară episcopul Asser, stăpâne, bâigui

Ceolberth în vreme ce se holba cruciş la lama ameninţătoare a cuţitului. Voia să moară acasă, stăpâne, aşa că a plecat în Ţara Galilor.

I-am dat drumul nefericitului, care căzu uşurat în genunchi.

— Prin urmare, este în Ţara Galilor, i-am zis lui Finan dându-i înapoi cuţitul.

— Aşa se pare, spuse irlandezul.

Episcopul Asser! Avea noimă! Era un om pe care-l uram şi care mă ura. Fusese un mic galez răzbunător, un preot turbat care-şi săpase drum printre slăbiciunile regelui Alfred şi linsese fundul regal aidoma unui câine înnebunit ce linge sângele după tăierea de toamnă a vitelor. Mă înfruntasem cu Asser mult înainte să-l cunoască pe regele Alfred; mai târziu, cum era un om care nu uita niciodată o ranchiună, se străduise necontenit să stârnească dihonie între mine şi rege. Când nu ne ameninţau danezii, Alfred mă trata ca pe un proscris, incitat de ura otrăvitoare a lui Asser, dar când Wessexul se afla sub asediu intram din nou în graţiile lui, aşa că Asser nu reuşise să-şi ducă răzbunarea până la capăt. Până acum!

Îşi primise răsplata pentru faptul că-l lingea în fund pe Alfred sub forma unor mănăstiri şi a unei dioceze care-i aducea venituri grase. Fusese numit episcop de Scireburnan, o recompensă deosebit de bogată într-un comitat bogat. Auzisem că părăsise oraşul chiar înainte să moară, veste la care reacţionasem mulţumindu-le lui Thor şi Odin că-l uciseseră pe nemernicul acela şiret. Iar nemernicul fusese într-adevăr şiret, pentru că rana mă durea fără oprire. Ceea ce însemna că acum altcineva intrase în posesia spadei lui Cnut şi că acel cineva încă mai făcea vrăji creştine deasupra lamei.

Acesta era motivul pentru care *Ðrines* plutea spre vest, ajutată de vânt. Deja fluviul se lăţise, pregătindu-se să se verse în mare. Mareea Sæfernului era în scădere, vântul se înteţea, şi ori de câte ori vântul suflă în contra refluxului, marea se retrage; drept urmare, *Ðrines* se zdruncina în valurile aprige şi abrupte. Făcuse parte din mica flotă a lui Æthelred care patrula pe coasta de sud a Ţării Galilor pentru a-i descuraja pe piraţii care apăreau din golfuri şi intrânduri ca să-i hărţuiască pe negustorii mercieni. Îmi luase două zile s-o umplu cu provizii, două zile în care mă aşteptasem în fiecare minut să fiu chemat şi dojenit de Æthelflæd că nu mă supusesem poruncilor ei. Trebuia să plec călare spre nord, spre Ceaster, iar eu îmi petrecusem zilele acelea la câteva mile la sud de Gleawecestre, unde o încărcasem pe *Ðrines* cu peşte uscat, pâine şi bere. Stiorra voise să vină cu mine, dar eu insistasem să-i însoţească pe cei cincizeci de oameni ai lui Æthelflæd care fuseseră trimişi în apărarea Ceasterului. Un bărbat care-şi iubeşte fiica nu o lasă să se apropie de Ţara Galilor. Pe de altă parte, Æthelflæd insistase ca nepotul ei, Æthelstan, să meargă la Ceaster. Ar fi fost în siguranţă în spatele acelor ziduri romane

primitive, departe de răutatea lui Æthelhelm. Sora lui geamănă, Eadgyth, care nu reprezenta o ameninţare pentru ambiţiile ealdormanului, rămăsese cu Æthelflæd la Gleawecestre.

Ðrines era o navă bună, cu excepţia numelui. Fusese prevăzută cu o pânză ce nu prea fusese folosită şi pe care nici noi nu puteam s-o folosim acum când navigam în bătaia vântului potrivnic. Îl lăsasem pe fiul meu să fie cârmaci şi şef de echipaj, şi l-am văzut încruntându-se atunci când un val mai mare se abătu asupra prorei ornamentate a lui *Ðrines* şi-o ridică dintr-odată. Curios să văd ce hotărâre va lua, l-am urmărit cum a manevrat cârma ca să ne ducă pe un curs mai la sud. Destinaţia noastră se găsea pe ţărmul nordic, dar ocolul acesta fusese o idee bună. La flux urma să avem nevoie de ajutorul vântului, aşa că ieşeam într-un spaţiu mai larg ca să putem ridica pânza şi s-o lăsăm să ne poarte. Nu ne-ar fi ajutat prea mult dacă vântul rămânea aşa, dar foarte probabil că urma să se schimbe şi să bată dinspre sud. În plus, bănuiam că ne vom găsi adăpost peste noapte pe coasta Wessexului, poate lângă locul unde-l omorâsem pe Ubba cu atât de mulţi ani în urmă.

Număram patruzeci şi şase de războinici, o formaţie de luptă considerabilă, şi cu noi venise şi Eadith, spre mirarea unora. Cei mai mulţi marinari consideră că o femeie aflată la bordul unei nave nu aduce decât necazuri, pentru că trezeşte pizma lui Ran, zeiţa mării care nu îngăduie nicio rivală, dar nu îndrăznisem s-o las pe Eadith la Gleawecestre, pradă geloziei lui Æthelflæd.

— Ar ucide-o pe biata fată, i-am spus lui Finan.

— Poate c-o s-o trimită la o mănăstire.

— E acelaşi lucru. În plus, am minţit eu, Eadith cunoaşte Ţara Galilor.

— Chiar aşa?

— În profunzime, am spus, de aceea vine cu noi.

— Bineînţeles, zise el fără să mai adauge vreun comentariu.

Fireşte, Eadith nu ştia nimic despre Ţara Galilor, dar cine ştia? Din fericire, Gerbruht fusese la Tyddewi. Era un prieten al lui Uhtred, cunoscut printre războinicii mei pentru pofta de mâncare nemăsurată, fapt pentru care se îngrăşase, deşi mare parte din corpolenţa lui ca de bou era numai muşchi. L-am chemat la pupa navei, chiar lângă platforma cârmaciului, şi am pus-o pe Eadith să asculte.

— De unde cunoşti Ţara Galilor? l-am întrebat pe Gerbruht.

— Am fost în pelerinaj, stăpâne.

— Zău? am făcut eu surprins.

Nu-l vedeam pe Gerbruht în chip de pelerin.

— Tatăl meu a fost preot, stăpâne, mă lămuri el.

— A venit din Frizia ca să viziteze Ţara Galilor?

— Regele Alfred l-a adus la Wintanceaster, stăpâne, pentru că tata

ştia limba grecilor.

Ceea ce avea noimă. Alfred adusese duzini de preoţi străini în Wessex, dar îi alegea numai pe cei învăţaţi.

— Aşa că mamei şi tatei le plăcea să viziteze altare, urmă Gerbruht.

— Şi te-au dus la Tyddewi?

— Da, stăpâne. Eram doar un copil pe atunci.

— Nu-mi spune că e un sfânt mort acolo!

— Dar este, stăpâne! spuse uimit Gerbruht, făcându-şi iute semnul crucii. Sfântul Dewi!

— N-am auzit niciodată de el. Ce-a făcut?

— A predicat, stăpâne.

— Toţi fac asta!

— Păi cei aflaţi în spatele mulţimii nu-l puteau vedea, stăpâne.

— De ce nu? Era pitic?

Gerbruht se concentră, străduindu-se în mod vădit să mă ajute, dar nu găsi niciun răspuns.

— Habar n-am dacă era pitic, stăpâne, dar nu-l puteau vedea, aşa că Dewi s-a rugat la Domnul, şi Domnul i-a făcut un deal sub picioare.

M-am holbat la el.

— Dewi a făcut un deal în Ţara Galilor?

— Da, stăpâne.

— Şi au numit asta o minune?

— O, da, stăpâne!

Gerbruht nu era cea mai iute minte din zidul meu de scuturi, dar era solid şi puternic. Putea să tragă o zi întreagă la vâsle ori să rotească un topor de luptă cu o îndemânare sălbatică.

— Vorbeşte-mi despre Tyddewi, i-am poruncit.

Se concentră din nou, încercând să-şi amintească.

— Nu-i departe de mare, stăpâne.

— Asta-i bine.

— Acolo-s călugări, stăpâne. Oameni buni.

— N-am nicio îndoială că aşa sunt.

— Şi dealuri, stăpâne.

— Dewi a fost acolo, poate că el să le fi făcut?

— Da, stăpâne, zise, încântat de idee. Şi au câmpuri mici, stăpâne, şi foarte multe oi.

— Îmi place carnea de oaie.

— Şi mie, stăpâne, spuse el cu entuziasm.

— Ai văzut şi nişte războinici la Tyddewi?

Încuviinţă, dar nu putu să-mi spună dacă prin preajma mănăstirii se găsea vreun lord şi nici dacă războinicii îşi aveau casele lângă aşezare. În mod evident, existau o biserică, unde fusese îngropat sfântul făcător de dealuri, şi chilii de piatră în care locuiau călugării,

dar Gerbruht nu-şi putea aminti prea multe despre satul din apropiere.

— Biserica se află într-o adâncitură, stăpâne.

— O adâncitură?

— O văiugă, stăpâne.

— Te-ai fi gândit că-şi vor ridica biserica pe un deal, am zis.

— Pe un deal, stăpâne?

— Unul aşa cum a făcut Dewi.

— Nu, stăpâne, spuse el încruntându-se nedumerit, este într-o râpă. Iar călugării ne-au dat peşte.

— Peşte.

— Şi miere, stăpâne.

— Laolaltă?

I se păru un lucru hazliu, aşa că izbucni în râs.

— Nu, stăpâne, nu laolaltă. N-ar avea un gust bun. O privi pe Eadith, aşteptându-se să ia parte la gluma asta. Peşte şi miere! spuse Gerbruht, iar ea chicoti, ceea ce-i făcu plăcere. Peşte şi miere! repetă el. Erau heringi!

— Heringi? întrebă Eadith, încercând să nu râdă.

— Şi moluşte, şi melci, şi ţipari. Ba şi macrouri.

— Ia povesteşte-mi despre războinicii pe care i-ai văzut.

— Dar pâinea era ciudată, stăpâne, spuse el pe un ton serios, avea gust de alge.

— Războinicii? l-am îndemnat eu.

— Erau câţiva la altarul lui Dewi, stăpâne.

— Să fi fost în vizită? Ca tine?

— Da, stăpâne.

— Alge? întrebă Eadith.

— Pâinea era plină de cocoloaşe, doamnă, şi amară. Dar mie îmi plăcea.

— Cum ai ajuns acolo? am vrut să ştiu.

— Ne-au dus pe un drum către coliba unde se lua masa, stăpâne, şi am mâncat alături de călugări.

— Nu! La Tyddewi!

Se concentră câteva clipe, apoi zise:

— Am călărit, stăpâne.

Nu-mi mai putu oferi prea multe amănunte. Era clar că Tyddewi era un loc de pelerinaj şi, dacă amintirile lui Gerbruht erau corecte, străinii puteau călători pe drumurile cu hârtoape din regatele de sud ale Ţării Galilor într-o oarecare siguranţă, un gând încurajator. Creştinilor le plac pelerinii, acei oameni pioşi care se zgâiesc la ciolanele de porc date drept oase de sfinţi, după care donează bani, o mulţime de bani, şi cu greu dai peste vreo mănăstire, biserică sau locaş sfânt în care să nu găseşti pleoapa sfântului Ioan sau buricul sfintei Agata sau copita murată a vreunui porc din ţinutul gadarenilor.

Mulţi dintre aceşti pelerini sunt săraci, dar proştii ăştia şi-ar da şi ultimul ban ca să primească binecuvântarea din partea unei bucăţele de negreală râcâită de sub unghia piciorului unui sfânt, însă faptul că Tyddewi îi primea pe astfel de prostănaci creduli era un lucru bun, căci asta însemna că puteam să ajungem acolo deghizaţi în pelerini.

În acea primă noapte am făcut popas undeva pe coasta de nord a Defnascirului. Am găsit un golfuleţ şi am aruncat ancora de piatră, lăsând noaptea să se aştearnă peste nava noastră istovită. Cândva în timpul acelei zile trecuserăm pe la gura râului unde-l omorâsem pe Ubba. Lupta aceea pe nisip îmi adusese faimă, dar se petrecuse cu multă vreme în urmă. Într-o bună zi, am cugetat eu, un tânăr mă va doborî aşa cum l-am doborât eu pe Ubba şi va lua Răsuflarea-Şarpelui şi-şi va face un nume pe seama mea. *Wyrd bið ful ãræd*.

Dimineaţa următoare aduse o zi grea pentru vâslaşi, căci vântul ne bătea tot din faţă, şi din când în când mareea încerca să ne împingă înapoi. Am ajuns la Lundi, o insulă pe care-o vizitasem cu mulţi ani înainte, când deja se lăsase întunericul. Abia dacă se schimbase câte ceva, deşi unii oameni încercaseră să se aşeze acolo; mare prostie, pentru că jefuitorii normanzi le-ar fi zărit fermele şi ar fi tras la ţărm. Două grămezi de rămăşiţe putrezite indicau locurile unde fuseseră clădirile, şi un schelet zăcea pe prundişul unde am tras nava. Caprele ne priveau de pe înălţimile unde-şi aveau cuiburile papagalii-de-mare. Am omorât şi am tăiat două capre, gătind o cină pe un foc aprins din lemne aduse de apă. Cerul se înseninase, stelele erau pete de lumină, aerul era răcoros, dar nu rece, şi am dormit pe stratul subţire de iarbă păziţi de santinele.

În ziua următoare am vâslit spre vest pe o mare limpede care se ridica încet, unduind lumina ceţoasă. Papagalii-de-mare zbârnâiau pe lângă noi cu aripile lor scurte, iar focile îşi ridicau capetele mustăcioase ca să ne vadă trecând. Pe la mijlocul dimineţii se stârni vântul; după ce se abătu spre nord, apoi spre sud, se stabiliză în direcţia sud-vest, aşa că am ridicat pânza, lăsând-o pe *Ðrines* să alerge liberă. O vreme am ţinut eu cârma, nu pentru că fiul meu nu putea conduce nava, ci doar pentru bucuria de a simţi tremurul mării prin braţul lung. Apoi, simţind că efortul îmi aţâţa durerea din coastă, l-am lăsat pe el să ţină cursul şi m-am întins pe punte privind la marea care sclipea. Mă întrebam dacă există corăbii în Valhalla. Îmi imaginam veşnicia la bordul unei corăbii bune, pe o mare strălucitoare, cu vântul bătându-mi în faţă, cu un echipaj de oameni încercaţi, cu o femeie lângă mine.

— *Skidbladnir*, am spus.

— Skid? întrebă Eadith.

— Este o navă a zeilor, am lămurit-o eu. Încape în raniţa unui războinic şi, când ajungi la ananghie, o arunci pur şi simplu pe mare,

iar ea creşte la mărimea firească.

Ea zâmbi.

— Şi-ţi mai baţi joc de minunile creştine.

— Mai trebuie să văd cum învie un mort şi cum un orb îşi recapătă vederea.

— Dar o navă care să crească pe mare ai văzut?

— Urăsc femeile isteţe, am mârâit.

Eadith râse. Nu mai fusese până atunci pe o navă, doar vâslise de colo colo pe Sæfern, lângă Gleawecestre, şi fusese neliniştită când coca navei pătrunsese pentru prima oară în marea largă, iar valurile scurte prinseseră să ne zgâlţâie. Văzând carena încovoiată de valurile mai abrupte, crezuse că scândurile se vor rupe, până i-am spus că trebuia să se încovoaie, căci altfel nava s-ar fi scufundat.

— Scândurile se arcuiesc, am lămurit-o eu, însă osatura le opreşte să se încovoaie prea mult. Corabia e ca o spadă. Dacă o faci prea dură se va rupe, dac-o faci prea moale n-o să-i poţi ascuţi tăişul.

— Şi pietrele? întrebă ea arătând spre fundul calei.

— Ne menţin în poziţia dreaptă.

Am izbucnit în râs, amintindu-mi de o predică stupidă ţinută odată de părintele Beocca în care asemănase pietrele de balast cu credinţa creştină, adăugând bolovani la nava sa imaginară până când tatăl meu mârâise că tocmai scufundase afurisita de barcă, iar bietul Beocca rămăsese în dreptul altarului cu gura căscată.

— Eşti fericit, spuse Eadith, părând ea însăşi fericită.

Eram fericit, într-adevăr. Durerea era suportabilă, nava înainta uşor şi singurul lucru care mă neliniştea era Ţara Galilor. Ştiam puţine despre galezi, în afară de faptul că erau creştini, vorbeau o limbă barbară şi, dacă Gerbruht avea dreptate, mâncau alge. Ţara lor era împărţită în mici regate care păreau să-şi schimbe numele după cum bătea vântul, deşi Tyddewi, după câte ştiam, era parte dintr-un ţinut denumit Dyfed, însă habar n-aveam cine-l cârmuia. Desigur, vreun rege mărunt, cu barbă şi dureri de burtă. Totuşi, bărbaţii galezi erau războinici destoinici; saxonii spuneau că numai un nebun voia să meargă pe dealurile lor ca să fie măcelărit, ceea ce însă nu-i oprea pe nebuni să încerce. Şi galezilor, care pretindeau că le-am fi furat pământul, le plăcea să facă raiduri în Mercia ca să fure vite şi robi, iar această stare de război continuă era o instrucţie folositoare pentru tinerii războinici. Într-adevăr, luptasem împotriva galezilor în chiar primul meu zid de scuturi. Adesea m-am întrebat de ce galezii nu-i venerau pe zeii care le erau duşmani saxonilor, căci fără îndoială zeii aceia i-ar fi ajutat să-şi recupereze pământurile, dar ei stăruiau să fie creştini, un lucru de altfel bun, întrucât războinicii galezi creştini veniseră la Teotanheale să dea o mână de ajutor la înfrângerea lui Cnut.

Acum, spada lui Cnut se găsea în Dyfed, iar *Ðrines* înainta într-acolo cu o pânză pântecoasă şi cu un siaj larg. Am zărit mai multe nave în depărtare. După micile pânze întunecate erau probabil bărci de pescari, dar alte două aveau pânze mari şi albe, corăbii de negoţ care se îndreptau spre gura fluviului Sæfern. Mă îndoiam că ar fi fost vase de luptă, căci, deşi navigau foarte aproape una de cealaltă, se îndepărtau rapid de noi, pierzându-se curând în pâcla ce acoperea marea.

După-amiaza târziu am ajuns în largul coastei galeze vâslind, căci vântul ne bătea din nou din faţă. În cele două zile pe care le petrecusem umplând burta lui *Ðrines* cu butoaie de bere, butii cu peşte afumat şi saci cu pâine coaptă de două ori vorbisem cu un căpitan de vas care cunoştea coasta. Era o matahală cu o barbă stufoasă, cu chipul ars de soare şi ridat de vânt. Mă asigurase că voi găsi uşor Tyddewi.

— Mergi spre est, spre capătul uscatului, stăpâne. Vei trece de un golfuleţ şi vei ajunge pe o porţiune stâncoasă cu insule foarte apropiate, acolo te întorci spre nord şi traversezi un golf mare, iar promontoriul din partea cealaltă a golfului este Tyddewi. Îl găseşte şi un orb pe o noapte întunecoasă.

— Vino cu noi, îi zisesem.

— Vrei să pun piciorul pe pământul acela? se mirase el. În cei treizeci şi opt de ani petrecuţi pe mare, stăpâne, nu am tras niciodată pe ţărmul galez, şi nici n-o voi face vreodată.

— Noi suntem pelerini.

— Cu spade? râsese el. Nu poţi să greşeşti drumul, stăpâne. Mergi spre vest până nu mai vezi uscatul, şi apoi traversează golful spre nord. Mergi puţin spre est, până ai să vezi o insulă cu o arcadă de piatră uriaşă, şi în intrândul de acolo vei găsi un loc bun de ancorat. Omul care m-a învăţat tainele acelei coaste îi spunea „gura dragonului”. Stânci ascuţite ca nişte colţi, stăpâne, dar de acolo poţi s-o iei pe jos spre Tyddewi.

— Ai ancorat în gura dragonului?

— De trei ori. O ancoră la pupa, o alta la prova, şi santinele de încredere care să stea de veghe peste noapte.

— Şi n-ai coborât pe ţărm? Nici măcar după apă?

El se strâmbase.

— Ne aşteptau nişte nemernici păroşi cu topoare. Am poposit acolo din cauza furtunilor, stăpâne, şi m-am rugat ca dragonul să-şi ţină gura deschisă. Traversează golful, caută arcada, şi Dumnezeu să te aibă în pază.

Şi poate că zeul creştin ne va avea în pază. La urma urmei, Ţara Galilor era un ţinut creştin, dar eu tot am atins ciocanul de la gât şi m-am rugat lui Odin. Pe vremuri venise în această lume de mijloc şi se

culcase cu o fată care-i făcuse un fiu muritor, iar fiul avusese un fiu, iar acel fiu avusese un alt fiu şi tot aşa până mă născusem eu. Gândindu-mă că prin vine îmi curgea sângele zeilor, mi-am mângâiat ciocanul şi l-am rugat pe Odin să ne protejeze pe acest pământ al duşmanilor.

În seara aceea, cum vântul se calmă, iar marea se umflă pe o porţiune lungă, am traversat marele golf ajungând la arcada de piatră; dincolo de ea, sus pe cerul amurgului, un nor mare de fum plutea deasupra pământului stâncos. Lângă mine, Finan privea şi el pata înnegurată. Ştia ce însemna. Ne petrecuserăm întreaga viaţă văzând astfel de nori de fum care indicau distrugeri.

— Danezi? sugeră el.

— Mai degrabă normanzi, am spus. Sau poate o ceartă între galezi? Se iau adeseori la harţă.

Vâsleam încetişor spre est, căutând gura dragonului. Deodată am zărit-o, un fiord întunecat şi umbrit, şi mi-am atins din nou ciocanul în vreme ce lungile vâsle ne purtau în braţele uscatului. Pe pantele înalte se vedeau oi, iar în adâncul văii înguste erau nişte colibe cu acoperişuri de paie, dar nu am zărit niciun om cu sau fără topor. N-am zărit pe nimeni. După toate aparenţele, localnicii se ascunseseră de cei care pătaseră cerul cu fum.

— Careva stă cu ochii pe noi, spuse Finan ridicându-şi privirea spre pantele înalte. Nu-i putem vedea, dar ei stau cu ochii pe noi.

— Probabil.

— Şi vor răspândi vestea sosirii noastre.

— Avem o cruce la proră, am zis.

Ca navă cu echipaj creştin într-un ţinut al creştinilor, speram să fim protejaţi.

— Dumnezeu să ne ajute, spuse Finan făcându-şi semnul crucii.

Am pus santinele şi am încercat să dormim.

Dar în noaptea aceea somnul se lăsă aşteptat. Ne aflam în gura dragonului.

Şapte dintre noi ne-am strecurat la ţărm înainte să se crape de ziuă. I-am luat pe Finan, bineînţeles, pe fiul meu, pe Gerbruht, care mai fusese la altar, şi încă doi războinici. Eadith insistase să vină şi ea.

— Eşti mai în siguranţă pe navă, i-am spus eu, dar ea clătină cu încăpăţânare din cap.

Gândindu-mă că prezenţa unei femei ne ajuta să părem pelerini şi nu războinici, am lăsat-o să vină.

Purtam cu toţi mantale, iar eu îmi schimbasem ciocanul cu o cruce. Mantalele ascundeau spadele scurte.

Odată ajunşi pe ţărm ne-am căţărat pe partea de vest a gurii dragonului, deşi îmi simţeam coasta ca şi cum toţi dracii din

creştinătate înfigeau în ea furci înroşite în foc. Când am ajuns pe culmea stâncoasă, Sihtric duse corabia în larg. Dacă iscoada nevăzută din gura dragonului îi dăduse de veste stăpânului său, războinicii aveau să vină în fiord, găsindu-l însă pustiu. Aveau să presupună că poposiserăm peste noapte, urmând să ne continuăm drumul a doua zi, sau mai degrabă speram să creadă asta, aşa că-i spusesem lui Sihtric să ţină nava departe de ţărm până se întuneca, după care s-o aducă iarăşi în fiord.

Şi am plecat.

Nu era departe, nu era deloc departe.

Pe când soarele se ridica deasupra lumii am ajuns la Tyddewi care, aidoma colibelor din gura dragonului, era pustiu.

Mă aşteptasem să aud obişnuita zarvă făcută de lătratul câinilor şi cântatul cocoşilor, dar sub fumul care se înălţa, mânjind cerul dimineţii, domnea o tăcere de mormânt. Aici fusese o aşezare, însă acum mai erau doar scânduri arse şi cenuşă, cu excepţia unei biserici întunecate de piatră care se găsea într-o râpă. Văzusem adesea astfel de privelişti, ba chiar le creasem eu însumi. Veniseră jefuitorii, prădaseră şi dăduseră foc, dar apropiindu-ne nu am văzut niciun cadavru. Atacatorii i-or fi luat pe flăcăi şi pe fete în robie şi pentru poftele lor, dar de obicei cei bătrâni şi cei bolnavi sunt ucişi; totuşi, nu se vedea niciun stârv din care să se înfrupte corbii, nici urme de sânge pe pietre, nici cadavre strâmbate şi arse care să pută prin tăciunii aprinşi. Satul care fumega era pustiu.

— Dacă spada lui Cnut s-a găsit vreodată aici, nu mai este, spuse Finan sumbru.

Nu voiam să mă gândesc la ce însemna asta, deşi, bineînţeles, avea dreptate. Cineva, fie prădători veniţi de pe mare, fie galezi dintr-un alt regat, dăduse năvală în Tyddewi, lăsând în urmă scrum şi ruine. O pisică îşi arcui spatele şi sâsâi spre noi, dar altă vietate nu se vedea. Ne-am îndreptat spre biserica ce fusese clădită din pietre închise la culoare. Dincolo de ea se găsea o grămadă de case arse care fumegau mai abitir decât restul, şi am bănuit că era vorba de mănăstirea unde venise să moară Asser. În partea îndepărtată a ruinelor, construite în panta joasă a dealului dinspre nord, se zăreau mici coşmelii de piatră de forma unor stupi. Vreo două fuseseră dărâmate, dar o duzină arătau întregi.

— În colibele acelea de piatră locuiesc călugării, ne spuse Gerbruht.

— N-aş băga niciun câine în aşa ceva, am mormăit.

— Îţi plac câinii, fireşte că n-ai face-o, zise Finan. Dar un călugăr ai băga acolo. Dumnezeule! Ce-a mai fost şi asta? exclamă el văzând cum o grămadă de scânduri carbonizate erau azvârlite pe uşa dinspre apus a bisericii. Hristoase, e cineva aici!

— Cântaţi, ne îndemnă fiul meu.
— Să cântăm? am spus privindu-l.
— Suntem pelerini, aşa că ar trebui să cântăm.
— Are dreptate, mormăi Finan.
— Un psalm, spuse Uhtred.
— Atunci cântaţi, am mârâit.

Şi se apucară să cânte, deşi cu greu ar fi impresionat pe careva, şi doar Gerbruht cunoştea ceva mai mult decât două-trei cuvinte. Fiul meu fusese chipurile educat de călugări, dar mormăia prostii fără noimă în timp ce înaintam printre colibele arse. Locul puţea din cauza fumului.

Un şir de trepte de piatră ducea în râpă; când am ajuns la ele, în uşa bisericii apăru un călugăr care se uită îngrozit la noi, aruncă nişte resturi de scânduri şi se grăbi să dispară în întuneric. Pe măsură ce coboram panta, psalmul dădu în bâlbe, dar n-am mai stat să ascult, ci, ajuns la uşa bisericii, am intrat.

În faţa mea se găseau trei călugări. Unul, un prostovan curajos, ţinea în mână un soi de bâtă pe jumătate arsă. Avea faţa palidă, crispată şi hotărâtă şi nu-şi coborî arma nici atunci când oamenii mei pătrunseră înăuntru. În spatele lui se găseau resturile arse ale unui altar deasupra căruia atârna un crucifix de lemn pictat care fusese lins de flăcări, dar nu ars de foc. Picioarele zeului bătut în cuie erau prăjite şi trupul dezgolit avea pete negre, însă crucifixul supravieţuise pârjolului. Călugărul care ţinea bâta ne vorbi în limba lui, pe care nu o pricepea nimeni dintre noi.

— Suntem pelerini, am spus, simţindu-mă ca un prost. Călugărul vorbi din nou, ţinând în continuare bâta ridicată, dar apoi cel mai tânăr dintre ei, un tinerel cu faţa palidă şi cu o bărbiţă rară, ni se adresă pe limba noastră:

— Cine sunteţi?
— Ţi-am spus, pelerini. Voi cine sunteţi?
— Aţi venit să ne faceţi rău? întrebă el.
— Dacă aş fi vrut să-ţi fac rău, până acum erai deja mort. Suntem paşnici. Prin urmare, cine sunteţi voi?

Tânărul călugăr îşi făcu semnul crucii, apoi împinse cu blândeţe în jos măciuca tovarăşului său şi-i spuse ceva în galeză. Am auzit cuvântul „season”, prin care ei îi denumesc pe saxoni, şi chipurile li se destinseră când şi-au dat seama că nu veniserăm să-i ucidem. Călugărul cel mai în vârstă, un om cu barba albă, căzu în genunchi plângând.

— Cine sunteţi? l-am întrebat din nou pe tânăr.
— Numele meu este fratele Edwyn.
— Saxon?
— Din Scireburnan.

— Din Scireburnan, stăpâne, i-am zis apăsat.

— Da, stăpâne, din Scireburnan.

— Aţi venit aici cu episcopul Asser?

Părea o explicaţie la îndemână pentru faptul că un călugăr saxon se afla în colţul ăsta nenorocit din Ţara Galilor.

— Da, stăpâne.

— De ce?

Edwyn se încruntă, aparent încurcat de întrebarea mea.

— Ca să învăţăm de la el, stăpâne. A fost cel mai sfânt om şi un mare învăţător. Mi-a cerut să-l întovărăşesc, să-i aştern cuvintele pe pergament, stăpâne.

— Şi ce s-a întâmplat aici? Cine a dat foc aşezării?

Normanzii. Undeva la nord de Tyddewi se afla gura unui râu căruia fratele Edwyn îi spunea Abergwaun, şi acolo se aşezaseră normanzii din Irlanda.

— Aveau permisiunea, stăpâne, zise Edwyn.

— Permisiune?

— Din partea regelui, stăpâne, şi au făgăduit să-i plătească tribut.

Am râs de chestia asta. Şi alţi regi din Britania invitaseră normanzi să se aşeze prin părţile lor şi crezuseră în promisiunile acestora că vor trăi paşnic şi că vor plăti arenda. Treptat sosiseră tot mai multe corăbii, banda celor pripăşiţi crescuse în putere, şi dintr-odată, în loc de chiriaşi, regele se trezise că avea de-a face cu o bandă de războinici sălbatici puşi pe jafuri, cuci cu gheare care-i doreau pământurile, femeile, averea şi tronul.

— Şi cine-i conducea pe normanzi? am vrut să ştiu.

— Numele lui este Rognvald, stăpâne.

L-am privit pe Finan, care ridică din umeri pentru a da de înţeles că numele nu-i spunea nimic.

— A venit din Irlanda? l-am întrebat pe călugăr.

— Mulţi normanzi au fugit din Irlanda în anii din urmă, stăpâne.

— Mă întreb de ce, spuse amuzat Finan.

— Şi câţi oameni comanda Rognvald?

— Cel puţin o sută, stăpâne, dar ştiam că va veni! Îi supravegheam de pe dealuri şi am fost preveniţi, aşa că aveam timp să fugim. Dar comorile…

Vocea îi pieri, iar ochii i se rotiră deznădăjduiţi prin biserica întunecată.

— Comorile?

— Am reuşit să luăm micile relicvarii şi odoarele din altar, dar restul? Cufărul mare cu aur al sfântului Dewi şi crucifixul de argint erau prea grele şi n-am apucat să le salvăm, stăpâne. Am avut la dispoziţie doar un timp scurt. Au venit pe cai.

— L-au luat pe sfânt?

— I-am salvat oasele, stăpâne, dar raclele lui? N-a mai fost timp să le luăm.

— Când s-a petrecut asta?

— Acum două zile, stăpâne. Noi trei ne-am întors ieri.

Şovăi. Călugărul care ţinuse lemnul acela lung ca pe o bâtă vorbi ceva repede, iar fratele Edwyn păru neliniştit. Îşi adună curajul şi se întoarse spre noi.

— Şi voi, stăpâne? Pot să vă întreb de unde sunteţi?

— Venim din partea regelui Edward, am spus.

Era mai rezonabil să susţinem că veneam din Wessex şi nu din Mercia. Wessexul se afla departe şi războinicii săi arareori îi înfruntau pe galezi, pe când Mercia vecină se lupta permanent cu jefuitorii care coborau de pe dealuri.

— Regele Edward! Domnul fie lăudat! se bucură Edwyn. Un bun creştin!

— Cum suntem toţi, am spus eu cu pioşenie.

— Şi regele, stăpâne, de ce v-a trimis?

— Ca să vedem mormântul episcopului Asser.

— Fireşte! zâmbi fratele Edwyn. Episcopul a fost un mare prieten al Wessexului! Şi un om atât de sfânt! Cum l-a mai slujit pe Dumnezeu! Un suflet atât de blând şi generos!

„O bucată de rahat atât de împuţită", am gândit eu, dar am reuşit să încropesc un zâmbet dulceag.

— I se simte lipsa în Wessex, am zis.

— Aici a fost episcop, spuse fratele Edwyn, şi s-ar putea să nu mai vedem unul ca el vreodată, dar acum este cu sfinţii în rai, acolo unde merită să se afle!

— Aşa este! am rostit înflăcărat, gândindu-mă că sfinţii trebuie să ofere o companie teribil de plictisitoare.

— Mormântul lui este aici, zise călugărul mergând în partea opusă a altarului ars şi arătând spre o lespede mare de piatră care fusese ridicată şi dată într-o parte. Normanzii, Dumnezeule Doamne, nici pe morţi nu-i lasă să se odihnească în pace!

M-am apropiat şi am privit în mormântul căptuşit cu piatră în care sicriul simplu, de lemn, al episcopului Asser fusese deschis cu forţa. Nemernicul era tot acolo, înfăşurat într-un giulgiu cenuşiu pătat cu negru. N-am putut să-i văd faţa uscăţivă, dar îi puteam mirosi putreziciunea. Eram tentat să scuip în mormânt, dar am reuşit să rezist tentaţiei; în acea clipă îmi veni o idee aşa de strălucită, încât m-am întrebat cum de nu mă gândisem la asta mai devreme.

— Regele Edward, am spus întorcându-mă spre fratele Edwyn şi luându-mi o voce gravă, ne-a cerut să-i aducem o amintire de la episcop.

— Înţeleg, stăpâne! A fost atât de iubit în Wessex!

— Într-adevăr. Regele i-a dat episcopului Asser o spadă, o spadă daneză, şi ne-a cerut s-o luăm ca s-o depunem pe altarul noii biserici de la Wintanceaster.

— Ah, spada! făcu Edwyn, părând din nou neliniştit.

— Vom plăti pentru ea, fireşte, am zis.

Edwyn părea pe cale să izbucnească în plâns.

— Episcopul ţinea foarte mult la spada aceea, deşi nu era nicidecum un războinic.

— O preţuia ca pe un dar venit din partea regelui, am spus.

— O, da, o preţuia! Zău aşa! Dar vai, nu i-o putem da regelui Edward!

— Nu puteţi?

— Ultima dorinţă a episcopului Asser a fost să fie îngropat cu spada. Era în mormânt. Normanzii probabil că ştiau, căci au luat-o.

— De unde să fi ştiut?

— Nu era o taină, spuse fratele Edwyn, misionarii or fi amintit de ea.

— Misionarii?

— Lui Rognvald i s-a îngăduit să se aşeze aici, stăpâne, cu condiţia să găzduiască doi misionari de-ai noştri şi să le asculte învăţăturile. Părintele Elidell ne-a prevenit de sosirea lui Rognvald.

Iar ticăloşii de misionari, m-am gândit eu, se făliseră cu spada aceea.

— Regele Edward vrea spada, am spus cu disperare.

— Poate că regele Edward ar vrea o altă relicvă a sfântului? sugeră Edwyn cu speranţă în glas. Oare avem nişte încălţări purtate de episcop? Cel puţin aşa cred. Aha, ştiu! Mai avem nişte cârpe cu care-i ştergeam voma când se afla în stadiul final al bolii, oare regele şi-ar dori una din ele?

— O pânză cu vomă?

— Voma s-a uscat, stăpâne! Nu mai este decât o crustă subţire, dar dacă va deveni un sfânt, aşa cum se prea poate, crusta aceea va face în mod sigur minuni!

— Şi regele o va preţui în mod sigur, am spus, dar a îndrăgit din cale-afară spada.

— Nu-i de mirare, zise Edwyn, căci l-a ucis pe păgânul care-o purta! Am ascultat adesea povestea!

— Regele Edward l-a omorât? am întrebat uimit.

— Cred şi eu! Episcopul Asser era foarte sigur de asta. Şi episcopul Asser a spus că va folosi spada pentru a se lupta vitejeşte împotriva diavolului chiar şi pe lumea cealaltă. Un om aşa de sfânt!

„Ce rahat mincinos de nevăstuică, arţăgos, zgârcit şi viclean”, m-am gândit.

— A fost un mare luptător împotriva răului, continuă Edwyn cu

entuziasm, ba chiar a cerut ca spada aceea să fie învelită în frunze de urzici ca să-i înţepe pe demonii care-i iau peste picior pe morţii creştini! Îşi făcu semnul crucii. Chiar şi în moarte, episcopul luptă întru Hristos!

Chiar şi în moarte mă supunea chinurilor, doar că acum spada se afla în mâinile unor normanzi, însă nu mă îndoiam că, orice vrăjitorie creştină o fi făcut episcopul Asser asupra tăişului, tot avea putere. Dar dispăruse, şi ca s-o găsesc trebuia să tratez cu Rognvald.

— Normandul acesta, l-am întrebat pe Edwyn, e tot la Abergwin?

— Abergwaun, stăpâne. Da, după câte ştiu eu.

— Şi cât de departe… am început să întreb, dar am fost întrerupt de fiul meu.

— Tată!

Vocea lui Uhtred era imperioasă. Stătea în uşa bisericii, uitându-se în soarele noii zile, şi, când m-am întors către el, am auzit glasurile. Glasuri de bărbaţi, urmate de zgomotul unor paşi. O mulţime de paşi. M-am apropiat de uşă şi acolo, la nici douăzeci de paşi, am văzut războinicii.

O hoardă de războinici. Bărbaţi cu zale şi coifuri, alţii cu platoşe de piele şi câţiva doar cu nişte jachete umflate care puteau opri o crestătură a spadei, dar nu o împunsătură. Cei mai mulţi aveau scuturi, aproape toţi purtau spade, deşi doar puţini erau înarmaţi cu lănci late şi grele. Aveau bărbi, feţe întunecate, ostile, însă purtau cruci agăţate de gât, iar unii aveau crucea pictată pe scut, ceea ce însemna că nu erau oamenii lui Rognvald, ci galezi. Am prins să-i număr, dar erau prea mulţi.

— Slavă Domnului! Fratele Edwyn era lângă uşă. Regele este aici!

— Regele?

— Regele Hywel! spuse el cu reproş, ca şi cum ar fi trebuit să ştiu ce sălbatic stăpânea acest colţ din Ţara Galilor. Va fi bucuros să te cunoască, stăpâne.

— Onoarea va fi de partea mea, am zis, gândindu-mă la toţi cei care pătrunseseră în Ţara Galilor şi nu se mai întorseseră niciodată.

Existau poveşti despre peşteri uriaşe în care sufletele saxonilor erau ţinute captive de magii galezi. „Ar trebui să ne denumim pământul mormântul saxonilor!” îmi spusese odată părintele Pyrlig, cu cea mai necreştinească desfătare. „Ne-am bucura să ne viziteze! Le-ar oferi băieţilor prilejul să-şi arate măiestria în mânuirea spadelor!”

Iar şeful războinicilor galezi, o bestie posomorâtă cu o eşarfă roşie legată în jurul coifului, cu o barbă care-i ajungea până la talie şi cu un scut pe care un dragon scuipa foc, îşi scoase spada lungă.

Wyrd bið ful ãræd.

Omul posomorât cu eşarfa roşie pe coif făcu un pas în lături, şi un

bărbat mult mai mic se apropie de noi. Purta şi el zale şi coif, însă nu avea scut. Umerii îi erau acoperiţi de o mantie verde-şters dintr-un in foarte bun, pe tivul căreia erau brodate cruci de aur. L-aş fi putut lua drept preot, însă coiful său era splendid, iar ornamentele tecii atârnate la centura cu plăcuţe de aur erau meşteşugite. Un lanţ de aur ţinea un crucifix tot de aur, pe care şi-l atinse când se opri ca să ne privească. Ceva din el îmi amintea de Alfred. Chipul lui nu purta trăsăturile crispate specifice stării permanente de boală şi neliniştii nemărginite care-l chinuiseră pe Alfred, ci avea o privire de o inteligenţă vie. Omul ăsta nu era un prost. Încrezător şi calm, mai făcu un pas spre noi şi strigă o chemare în limba lui, iar fratele Edwyn făcu doi paşi în faţă şi se înclină.

— Regele, şuieră el spre noi.

— Înclinaţi-vă, le-am ordonat însoţitorilor mei, după care am făcut eu însumi o plecăciune.

Aşadar, acesta era regele Hywel! Avea probabil vreo treizeci de ani, cu un cap mai mic decât mine, dar bine făcut. Auzisem de el, deşi nu reţinusem prea multe, pentru că, în Ţara Galilor, regii vin şi pleacă precum şoarecii în fân, dar omul acesta avea ceva care sugera că era mult peste cei mai mulţi de teapa lui. Păru să se amuze când îi puse fratelui Edwyn unele întrebări, ascultând traducerea răspunsurilor noastre. „Am venit ca pelerini", am spus eu. „Din partea regelui Edward?" Am şovăit, nevrând să mă pretind un sol oficial, întrucât nu aduseserăm nici daruri şi nici scrisori. În cele din urmă am zis că regele ştia că venim aici şi ne însărcinase să transmitem salutări creştineşti. La asta, Hywel zâmbi. Recunoştea o minciună din prima clipă. Se uită îndelung la oamenii mei, dându-şi seama ce erau cu adevărat, o măsură pe Eadith cu o privire admirativă, apoi îşi fixă ochii asupra mea. Îi vorbi fratelui Edwyn, care se întoarse spre mine.

— Regele vrea să-ţi cunoască numele, stăpâne, spuse el.

— Osbert, am răspuns.

— Osbert, îi zise fratele Edwyn regelui.

— Osbert, repetă Hywel gânditor, după care se răsuci s-o asculte pe bruta cu eşarfă roşie pe coif, care-i şoptea ceva la ureche.

Nu ştiu ce i-o fi spus, dar îl făcu pe Hywel să zâmbească din nou. Îi vorbi fratelui Edwyn, care păru dintr-odată agitat.

— Crezul, traduse călugărul, regele vrea să reciţi crezul.

— Crezul, am spus.

Oricât m-aş fi străduit, pas să-mi amintesc vorbele acelea cu care mă ciocănise la cap părintele Beocca în copilărie.

— Credem într-unul Dumnezeu, rosti fiul meu, Tatăl, Atotţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, văzutelor tuturor şi nevăzutelor. Şi într-unul Domn Iisus Hristos, se alăturară Finan şi ceilalţi, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, şi-şi făcură cu toţii semnul crucii la

psalmodierea cuvintelor „Fiul lui Dumnezeu”, eu luându-mă iute după ei, Care din Tatăl S-a născut mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut…

Regele Hywel ridică o mână pentru a opri incantaţia. Îi vorbi din nou lui Edwin, fără să-şi ia ochii inteligenţi de la noi.

— Regele vrea să ştie de ce nu rosteşti cuvintele, traduse Edwyn.

— Cel de o fiinţă cu Tatăl, am zis, cuvintele venindu-mi pe buze din ceţurile copilăriei, prin Care toate s-au făcut, care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire S-a pogorât din ceruri şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara, şi S-a făcut om.

Regele ridică din nou mâna şi eu m-am oprit conştiincios, iar Hywel privi la fratele Edwyn. Călugărul dădu din cap, pasămite confirmând că recitasem corect. Hywel continua să zâmbească atunci când îi vorbi din nou lui Edwyn, care dintr-odată păru îngrozit.

— Regele spune, începu el şovăitor, după care-şi găsi curajul pentru a continua: Regele spune că este impresionat că infamul Lord Uhtred cunoaşte Crezul.

N-am zis nimic, mărginindu-mă să privesc la Hywel, care vorbi din nou.

— Vrea să ştie de ce ai minţit când te-a întrebat cum te cheamă.

— Spune-i că stau prost cu memoria, i-am zis.

Hywel râse, şi eu am băgat de seamă că n-a mai aşteptat ca fratele Edwyn să-i traducă, ci râsese de cum terminasem de vorbit. Apoi îmi zâmbi.

— O memorie proastă, spuse el în limba noastră.

— Se pare, stăpâne, că memoria Domniei Tale tocmai şi-a amintit că vorbeşti engleza.

— Biserica ne învaţă că trebuie să ne iubim duşmanii. Tatăl meu credea că trebuie să-i şi cunoşti.

Se prefăcuse că avea nevoie de un translator ca să poată asculta, urmări şi ajunge la o concluzie în ce ne privea. Părea să ne placă destul de mult. Arătă spre omul care-i şoptise la ureche.

— Idwal a fost unul dintre războinicii care l-au urmat pe părintele Pyrlig în lupta ta împotriva lui Cnut. Te-a recunoscut. Aşadar, Lord Uhtred cel cu memorie proastă, nu eşti un pelerin. Atunci de ce te afli aici?

Nu mai aveam altă cale decât să-i spun adevărul, sau atât de puţin din adevăr cât voiam eu să dezvălui. Veniserăm, am zis, pentru că spada jarlului Cnut îmi fusese furată. Spada îi aparţinea celui care-l doborâse pe Cnut, iar acel om eram eu. Venisem s-o găsesc pe Ură-de-Gheaţă.

— Care acum este în posesia lui Rognvald, spuse Hywel, aşa că eşti norocos.

— Norocos, stăpâne?

— Pentru că avem de gând să-l ucidem. Iar tu poţi să vii cu noi.

Prin urmare, porneam la război.

Nouă

Primul sfetnic al regelui Hywel era un preot isteţ pe nume Anwyn care vorbea limba noastră şi care, în vreme ce mergeam spre nord, mă luă la întrebări. Voia să ştie cine domnea în Mercia şi rămăsese surprins de răspunsul meu.

— Lady Æthelflæd? E adevărat?

— Eram acolo când a ales-o witanul.

— Mă uimeşti, spuse el, chiar mă uimeşti.

Căzu pe gânduri. Era chel ca un ou, cu o faţă prelungă, subţire şi osoasă, buze neprietenoase, deşi ochii lui negri puteau străluci de amuzament şi înţelegere. Era unul dintre acei preoţi isteţi care ajungeau repede foarte sus, şi bănuiam că Anwyn era un slujitor cinstit şi credincios al la fel de inteligentului Hywel.

— Înţelesesem că Wessexul hotărâse ca Lady Æthelflæd să nu-şi asume povara soţului ei, continuă el nedumerit. Ce s-a întâmplat?

— Mercienii sunt mândri de ţara lor, şi încă nu-s pregătiţi să se dea pe spate şi să-şi desfacă picioarele în faţa unui rege străin.

Vorbele mele necuviincioase îl făcură să zâmbească.

— Înţeleg asta, stăpâne, dar să numeşti o femeie! Ultima veste pe care am primit-o a fost că Eardwulf trebuia să se însoare cu fiica lui Æthelflæd şi să conducă ţara în numele lui Edward!

— Eardwulf este un proscris, am spus, uluindu-l pe Anwyn.

Era limpede că regele Hywel avea sursele sale în regatele saxone şi acele surse erau bune, dar veştile despre căderea lui Eardwulf şi izbânda lui Æthelflæd nu ajunseseră şi la galezii din vest. I-am zis de atacul lui Eardwulf asupra lui Æthelflæd şi de înfrângerea lui, fără să amintesc de rolul meu sau de felul în care influenţasem witanul.

— N-aş putea spune că-mi pare rău pentru Eardwulf, spuse părintele Anwyn cu o delectare vădită. A fost dintotdeauna un duşman al galezilor.

— Este un mercian, am zis pe un ton sec, stârnindu-i un nou zâmbet.

— Prin urmare, Æthelflæd va domni! spuse el amuzat. O femeie! Pe tron!

— O femeie foarte capabilă şi mai războinică decât fratele ei.

El clătină din cap încercând să priceapă ideea unei femei pe tron.

— Trăim vremuri stranii, stăpâne.

— Aşa este, am căzut eu de acord.

Ni se dăduseră ponei, pe când restul soldaţilor lui Hywel călăreau

armăsari de război care urmau o potecă pietruită ce ducea spre nord prin câmpii mici şi porţiuni stâncoase. Regele adusese cu el peste trei sute de oameni, iar fratele Anwyn credea că erau de ajuns.

— Rognvald nu comandă mai mult de o sută treizeci de războinici. Cam puţini ca să-şi apere palisada!

Am observat spiralele unui şoim ce zbura mult deasupra unui deal şi l-am urmărit dispărând încet spre est.

— De când trăieşte Rognvald aici?

— De şase ani.

— Regele vostru, am spus dând din cap spre Hywel, care călărea în frunte cu cei doi stegari, îmi pare un om tare deştept. De ce i-a îngăduit lui Rognvald să se aşeze aici?

— Păi nu el i-a îngăduit! Ci ultimul rege, un nebun pe nume Rhodri!

— Aşadar, Rognvald stă prin locurile astea de şase ani, şi în tot acest timp nu a făcut niciodată necazuri?

— Câteva raiduri după vite, zise nepăsător Anwyn, dar nimic mai mult.

— Spui că are doar o sută treizeci de oameni. Probabil ştie câţi războinici puteţi aduce voi împotriva lui. Atunci e nebun? De ce să atace Tyddewi? Trebuia să ştie că vă veţi răzbuna.

— Prilejul! spuse Anwyn abrupt. Idwal, adăugă el arătând spre zdrahonul cu eşarfa roşie, ţine de obicei douăzeci de oameni la Tyddewi, dar regele a avut nevoie de ei în altă parte.

— În altă parte?

Anwyn îmi trecu întrebarea cu vederea. Orice încăierare pusese la cale Hywel, nu era treaba mea.

— Nu ni se păruse mare lucru să lăsăm altarul nepăzit câteva zile, şi am greşit, recunoscu Anwyn, dar ne-am întors de cum am aflat de flotă.

— Flotă? am repetat eu sumbru.

Cum Sihtric ne aştepta pe mare nu era un cuvânt pe care aş fi vrut să-l aud.

— Acum câteva zile au apărut în largul coastei vreo douăzeci de nave sau mai multe. Cel puţin una din ele a ancorat la Abergwaun, dar nu a stat. A doua zi navigau spre nord, şi tocmai primiserăm vestea că au apărut din nou la sud.

— Vase de-ale normanzilor?

El încuviinţă.

— Ivar Imerson a trimis flota, condusă de fiul său. Se pare că sunt în căutare de pământuri.

— Ivar Imerson?

Anwyn păru surprins că nu auzisem de Ivar.

— Este un om remarcabil, dar la fel sunt şi duşmanii lui irlandezi.

Cunoşteam Mercia şi Wessexul, Northumbria şi Anglia de Est, dar acum eram într-o lume diferită, un loc în care despoţii războinici cu nume stranii luptau să-şi întemeieze mici regate la ţărmul mării. Mi-am dat seama că Hywel avea duşmani din trei părţi. La est îi avea pe saxoni, la nord, regatele rivale galeze, iar la vest normanzii se luptau cu irlandezii, ambii pregătiţi să invadeze coastele şi, dacă ceea ce auzise Anwyn era adevărat, gata să înhaţe şi mai mult pământ din Dyfed.

Călăreţii din frunte se opriseră şi un grup de oameni se adunase în jurul lui Hywel şi al purtătorilor săi de flamuri. Bănuiam că una dintre iscoadele galeze adusese veşti şi acum regele ţinea un consiliu urgent de război, la care Anwyn se grăbi să participe. Urcaserăm pe un platou întins, cu câmpuri mici înconjurate de ziduri de piatră, întrerupt de văi puţin adânci pe care cercetaşii lui Hywel le exploraseră cu sârguinţă. Rognvald se aştepta desigur la necazuri şi avea propriii lui cercetaşi pe platou, dar dacă Anwyn avea dreptate, normanzii erau cu mult depăşiţi numeric. Bănuiam că va fi precaut, preferând să se retragă spre o înălţime mai uşor de apărat decât să caute o luptă de hărţuire cu războinicii lui Hywel pe acest podiş gol.

— Deci e o flotă prin apropiere, zise Finan.

Trăsese cu urechea la discuţia mea cu părintele.

— Să sperăm că nu e pe undeva pe lângă Sihtric, am oftat.

— Sihtric e şmecher şi-o să se ferească din calea lor. Dar ceva trebuie să-i fi neliniştit, spuse irlandezul dând din cap spre călăreţii strânşi ciopor în jurul regelui, şi Ivar Imerson este un om care ar trebui să-ţi trezească griji.

— Îl ştii?

— Fireşte! E un tip mare şi rău. Dar irlandezii sunt cel puţin tot atât de mari şi de răi şi-l presează. Îl presează tare.

— Aşadar, caută pământ pe-aici?

— Şi l-a trimis pe fiu-său să-l găsească. Mă întreb pe care fiu.

Eram întotdeauna surprins de câte ştia Finan despre ce se întâmpla în Irlanda. Pretindea că nu-i pasă, stăruind că-şi abandonase pământul natal pentru totdeauna, dar pentru unul căruia nu-i păsa ştia foarte multe. Probabil că cineva de-acolo îi trimitea veşti.

— Acum ce s-o fi întâmplat? am zis arătând spre consiliul de război.

Doi dintre cercetaşii lui Hywel veniseră în galop dinspre nord, croindu-şi drum prin cioporul de călăreţi din jurul regelui. În clipa următoare, toţi galezii prinseseră să strige şi se grăbiseră spre nord. Orice fel de veste aduseseră cercetaşii, fusese repetată de la un om la altul de-a lungul coloanei, de fiecare dată provocând noi ovaţii şi mai răsunătoare de bucurie. Unii războinici îşi scoseseră spadele. Părintele Anwyn aştepta lângă cei doi purtători de flamuri.

— Păgânii o şterg! strigă el spre mine. Dau bir cu fugiţii!

Îşi îndemnă calul pentru a-i urma pe oamenii lui Hywel, care acum zoreau spre creasta de nord a platoului. La început, am luat fumul din zare drept ceaţă, dar se îngroşa prea repede. Ardea un sat sau o fermă.

— A ajuns cineva acolo înaintea noastră? îmi strigă Finan îmboldindu-şi poneiul pentru a mi se alătura.

— Aşa se pare, am zis, tresărind de durere când m-am rotit în şa. Staţi laolaltă! le-am strigat oamenilor mei.

Dacă urma să se dea o luptă, nu voiam să se răsfire, pentru că ar fi fost foarte uşor ca vreunul dintre ei să fie luat drept un inamic. Galezii se ştiau unii pe alţii, dar dacă ar fi văzut un străin, l-ar fi putut ataca fără să mai stea pe gânduri.

— Iar tu, i-am spus lui Eadith, stai deoparte când începe lupta!

— Şi tu, îmi zise Finan. Încă nu eşti pe deplin refăcut ca să te baţi.

Nu i-am răspuns, dar am simţit un val de furie. Avea dreptate, fireşte, însă asta nu făcea adevărul mai uşor de acceptat. Am încetinit poneiul şi am privit în jos. Galezii erau tot în galop, deja la jumătatea pantei care ducea în valea adâncă a unui râu. Acesta era, mi-am dat eu seama, Abergwaun.

La dreapta mea, râul curgea prin codrii deşi care acopereau o mare parte din întinsul văii, în vreme ce la stânga se lăţea către oceanul deschis. Aşezarea lui Rognvald se afla pe ţărmul opus, chiar în punctul unde râul se vărsa în mare, iar punctul acela, adăpostit de dealuri, era plin de nave.

Erau peste treizeci, mult mai multe decât ar fi avut Rognvald dacă, aşa cum spusese Anwyn, reuşise să strângă doar o sută şi ceva de războinici. Prin urmare, misterioasa flotă din Irlanda se va fi întors la Abergwaun, iar acum pleca din nou. Navele se îndreptau spre mare, vâslele lovind apa şi pânzele lor umflându-se şi dezumflându-se după cum rafalele vântului uşor dinspre est băteau sau se linişteau. În spatele lor, pe ţărmul de nord al râului, aşezarea era în flăcări.

Focul nu fusese pus de vreun inamic. Nu exista vreun semn că s-ar fi dat o luptă, nu se vedeau stârvuri, şi oamenii care încă mai alergau de la sala mare spre case, de la case spre şopron, azvârlind lemne aprinse pe acoperişurile de paie, nu purtau zale. Rognvald pleca, şi era pe deplin hotărât să nu lase nimic folositor în urma lui. Palisada fusese dată pradă flăcărilor, şi cea mai apropiată poartă deja ardea cu violenţă. Părintele Anwyn avusese dreptate, normanzii o ştergeau, dar nu pentru că veneau oamenii regelui Hywel. Rognvald decisese probabil să-şi unească forţele cu flota din Irlanda ce căuta un alt loc pentru a se aşeza.

Flota se îndrepta spre mare, dar lângă plajă se mai găseau încă două nave de luptă. Formau pesemne ariergarda, aparţinând oamenilor care dădeau foc caselor. Ambele bărci erau asigurate de

şase oameni care trăgeau cu putere de funiile de la pupa ca să nu fie luate de reflux.

Galezii se aflau deja în fundul văii, ascunşi de copaci. Ne-am avântat la rândul nostru în codru, auzind strigătele oamenilor lui Hywel care dădeau năvală înaintea noastră. Urmele duceau spre un vad. Râul era în descreştere şi, ajutată de reflux, apa puţin adâncă curgea cu repeziciune. Ne-am aruncat în ea, iar pe ţărmul celălalt am cotit spre vest pe o cărare ce urma cursul apei repezi, după care am ieşit dintre copaci în dreptul aşezării în flăcări a lui Rognvald. Câţiva dintre oamenii lui Hywel se găseau deja dincolo de întărituri, lăsându-şi caii pe câmpul care înconjura palisada. O întreagă porţiune a acestei palisade fusese doborâtă, probabil scândurile cedând din cauza focului, şi alţi galezi se căţărau peste trunchiurile ce ardeau mocnit, cu scuturile pe braţ şi cu armele în mână. Dispărură pe străduţele cufundate în fum. Auzind strigăte şi zăngănitul spadelor încrucişate, am descălecat cu băgare de seamă şi le-am strigat oamenilor mei să stea adunaţi. Trebuia să stăm în afara palisadei cuprinse de flăcări. Nu aveam scuturi, nici spade, nici lănci, ci doar pumnale şi, fiind străini, puteam fi luaţi uşor drept inamici, dar eram la fel de curios ca şi Finan sau ca oricare altul dintre războinicii mei să văd ce se petrecea înăuntru.

— Stai lângă mine, i-am spus lui Eadith.

Prin fum zbură un vultur-pescar dând repede din aripi, un fulger palid îndreptându-se spre nord, şi m-am întrebat ce semn să fi fost acesta. Am atins mânerul Acului-Viespii, jungherul meu, apoi m-am repezit în şanţul nu prea adânc care înconjura aşezarea, am urcat pe mal şi i-am urmat pe Finan şi pe fiul meu peste scândurile ce ardeau mocnit.

Pe prima străduţă zăceau doi oameni morţi. Niciunul nu purta zale şi amândoi aveau feţele însemnate cu tatuaje. Erau normanzi morţi, probabil dintre cei care puseseră focul, surprinşi de rapiditatea atacului galez. Am înaintat cu prudenţă. Casele de pe ambele părţi ale drumului erau în flăcări, iar dogoarea se abătea cu putere asupra noastră până când am ieşit într-un spaţiu deschis unde cei doi purtători de flamuri ai lui Hywel erau păziţi de o duzină de războinici. Acolo se afla şi părintele Anwyn, care prinse să strige din rărunchi la oamenii ce se întorseseră spre noi ridicându-şi armele. O flamură înfăţişa crucea creştină, cealaltă, un dragon stacojiu.

— Regele a plecat să atace navele! mă înştiinţă părintele Anwyn.

Şase prizonieri se aflau sub pază. Era limpede că spaţiul acela deschis era locul unde Hywel îşi trimitea prizonierii şi prada, căci am văzut un morman de spade, lănci şi scuturi.

— Serviţi-vă, le-am spus oamenilor mei.

— Domnul fie cu voi! strigă părintele Anwyn.

Finan alese două spade din grămadă şi-mi oferi una. Fiul meu găsise o sabie lungă, în vreme ce Gerbruht culese un topor cu două tăişuri şi un scut legat în fier.

— Lasă scutul, i-am spus.

— Fără scut, stăpâne?

— Vrei să te omoare galezii?

Se încruntă, apoi îşi dădu seama că pe lemnul de salcie al pavezei era pictat rudimentar un vultur.

— Ah! făcu, aruncându-l cât colo.

— Ţineţi-vă crucile la vedere, le-am poruncit oamenilor mei înainte de a pătrunde pe o altă străduţă ce ducea printre case rămase întregi spre o plajă lungă, plină de pietre verzi alunecoase, de mâl şi de scoici sparte.

Lemnele ardeau înăbuşit sub afumătoarele de peşti. La capătul plajei era aruncată pe ţărm o singură barcă de pescari, mult mai sus de însemnul fluxului, în vreme ce majoritatea oamenilor lui Hywel păreau să fi coborât la marginea apei. Bănuiam că scotociseră aşezarea şi-i împinseseră pe normanzii supravieţuitori la cele două nave ale lor, unde erau acum prinşi în capcană. Galezii dădură năvală pe punte, copleşindu-şi numeric inamicul care se retrăsese spre pupă. Spadele, topoarele şi lăncile îi doborau fără milă, într-un măcel însângerat. Câţiva normanzi săriră în apă, încercând să-şi afle salvarea sau chiar să înoate spre flota ce se clătina haotic la jumătatea porţiunii ce cobora spre mare.

Era haos, pentru că unele nave dădeau să se întoarcă, împiedicate de pânzele lor care le îndepărtau de ţărm, pe când altele se îndreptau spre larg. Trei nave reuşiră să iasă din învălmăşeala aceea. Niciuna nu avea pânze, erau propulsate doar de vâsle, şi acum tustrele se îndreptau spre aşezare. Tustrele erau încărcate cu războinici cu coifuri, strânşi sub sculpturile înalte de la prove. Vâslaşii purtau iute bărcile înainte, îndreptându-se spre porţiunea largă dintre cele două vase trase la ţărm, apoi se auzi scrâşnetul unei chile pe piatră şi primii normanzi se aruncară urlând de pe prora navei cu dragon.

Hywel văzuse navele care se apropiau, şi războinicii săi formară pe plajă un zid de scuturi care îi opri lesne pe normanzii care veneau furioşi, dar în dezordine, iar primii oameni muriră în apele puţin adânci de la marginea râului, unde sângele se învolbură dintr-odată. Galezii de pe nava cea mai apropiată de noi îi uciseseră pe ultimii membri ai echipajului şi acum săltau peste băncile vâslaşilor pentru a sări jos pe plajă exact în momentul când ajunse a doua navă, cu prora săltând peste mâl şi cu catargul înclinându-se în faţă atunci când coca lungă se cutremură şi înţepeni. De la provă săriră o mulţime de oameni scoţând strigătele lor războinice, repezindu-se la zidul mic şi lovind cu lăncile lor grele în scuturile galezilor. Normanzii nu se

aşteptaseră la o luptă în ziua aceea şi doar câţiva purtau zale, deşi toţi aveau coifuri şi scuturi. Vasele abia sosite încercau să-şi salveze camarazii, însă, chiar şi după ce a treia navă ajunse la mal, tot nu erau îndeajuns de mulţi normanzi ca să-i respingă pe furioşii războinici ai lui Hywel. Ambele părţi îşi urlau strigătele de luptă, însă răcnetele galezilor erau mai răsunătoare, iar oamenii lui Hywel intraseră în valurile mici, împingându-i fără încetare pe normanzi înapoi. La început, lupta în zid se desfăşoară încet, oamenii adunându-şi curajul pentru a ajunge cât mai aproape de inamicul care încearcă să-i ucidă, dar acum izbucnise dintr-odată.

Fiul meu se repezi spre flancul stâng al galezilor, însă l-am chemat înapoi.

— Nu ai scut, am mârâit, şi n-ai nici zale. Ne dăm drept pelerini, ai uitat?

— Nu putem să stăm aşa! mârâi şi el la mine.

— Aşteaptă!

Galezii nu prea aveau nevoie de ajutorul nostru. Erau destui ca să oprească uşor contraatacul furibund al celor trei nave, şi dacă totul s-ar fi redus la asta, la un contraatac sortit să fie respins într-o masă însângerată în apele puţin adânci ale acelei porţiuni, aş fi stat şi-aş fi urmărit scena de pe margine. Dar acum încercau să se întoarcă şi restul navelor normande, a căror forţă copleşitoare ar fi masacrat trupele lui Hywel; singurul lucru care-i ferea pe galezi de un dezastru era haosul în care se găsea flota aceea. Navele se întorseseră prea brusc, prea nerăbdătoare să sară în ajutor, şi în grabă carenele li se ciocniseră între ele. Vâslele lungi se loveau unele de celelalte, pânzele se umflau şi se lăsau, navele se blocau între ele şi toată acea învălmăşeală era dusă spre larg de reflux. Însă normanzii erau buni marinari, aşa că aveau să facă ordine în scurt timp, după care oamenii lui Hywel aveau să înfrunte o hoardă de războinici furioşi tânjind după răzbunare, într-un cuvânt, măcelul avea să-şi schimbe direcţia.

— Adu-mi foc, i-am spus fiului meu.

El se încruntă.

— Foc?

— Adu foc, mult foc! Vreascuri! Lemn, foc! Acum! Toţi!

Nava din apropierea noastră fusese lăsată pe ţărm de reflux şi nu avea echipaj.

— Gerbruht! Folebald! i-am strigat pe cei doi frizoni.

— Stăpâne!

— Împingeţi nava asta de pe ţărm!

Se împleticiră prin mâl, amândoi puternici ca nişte boi. Nava era bine înfiptă în pământ, dar reprezenta singura noastră şansă de a preveni un masacru. Cei mai apropiaţi normanzi se aflau la douăzeci de paşi dincolo de ea, apărându-se de zidul de scuturi galez ce

ameninţa să-i copleşească şi să-i arunce în râu, dar reuşiseră să-şi sprijine capătul din dreapta al liniei de luptă de prora unei alte nave înfipte în nisip. Trei oameni se urcaseră la bord, folosindu-şi lăncile pentru a-i împiedica pe galezi să-i urmeze. Zidul asaltat se ţinea tare şi trebuia să mai reziste doar câteva minute, până ce forţele de sprijin aveau să se reverse din navele ce formau restul flotei.

Folebald şi Gerbruht trăgeau de prova navei celei mai apropiate, dar în van, deoarece carena era împotmolită în mâlul gros. Finan alergă pe plajă cu o oală de fier ruginit plină cu tăciuni şi lemne aprinse, folosită probabil la producerea sării. Când ajunse lângă ambarcaţiune, vărsă conţinutul peste margine. Urmară şi alte surcele şi vreascuri.

— Ajută-l pe Gerbruht! am strigat la fiul meu.

Hywel era încă în şa, singurul om călare de pe plajă. Se folosise de poziţia sa înaltă să arunce o suliţă în linia normanzilor, dar văzând ce făceam noi, înţelese numaidecât. Putea zări flota care se apropia. Refluxul îi purtase în derivă spre largul mării, dar primele nave scăpaseră din încâlceală, şi vâslele lor loveau ritmic valurile mici. L-am zărit pe Hywel strigând, şi imediat o duzină de războinici galezi veniră să ne ajute. În cele din urmă, nava împotmolită începu să se mişte.

— Mai mult foc! am răcnit.

Fumul se îngroşa înăuntrul carenei, dar încă nu vedeam nicio flacără. Eadith aduse un braţ de lemne şi le aruncă peste bord, iar Finan mai goli o oală cu tăciuni, după care escaladă prova chiar în momentul când nava alunecă din mâl şi prinse să plutească. În sfârşit, focul se aprinse; irlandezul se strecura printre flăcări, îndreptându-se spre pupa navei.

— Finan! am strigat, temându-mă pentru el.

Finan era înghiţit de vâlvătăi şi fum. Navele, când sunt cuprinse de flăcări, ard cu o repeziciune uimitoare. Era lemn uscat, bine afumat, călăfătuit cu smoală care acoperea şi odgoanele ce ţineau catargul, iar flăcările urcau iute spre pânzele strânse ce fuseseră ridicate din calea echipajului. Apoi am văzut de ce Finan sărise la bord. Pupa navei era ţinută de o funie de care atârna probabil o ancoră de piatră; refluxul o împingea spre larg, însă n-o putea desprinde de ţărm cât timp ancora îşi făcea datoria. Într-un târziu, Finan apăru pe platforma înaltă a cârmei şi repezi spada în jos o dată, de două ori, până când funia care ţinea ancora se rupse cu un zvâcnet subit. Irlandezul sări jos.

— Acum nava aceea! am spus arătând spre următoarea aliniată la ţărm, cea apărată de trei suliţaşi normanzi. Repede!

Mă săgetă o durere atât de cumplită, că m-am încovoiat, ceea ce nu făcu decât să-mi înteţească suferinţa. Am gemut şi am căzut pe spate peste bolovanii verzi alunecoşi. Spada pe care-o împrumutasem

alunecă în noroi, însă durerea mă împiedica să ajung la ea.

— Ce ai? mă întrebă Eadith ghemuindu-se lângă mine.

— N-ar trebui să fii aici, am mormăit.

— Dar sunt, spuse ea punându-şi un braţ pe după umerii mei şi privind spre râu.

Finan se împleticea spre ţărm cu spada în mână, iar dincolo de el, întorcându-se pe direcţia curentului şi dusă de reflux, nava care ardea era împinsă spre larg. Bănuiam că mareea era la mijloc, între flux şi reflux, deoarece curentul era puternic, învolburat şi rapid, împingând nava incendiată şi încetinindu-le pe cele care se apropiau. Membrii echipajelor văzură primejdia care-i aştepta, o primejdie înrăutăţită de faptul că gura de vărsare a fluviului în mare era îngustă, silind ambarcaţiunile normande să se strângă una în alta. Una dintre ele, a cărei pavăză înaltă se termina cu un cioc de vultur, se trase înapoi, fiind imediat izbită de o alta, iar nava cuprinsă de flăcări, ale cărei pânze strânse erau acum un vălmăşag de vâlvătăi şi fum, se apropie şi mai mult.

Finan se târâse pe a doua navă. Unul dintre suliţaşi, zărindu-l, sări peste băncile vâslaşilor, dar suliţa nu este o armă cu care să te baţi împotriva unui om iscusit la mânuirea spadei, şi puţini erau mai pricepuţi la asta decât Finan. Îi luă doar o clipită. Făcu o eschivă spre dreapta, lăsând suliţa să-i alunece pe lângă talie, şi-şi înfipse spada în burta normandului, după care fiul meu aruncă vreascuri aprinse pe punte, urmat de o duzină de oameni. Cei doi suliţaşi care mai rămăseseră se aruncară peste bord ca să scape, în vreme ce un mănunchi de galezi robuşti împinseră nava înapoi în râu. Încă nu ardea precum surata ei, dar fumul se îngroşa. Finan tăie funia de la pupa, după care sări în apa puţin adâncă în vreme ce galezii luau cu asalt flancul expus al zidului de scuturi normand.

Prima navă cuprinsă de flăcări ajunse în dreptul flotei. Două dintre ambarcaţiunile inamice trăseseră pe malul îndepărtat al fluviului, celelalte încercând cu disperare să scape, în timp ce a doua navă incendiată se îndrepta spre mare. Normanzii lăsaţi pe ţărm mureau ciopârţiţi, spintecaţi şi tăiaţi de furioşii galezi care le ocoliseră şirul şi acum atacau din faţă şi din spate. Cea de-a doua navă fu cuprinsă de vâlvătăi peste câteva momente: focul se ridică pe catarg şi odgoane, iar băncile prinseră să fumege. Flota normandă, alcătuită din cel puţin douăzeci de nave, dădea bir cu fugiţii. Marinarii se tem de foc chiar mai mult decât de stânci, chiar mai mult decât de furia lui Ran, zeiţa aceea rea şi invidioasă. În timp ce mă străduiam să fac faţă durerii care mă înjunghia ca un tăiş, urmăream fuga navelor şi ascultam strigătele inamicilor de pe ţărm, care implorau să fie cruţaţi. Bătălia se încheiase.

Totuşi, flota normandă se mai putea întoarce. Puteau să părăsească

fluviul vâslind şi să lase cele două nave incendiate să iasă în larg fără să le facă pagube, după care să se întoarcă pentru a se răzbuna, dar aleseseră să abandoneze Abergwaun. Ştiau că galezii se vor retrage pe înălţimi de unde îi vor batjocori, invitându-i să-i atace pe vreo pantă abruptă unde urmau să moară de spadele deja lipicioase de la sângele normand.

Fiul meu se întoarse de-a lungul plajei. Era ud leoarcă şi avea mâinile arse, dar zâmbea. Zâmbetul îi pieri când îmi văzu chipul. Alergă spre mine şi se opri în faţa mea.

— Tată!

— E doar rana, am spus. Ajută-mă să mă ridic.

Mă săltă pe picioare. Durerea mă făcuse neputincios. Lacrimile îmi înceţoşau privirea îndreptată spre galezii care urlau fericiţi, bătându-şi joc de duşmanul în retragere. Trei dintre navele normande fuseseră abandonate pe ţărm, şi oamenii lui Hywel se grăbiseră să urce la bord; orice vor fi descoperit acolo le stârni şi mai multe chiuituri. Alţi galezi păzeau prizonierii, pe puţin cincizeci-şaizeci, cărora li se luaseră coifurile şi armele, însuşi Rognvald căzuse în mâinile aliaţilor noştri. Urlase sfidător până când fusese împins aşa de departe în apă, încât era să se înece. Am înaintat şchiopătând printre prizonierii adunaţi într-o grămadă jalnică. Crezusem că durerea mă va lăsa, că rana se va vindeca de la o zi la alta, dar mă simţeam mai rău ca niciodată. Nu şchiopătam pentru că mi-ar fi fost rănite picioarele, ci pentru că junghiul de sub coaste transforma fiecare mişcare într-o caznă. Finan alergă să mă ajute, dar i-am făcut semn să stea deoparte. Dincolo de linia fluxului se găsea ditamai bolovanul, şi m-am aşezat pe suprafaţa lui plată, tresărind din cauza durerii.

Ţin minte că mă întrebam dacă era sfârşitul, dacă nornele îmi tăiaseră în cele din urmă firul vieţii.

— Dă-mi spada ta, i-am spus lui Finan.

Dacă era să mor, măcar să mor cu o spadă în mână.

— Stăpâne, zise el îngrijorat, ghemuindu-se lângă mine.

— Durerea o să treacă, am zis, gândindu-mă că moartea ia cu sine orice suferinţă.

Fiecare respiraţie era un chin. Părintele Anwyn şi purtătorii flamurilor regale trecură prin apropierea noastră, vrând să se alăture regelui.

— Pare mohorât, am spus arătând spre preot.

Nu că mi-ar fi păsat în vreun fel, dar nu voiam ca Finan, Eadith sau Uhtred să-şi bată capul cu slăbiciunea mea.

— Mohorât ca moartea, căzu de acord Finan.

Părintele Anwyn, departe de a se arăta fericit de izbânda abia obţinută de galezi, părea cuprins de furie.

O vreme îi vorbi lui Hywel, apoi regele îşi îmboldi calul pe lângă

noi, întorcându-se în aşezarea cuprinsă de flăcări.

Am încercat să respir mai adânc, să mă conving că durerea mă părăsise.

— Trebuie s-o găsim pe Ură-de-Gheaţă, am spus, pierzându-mi suflul.

Probabil că spada era acum pe mare, urmărită de navele incendiate care mânjiseră cerul cu fum.

Părintele Anwyn se apropie de noi.

— Regele m-a trimis să-ţi mulţumesc, spuse el ursuz.

M-am silit să zâmbesc.

— Regele este mărinimos.

— Este, zise Anwyn, după care se încruntă. Şi Dumnezeu este mărinimos. Îşi făcu semnul crucii. Comorile sfântului Dewi se găseau pe nava lui Rognvald. Dădu din cap spre barca pe care sărbătoreau galezii, apoi îşi întoarse spre mine privirea întunecată. Ai fost rănit, stăpâne?

— O rană veche care încă mă mai face să sufăr, l-am lămurit. O să treacă. Aţi recuperat comorile?

— Relicvariul de aur al sfântului şi crucifixul de argint sunt acolo.

— Şi spada? am vrut să ştiu.

— Şi Rognvald este prizonier, spuse Anwyn trecându-mi întrebarea cu vederea. Navele lui s-au întors pe ţărm. Restul flotei, adăugă el privind spre punctul în care dispărea flota normandă, dincolo de un promontoriu, este comandat de Sigtryggr Ivarson. Pronunţase numele ca şi cum i-ar fi adus acreală pe limbă. Este cel mai periculos dintre fiii lui Ivar. Tânăr, ambiţios şi destoinic.

— Şi în căutare de pământ, am îngăimat eu copleşit de durere.

— Dar nu aici, slavă Domnului, spuse Anwyn. Rognvald i s-a alăturat în căutările lui.

Ce altă şansă avusese Rognvald, m-am întrebat. Aşezarea sa de la hotarul Ţării Galilor nu izbutise să prospere. Rognvald rezistase pe ţărmul stâncos timp de şase ani, însă nu reuşise să atragă alţi normanzi ori să cucerească noi ţinuturi, aşa că Sigtryggr îl convinsese uşor să se alăture forţelor lui. Acordul fusese încheiat probabil cu vreo săptămână în urmă, când flota lui Sigtryggr ajunsese pentru prima oară pe coasta Ţării Galilor, iar Rognvald, ştiind că-şi va părăsi aşezarea, încercase, înainte să plece, să se îmbogăţească pe seama sfântului Dewi.

Acum Rognvald şi oamenii lui, atâţia câţi mai erau, aveau să moară, nu pentru că atacaseră altarul sfântului, ci pentru ceea ce le făcuseră celor doi misionari galezi şi cetei lor de convertiţi. Acea cruzime provocase de fapt furia galezilor.

— E lucrarea diavolului, spuse cu mânie Anwyn, lucrarea lui Satan! Mă privi cu dispreţ. Atrocităţi de-ale păgânilor!

Acestea fiind zise, o luă spre aşezare. Durerea încă mă chinuia, dar era acelaşi lucru dacă şchiopătam încet ori dacă stăteam pe loc, aşa că am pornit şontâc, şontâc după Anwyn pe poteca îngustă. În faţa noastră, aşezarea încă ardea, deşi latura de vest încă nu luase foc; în acea parte a satului îi uciseseră normanzii pe creştini.

Când am trecut printr-o poartă din palisadă, Eadith, care păşea alături de mine, îşi întoarse faţa.

— Dumnezeule, murmură Finan făcându-şi semnul crucii.

— Vezi ce-au făcut? strigă părintele Anwyn la mine. O să ardă în flăcările veşnice ale iadului. O să sufere chinurile celor blestemaţi. O să fie blestemaţi pe veci!

Soseau şi războinicii lui Hywel. Exaltarea lor se prefăcu în furie, căci cei doi misionari şi ceata lor de convertiţi fuseseră măcelăriţi precum animalele, nu înainte de a fi supuşi caznelor. Toate cele nouă trupuri erau dezbrăcate, însă erau atât de sfâşiate şi spintecate, că sângele şi maţele le acopereau goliciunea. Capetele femeilor fuseseră rase, un semn al ruşinii, iar sânii le fuseseră tăiaţi. Cei doi preoţi fuseseră scopiţi. Tuturor li se scoseseră măruntaiele şi ochii şi li se tăiaseră limbile. Fuseseră legaţi de stâlpi; m-am cutremurat gândindu-mă cât le luase ca să scape de chinuri prin moarte.

— De ce? mă întrebă Anwyn.

Ştia că eram păgân, aşa cum trebuia să ştie că nu aveam niciun răspuns pentru el.

— Ura, răspunse Finan în locul meu. Doar ura.

— Violenţă păgână! ripostă Anwyn cu furie. Vedeţi ce treabă a făcut diavolul! Asta face Satan!

Rognvald atacase Tyddewi şi-l găsise pustiu. Dăduse peste o pradă bogată, dar nici pe departe la fel de bogată pe cât se aştepta, şi nu erau nici femei tinere şi nici copii pe care să-i prindă şi să-i ia în robie. Hotărând probabil că misionarii îl trădaseră, se răzbunase pe ei. Acum urma să moară.

Nu avea să existe milă. Fiecare prizonier urma să moară, iar Hywel îi sili să se uite la cele nouă trupuri de creştini ca să ştie de ce erau ucişi. Normanzii aveau noroc. În ciuda furiei galezilor, muriră repede, îndeobşte cu gâturile tăiate de spadă. Aşezarea puţea de fum şi sânge, atât de mult sânge! Câţiva dintre prizonieri, foarte puţini, implorară să li se cruţe viaţa, dar cei mai mulţi merseră la execuţie cu resemnare. Nici unuia nu i se îngădui să ţină o spadă în mână, fiind şi aceasta parte a pedepsei. Rognvald fu silit să privească. Era un zdrahon cu burtă mare, cu barbă stufoasă, cu ochi aspri pe o faţă ridată şi împodobită cu tatuaje. Pe un obraz un vultur îşi desfăcea aripile, pe frunte i se încolăcea un şarpe, iar pe celălalt obraz zbura un corb. Părul prinsese să-i încărunţească, dar era dat cu ulei şi strâns pe cap. Privea la oamenii săi cum mureau şi pe faţă nu i se clintea niciun

muşchi, dar probabil ştia că avea să fie ucis ultimul, şi nu foarte repede.

Am şchiopătat de-a lungul şirului de oameni care se târau spre propria moarte. Un băiat îmi prinse privirea. Spun „băiat”, dar presupun că avea şaisprezece-şaptesprezece ani. Avea părul blond, ochi albaştri şi o faţă lungă pe care am putut citi lupta ce se ducea în mintea lui. Ştia că urma să moară şi-i venea să urle, dar în acelaşi timp voia să se arate curajos.

— Cum te cheamă? l-am întrebat.

— Berg.

— Berg şi mai cum?

— Berg Skallagrimmrson, stăpâne.

— L-ai slujit pe Rognvald?

— Da, stăpâne.

— Vino încoace.

Unul dintre paznicii galezi încercă să-l oprească, dar mârâitul lui Finan îl făcu să se retragă.

— Spune-mi, i-am zis lui Berg vorbind în daneză foarte rar, ca să mă poată înţelege, ai dat o mână de ajutor la uciderea creştinilor?

— Nu, stăpâne!

— Dacă mă minţi, o să aflu. O să-i întreb pe camarazii tăi.

— Nu am făcut asta, stăpâne, jur!

L-am crezut. Tremurând de groază, mă privea cu o intensitate extraordinară, de parcă ar fi simţit că eu reprezentam salvarea lui.

— Când au invadat mănăstirea, au găsit o spadă? l-am întrebat.

— Da, stăpâne.

— Vorbeşte-mi despre asta.

— Se găsea într-un mormânt, stăpâne.

— Ai văzut-o?

— Avea mânerul alb, stăpâne. Am văzut-o.

— Şi ce s-a-ntâmplat cu ea?

— A luat-o Rognvald, stăpâne.

— Aşteaptă aici!

M-am întors în aşezare, unde trupurile fuseseră aruncate într-o margine. Solul era pătat cu negru şi duhnea a sânge, iar fumul caselor incendiate se înălţa în briza răcoroasă. M-am apropiat de Anwyn şi i-am spus:

— Îţi cer o favoare.

Preotul urmărea execuţia normanzilor, care erau siliţi pe rând să îngenuncheze şi să privească la cele nouă stârvuri încă legate de stâlpi. Se uita cum spadele sau topoarele se abăteau asupra gâturilor lor, cum victimele tresăreau când spada era ridicată, ştiind că lovitura mortală nu putea întârzia. Se uita cum capetele erau tăiate, cum ţâşnea sângele, cum se chirceau trupurile.

— Vorbeşte, zise el cu răceală.

— Cruţă o viaţă pentru mine, l-am rugat.

Anwyn privi de-a lungul şirului de oameni şi-l văzu pe Berg stând lângă Finan.

— Vrei să cruţăm viaţa flăcăului acela?

— Favoarea asta ţi-o cer.

— De ce?

— Îmi aminteşte de fiul meu, am spus, ceea ce era adevărat, deşi nu avea legătură cu motivele mele. Pe deasupra, n-a luat parte la măcel.

Am dat din cap spre creştinii torturaţi.

— Aşa spune el, zise Anwyn posomorât.

— Aşa spune el, am întărit, şi eu îl cred.

Câteva clipe, Anwyn mă fixă cu privirea, după care se strâmbă ca şi cum favoarea pe care i-o ceream era ieşită din comun. Totuşi, se duse la rege şi i-am văzut vorbind. Hywel mă privi din şaua lui, apoi privi la băiat încruntându-se. Am bănuit că-mi va refuza cererea. La urma urmei, de ce o făcusem? În momentul acela nu eram sigur. Îmi plăcea înfăţişarea băiatului, pentru că pe chipul lui se citea onestitatea şi chiar aducea cu Uhtred, însă cu greu putea fi acesta motivul. Odinioară cruţasem viaţa unui tânăr pe nume Haesten care părea şi el cinstit şi de încredere, dar se dovedise a fi un duşman viclean şi primejdios. Nu eram sigur de ce voiam ca Berg să rămână în viaţă, deşi acum, după atâţia ani, ştiu că a fost soarta.

Regele Hywel îmi făcu un semn. M-am apropiat de scara şeii şi m-am înclinat respectuos.

— O să-ţi îndeplinesc rugămintea ca răsplată pentru ajutorul pe care mi l-ai dat pe plajă, dar cu o condiţie.

— Da, stăpâne? am zis, ridicându-mi privirea spre el.

— Dacă-mi făgăduieşti că-l vei creştina pe băiat.

Am ridicat din umeri.

— Nu-l pot sili să creadă în zeul vostru, dar promit că-l voi da pe mâna unui preot bun şi nu mă voi opune la convertirea lui.

Regele cumpăni o clipă, după care încuviinţă.

— E al tău.

Şi astfel, Berg Skallagrimmrson intră în slujba mea.

Soarta este neiertătoare. N-o ştiam încă, dar tocmai făcusem un pas mare spre îndeplinirea visului lui Alfred legat de Englaland.

— Vino cu mine, i-am spus lui Berg.

Finan, fiul meu, Eadith şi ceilalţi ne urmară pe plajă.

Wyrd bið ful ãræd.

Nu l-am văzut pe Rognvald murind, deşi l-am auzit. Nu a fost o moarte rapidă. Era un războinic, hotărât să moară sfidător, dar înainte

ca galezii să-şi termine treaba ţipa ca un copil. Pescăruşii ţipau şi ei, un sunet trist, acoperit de ţipetele omului care-şi dorea să moară.

Flota lui Sigtryggr plecase. Navele incendiate se scufundaseră, lăsând doar doi nori de fum ce se risipeau, fiind împinşi de vânt spre vest. I-am auzit pe galezi intonând un imn funebru şi am bănuit că-şi îngropau morţii: cei nouă martiri şi jumătatea de duzină de războinici care muriseră în lupta de pe plajă. Normanzii morţi erau tot acolo, trupurile lor fiind lăsate în voia refluxului, pe când în partea de sus a plajei, unde o linie de lemne plutitoare şi alge indica nivelul ultimului flux, se găsea un morman de haine, coifuri, spade, scuturi, topoare şi suliţe. Peste pietre fusese aruncată o mantie pe care se aflau grămezi de monede şi bucăţi de argint luate de la prizonieri şi de la morţi, în timp ce lângă ea, păzite de doi tineri, tronau cufărul mare de aur care adăpostise trupul sfântului Dewi şi marele crucifix de pe altar.

— Găseşte-ţi coiful şi spada, i-am spus lui Berg.

Mă privi neîncrezător.

— Pot să port o spadă?

— Fireşte, de-acum eşti omul meu. O să-mi juri credinţă şi, când mor eu, o să-i juri fiului meu.

— Da, stăpâne!

În vreme ce Berg îşi căuta spada, m-am uitat atent în mormanul de arme până când am văzut-o. Mai simplu nici că se putea. Mânerul de fildeş al Urii-de-Gheaţă era inconfundabil. M-am aplecat, tresărind la durerea subită, şi am tras afară tăişul. Mă străbăteau fiori îngheţaţi, deşi era o zi caldă.

Am tras-o din teacă. Eram obişnuit cu greutatea Răsuflării-Şarpelui, dar spada aceasta era mult mai uşoară. Cnut susţinuse întotdeauna că fusese călită într-un foc magic care era mai rece decât gheaţa, în grotele îngheţate din infern. Spunea că era o spadă a zeilor, dar eu nu ştiam decât că era spada care mă împunsese şi că episcopul Asser îi făcuse farmece creştineşti ca să mă supună caznelor. Soarele reflecta argintul lamei care nu avea nimic încrustat pe ea, niciun ornament, cu excepţia unui cuvânt la baza mânerului:

†VLFBERH†T

I-am arătat-o lui Finan, care-şi făcu semnul crucii şi-mi spuse:

— Este una dintre spadele lui.

Uhtred îşi scoase şi el Pliscul-Corbului, şi acelaşi cuvânt era înscris pe tăişul simplu.

— E limpede că este un cuvânt magic, zise Finan. Mare noroc ai avut să scapi cu viaţă, stăpâne!

Am rotit lama Vlfberht, privind lumina reflectată de oţelul neted. Era frumoasă, o unealtă de ucis, singura ciudăţenie fiind mânerul de fildeş. O clipă mi-a trecut prin cap să înlocuiesc Răsuflarea-Şarpelui cu această armă splendidă, dar am respins ideea. Răsuflarea-Şarpelui mă

slujise bine, şi s-o înlătur ar fi însemnat să-i ispitesc pe zei. Am mângâiat Ura-de-Gheaţă, simţind crestăturile făcute în lupte, apoi am atins vârful ascuţit ca un ac.

— Asta e spada? mă întrebă Eadith.

— Da.

— Dă-mi-o mie.

— De ce?

Mă privi cu ochi reci, ca şi cum m-ar fi detestat dintr-odată.

— Spada te va lecui, stăpâne.

— Ştii asta?

— De ce am venit aici? Cum nu i-am răspuns, întinse mâna. Dă-mi spada. Ştiu ce trebuie făcut, stăpâne.

— Ce? am întrebat-o. Ce vei face?

— Te voi vindeca.

Am coborât privirea pe Ură-de-Gheaţă. O dorisem aşa de mult, încât mersesem până la capătul Britaniei ca s-o găsesc; totuşi, habar n-aveam cum putea să mă ajute. Gândisem că spada ar fi trebuit pusă peste rană, dar era numai imaginaţia mea. Nu ştiam cum să procedez, şi durerea era tot mai aprigă; istovit de atâta durere, istovit să mă tot simt slab, istovit de tovărăşia apropiată a morţii, am întors tăişul şi i-am întins mânerul lui Eadith.

Un zâmbet îi apăru în colţul gurii. Oamenii mei ne urmăreau. Berg încetase să-şi mai caute spada şi se zgâia la noi, întrebându-se ce lucruri ciudate se întâmplau la marginea pătată de sânge a mării.

— Reazemă-te de corabie, îmi porunci Eadith, şi eu m-am supus.

Mi-am sprijinit spatele de prova navei lui Rognvald şi m-am lipit de bârne.

— Acum arată-mi rana, stăpâne.

Mi-am desfăcut cingătoarea şi mi-am ridicat tunica. Fiul meu se schimonosi când văzu rana acoperită din nou cu puroi însângerat. Îl puteam mirosi, în ciuda fumului, a mării, a măcelului şi a vântului răcoritor.

Eadith închise ochii.

— Spada asta aproape că te-a ucis, spuse ea cu voce înceată, cântătoare, iar acum lama ei te va vindeca.

Apoi deschise ochii, şi pe faţă îi apăru dintr-odată o expresie de ură. Înainte ca Finan sau vreunul dintre oamenii mei s-o poată opri, Eadith mă înjunghie.

Zece

Durerea a fost ca un fulger: bruscă, strălucitoare, de necrezut. Am icnit, clătinându-mă lângă prova navei, şi l-am văzut pe Finan repezindu-se să-i smulgă lui Eadith spada, însă ea o trăsese deja

înapoi. Acum îmi privea rana cu ochi îngroziţi.

Odată cu spada ieşi din mine şi duhoarea, o miasmă îngrozitoare răspândită de lichidul ce mi se scurgea din trup.

— Este răul care iese din el, spuse Eadith

Finan o ţinea de braţ, dar se uita la mine.

— Doamne apără şi păzeşte!

Am văzut un amestec de sânge şi puroi ieşind din noua rană, foarte mult sânge şi puroi. Bolborosea, se umfla, picura pe jos, iar eu urmăream erupţia de mizerie care-mi făcea durerea să dispară. Mi-am ridicat neîncrezător privirea spre Eadith, pentru că durerea mă părăsea de la o clipă la alta.

— Avem nevoie de miere şi pânze de păianjen, spuse ea privind concentrată spada, ca şi cum nu ştia la ce-ar mai fi fost bună.

— Berg, ia spada, am poruncit.

— Spada doamnei, stăpâne?

— Ai nevoie de o spadă, şi mi s-a spus că asta e bună. Mi-am îndreptat spatele şi nu am simţit nicio durere, aşa că m-am aplecat iar. Din nou, nicio durere. Pânze de păianjen şi miere? am întrebat-o pe Eadith.

— Ar fi trebuit să mă gândesc să le fi adus cu mine, zise ea.

Am simţit într-o parte o înţepătură slabă, dar asta era tot. Am apăsat coasta de deasupra rănii şi, ca prin minune, junghiul nu apăru.

— Cum ai făcut?

Ea se încruntă, ca şi cum n-ar fi fost tocmai sigură de răspuns.

— Răul era în tine, stăpâne, spuse în cele din urmă, şi trebuia lăsat să iasă.

— Atunci de ce n-am folosit orice altă spadă?

— Pentru că asta era spada care ţi-a provocat răul, vezi bine. Îşi coborî ochii pe Ură-de-Gheaţă. Mama voia să găsească spada care-l rănise pe tata, însă n-a reuşit.

Se cutremură şi-i întinse spada lui Berg.

La bordul navei lui Rognvald se găsea miere. Cala era plină cu mâncare: peşte sărat, pâine, bere, brânză şi putini cu carne de cal. Preferase să-şi ucidă caii decât să-i lase în urmă. Şi mai erau şi două borcane cu miere. Pânzele de păianjen erau mai greu de găsit, dar fiul meu privi spre barca de pescari singuratică de la capătul plajei.

— Pare părăsită, aşa că ar putea fi înţesată cu păianjeni.

Se duse acolo să caute, în vreme ce Gerbruht şi Folebald plecară să cotrobăie prin casele ce nu căzuseră pradă focului.

— Aduceţi cât mai multe! strigă Eadith după ei. Am nevoie de un pumn întreg de pânze.

— Urăsc păianjenii, bombăni Gerbruht.

— N-au gust bun?

El clătină din cap.

— Îs tari şi amărui, stăpâne.

Am râs, şi nimic nu m-a mai durut. Am bătut din picior şi nu m-a durut. M-am întins în sus şi nimic nu m-a durut, simţeam doar înţepătura vagă şi duhoarea. I-am zâmbit lui Finan.

— E o minune. Mi-a dispărut orice durere.

Zâmbea şi el.

— Mă rog să rămână aşa, stăpâne.

— S-a dus! am zis trăgând din teacă Răsuflarea-Şarpelui şi rotindu-i larg tăişul ca să izbesc în coca navei.

Nicio durere. Am repetat iar şi iar, şi niciun semn de suferinţă. Am strecurat lama în teacă şi, scoţând o pungă de la cingătoare, i-am întins-o lui Eadith.

— E a ta.

— Stăpâne! icni ea holbându-se la punga grea, plină cu aur. Nu, stăpâne…

— Păstreaz-o.

— Ba nu, pentru că…

— Păstreaz-o!

I-am zâmbit fiului meu, care se întorcea cu paşi mari de la barca abandonată.

— Ai găsit vreo pânză de păianjen?

— Nu, dar am găsit asta, spuse el arătându-mi un crucifix.

Era din lemn de fag, dar vântul şi apa mării îl erodaseră în aşa măsură, încât trupul zeului abia se mai distingea. Unul din braţele crucii lipsea, astfel încât mâna lui Iisus se înţepenise în aer. În partea de sus se vedeau două găuri vechi de cuie, câte una în fiecare colţ.

— Era prins de catarg, zise Uhtred. Barca nu e părăsită, a fost pe apă în ultimele zile.

O barcă creştină pe un ţărm păgân, m-am gândit. I-am dat înapoi crucifixul.

— Aşadar, oamenii lui Rognvald au capturat o barcă de pescuit galeză?

— Botezată *Godspellere?* întrebă el dând din cap spre mica ambarcaţiune. E scris la prova, tată. *Godspellere*.

Însemna predicator, un om care propovăduieşte Evanghelia. O denumire tipică pentru o barcă de-a creştinilor.

— Poate că galezii au folosit acelaşi cuvânt?

— Poate, zise fiul meu nu prea convins.

Predicator. Nu părea probabil ca galezii să fi folosit acelaşi nume, caz în care barca era saxonă. Amintindu-mi că Eardwulf furase o barcă de pescări de pe Sæfern, am privit la Eadith.

— Fratele tău?

— Ar putea fi, spuse ea nesigură.

Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai plauzibil părea.

Coborând pe Sæfern, Eardwulf ar fi căutat refugiu cât mai repede posibil, căci o bărcuţă în larg era pradă sigură pentru duşmani. Prin urmare, de ce să nu acosteze pe teritoriul lui Hywel? Pentru că Eardwulf avea faima unuia care luptase cu galezii. Dacă ar fi acostat pe ţărmul lui Hywel, ar fi sfârşit urlând la fel de tare precum Rognvald, însă normanzii ar fi putut să-l primească bine, deoarece era duşmanul duşmanilor lor.

— Ia vezi dacă nu se află printre cadavre, i-am ordonat fiului meu.

El se preumblă conştiincios printre stârvuri, întorcând câteva cu piciorul, dar nu era niciun semn de Eardwulf. Nu se afla nici printre oamenii ucişi în aşezare, ceea ce însemna că, dacă ajunsese aici, plecase cu una dintre navele lui Sigtryggr.

— Berg!

L-am întrebat despre barca de pescuit, dar tot ce ştia era că apăruse cu restul flotei lui Sigtryggr.

— De ce au lăsat-o în urmă? am vrut să ştiu.

— Pentru că e prea înceată, stăpâne, spuse Berg.

Am privit încruntat la mica ambarcaţiune.

— Sigtryggr, am pronunţat eu cu grijă numele neobişnuit, a venit pentru prima oară acum o săptămână?

— Da, stăpâne.

— Pe urmă a plecat? De ce?

— Primul zvon, stăpâne, a fost că Sigtryggr va rămâne aici. Că ne va ajuta să cucerim pământuri.

— Dar şi-a schimbat planurile?

— Da, stăpâne.

— Şi încotro a luat-o flota lui?

— Spuneau că spre miazănoapte, stăpâne, zise vag Berg, deşi încerca să fie de ajutor. Spunea că ar trebui cu toţii să navigăm spre miazănoapte.

Sigtryggr fusese trimis să găsească un loc unde trupele tatălui său s-ar fi putut retrage în siguranţă dacă duşmanii lor irlandezi ar fi devenit prea puternici. Văzând aşezarea sărăcăcioasă a lui Rognvald, se gândise s-o transforme într-un regat mai mare, dar cercetase şi ţinuturile din nord; apoi se întorsese dintr-odată, convingându-l pe Rognvald să plece din golful Abergwaun pentru a-l ajuta să cucerească noi teritorii. Teritorii din nord. Un loc mai bun, o răsplată mai bogată.

Ceaster.

Mai târziu am aflat că cuvântul galez pentru predicator nu era nicidecum *godspellere*.

— Noi am putea spune *efengylydd*, îmi zise părintele Anwyn, dar cu siguranţă nu *godspellere*. Asta e în limba voastră barbară.

Mă zgâiam la barca de pescuit gândindu-mă la Eardwulf, în vreme ce sora lui încropea o compresă din miere şi pânze de păianjen pe care

mi-o legă peste rană.

Şi nu mă durea defel.

A doua zi am putut să mă aplec, să rotesc spada, să-mi răsucesc trupul şi chiar să ţin cârma fără să mă mai doară ceva. Mă mişcăm încet, cu precauţie, aşteptându-mă în fiecare clipă ca suferinţa să se întoarcă, dar dispăruse.

— Răul era prins în trupul tău, mă lămuri Eadith.

— Un duh, zise Finan.

— Iar spada a fost vrăjită, adăugă Eadith.

— Doamna a făcut o treabă bună, stăpâne, spuse Finan pe un ton grav, iar Eadith zâmbi auzind complimentul.

M-am încruntat gânditor.

— Dar dacă spada e vrăjită, de ce vraja n-a făcut şi mai puternic răul atunci când m-ai împuns?

— Nu te-am împuns pe tine, stăpâne, spuse ea, am împuns duhul cel rău.

Ne aflam din nou la bordul lui *Ðrines*. Sihtric o adusese înapoi la gura dragonului, iar Hywel trimisese oameni ca s-o întâmpine. Gerbruht mersese cu ei şi-i transmisese lui Sihtric ordinele mele să aştepte peste noapte cât timp Hywel ne oferea un ospăţ din proviziile capturate de pe navele lui Rognvald. Festinul nu se desfăşură însă în veselia obişnuită, căci amintirea trupurilor supuse la cazne plutea pe deasupra aşezării la fel ca mirosul de ars.

Hywel, dornic de sporovăială, îmi puse o mulţime de întrebări despre Æthelflæd. Era adevărat renumele de bună creştină pe care şi-l făcuse?

— Depinde ce-ai numi creştin, am zis. Mulţi o socotesc o păcătoasă.

— Toţi suntem păcătoşi, răspunse el.

— Dar este o femeie de treabă.

Voia să afle ce gândea ea despre galezi.

— Dacă o laşi în pace, te va lăsa în pace, am spus.

— Pentru că-i urăşte şi mai tare pe danezi?

— Îi urăşte pe păgâni.

— Cu excepţia unuia, murmură regele.

M-am prefăcut că nu pricep. El zâmbi, ascultând câteva clipe harpistul, apoi spuse:

— Şi Æthelstan?

— Ce-i cu el, stăpâne?

— Tu vrei să fie rege, dar lordul Æthelhelm, nu.

— E un copil, am zis nepăsător.

— Dar unul pe care tu-l consideri vrednic de a fi rege. De ce?

— Îmi place de el. E un flăcău de ispravă, puternic şi isteţ. Şi este

legitim.

— Este?

— Părintele care i-a cununat pe părinţii lui este în slujba mea.

— Foarte neplăcut pentru lordul Æthelhelm, chicoti Hywel. Şi tatăl băiatului? Îţi place şi de el?

— Îndeajuns de mult.

— Dar Æthelhelm face legea în Wessex. Prin urmare, totul se va întâmpla după voia lui.

— Ai spioni iscusiţi la curtea Wessexului, stăpâne, am spus zâmbind.

Hywel izbucni în râs.

— N-am nevoie de spioni. Ai uitat de biserică, Lord Uhtred. Prelaţii scriu scrisori nesfârşite. Îşi trimit veşti unul altuia, aşa de multe veşti! Şi bârfe!

— Atunci ştii ce vrea Æthelflæd, am zis. O să-l lase în pace pe Æthelhelm cu ambiţiile lui, pentru că tot ce-o interesează e să-i alunge pe danezi din Mercia. Şi după ce va fi făcut asta, să-i scoată şi din Northumbria.

— Ah, vrea să făurească Englalandul! Englaland! repetă Hywel savurând numele neobişnuit, cu ochii aţintiţi la focul în jurul căruia ne aşezaserăm.

Un bard îşi depăna cântecul; o vreme, regele ascultă cuvintele, după care vorbi încet, cu tristeţe, privind flăcările.

— Am auzit de numele de Englaland, dar noi spunem acestor ţinuturi Lloegyr. Pământurile pierdute. Pe vremuri au fost ale noastre. Dealurile şi văile acelea, râurile şi păşunile erau ale noastre şi purtau numele noastre, iar numele acelea izvorau din poveştile poporului nostru. Fiecare deal avea o poveste, fiecare vale avea un basm. Romanii au venit şi au plecat, însă numele au rămas, apoi aţi venit voi, saxonii, şi numele au dispărut precum fumul. Iar poveştile au dispărut odată cu numele, acum rămânând doar numele voastre. Nume saxone. Ascultă-l! Făcu un gest către bardul care-şi depăna cântul, ciupind cu hotărâre corzile micii harpe pentru a-şi ţine ritmul cuvintelor. E balada lui Caddwych, despre felul în care i-a măcelărit el pe duşmanii noştri.

— Duşmanii noştri? am întrebat.

— Cum v-a măcelărit pe voi, saxonii, recunoscu Hywel, după care izbucni în râs. I-am spus să nu cânte despre saxoni morţi, dar se pare că nici măcar un rege nu le poate porunci poeţilor.

— Şi noi avem cântece, am spus.

— Şi cântecele voastre vorbesc despre Englaland şi despre danezii măcelăriţi. Dar ce-o să se întâmple atunci, prietene?

— Atunci, stăpâne?

— Atunci când veţi avea Englaland, când vor fi alungaţi păgânii,

când legile lui Iisus vor domni peste toată Britania de la sud la nord. Ce se va întâmpla atunci?

Am ridicat din umeri.

— Nu cred c-o să se ajungă acolo în timpul vieţii mele.

— Se vor mulţumi saxonii cu Englalandul lor? mă întrebă el clătinând din cap. Îşi vor îndrepta privirile spre dealurile astea, spre văile astea.

— S-ar putea.

— Aşa că trebuie să fim puternici. Spune-i lui Æthelflæd a ta că n-o să mă lupt cu ea. Nu mă îndoiesc că unii dintr-ai mei vor continua să vă fure vitele, dar tinerilor trebuie să li se dea ceva de făcut. Spune-i însă că am un vis aidoma visului pe care-l nutrea tatăl ei. Visul unei singure ţări!

Eram surprins, dar de ce? Era un om isteţ, la fel de isteţ ca şi Alfred, şi ştia că slăbiciunea dă prilej de război. Prin urmare, aşa cum Alfred visase la unirea regatelor saxone într-o patrie puternică, tot aşa Hywel visa la unirea regatelor galeze. Cârmuia sudul, dar în nord era o cârpeală de state mici, şi statele mici sunt slabe.

— Aşadar, urmă el, Æthelflæd a ta va primi veste că pe tărâmul nostru se poartă războaie, dar asigur-o că nu e treaba ei. E a noastră. Lăsaţi-ne în pace, şi vă vom da şi noi pace.

— Până când n-o s-o mai faceţi, stăpâne, am spus.

El zâmbi iarăşi.

— Până când n-o s-o mai facem? Da, într-o bună zi va trebui să ne batem, dar mai întâi voi vă veţi fi făcut Englalandul vostru, iar noi, Cymrul nostru. Noi doi, prietene, vom fi probabil morţi cu mult înainte să se ciocnească zidurile de scuturi.

— Cymru? am zis, rostind anevoie ciudatul cuvânt.

— Voi îi spuneţi Ţara Galilor.

Am plecat din Cymru duşi de un vânt dinspre sud-vest. Marea spumega sub prova lui *Ðrines*, iar siajul se lărgea alb şi clocotitor în urma noastră. Îmi plăcuse Hywel. Îl cunoscusem puţin timp şi stătuserăm de vorbă doar în câteva rânduri, dar dintre toţi regii pe care i-am întâlnit în lunga mea viaţă, el şi Alfred m-au impresionat cel mai mult. Hywel încă trăieşte şi stăpâneşte o mare parte din Ţara Galilor, devenind tot mai puternic de la un an la altul. Într-o bună zi, fără îndoială, oamenii din Cymru vor veni să-şi ia înapoi poveştile pe care noi, saxonii, le-am furat de la ei. Sau noi vom porni în marş ca să-i nimicim. Într-o bună zi. Nu acum.

Navigam spre nord ca să salvăm regatul lui Æthelflæd.

*

Puteam să mă înşel. Era posibil ca Sigtryggr să caute noi teritorii în Scoţia sau pe coasta zimţată a Cumbralandului sau poate în Gwynedd,

cea mai nordică parte a regatelor galeze, dar mă cam îndoiam.

Navigam de-a lungul coastei de vest a Britaniei, o coastă sălbatică, stâncoasă, bătută de valuri şi învolburată de maree, deşi în nordul Sæfernului se află un loc prietenos, o întindere de pământ pe care râurile invită o navă să pătrundă adânc în interiorul uscatului, unde solul nu este abrupt şi presărat cu stânci, unde vitele pot să pască şi unde creşte orzul, iar locul acela era Wirhealum, întinderea dintre fluviile Mærse şi Dee. Acolo se afla Ceaster, şi la Ceaster îşi conduse Æthelflæd oamenii împotriva normanzilor. Cucerirea acestui oraş şi a bogatelor pământuri ce-l înconjurau se făcuse doar la stăruinţa lui Æthelflæd, fiind realizarea care-i convinsese pe membrii witanului să-i încredinţeze Mercia, dar acum, dacă bănuielile mele erau corecte, şi mai mulţi normanzi se îndreptau spre Wirhealum. Era vorba de o flotă nouă, cu sute de războinici, iar dacă Æthelflæd îşi începea domnia cu pierderea Ceasterului, dacă fâşia aceasta mare de pământ nou cucerit trecea iarăşi în stăpânirea păgânilor, oamenii aceia ar fi spus că era răzbunarea zeului creştin pentru că urcaseră pe tron o femeie.

Cel mai sigur lucru era să ne întoarcem la Gleawecestre. Am fi putut să facem călătoria îndeajuns de repede, ajutaţi de vânt, care bătea dinspre sud-vest două zile din trei, dar odată ajunşi acolo tot am avea o săptămână de marş forţat până la Ceaster. Socoteam că Æthelflæd se afla la Gleawecestre, unde numea epitropi şi grămătici şi preoţi care să administreze pământurile pe care le stăpânea acum, dar ştiam că deja trimisese cel puţin cincizeci de oameni în nord pentru a întări garnizoana din Ceaster. Aceia erau oamenii cu care avea să lupte Sigtryggr, dacă într-adevăr se îndrepta către ţinutul dintre fluvii.

Aşa că am stabilit o rută spre nord. În faţa noastră se găseau navele lui Sigtryggr, ceea ce însemna peste douăzeci de echipaje, adică o oaste de cel puţin cinci sute de oameni. Cinci sute de oameni înfometaţi în căutare de pământuri. Şi câţi oameni avea Æthelflæd la Ceaster? L-am chemat pe fiul meu la cârmă şi i-am pus această întrebare.

— Puţin peste trei sute, când am fost eu acolo, spuse el.

— Cu tot cu oamenii tăi?

— Cu cei treizeci şi opt de oameni ai mei, da.

— Tu ai plecat, iar Æthelflæd a luat treizeci şi doi de oameni cu ea în sud. Prin urmare, cât numără garnizoana din Ceaster? Două sute cincizeci de războinici?

— Poate un pic mai mult.

— Sau un pic mai puţin. Oamenii se mai şi îmbolnăvesc.

Am privit spre ţărmul îndepărtat şi, dincolo de grămada de nori, am distins dealurile neprietenoase. Vântul care stârnea valurile, făcându-le să tremure înspumate, ne împingea puternic spre nord.

— Ştim că tocmai a trimis cincizeci de oameni la miazănoapte, aşa

că ar trebui să fie vreo trei sute. Comandaţi de Merewalh.

Fiul meu încuviinţă din cap.

— E un om destoinic.

— E un om destoinic, am căzut eu de acord.

Uhtred îmi auzi ezitarea din voce.

— Dar nu îndeajuns de mult?

— Se va bate ca un taur, am spus, şi e cinstit. Dar oare gândeşte ca un râs?

Îmi plăcea Merewalh şi aveam încredere în el. Nu mă îndoiam că Æthelflæd avea să-l avanseze, poate făcându-l chiar ealdorman, şi la un moment dat mi se păruse a fi un soţ potrivit pentru Stiorra. Nu intraseră zilele în sac, dar deocamdată Merewalh trebuia să apere Ceasterul, şi cei trei sute de oameni ai lui ar fi trebuit să fie mai mult decât destui pentru sarcina asta. Zidurile burhului erau făcute din piatră, iar şanţul era adânc. Romanii construiseră cu temei, însă bănuiam că Sigtryggr cunoştea puterea Ceasterului şi teama mea era că tânărul nordic avea şiretenia unui râs.

— Ce făcea Lady Æthelflæd când ai plecat tu de la Ceaster? l-am întrebat pe Uhtred.

— Ridica un burh nou.

— Unde?

— Pe malul fluviului Mærse.

Lucrurile se legau. Ceaster era o fortăreaţă care străjuia fluviul Dee, aflat la sud, dar Mærse era deschis navigaţiei. Dacă se ridica un burh acolo, inamicii n-ar mai fi putut folosi fluviul ca să pătrundă adânc în inima ţinutului.

— Prin urmare, Merewalh are nevoie de oameni ca să termine noul burh şi să-l apere, şi are nevoie de mai mulţi oşteni ca să apere Ceasterul. Nu poate să facă toate astea cu trei sute de războinici, am spus.

— Într-acolo merge şi Osferth cu familiile, zise Uhtred.

— Împreună cu Stiorra, am spus, simţind un junghi de vinovăţie.

Fusesem un tată nepăsător. Fiul meu cel mare era un proscris în ochii mei, din pricina blestematei lui de religii, Uhtred se descurcase bine, dar fără să fi avut şi eu o contribuţie, în vreme ce Stiorra era un mister pentru mine. O iubeam, însă o trimisesem în braţele primejdiei.

— Cu familiile şi cu banii tăi, spuse Uhtred.

Afurisită mai e şi soarta asta! Îl trimisesem pe Osferth în nord pentru că Ceaster părea o destinaţie mai sigură decât Gleawecestre, dar dacă nu mă înşelam asupra normanzilor, atunci îi trimisesem pe Osferth, pe fiica mea şi familiile noastre, ca şi toată averea, direct către o hoardă de duşmani. Şi chiar mai rău. Se putea ca Eardwulf să i se fi alăturat lui Sigtryggr, şi Eardwulf era viclean cât o ceată de râşi.

— Să presupunem că Eardwulf merge la Ceaster, am zis, făcându-l

pe fiul meu să tresară uluit. Cei de acolo ştiu că e un trădător?

El îmi înţelese teama.

— Dacă n-au aflat încă…

— O să-i deschidă porţile, l-am întrerupt eu.

— Dar trebuie să fi aflat deja, stărui Uhtred.

— Vor şti despre Eardwulf, am încuviinţat, gândindu-mă că întăririle trimise de Æthelflæd din Gleawecestre duseseră vestea la Ceaster. Dar ştiu şi despre toţi cei care l-au urmat?

— Ah, Dumnezeule! făcu el întrezărind pericolul. Dumnezeule!

— E de mare ajutor, n-am ce zice! am mârâit.

Ðrines se izbi de un val mai prăpăstios, udând puntea cu o ploaie rece. Vântul bătuse toată ziua şi acum valurile erau furioase şi repezi, dar odată cu căderea nopţii vântul încetă şi marea se linişti. Nu mai vedeam uscatul pentru că traversam marele golf ce reprezintă coasta de vest a Ţării Galilor, deşi mă temeam de partea de nord a acestui golf, asemănătoare unui braţ stâncos care prindea în cursă navele neprevăzătoare. Am strâns pânzele şi am trecut la vâsle, călăuzindu-ne după strălucirea neregulată a stelelor. Am apucat cârma şi am îndreptat nava încet spre nord-vest. În timp ce oamenii mei vâsleau încet, eu priveam luminiţele care scânteiau în apă. Noi le spunem bijuteriile lui Ran, sinistrele sclipiri ale giuvaierurilor care atârnă de gâtul pizmaşei zeiţe.

— Încotro mergem? mă întrebă Finan în întunericul scânteietor.

— La Wirhealum.

— Pe la nord sau pe la sud?

Era o întrebare bună, şi eu nu cunoşteam răspunsul. Dacă o luam pe Dee, fluviul sudic, am fi putut vâsli până aproape de porţile Ceasterului, dar dacă Sigtryggr făcuse aceeaşi alegere însemna să dăm nas în nas cu oamenii lui. Dacă am fi ales fluviul de la nord, am fi tras nava la o distanţă bunicică de Ceaster şi am fi evitat flota lui Sigtryggr, dar ne-ar fi luat mult mai mult să ajungem în burh.

— Bănuiesc că Sigtryggr vrea să pună mâna pe Ceaster, am spus.

— Dacă merge la Wirhealum, da.

— Dacă, am mormăit.

Instinctul este un lucru ciudat. Nu-l poţi atinge, nici simţi, nici mirosi sau auzi, dar trebuie să te încrezi în el, şi-n noaptea aceea, pe când ascultam clipocitul valurilor şi scârţâitul vâslelor, eram sigur că temerile mele erau îndreptăţite. Undeva în faţa noastră se afla o flotă normandă ce intenţiona să captureze Ceasterul, oraşul lui Æthelflæd. Dar cum avea s-o facă? Instinctul nu-mi oferea niciun răspuns.

— Sigtryggr o să vrea să pună mâna pe oraş cât mai repede, am sugerat.

— Aşa e, aprobă Finan. Dacă o tândăleşte, garnizoana are timp să se întărească.

— Aşa că va alege ruta cea mai scurtă.

— Dee.

— Prin urmare, noi vom merge spre nord, spre Mærse, am hotărât. Şi în zori o să scoatem blestemata aia de cruce de la proră.

Crucea de pe prora înaltă a lui *Đrines* ne proclama drept creştini, invitându-i pe danezi sau normanzi să ne atace. O navă daneză ar fi avut la proră o sculptură falnică, un dragon sau un şarpe sau un vultur, dar astfel de cioplituri puteau fi oricând ridicate pe bârnele prorei. Fiarele cioplite şi vopsite nu erau înfăţişate niciodată în apele de acasă, căci acele ape erau prietenoase şi nu era nevoie de ameninţarea fiarei pentru a îmblânzi duhurile, dar ameninţarea era întotdeauna de folos pe coastele inamice. Însă crucea de la prora lui *Đrines* era fixă. Partea de sus era pur şi simplu grinda prorei scoasă în afară cu câteva picioare deasupra punţii, ceea ce însemna că oamenii mei trebuiau să folosească topoare ca s-o doboare; odată îndepărtată, măcar nu le mai dădeam altora prilej să ne atace. Eram sigur că în faţa noastră nu se mai găseau nave creştine, ci doar duşmani.

Topoarele îşi făcură treaba în lumina cenuşie a zorilor străvezii. Câţiva dintre creştini tresăriră atunci când marea cruce se răsturnă în cele din urmă peste bord, zdruncinând puternic carena în momentul în care se prăbuşi în apă. Cum o rafală încreţise marea, am ridicat pânza, am retras vâslele şi am lăsat vântul să ne ducă spre nord. Departe spre est am zărit o desfăşurare de pânze întunecate şi mi-am spus că erau bărci de pescuit galeze. Pe deasupra lor se învârtea un nor de pescăruşi; văzându-ne, bărcile se grăbiră înapoi spre uscat, un uscat care ni se arătă la mai bine de un ceas după ce se crăpase de ziuă.

Navigam, dar ce ne aştepta la sfârşitul călătoriei? Habar n-aveam. Mi-am atins ciocanul de la gât şi m-am rugat lui Thor ca instinctul să mă înşele, să ajungem la Mærse şi să găsim peste tot doar pace.

Dar instinctul nu mă înşela. Navigam spre necazuri.

În noaptea următoare am poposit pe coasta de nord a Ţării Galilor, aruncând ancora într-un golfuleţ în vreme ce vântul urla pe deasupra noastră. Turna cu găleata. Fulgerele loveau ţărmul, luminând dealurile întunecate şi ploaia ce se înteţise. Furtuna veni iute şi trecu iute. Cu mult înainte de zori dispăruse, un acces subit de mânie divină. Nu ştiam ce însemna şi nu puteam decât să mă tem; totuşi, în zori vântul se domolise din nou, norii se împrăştiaseră şi soarele se ridicase făcând valurile mici să scânteieze. Am ridicat ancora de piatră şi am vârât vâslele în furcile lor.

Am pus mâna pe o vâslă, nu mă durea defel, deşi după o oră muşchii îmi înţepeniseră din pricina efortului. Cântam balada lui Beowulf, un cântec străvechi care istorisea cum eroul înotase o zi întreagă ca să ajungă la capătul unui lac uriaş, unde se luptase cu

mama lui Grendel, cotoroanţa monstruoasă.

— Wearp ðā wunden-mæl, urlam noi trăgând la vâsle, wrættum gebunden, mugeam strângând mânerele vâslelor, yrre oretta, þæt hit on eorðan læg, trăgând nava prin marea scânteietoare, stið ond styl-ecg, ridicând vâslele şi afundându-le din nou.

Balada povestea cum Beowulf, dându-şi seama că spada lui nu putea muşca din pielea groasă a monstrului, azvârlise cât colo tăişul care avea încrustate pe oţel modele ondulate asemenea unor fuioare de fum, aşa cum avea şi Răsuflarea-Şarpelui, şi se luase la trântă cu cotoroanţa, punând-o la pământ. Încasase lovituri, lovise şi el, şi în cele din urmă înhăţase una dintre spadele ei, o lamă grosolană din zilele când giganţii trăiau pe pământ, o spadă aşa de grea, încât numai un erou o putea mânui. Beowulf îi tăiase gâtul, iar ţipetele de moarte ale harpiei răsunaseră pe acoperişul cerului. Era o poveste frumoasă, pe care mi-o istorisise Ealdwulf fierarul pe când eram un copil, deşi el fredonase vechea versiune, nu pe cea nouă pe care o răcneau oamenii mei în vreme ce *Ðrines* spinteca marea dimineţii. Mugeau cum că „Zeul Hālig" îi oferise lui Beowulf izbânda, dar în povestea lui Ealdwulf Thor, nu Zeul sfânt fusese cel care-i dăduse eroului puterea să învingă înspăimântătoarea creatură.

Şi eu mă rugam lui Thor să-mi dea putere, de aceea mugeam în rând cu oamenii mei trăgând la vâsle. Un bărbat are nevoie de putere ca să mânuiască o spadă, să ţină un scut, să lovească în duşman. Mă aştepta o luptă, însă eram slab, aşa de slab că, după o oră de vâslit, i-am lăsat vâsla lui Eadric şi am venit la cârmă lângă fiul meu. Braţele mă dureau, dar în coastă nu mai simţeam nicio durere.

Am vâslit întreaga zi şi, când soarele asfinţi în spatele nostru, am ajuns la întinderile mari de mâl dintre Wirhealum şi locul unde fluviile, uscatul şi marea se contopesc, unde fluxul acoperă pământul vălurit, iar stolurile de păsări de mare sunt dese ca zăpada. La sud de noi era gura fluviului Dee, mai lat decât Mærse; mă întrebam dacă nu cumva luasem hotărârea greşită şi dacă n-ar fi trebuit să vâslim pe Dee ca să mergem direct la Ceaster, dar în cele din urmă am luat-o pe culoarul îngust al lui Mærse. Mă temeam că Sigtryggr, dacă venise, urcase deja pe Dee ca să dea năvală pe ţărm şi să pună mâna pe Ceaster. Mi-am atins ciocanul de la gât şi m-am rugat.

Mâlul lăsă loc ierbii şi trestiilor, apoi păşunilor şi izlazurilor, pădurilor pitice şi dealurilor blânde acoperite de strălucirea galbenă a grozamelor. La sud de noi, spre Wirhealum, câte un fuior de fum indica o fermă sau o aşezare printre copaci, însă nu era un fum aşa de gros încât să păteze cerul de seară. Vacile păşteau pe un imaş, iar pe înălţimi se vedeau oi. Mă uitam după noul burh al lui Æthelflæd, dar n-am văzut nici urmă de el. Ştiam că-l construia ca să apere partea asta de fluviu, ceea ce însemna că ar fi trebuit să fie aproape de ţărm;

cum era o femeie deşteaptă, l-ar fi aşezat pe malul de sud, astfel încât oamenii să poată ajunge cu uşurinţă la el din Ceaster. Totuşi, pe măsură ce umbrele se lungeau peste apă, nu zăream niciun zid, nicio palisadă.

Ðrines era purtată de curent. Foloseam vâslele doar ca să păstrăm cursul, lăsându-ne purtaţi de fluxul puternic. Înaintam încet, căci fluviul era înşelător, cu multe bancuri de nisip. Movile de mâl se arătau pe ambele părţi, dar învolburarea apei întunecate ne indica pe unde se afla canalul, şi astfel am pătruns domol în adâncul uscatului. Pe malul de nord, un băiat care scurma prin mâl se opri să ne facă semne cu mâna. I-am răspuns în acelaşi fel, întrebându-mă dacă era danez sau normand. Mă îndoiam că era saxon. Pământul acesta fusese stăpânit ani de zile de către normanzi, dar, odată ce puseserăm mâna pe Ceaster, puteam să luăm înapoi pământurile din jur şi să le umplem cu saxoni.

— Acolo, spuse Finan.

Mi-am desprins privirea de băiat pentru a o îndrepta spre amonte, unde am zărit o mulţime de catarge deasupra unui crâng.

Întâi am crezut că erau nişte copaci, după care mi-am dat seama că erau drepte şi fără ramuri, prăjini dezolante profilându-se pe cerul tot mai întunecat. Fluxul ne purta în susul apei, şi eu nu îndrăzneam să dau poruncă de întoarcere, temându-mă să nu afund nava într-un banc nevăzut. Ar fi fost prudent să ne întoarcem, căci acele catarge arătau că Sigtryggr venise aici, pe Mærse, şi că toate navele sale erau trase la Wirhealum, nu la Ceaster, şi că o armată de normanzi ne aştepta, însă fluxul era aidoma sorţii. Ne purta cu el. Şi printre catarge se ridica fumul, nu fumul gros al pârjolului, ci pâcla aceea a focurilor de pregătit hrana, ce se împrăştia în crepusculul de deasupra copacilor pitici. Am bănuit că găsisem în sfârşit noul burh al lui Æthelflæd.

Şi astfel, pentru prima, dar nu şi pentru ultima oară în viaţa mea, am ajuns la Brunanburh.

Când am trecut de un cot al fluviului, am zărit navele normanzilor. În cea mai mare parte erau trase la mal, doar câteva pluteau mai departe, ancorate în apropierea ţărmului noroios. Am început să număr.

— Douăzeci şi şase, spuse Finan.

Câtorva dintre navele de pe ţărm le fuseseră scoase catargele, arătând că Sigtryggr plănuia să rămână acolo un timp îndelungat.

Apa devenise foarte mică. Fluviul arăta îndeajuns de lat, dar era înşelător, pentru că eram înconjuraţi peste tot de zone cu apă puţin adâncă.

— Ce facem? întrebă fiul meu.

— O să-ţi spun când o să ştiu, am mormăit eu aplecându-mă peste cârmă ca să îndrept corabia spre flota lui Sigtryggr.

Soarele aproape că asfinţise cu totul, şi crepusculul făcea ca umbrele care se întindeau peste uscat să se amestece între ele.

— Sunt destui nemernici, murmură Finan privind spre ţărm.

Într-acolo priveam şi eu, dar mai mult căutam spre fluviu, încercând să-l feresc pe *Ðrines* de bancurile de nisip. Oamenii mei se uitau spre sud, uitând de vâsle. Le-am strigat să vâslească în continuare şi, când am pornit iarăşi să înaintăm uşor, i-am lăsat cârma fiului meu şi mi-am îndreptat ochii spre noul burh al lui Æthelflæd. Până în momentul acela, constructorii clădiseră un val de pământ pe o ridicătură a uscatului din apropierea râului. Era ceva mai mult decât un dâmb, probabil de înălţimea unui om şi lung de peste două sute de paşi. Alături de două clădiri mai mici, probabil grajduri, fusese înălţată o sală, dar nu exista încă nicio palisadă. Pentru asta ar fi fost nevoie de sute de trunchiuri solide, de stejar sau ulm, şi în apropierea valului de pământ nu existau copaci mari.

— Lady Æthelflæd va trebui să aducă lemnărie aici, am spus.

— Dacă e să-l termine vreodată, zise Finan.

Probabil că burhul avea o formă pătrată, dar de pe puntea lui *Ðrines* nu-ţi puteai da seama. Sala nu era mare, şi lemnăria ei nouă strălucea în lumina apusului. Bănuiam că-i adăpostea pe constructorii lui Æthelflæd, urmând să se ridice una mai impunătoare de îndată ce burhul era terminat. Apoi am văzut crucea de pe fronton şi mai că am izbucnit în hohote de râs.

— E o biserică, nu o sală de ospeţe!

— Îl vrea pe Dumnezeu de partea ei, spuse Finan.

— Ar fi trebuit să construiască mai întâi o palisadă, am mârâit.

Navele ancorate şi cele trase la ţărm ascundeau malul în cea mai mare parte, dar mi s-a părut că zăream laturile unui canal proaspăt săpat, probabil menit să preia apele fluviului şi să le ducă spre şanţul care înconjura noua aşezare, aflată acum în mâinile normanzilor.

— Doamne sfinte, murmură Finan, sunt sute de ticăloşi!

Din biserică ieşiseră oameni care se uitau la noi. Aşa cum spusese, erau cu sutele. Alţii se aşezaseră în jurul focurilor de tabără. Erau acolo şi femei cu copii, şi toţi se apropiau acum de mal ca să ne privească.

— Vâsliţi în continuare! am strigat, preluând cârma de la fiul meu.

Sigtryggr capturase burhul pe jumătate clădit, asta era limpede, însă prezenţa atâtor oameni sugera că încă nu pornise la asaltul Ceasterului. Nu avusese timp, dar nu mă îndoiam că avea să atace de îndată ce putea. Cea mai riscantă variantă ar fi fost să-şi ducă navele şi războinicii pe Dee în sus şi să atace din prima Ceasterul, căci, odată intrat în fortificaţiile romane, nu l-am mai fi putut scoate. Eu unul aşa aş fi făcut, dar el fusese mult mai prudent. Cucerise fortăreaţa mai mică, îşi pusese oamenii să ridice o palisadă din orice lemne puteau

tăia şi din mărăcinişuri şi adâncise şanţul; odată burhul terminat, odată terenul împrejmuit cu crengi şi ţepi, ar fi fost aproape la fel de bine apărat în Brunanburh ca şi la Ceaster.

Un om se căţără pe navele trase la ţărm, care erau adunate laolaltă ca să fie uşor de păzit, apoi sări pe una dintre cele ancorate, croindu-şi neîncetat drum spre noi.

— Cine sunteţi? strigă el.

— Vâsliţi în continuare!

Se făcea tot mai întuneric de la un minut la altul şi mă temeam să trag pe uscat, dar nu îndrăzneam să mă opresc.

— Cine sunteţi? răcni din nou omul.

— Sigulf Haraldson! am strigat eu un nume născocit.

— Ce faceţi aici?

— Cine întreabă? am zis în daneză, vorbind rar.

— Sigtryggr Olafson!

— Spune-i că locuim aici!

Mă întrebam dacă bărbatul care răcnea la noi era însuşi Sigtryggr, dar nu-mi venea să cred. Cel mai probabil era unul dintre oamenii lui Sigtryggr, trimis să ne verifice.

— Sunteţi danezi? urlă el. Cum nu primi răspuns, adăugă: Stăpânul meu vă invită la ţărm.

— Spune-i stăpânului tău că vrem să ajungem acasă înainte să se înnopteze!

— Ce ştiţi de saxonii din oraş?

— Nimic! Ei nu ne bagă în seamă, noi nu-i băgăm în seamă.

Am depăşit nava de pe care striga omul acela, însă el sări sprinten pe o alta ca să rămână în apropierea noastră.

— Veniţi la ţărm!

— Mâine.

— Unde locuiţi? urlă el.

— În aval, i-am răspuns, la un ceas de aici.

Am mârâit la oamenii mei să înteţească vâslitul, iar Thor era cu noi, căci *Ðrines* rămase în canal, deşi nu o dată vâslele loviră în mâl şi coca scrijeli uşor în două rânduri câte un banc înainte de a ajunge în ape mai adânci. Omul ne mai aruncă nişte întrebări prin beznă, dar noi trecuserăm. Devenisem o navă-umbră în lumina crepusculară, o navă-fantomă ce dispărea în noapte.

— Slavă Domnului că nu ţi-au recunoscut vocea, zise Finan.

— Nu mă puteau auzi de pe ţărm, am spus, sperând că era adevărat. Nu strigasem chiar din toţi bojocii, nădăjduind că poruncile ajungeau doar până la oamenii mei. Şi cine să mă recunoască?

— Fratele meu? interveni Eadith.

— L-ai văzut?

Ea clătină din cap. M-am întors să mă uit înapoi, dar noul burh nu

mai era decât o umbră într-o umbră, o umbră în care pâlpâiau flăcări, în vreme ce catargele navelor lui Sigtryggr se profilau ca nişte vergi întunecate pe cerul de la apus. Refluxul scăzuse mult nivelul apei pe măsură ce *Ðrines* se furişa în amonte. Nu ştiam la ce distanţă se afla Brunanburh de Ceaster, dar socoteam că erau câteva mile, poate zece? Poate douăzeci? Habar n-aveam, şi, cum niciunul dintre oamenii mei nu vizitase noul burh al lui Æthelflæd, nimeni nu-mi putea spune. Mai navigasem şi înainte pe Mærse, călătorisem pe malurile lui în apropiere de Ceaster, dar în bezna care se lăsase era imposibil să recunoşti vreun reper de pe uscat. În spate, pata lăsată de fumul din Brunanburh se îndepărta tot mai mult, şi am privit-o până ce orizontul fu tivit de roşul aprins al soarelui care apunea sub cerul presărat cu stele. Nu mă temeam de vreo urmărire. Era prea întuneric ca o navă să pornească după noi, iar războinicii pe jos sau călare s-ar fi poticnit prin ţinutul necunoscut.

— Ce o să facem? întrebă Finan.

— O să mergem la Ceaster, am spus.

Ca să păstrăm în siguranţă tronul lui Æthelflæd.

Lumina lunii, adesea ascunsă de nori, licări dintr-odată, îndeajuns de mult ca să ne arate fluviul. Am vâslit în tăcere până când, în cele din urmă, carena alunecă în mâl şi *Ðrines* se opri cutremurându-se.

Malul sudic era la numai douăzeci de paşi; primii oameni de-ai mei săriră peste bord şi începură să înainteze spre uscat.

— Arme şi zale, am poruncit.

— Şi nava? întrebă Finan.

— O părăsim.

Fără îndoială că oamenii lui Sigtryggr aveau să dea peste ea. *Ðrines* avea să plutească pe apele fluxului şi, în cele din urmă, să se întoarcă pe curentul râului, dar nu aveam timp să-i dau foc; pe de altă parte, dacă o ancoram, ne-ar fi trădat locul de debarcare. Era mai bine s-o lăsăm să plece în derivă unde-i era voia. Wyrd bið ful ãræd.

Şi am debarcat cu toţii, patruzeci şi şapte de bărbaţi şi o femeie, îmbrăcaţi în zale, cu scuturi pe braţe şi cu armele în mâini. Eram echipaţi de război, iar războiul se apropia. Prezenţa atâtor oameni la Brunanburh îmi spusese că Ceasterul era tot în mâinile saxonilor, dar Sigtryggr avea să se îndrepte curând spre fortăreaţa mai mare.

— Poate că s-a hotărât să rămână la Brunanburh, sugeră Finan.

— Şi să ne lase în pace la Ceaster?

— Dar dacă termină palisada din Brunanburh? Dacă vrea să ne stea ca un ghimpe în coastă? Poate că speră că-l vom plăti ca să plece?

— Ar fi un prost, pentru că n-am face asta.

— Dar numai un prost ar ataca zidurile de piatră ale Ceasterului.

— Noi am făcut-o, i-am amintit, şi Finan râse. Am clătinat din cap.

N-o să vrea să rămână îngrădit la Brunanburh. Taică-său l-a trimis să cucerească pământuri, şi asta o să încerce. Pe deasupra, e tânăr. Trebuie să-şi facă un nume. Iar Berg zice că e încăpăţânat.

Vorbisem cu Berg. Fusese unul dintre oamenii lui Rognvald, aşa că nu-l văzuse prea mult pe Sigtryggr, dar ceea ce văzuse îl impresionase.

— Este înalt, stăpâne, îmi spusese el, cu părul blond ca al fiului Domniei Tale şi cu un chip de vultur. Râde şi strigă tot timpul. Oamenii îl iubesc.

— Tu îl iubeşti?

Berg făcuse o pauză şi apoi, cu înflăcărarea vârstei, strigase:

— E aidoma unui zeu coborât pe pământ, stăpâne!

Zâmbisem la cuvintele astea.

— Un zeu?

— Ca un zeu, stăpâne, murmurase el, ruşinat acum.

Totuşi, zeul coborât pe pământ trebuia să-şi facă un nume, şi nu exista cale mai bună decât recucerirea fortăreţei de la Ceaster. De aceea se şi grăbise încoace. Am mers de-a lungul fluviului spre est până am zărit în faţă drumul roman, pe care l-am urmat spre sud. Trecea printr-un cimitir roman lăsat în pace atât de normanzi, cât şi de saxoni, căci era plin de stafii. Pe când îl traversam în tăcere i-am observat pe creştini făcându-şi semnul crucii, iar eu mi-am atins ciocanul de la gât. Era noapte, timpul când morţii umblă, iar noi treceam printre locuinţele sumbre ale morţilor, singurul sunet fiind târşâitul tălpilor noastre pe caldarâm.

Şi acolo, înaintea noastră, se ridica Ceasterul.

Am ajuns în oraş chiar înainte să apară zorile. Pe cerul dinspre răsărit se iţise o dungă cenuşie, o geană de lumină, nimic mai mult. Primele păsări prinseseră să cânte. Zidurile palide ale burhului erau cufundate în noapte, poarta de nord se zărea doar ca o pată foarte închisă la culoare. Dacă deasupra porţii flutura vreo flamură, nu putea fi văzută. În interiorul zidurilor luminau nişte focuri, dar pe metereze nu era nimeni, aşa că i-am luat pe Finan şi pe fiul meu şi ne-am apropiat tustrei de poartă ştiind că totuşi puteam fi văzuţi.

— Tu ai deschis ultima oară poarta asta, îi spuse irlandezul fiului meu. S-ar putea să trebuiască s-o faci din nou.

— La vremea aceea aveam un bidiviu, îi aminti Uhtred.

Se cocoţase pe şa şi sărise peste poartă, ajutându-ne să cucerim burhul din mâinile danezilor. Speram că nu-l pierduserăm.

— Cine sunteţi? strigă un om de pe zid.

— Prieteni, am spus. Tot Merewalh comandă aici?

— Da, se auzi răspunsul înciudat.

— Adu-l.

— Doarme.

— Am spus să-l aduci! m-am răstit eu.

— Cine eşti? întrebă din nou omul.

— Cel care vrea să vorbească cu Merewalh! Du-te!

L-am auzit vorbind cu tovarăşii săi, după care se lăsă tăcerea. Am aşteptat până ce tăişul de sabie al luminii cenuşii de la răsărit se lăţi, devenind o lamă de lumină plumburie. Cocoşii se puseră pe cântat şi un câine urlă undeva în oraş; în cele din urmă am văzut umbre pe ziduri.

— Sunt Merewalh! răsună glasul cunoscut. Şi tu cine eşti?

— Uhtred! am spus.

Urmă un moment de tăcere.

— Cine? întrebă el din nou.

— Uhtred! am strigat. Uhtred de Bebbanburg!

— Stăpâne?

Vocea îi era neîncrezătoare.

— A ajuns Osferth?

— Da. Şi fiica ta.

— Æthelflæd?

— Lord Uhtred?

Tot nu-i venea să creadă.

— Deschide afurisita de poartă, Merewalh! Vreau să iau micul dejun.

Am intrat de îndată ce poarta se deschise. Sub arcadă erau aprinse torţe, şi am văzut uşurarea pe chipul lui Merewalh când mă recunoscu. În spatele lui aşteptau o duzină de oameni, toţi ţinând lănci sau spade scoase din teacă.

— Stăpâne! spuse Merewalh păşind spre mine. Eşti vindecat, stăpâne!

— Sunt vindecat, am zis.

Îmi făcea plăcere să-l regăsesc pe Merewalh. Era un războinic credincios, un om onest şi un bun prieten. Avea faţă rotundă, deschisă, care strălucea de plăcerea revederii. Îi fusese supus lui Æthelred, deşi întotdeauna o apărase pe Æthelflæd şi avusese de suferit pentru loialitatea lui.

— Æthelflæd este aici? am întrebat.

El clătină din cap.

— Mi-a spus că va aduce mai mulţi oameni atunci când va putea, dar nu am mai auzit nimic de o săptămână.

Am privit la oştenii din spatele lui, care zâmbeau pe când îşi vârau spadele în teci.

— Şi câţi oameni ai?

— Două sute nouăzeci şi doi pregătiţi de luptă.

— Inclusiv cei cincizeci trimişi de Æthelflæd?

— Da, stăpâne.

— Principele Æthelstan este aici?

— Este aici, stăpâne, da.

M-am întors şi am văzut că străjerii închideau porţile grele şi puneau de-a curmezişul o bârnă groasă.

— Ştii că la Brunanburh sunt cinci sute de normanzi?

— Mi s-a spus că şase sute, oftă el.

— Ţi s-a spus?

— Ieri au venit cinci saxoni. Cinci mercieni. I-au văzut pe normanzi acostând şi au fugit încoace.

— Cinci mercieni? am întrebat, dar nu i-am lăsat timp să răspundă. Spune-mi, tu ai oameni la Brunanburh?

Merewalh clătină din cap.

— Lady Æthelflæd mi-a spus să-l părăsim deocamdată, până se întoarce ea. Socotea că nu puteam apăra şi Ceasterul, şi noul burh. Când va veni, ne apucăm de treabă acolo.

— Cinci mercieni? am întrebat din nou. Ţi-au spus cine erau?

— O, îi cunosc! spuse Merewalh încrezător. Erau oamenii lordului Æthelred.

— Şi acum se află în slujba lui Lady Æthelflæd? am întrebat, iar Merewalh încuviinţă. De ce i-a trimis?

— Ca să arunce o privire la Brunanburh.

— Să vadă ce?

— Păi, la Wirhealum se află danezii. Nu-s mulţi şi se pretind a fi creştini, zise el ridicând din umeri ca şi cum ar fi sugerat că pretenţia asta era cam dubioasă. În cea mai mare parte îşi păstoresc oile, şi nu-i băgăm în seamă dacă nu ne fac necazuri. Poate că Lady Æthelflæd s-a gândit că au stricat câte ceva.

— Prin urmare, cei cinci au venit încoace la ordinul lui Æthelflæd, am spus, şi au trecut ca vântul şi ca gândul prin poarta de sud fără să ceară să-ţi vorbească ţie? Au venit la Brunanburh? Am aşteptat un răspuns, dar Merewalh tăcu mâlc. Cinci oameni vin aici ca să se asigure că nişte păstori n-au stricat un val de pământ? El tăcu în continuare. Ai trimis oameni de-ai tăi să se uite la noul burh?

— Da, stăpâne.

— Şi totuşi Æthelflæd nu te-a crezut? A trebuit să trimită cinci oameni ca să facă o treabă pe care tu deja o făcuseşi?

Bietul Merewalh se încruntă, zăpăcit de atâtea întrebări.

— Îi cunosc, stăpâne, zise el, deşi nu părea prea sigur.

— Îi ştii bine?

— Am fost cu toţii în slujba lordului Æthelred. Nu, nu-i ştiu aşa de bine.

— Şi cei cinci erau în serviciul lui Eardwulf, am sugerat.

— Cu toţii eram. Era comandantul gărzii lordului Æthelred.

— Dar ăştia cinci îi erau apropiaţi, am precizat eu pe un ton categoric, iar Merewalh înghiţi în sec. Şi Eardwulf este probabil alături

de Sigtryggr.

— Sigtryggr, stăpâne?

— Cel care tocmai a adus cinci sau şase sute de normanzi la Brunanburh!

— Eardwulf este cu… începu el, după care se întoarse şi privi de-a lungul străzii principale din Ceaster, aşteptându-se să-i vadă pe normanzi invadând dintr-odată oraşul.

— Probabil că Eardwulf este cu Sigtryggr, am repetat, iar Eardwulf este un trădător şi un proscris. Şi probabil că în clipa asta se îndreaptă încoace. Dar nu vine singur.

— Doamne, Dumnezeule! icni Merewalh făcându-şi semnul crucii.

— Mulţumeşte-i zeului tău, am spus.

Pentru că măcelul era pe care să-nceapă, şi noi ajunseserăm la timp.

Unsprezece

Sigtryggr sosi la amiază.

Ştiam că va veni.

Ştiam unde va ataca.

Eram în inferioritate numerică, dar zidurile înalte de piatră ale Ceasterului valorau cât o mie de oameni. Sigtryggr ştia şi el asta, dar, asemenea tuturor normanzilor, nu avea răbdare să pună la cale un asediu. Nu avea timp să confecţioneze scări, nu avea unelte cu care să sape sub metereze, dispunea doar de curajul războinicilor săi şi de credinţa că ne păcălise.

Doar că noi ştiam care fusese păcăleala.

Bun venit la Ceaster!

Soarele răsărise, dar în Sala Mare – mohorâta clădire din centrul Ceasterului – era întuneric. În vatra din mijloc mocnea un foc, fumul încârligându-se pe sub acoperiş înainte de a găsi gaura croită printre ţigle. De-a lungul pereţilor dormeau oamenii, sforăitul lor împrăştiindu-se în spaţiul vast. Existau mese şi bănci, şi pe mese dormeau alţi oameni. Două servitoare puseră plăcinte cu ovăz pe pietrele vetrei, în vreme ce o a treia aducea vreascuri cu care să aţâţe focul.

În afara sălii se aflau grămezi uriaşe de lemne. Nu era lemn de foc, ci trunchiuri de stejar şi ulm care fuseseră tăiate grosolan. Mă oprisem să le privesc.

— Astea-s pentru palisada de la Brunanburh? l-am întrebat pe Merewalh.

— Da. N-au mai rămas copaci zdraveni în Wirhealum, aşa că a trebuit să-i tăiem pe cei de aici.

— Le duceţi cu căruţa?

— Pe apă, mai degrabă, spuse el.

Bârnele erau mari, fiecare groasă cât mijlocul unui călugăr pântecos şi lungă de un stat de om. Constructorii aveau să sape un şanţ în jurul ridicăturii de pământ de la Brunanburh şi să înfigă trunchiurile în pământ cu vârful în jos. În felul acesta, lemnul rezistă mai mult. Bucăţile mai mici urmau să fie folosite la platformele de luptă şi la scări. Merewalh privea mohorât la grămezile uriaşe.

— Lady Æthelflæd vrea ca totul să fie gata când soseşte Domnia Sa.

— N-o să-ţi vezi capul de treabă!

Când am intrat în sală, oamenii prinseră să se foiască. Cerul se lumina, cocoşii cucurigau, era timpul să întâmpinăm noua zi. Peste câteva minute apăru şi Osferth, căscând şi întinzându-se. Încremeni când mă văzu.

— Stăpâne!

— Ai ajuns cu bine aici.

— Da, stăpâne.

— Şi fiică-mea?

— E bine, stăpâne. Se holba la mine, măsurându-mă din cap până-n picioare. Nu te mai chirceşti de durere!

— Mi-a trecut.

— Lăudat fie Domnul! spuse el îmbrăţişându-mă. Finan! Sihtric! Uhtred!

Era fericit să-şi regăsească tovarăşii; apoi o văzu pe Eadith şi ochii i se făcură cât roata carului, cerându-mi lămuriri pe muteşte.

— Lady Eadith va fi tratată cu toată cinstirea, i-am zis.

— Bineînţeles, stăpâne, replică el indignat de sugestia că ar fi putut trata nerespectuos vreo femeie. Când Finan îi făcu cu ochiul, Osferth o privi din nou pe Eadith, apoi îşi întoarse ochii la mine. Bineînţeles, stăpâne, spuse iarăşi, dar de data asta cam ţeapăn.

— Şi Æthelstan? am întrebat.

— Este aici, stăpâne.

Focul se înteţise. Mi-am dus oamenii într-un colţ mai ferit al sălii, în vreme ce Merewalh îi chemă la el pe cei cinci saxoni ajunşi în ziua precedentă. Apărură zâmbind. Sala era deja înţesată, alţi şi alţi oameni trezindu-se şi venind în căutare de hrană şi bere. Cei mai mulţi nu purtau arme sau scuturi, deşi cei cinci aveau cu toţii spade la brâu.

— Staţi jos! le spuse Merewalh făcând semn spre o masă. Avem bere, şi mâncarea e pe drum.

— Sunt oamenii fratelui meu, îmi şopti Eadith.

— Tocmai i-ai condamnat la moarte spunând asta, i-am şoptit drept răspuns.

Ea şovăi.

— Ştiu.

— Cum îi cheamă?

Eadith îmi spuse, iar eu am rămas cu ochii pe ei. Erau neliniştiţi, deşi cu toţii în afară de unul încercau s-o ascundă. Cel mai tânăr, abia trecut de vârsta copilăriei, arăta îngrozit. Ceilalţi vorbeau prea tare, luându-se peste picior, iar unul îi dădu una peste fund fetei care le aduse bere, dar, în ciuda nepăsării afişate, puteam vedea că ochii lor erau scormonitori. Cel mai în vârstă, un bărbat pe nume Hanulf Eralson, se uită de jur-împrejur şi-şi înfipse privirile în colţul întunecat unde noi eram ascunşi pe jumătate de umbre şi mese. Probabil credea că încă dormeam.

— Aştepţi vreo luptă azi, Merewalh? strigă el.

— O să vină curând.

— Roagă-te la Domnul să vină, zise Hanulf din toată inima, căci niciodată n-o să poată trece de zidurile astea!

— Lordul Uhtred a trecut, îi aminti Merewalh.

— Lordul Uhtred are întotdeauna norocul unui diavol, iar diavolul are grijă de ai lui, spuse acru Hanulf. Ai veşti de la el?

— De la diavol?

— De la Uhtred.

Îi spusesem lui Merewalh cum să răspundă dacă era întrebat. Făcându-şi cruce, murmură:

— Se spune că lordul Uhtred trage să moară.

— Un păgân mai puţin, zise Hanulf cu nepăsare, apoi, cum pe masă fuseseră aşezate brânza şi pâinea, îşi mută atenţia într-acolo.

Hanulf o mângâie pe fata care adusese bucatele şi spuse ceva care-o făcu să roşească şi să se tragă într-o parte. Oamenii lui râseră, deşi cel mai tânăr părea şi mai speriat.

— Diavolul are grijă de ai lui, eh? şopti Finan.

— Hai să vedem dacă are grijă de ăştia cinci, am spus, după care m-am întors, căci în sală intrase Æthelstan urmat de alţi trei băieţi şi de două fete, niciunul mai mare de unsprezece sau doisprezece ani.

Râdeau şi se fugăreau unul pe altul. Văzând doi dulăi lângă vatră, Æthelstan se repezi lângă ei, mângâindu-le spinările lungi şi boturile cenuşii. Ceilalţi copii se luară după el; mi-am dat seama că era şeful indiscutabil al acelui mic grup. Fără îndoială avea să se bucure de darul acesta şi la maturitate. L-am urmărit cum şterpeli două turte de ovăz de pe pietrele vetrei şi le împărţi cu câinii şi cu cele două fete.

— Ia zi, te putem ajuta azi la veghea pe ziduri? îl întrebă Hanulf pe Merewalh.

— Nici nu mă aştept la altceva de la voi, spuse Merewalh.

— Unde o să atace?

— Aş vrea să ştiu.

— Probabil la o poartă? sugeră Hanulf.

— Aşa aş spune.

Oamenii ascultau conversaţia. Cei mai mulţi dintre războinicii lui Merewalh ştiau de prezenţa mea în sală, dar li se spusese să nu sufle o vorbă. Majoritatea erau convinşi că pur şi simplu Hanulf voia să dea o mână de ajutor pe metereze. După câte ştiau ei, cei cinci erau nişte mercieni obişnuiţi care sosiseră din întâmplare şi acum contribuiau la apărarea burhului.

— Şi poarta dinspre uscat? întrebă Hanulf.

— Poarta dinspre uscat?

— Cea pe care am folosit-o ieri.

— Ah, Poarta de Nord!

— Vom lupta acolo, dacă n-ai nimic împotrivă.

Şi astfel am priceput că Sigtryggr nu venea pe mare. La asta nu mă aşteptasem. Ar fi fost silit să vâslească pe Mærse până la mare, să se întoarcă spre sud şi să urce pe Dee, asta luându-i întreaga zi, ca să ajungă în cele din urmă la Poarta de Sud. În loc de asta, venea pe uscat, şi cea mai apropiată poartă de Brunanburh era Poarta de Nord, cea pe care tocmai intraserăm şi noi.

— Pot să lupt la Poarta de Nord? îl întrebă Æthelstan pe Merewalh.

— Domnia Ta vei sta departe de orice luptă! replică Merewalh cu asprime.

— Lasă-l pe băiat să vină cu noi! propuse vesel Hanulf.

— Vei sta în biserică şi te vei ruga pentru izbânda noastră, îi ordonă Merewalh lui Æthelstan.

Pe măsură ce soarele se ridica, sala devenea mai luminoasă.

— S-a făcut timpul, i-am spus lui Finan. Pune mâna pe nemernici.

Îmi scosesem Răsuflarea-Şarpelui, dar încă nu mă încredeam pe deplin în puterile mele, aşa că i-am lăsat pe Finan şi pe fiul meu să conducă o duzină de oameni spre masă. Eu îi urmam cu Eadith.

Hanulf îşi dădu seama că ne apropiam. Nici nu era greu, pentru că toţi cei din sală încremeniseră brusc, iar vocile li se stinseseră. Se răsuci pe bancă, văzu spadele, apoi o văzu şi pe Eadith. Rămase cu ochii la ea, uluit, după care încercă să se ridice, dar banca îl împiedica să-şi scoată spada din teacă.

— Chiar vrei să te baţi cu noi? l-am întrebat.

Mai mulţi oameni de-ai lui Merewalh îşi trăseseră şi ei spadele. Nu înţelegeau prea bine ce se întâmpla, dar se luaseră după Finan, ceea ce însemna că Hanulf era înconjurat. Æthelstan se ridicase şi mă privea surprins.

Hanulf lovi masa cu piciorul şi căută uşa. Pe acolo însă nu putea să scape. Preţ de o clipă am crezut că încerca să ne atace, ca să moară în învălmăşeala unei lupte inegale, dar în loc de asta dădu drumul spadei, care căzu zăngănind pe podea. Nu spuse nimic.

— Aruncaţi spadele, le-am poruncit celorlalţi. Şi tu, am arătat spre

Æthelstan, vino încoace.

I-am luat la întrebări, iar răspunsurile veniră repede. Sperau să scape cu viaţă dacă spuneau adevărul? Mărturisiră că erau oamenii lui Eardwulf, că fugiseră din Gleawecestre împreună cu el, navigând spre vest cu *Godspellere* până întâlniseră flota lui Sigtryggr. Acum veniseră la Ceaster ca să deschidă Poarta de Nord pentru oamenii lui Sigtryggr.

— Şi asta va fi azi? am vrut să ştiu.

— Da, stăpâne.

— Ce semnal trebuia să-ţi dea?

— Semnal, stăpâne?

— Prin care să-ţi dea de înţeles să deschizi poarta.

— Trebuia să încline flamura, stăpâne.

— După care ai fi ucis pe oricine ţi s-ar fi pus în cale? Şi le-ai fi deschis poarta duşmanilor noştri?

Hanulf nu avea ce să spună la asta, dar cel mai tânăr, băiatul, scânci:

— Stăpâne…

— Tăcere! am mârâit.

— Fiul meu nu a… începu un altul, dar închise gura când m-am încruntat la el.

Acum băiatul plângea. Nu avea mai mult de paisprezece ani, poate cincisprezece, şi ştia ce soartă înspăimântătoare îl aştepta, dar nu eram în starea în care să-i ascult tânguirile. Cei cinci nu meritau nicio milă. Dacă Hanulf ar fi reuşit, Sigtryggr ar fi intrat în Ceaster şi aproape toţi oamenii mei şi ai lui Merewalh ar fi fost măcelăriţi.

— Principe Æthelstan! am strigat. Vino aici!

Æthelstan traversă în grabă sala ca să mi se alăture.

— Stăpâne?

— Aceşti oameni au fost printre cei trimişi să te prindă la Alencestre, Înălţimea Ta, iar acum au venit să predea Ceasterul duşmanilor noştri. Înălţimea Ta le vei hotărî pedeapsa. Osferth, adu-i nepotului tău un scaun.

Osferth găsi un scaun, însă eu am arătat spre cel mai mare scaun din sală, probabil cel pe care-l folosea Æthelflæd când venea în burh. Cu braţe şi un spătar înalt, aducea foarte mult cu un tron, şi l-am îndemnat pe Æthelstan să se aşeze.

— Într-o bună zi ai putea să fii regele acestui tărâm şi trebuie să te obişnuieşti cu asta, aşa cum te obişnuieşti să lupţi cu spada. Aşa că acum vei împărţi dreptatea.

Mă privi lung. Era doar un băiat.

— Dreptatea, spuse el neliniştit.

— Dreptatea, am spus privind la cei cinci oameni. Vei recompensa cu aur sau argint o faptă bună, şi vei hotărî pedepse pentru fărădelegi. Aşa că împarte dreptatea acum. Cum băiatul se încrunta la mine ca şi

cum ar fi vrut să se asigure că vorbeam serios, l-am muştruluit: Oamenii ăştia aşteaptă, cu toţii aşteptăm!

Æthelstan se uită la ei şi respiră adânc.

— Sunteţi creştini? întrebă în cele din urmă.

— Mai tare, i-am zis.

— Sunteţi creştini?

Vocea încă nu i se schimbase.

Hanulf mă privi de parcă mi-ar fi cerut să nu-l fac părtaş la prostia asta.

— Răspunde-i principelui, i-am spus.

— Suntem creştini, zise el sfidător.

— Şi totuşi le-aţi fi îngăduit păgânilor să cucerească locul acesta? întrebă Æthelstan.

— Îndeplineam poruncile stăpânului nostru, spuse Hanulf.

— Stăpânul vostru este un proscris, replică Æthelstan, şi Hanulf nu avu nimic de adăugat.

— Judecata Înălţimii Tale, i-am cerut eu.

Æthelstan îşi linse nervos buzele şi rosti:

— Trebuie să moară.

— Mai tare!

— Trebuie să moară!

— Şi mai tare! Şi vorbeşte-le lor, nu mie. Priveşte-i în ochi şi spune-le hotărârea ta.

Băiatul strânse braţele jilţului până ce încheieturile degetelor i se albiră.

— Trebuie să muriţi, le spuse celor cinci oameni, pentru că v-aţi trădat ţara şi zeul.

— Noi… începu Hanulf.

— Tăcere! am răcnit la el, după care mi-am întors privirea spre Æthelstan. O moarte înceată sau rapidă, Înălţimea Ta, şi ce soi de moarte?

— Soi?

— Îi putem spânzura rapid, l-am lămurit eu, sau încet. Sau putem să-i ucidem cu spada.

Băiatul îşi muşcă buza, apoi se întoarse spre cei cinci.

— Veţi muri de spadă, spuse el hotărât.

Cei patru bărbaţi mai în vârstă încercară să pună mâna pe spade, dar erau mult prea înceţi. Toţi cinci fură prinşi şi dezbrăcaţi de haine şi zale, rămânând doar în cămăşile murdare care le atârnau până la genunchi.

— Dă-ne un preot, se rugă Hanulf, măcar un preot.

Preotul lui Merewalh, un bărbat pe nume Wissian, se rugă împreună cu ei.

— Nu prea mult, părinte, l-am avertizat, avem treabă de făcut!

Æthelstan privea la oamenii care fuseseră siliţi să îngenuncheze.

— Am făcut alegerea potrivită, Lord Uhtred?

— Când începi să înveţi să mânuieşti o spadă, ce înveţi mai întâi de toate?

— Să parez.

— Să parezi, am aprobat eu, şi altceva?

— Să parez, să mă rotesc şi să fandez.

— Începi cu lucrurile astea uşoare, i-am spus. La fel e şi cu judecata. Asta de acum a fost una uşoară, de aceea te-am şi lăsat să o faci tu.

El se încruntă.

— E uşoară? Să iei viaţa unui om? Să iei vieţile a cinci oameni?

— Sunt trădători şi proscrişi. Urmau să moară, orice ai fi hotărât tu. Văzând că preotul le atingea frunţile, i-am strigat: Părinte Wissian! Diavolul nu vrea să fie lăsat să aştepte cât pierzi tu vremea, dă-i zor!

— Tu mereu spui că unul trebuie să rămână în viaţă, murmură Æthelstan.

— Zău?

— Da, Lord Uhtred, spuse el, apoi păşi încrezător spre oamenii îngenuncheaţi şi arătă spre cel mai tânăr. Cum te cheamă?

— Cengar, stăpâne, îngăimă băiatul.

— Vino, spuse Æthelstan, iar când Cengar şovăi, îl trase de umăr. Ţi-am spus să vii. Îl aduse pe Cengar în faţa mea. Îngenunchează! îi porunci el. Pot să-ţi împrumut spada, Lord Uhtred?

I-am dat Răsuflarea-Şarpelui şi am urmărit cum îşi punea mâinile mici în jurul mânerului.

— Jură-mi credinţă, îl îndemnă el pe Cengar.

— Eşti un neghiob cu cap de ciupercă, Înălţimea Ta, am bombănit.

— Jură! îi zise Æthelstan lui Cengar, iar flăcăul îşi puse mâinile peste mâinile prinţului şi-i jură credinţă.

Îşi ridică ochii spre Æthelstan când rosti cuvintele, şi am putut vedea că lacrimile îi inundaseră obrajii.

— Ai creierul unui broscoi sfrijit, i-am spus lui Æthelstan.

— Finan! strigă el neluându-mă în seamă.

— Înălţimea Ta?

— Înapoiază-i lui Cengar hainele şi armele.

Finan privi la mine. Eu am ridicat din umeri.

— Fă cum îţi spune idiotul ăsta cu minte de vrabie.

Pe ceilalţi patru i-am ucis. Îndeajuns de iute. L-am pus pe Æthelstan să privească. Fusesem tentat să-l las să-l ucidă el însuşi pe Hanulf, dar nu voiam să-mi petrec timpul observând cum un băiat se chinuia să ciopârţească un om până murea, aşa că fiul meu l-a omorât pe Hanulf, udând strada romană cu şi mai mult sânge. Urmărind măcelul, Æthelstan se făcuse palid la faţă, pe când Cengar încă

plângea, poate pentru că fusese silit să asiste la moartea tatălui său. L-am tras pe băiat deoparte.

— Ascultă, dacă vei încălca jurământul făcut prinţului, o să te calc şi eu în picioare. O să las nevăstuicile să-ţi roadă boaşele, o să-ţi tai puţa bucată cu bucată, o să-ţi scot ochii, o să-ţi tai limba, o să-ţi jupui pielea de pe spinare şi-o să-ţi fărâm gleznele şi încheieturile. Iar după asta o să te las să trăieşti. Ai priceput, băiete?

El dădu din cap, prea înfricoşat să mai şi vorbească.

— Atunci termină cu smiorcăiala şi treci la treabă, avem multe de făcut.

Şi am trecut cu toţii la treabă.

Nu-l văzusem pe tatăl meu murind, deşi eram pe-aproape când s-a întâmplat. Eram cam de vârsta lui Æthelstan atunci când danezii invadaseră Northumbria şi ocupaseră Eoferwic, principalul oraş din acel ţinut. Tata îşi adusese oamenii în sprijinul armatei care aştepta să recucerească oraşul, şi părea un lucru simplu, întrucât danezii îngăduiseră ca o mare porţiune din palisadă să se prăbuşească, oferind o cale de intrare în Eoferwic. Încă ţin minte cum ne-am râs de danezi că fuseseră aşa de nepăsători şi proşti.

Am urmărit cum armata noastră alcătuia trei formaţii în pană. Părintele Beocca, căruia i se spusese să aibă grijă de mine şi să mă ferească de necazuri, spunea că pana se numea cu temei *porcinum capet*, adică un cap de porc, şi dintr-un motiv straniu n-am uitat niciodată cuvintele acelea latineşti. Beocca se arătase plin de entuziasm, sigur că urma să fie martor la o izbândă creştină asupra invadatorilor păgâni. Îi împărtăşeam entuziasmul; îmi amintesc că am văzut flamurile ridicându-se şi-am auzit chiotele războinice în timp ce armata noastră northumbriană se năpustea spre zăplazul scund din est, căţărându-se pe rămăşiţele palisadei şi năvălind în oraş.

Unde au murit.

Danezii nu fuseseră nici nepăsători, nici proşti. Îi lăsaseră anume pe ai noştri să intre în oraş; odată ajunşi acolo, northumbrienii descoperiseră că danezii construiseră un zid nou care înconjura o zonă a morţii, iar armata noastră fusese atrasă în cursă. Eoferwic a fost redenumit Jorvik, iar danezii au devenit stăpâni ai Northumbriei, cu excepţia fortăreţei Bebbanburg, care era prea puternică până şi pentru o oaste de lăncieri danezi.

La Ceaster, mulţumită lui Æthelflæd, aveam duzini de trunchiuri grele de copaci, toate gata să fie transportate la Brunanburh pentru ridicarea palisadei.

Aşa că le-am folosit ca să ridicăm o palisadă aici.

De la Poarta de Nord a Ceasterului porneşte o stradă lungă care se întinde spre sud. De o parte şi de alta se găsesc clădiri, clădiri romane

făcute din piatră sau cărămidă. Pe partea dreaptă a străzii este o clădire lungă despre care am crezut întotdeauna că ar fi cazarma. Avea ferestre, dar numai o singură uşă, şi acele deschideri erau uşor de blocat. Pe partea stângă se aflau case cu străduţe între ele, iar noi am baricadat străduţele cu trunchiuri de copac şi am ferecat ferestrele şi uşile caselor bătându-le în cuie. Străduţele erau înguste, aşa că trunchiurile au fost dispuse pe lungime, închipuind o platformă de luptă aflată la vreun metru şi jumătate deasupra caldarâmului, iar strada principală era blocată de şi mai multe trunchiuri, o grămadă uriaşă de lemnărie grea. Oamenii lui Sigtryggr puteau pătrunde în oraş, dar aveau să se trezească pe o stradă care nu ducea nicăieri, o stradă blocată de buşteni zdraveni, o stradă transformată într-o cursă compusă din lemn şi piatră şi devenită mortală prin foc şi oţel.

Focul! Cea mai slabă parte a capcanei era clădirea lungă de pe partea de vest a străzii. Nu avuseserăm timp să dăm jos acoperişul ca să facem o platformă de luptă deasupra zidului, iar normanzilor prinşi în cursă avea să le fie destul de uşor să spargă scândurile de pe uşă şi ferestre cu topoarele lor de război, aşa că i-am pus pe oameni să umple încăperea lungă cu vreascuri şi paie, cu resturi de lemn, cu tot ce putea arde. Dacă dădeau buzna în vechea cazarmă, războinicii lui Sigtryggr aveau să intre în infern!

Am pus trunchiuri de copaci şi pe platforma de luptă de deasupra porţii. Am poruncit ca două case romane să fie dărâmate, iar piatra să fie adusă la baricade şi la poartă. Au fost adunate suliţe care să fie azvârlite asupra oamenilor lui Sigtryggr. Soarele se ridicase pe cer, iar noi trudeam, completând capcana cu lemne, piatră, oţel şi foc. Apoi am închis poarta, am aşezat oameni pe ziduri, am ridicat flamurile noastre strălucitoare şi ne-am pus pe aşteptat.

Bun venit la Ceaster!

— Æthelflæd ştia că n-o să vii direct aici, îmi spuse fiica mea. Ştia că umpleai o navă cu provizii.

— Şi de ce nu m-a oprit?

Stiorra zâmbi.

— Să-ţi zic ce-a spus?

— Ai face bine.

— Tatăl tău, mi-a spus Lady Æthelflæd, dă tot ce are el mai bun atunci când e neascultător.

Am mârâit. Stiorra şi cu mine ne găseam pe platforma de luptă de deasupra Porţii de Nord, privind spre codrii îndepărtaţi de unde mă aşteptam să-l văd apărând pe Sigtryggr. Soarele strălucise întreaga dimineaţă, dar acum veneau nori de la nord şi vest. Departe spre miazănoapte, undeva deasupra ţinuturilor sălbatice din Cumbraland, ploaia cădea deja în văluri pâcloase, dar la Ceaster era uscat.

— Mai trebuie pietre? întrebă Gerbruht.

Pe platforma înaltă fuseseră aduse peste două sute de fragmente de zidărie, niciunul mai mic decât un cap de om.

— Mai trebuie pietre, i-am zis. După ce plecă, m-am întors la Stiorra: La ce aş fi fost eu bun aici dacă n-aş fi putut lupta?

— Cred că Lady Æthelflæd ştia asta.

— E o afurisită isteaţă.

— Tată! protestă ea.

— Ca şi tine, am adăugat.

— Şi crede că mi-a venit vremea măritişului, spuse Stiorra.

Am mârâit. Căsătoria fiicei mele nu era treaba lui Æthelflæd, deşi avea dreptate să considere că era momentul ca Stiorra să-şi găsească un soţ.

— Se gândeşte la vreo victimă? am vrut să ştiu.

— Un saxon din vest.

— Un saxon din vest! Ce? Orice saxon din vest?

— Mi-a zis că ealdormanul Æthelhelm are trei fii.

Am izbucnit în râs.

— Nu-i aduci mare lucru. Nici pământ, nici avere. Te-ar putea mărita cu vechilul lui, dar nu cu unul dintre băieţi.

— Lady Æthelflæd este de părere că orice fiu al unui ealdorman din Wessex ar fi o alegere potrivită, spuse Stiorra.

— Ar vrea ea.

— De ce?

Am ridicat din umeri.

— Æthelflæd vrea să mă lege de regatul fratelui ei. Îşi face griji că, dacă ea va muri, mă voi întoarce la păgânii mei; prin urmare, crede că măritişul tău cu un saxon din vest m-ar împiedica.

— Şi aşa este?

Am ridicat din nou din umeri.

— Cu greu mă văd luptând împotriva tatălui copiilor tăi. Asta dacă îţi place de el, bineînţeles. Aşa că da, m-ar împiedica.

— Eu am de ales?

— Fireşte că nu!

Stiorra se strâmbă.

— Prin urmare, tu şi Lady Æthelflæd veţi alege în locul meu? Am zărit păsări zburând peste codrul îndepărtat. Fără îndoială, ceva le tulburase.

— Nu e treaba lui Æthelflæd, am zis. Voi alege eu pentru tine.

Stiorra observase şi ea păsările care se ridicaseră din copaci, iar acum le urmărea cu privirea.

— Mama a putut să aleagă?

— Defel. M-a văzut şi a fost fulgerată. Era adevărat, sau cel puţin fusese adevărat pentru mine, m-am gândit, după care am spus: Am

văzut-o şi eu, şi am fost fulgerat la rândul meu.

— Dar m-ai mărita pentru un câştig? Pentru pământ sau bani?

— La ce altceva eşti de folos? am întrebat-o cu asprime. Văzându-i privirea uluită am încercat să rămân impasibil, dar nu mi-am putut stăpâni râsul. N-o să te mărit cu un om rău, Stiorra, şi o să-ţi asigur o zestre bogată, dar amândoi ştim că în lumea noastră căsătoriile se încheie pentru câştig.

N-am văzut nimic în neregulă în codrul îndepărtat, dar eram sigur că normanzii se aflau acolo.

— Tu nu te-ai însurat pentru vreun câştig, replică ea pe un ton acuzator.

— Dar tu o vei face, astfel încât eu să am de câştigat. M-am întors spre Gerbruht, care căra alte bucăţi de zidărie pe platforma de luptă, şi i-am zis: în oraş trebuie să fie o mulţime de ţucale.

— Oale cu rahat, stăpâne?

— Adu cât de multe poţi.

— Da, stăpâne! chicoti el.

O rază de soare lumină cimitirul roman, făcând pietrele albe să scânteieze.

— Există vreun bărbat cu care ai vrea să te măriţi? am întrebat-o pe Stiorra.

— Nu, spuse ea clătinând din cap, nu.

— Dar ţi-e capul la măritiş?

— Vreau să te fac bunic.

— Poate c-o să te trimit la o mănăstire, am mormăit.

— Nu, n-ai s-o faci.

Mi-am adus aminte de profeţia citită de Gisela în rune, cu mult timp în urmă. Unul dintre fii îmi va sfâşia inima, unul mă va face mândru, iar Stiorra va fi mamă de regi, şi până acum runele avuseseră dreptate. Unul dintre fiii mei devenise preot, celălalt se dovedise a fi un războinic, şi numai soarta Stiorrei mai rămânea să se împlinească. Gândul la rune m-a făcut să-mi amintesc de Ælfadell, bătrâna care profeţise un viitor cu regi morţi, şi de nepoata ei, fata care nu putea vorbi, dar care fermeca bărbaţii cu frumuseţea ei. Bunica ei o botezase Erce, dar după aceea, când se măritase cu Cnut Spadă-Lungă, i se dăduse numele de Frigg. El nu se însurase cu ea pentru pământ sau vreun câştig, ci doar pentru că era splendidă. O făcusem prizonieră înainte de Teotanheale, pe ea şi pe fiul ei, dar de atunci durerea mă chinuise atât de rău, că o dădusem uitării..

— Mă întreb ce s-a întâmplat cu Frigg, i-am spus fiicei mele.

— Nu ştii? mă întrebă ea surprinsă.

Reacţia ei mă nedumeri.

— Tu ştii? am întrebat-o.

Stiorra zâmbi ghiduş.

— O ţine fiul tău.

Am privit-o şocat.

— Uhtred o ţine?

— La ferma de lângă Cirrenceastre. Ferma pe care i-ai dat-o.

Continuam să mă holbez la ea. Crezusem că fiul meu căpătase o preocupare deosebită pentru cultivarea pământului, o preocupare pe care o încurajasem. Acum ştiam de ce era aşa de interesat de fermă.

— De ce nu mi-a spus?

— Îmi închipui că nu voia s-o vizitezi, tată, îmi spuse Stiorra cu un zâmbet dulce. Eu o plac.

— Dar nu s-a însurat cu ea, nu?

Eram în culmea îngrijorării.

— Nu, tată. Dar s-a făcut timpul să se însoare. E mai mare decât mine. Dintr-odată făcu un pas înapoi strâmbându-se, căci Gerbruht ducea o oală uriaşă plină cu rahaţi şi pişat, şi-i strigă frizonului: Să n-o verşi!

— E doar scârnă de la postul de gardă, doamnă, spuse el, n-a făcut niciodată rău nimănui. Doar că pute oleacă. Unde s-o pun, stăpâne?

— Mai e?

— O grămadă, stăpâne. Găleţi întregi cu treabă mare.

— Pune-o undeva unde s-o putem vărsa peste normanzi, am spus.

Bun venit la Ceaster!

Sigtryggr veni la amiază. Soarele se ascunsese din nou pe după nori, dar se oglindea în spadele oamenilor săi. Adusese doar o duzină de cai din Irlanda, probabil pentru că este greu să-i urci pe corabie; prin urmare, aproape toţi războinicii săi erau pedeştri. Am presupus că Sigtryggr se găsea în micul grup de călăreţi care înainta sub o flamură albă, mare, având în mijloc un topor roşu.

Mă înşelasem cel puţin asupra unui lucru. Sigtryggr avea scări. Arătau prost făcute, până când mi-am dat seama că erau catargele navelor sale trase pe ţărm, pe care traversele fuseseră prinse în cuie sau legate cu sfoară. Erau douăsprezece, toate îndeajuns de lungi ca să îngăduie trecerea şanţului şi la căţărarea pe metereze.

Oastea se înşiră printre mormintele din cimitirul roman şi se opri la o sută de paşi de ziduri. Rânjeau la noi, deşi nu puteam auzi batjocurile, ci doar murmurul vocilor şi zăngănitul spadelor lovite de scuturile grele. Călăreţii veniră pe drum, cu scuturile lăsate. Unul dintre ei ducea o creangă înfrunzită, semn că voiau să ne vorbească. L-am căutat din priviri pe Eardwulf, însă nu l-am putut zări. Călăreţii rămaseră în loc cu excepţia unuia singur, care-şi îmboldi armăsarul uriaş mai aproape de poartă.

— Vorbeşte tu cu el, i-am zis lui Merewalh, nu trebuie să ştie că sunt aici.

Am făcut un pas înapoi şi mi-am închis obrăzarele coifului.

Fiica mea stătea alături de Merewalh, privind în jos la călăreţul singuratic.

— Trebuie să fie Sigtryggr, murmură ea retrăgându-se lângă mine.

Şi aşa era. Astfel l-am văzut pentru prima oară pe Sigtryggr Ivarson. Era un bărbat tânăr, foarte tânăr. Mă îndoiam că făcuse douăzeci de ani, dar iată că se afla în fruntea unei oştiri. Nu purta coif, iar părul lung şi strălucitor îi atârna pe spate. Era proaspăt ras şi avea o faţă ascuţită, cu trăsături tăioase îndulcite de un zâmbet. Părea foarte sigur de el, foarte încrezător şi, bănuiam eu, foarte vanitos. Zalele străluceau, în jurul gâtului îşi înfăşurase de trei ori un lanţ de aur, pe braţe avea nenumărate verigi lucitoare, teaca şi căpăstrul erau bătute în argint, iar bidiviul era la fel de dichisit ca stăpânul său. M-am gândit la cuvintele încărcate de veneraţie ale lui Berg cum că Sigtryggr era un zeu coborât pe pământ. Calul lui sur se cabra pe drum, plin de vigoare, când Sigtryggr îl struni la nici zece paşi de şanţ.

— Numele meu este Sigtryggr Ivarson! Vă urez tuturor o zi bună!

Merewalh nu spuse nimic. Unul dintre oamenii săi şoptea traducerea.

— Eşti tăcut, strigă Sigtryggr. Să fie din pricina fricii? Atunci, ai dreptate să te temi de noi, căci o să vă măcelărim. O să vă luăm femeile şi o să vă ducem copiii în robie. Asta, fireşte, dacă nu vă retrageţi din oraş.

— Nu spune nimic, i-am şoptit lui Merewalh.

— Dacă plecaţi, n-o să vă urmăresc. Dulăii nu urmăresc şoarecii de câmp.

Sigtryggr dădu pinteni calului, venind mai aproape. Se uită în jos la şanţul plin cu apă din care se iţeau ţepuşe ascuţite, apoi îşi întoarse privirea spre noi. Acum, că se apropiase, puteam înţelege de ce Berg era aşa de vrăjit. Fără putinţă de tăgadă, Sigtryggr era foarte chipeş: blond, cu ochi albaştri şi trăsături pline de dârzenie. Părea să se amuze de tăcerea noastră.

— Aveţi câini şi porci în cetatea voastră?

— Lasă-l să vorbească, am murmurat eu.

— Aveţi neîndoielnic de amândouă, urmă el după o pauză, când răspunsul nu veni. Întreb doar din motive practice. O să ne ia timp să vă îngropăm stârvurile, şi ca să le dăm foc ne-ar lua zile întregi, iar hoiturile arse put îngrozitor! Dar câinii şi porcii o să vă înfulece carnea rapid! Asta dacă nu plecaţi acum! Privi în sus la Merewalh şi i se adresă: Alegi să rămâi tăcut? Atunci trebuie să-ţi spun că zeii mei mi-au prevestit victoria în ziua asta! Runele au vorbit, şi ele nu mint! Voi învinge, voi veţi pierde, dar o să vă consolez cu promisiunea că porcii şi câinii voştri nu vor flămânzi! Cu bine! strigă el întorcându-şi calul, după care se îndepărtă.

— Nemernic plin de fumuri, mârâi Merewalh.

Ştiam că plănuia să atace prin Poarta de Nord, dar Sigtryggr ştia că, dacă îşi masa oamenii pregătindu-se de un asemenea atac, ar fi întâmpinat o rezistenţă înverşunată; chiar şi dacă Hanulf şi tovarăşii săi ar fi supravieţuit şi ar fi trădat deschizând porţile, ar fi rămas destui războinici de-ai noştri ca să poarte o luptă sângeroasă în arcada de la intrare. Aşa că se gândi să ne amăgească. Îşi împărţi trupele, trimiţând jumătate către Colţul de nord-est al oraşului, iar cealaltă jumătate spre nord-vest. Bastionul de la nord-vest era şi cel mai slab, pentru că fusese afectat de inundaţiile primăverii timpurii, deşi chiar şi partea distrusă a fortificaţiei reprezenta un obstacol greu de trecut. Zidul fusese consolidat cu bârne, iar şanţul era adânc şi lat. Acolo se găseau războinici buni, ca şi pe meterezele de la nord-est, însă cei mai mulţi dintre oamenii noştri aşteptau acolo unde întinsesem capcana. Stăteau ascunşi. Tot ce putea Sigtryggr să vadă la Poarta de Nord era un grup format dintr-o duzină de oameni aflaţi pe meterezul înalt.

Sigtryggr păstrase doar puţin peste o sută de războinici în faţa noastră. Se aşezaseră fie pe drum, fie pe câmpurile dintr-o parte şi alta. Voia să ne facă să credem că reprezentau o forţă de rezervă, dar era limpede că aşteptau să se deschidă poarta. Alţii se împrăştiaseră în pâlcuri de-a lungul zidului de nord, aruncând suliţe şi insulte, pasămite ca să atragă atenţia apărătorilor cât timp cei cinci deschideau poarta. Sigtryggr, tot călare, se afla la vreo şaizeci-şaptezeci de paşi de zid, înconjurat de ceilalţi călăreţi ai săi şi de vreo douăzeci de pedestraşi. Avea grijă să-şi ţină privirile pe fortificaţiile de la nord-vest, prefăcându-se că nu era interesat de poartă. Îşi scoase spada şi, preţ de o clipă, o ţinu în sus, apoi o coborî dând semnul atacului spre acel colţ al cetăţii. Oamenii lui de acolo îşi urlară chemările războinice, se avântară spre şanţ şi-şi proptiră scările mari şi greoaie pe coama zidului. Aruncau cu topoare şi suliţe, făceau o hărmălaie asurzitoare, bătând cu spadele în scuturi, dar de fapt niciunul nu intenţiona să se caţăre pe scările grosolane. În loc de asta, stegarii lui Sigtryggr fluturară brusc marele drapel dintr-o parte în alta, şi apoi, cu un gest menit să fie văzut de toată lumea, îl înclinară astfel ca toporul roşu să zacă întins pe drum.

— Acum! am răcnit eu.

Şi oamenii care aşteptau sub arcadă deschiseră poarta.

Normanzii dădură năvală. Erau iuţi, atât de iuţi, încât cei patru oameni ai mei care deblocaseră poarta grea şi o deschiseseră erau cât pe ce să fie prinşi de călăreţii lui Sigtryggr, care intrară primii prin arcadă. Călăreţii aceia se socotiseră probabil tare norocoşi, pentru că de pe poartă nu fusese aruncată nicio suliţă asupra lor. Nu voiam să ţin în frâu asaltul, voiam cât mai mulţi normanzi înghesuiţi pe strada blocată, astfel că bidiviii pătrunseră în voie, cu un tropot asurzitor de

copite pe lespezile vechi, urmaţi de un puhoi de pedestraşi. Oamenii care se prefăcuseră că atacau colţul fortificaţiilor îşi abandonaseră „intenţia”, revărsându-se spre poarta deschisă.

Şi Sigtryggr se găsea de-acum în oraş; preţ de o clipă sau două se gândise probabil că izbânda era a lui, dar apoi zări marea baricadă din faţă şi-i văzu pe oamenii care aşteptau pe baricadele din partea de est a străzii. Atunci îşi roti iute calul, dându-şi seama că atacul era sortit eşecului, însă călăreţii care-l urmau se ciocniră cu armăsarul lui.

— Acum! am răcnit. Acum! Omorâţi-i!

Şi primele suliţe prinseră să zboare.

Caii ajunseseră aproape de baricada înaltă care bloca strada, şi normanzii nu mai aveau nicio şansă. Căzură ţipând ca nişte fiare rănite când suliţele grele şi topoarele învârtejite sosiră din trei părţi. Pe caldarâm se întinse sângele, împroşcând copitele şi pe războinicii care încercau să scape, iar în spatele lor, prin poartă, se scurgea un şuvoi de normanzi care încă n-aveau habar de capcana ce-i aştepta.

Aşa murise şi tatăl meu, m-am gândit. Aşa căzuse Northumbria. Aşa începuseră danezii cucerirea Britaniei saxone, ajungând atât de aproape de izbândă. Se năpustiseră ca un torent spre sud, iar victoriile lor îi ispitiseră pe normanzi să atace la rândul lor. Acum trebuia să ripostăm, comitat după comitat, sat după sat, luându-ne înapoi pământul de la sud spre nord.

— Stăpâne? întrebă nerăbdător Gerbruht.

— Da! am spus, şi Gerbruht împreună cu tovarăşii săi azvârliră trunchiurile groase ca să blocheze poarta, apoi, cu mare încântare, vărsară oalele cu rahat în furnicarul normand.

În afara porţilor se strânseseră şi mai mulţi normanzi, nepricepând ce-i întârzia, nepricepând oroarea pe care le-o pregătisem. Patru dintre oamenii mei prinseră să azvârle în jos pietroaie mari, fiecare capabil să zdrobească un cap apărat de coif.

Era un măcel inegal, neîndurător. Unii dintre războinicii lui Sigtryggr încercară să se caţăre pe baricade, dar deasupra lor se găseau oamenii noştri, şi cel care se caţără nu se poate apăra de o suliţă aruncată, ca să nu mai spunem de o lovitură cu toporul. Urmăream lupta de pe platforma de deasupra porţii, încântat să le dau tinerilor prilejul să-şi încerce forţele în bătălie. Normanzii încercară să contraatace, dar nu făceau decât să mărească numărul morţilor de pe baricade. O duzină de războinici se străduiră să pătrundă în clădirea lungă, sperând să poată fugi pe uşile din dos. Sparseră uşa de la stradă cu topoarele, dar Osferth deja ordonase ca torţele aprinse să fie aruncate înăuntru, şi fumul dens şi dogoarea cumplită îi făcură să se retragă pe oamenii care se îngrămădiseră în deschidere.

Unii vrură să scape prin poarta deschisă, însă alţii se buluceau încă să intre, în timp ce Gerbruht şi cei patru tovarăşi ai săi nu conteneau

să azvârle cu bolovani. Normanzii strigau să se elibereze spaţiul porţii, alţii încercau să scape de bucăţile de zidărie aruncate, şi atunci Finan se năpusti de pe marea baricadă care bloca strada.

Refuzase să mă lase să lupt.

— Încă nu ţi-ai recăpătat toate puterile, stăpâne, insistase el.

— Are dreptate, adăugase fiul meu.

Aşa că rămăsesem pe platforma de luptă de deasupra porţii, şi de acolo am urmărit cum Finan şi fiul meu conduceau cincizeci de oameni peste baricada înaltă. Săriră jos în stradă, într-un spaţiu eliberat de suliţe şi bolovani, un spaţiu îmbâcsit de stârvuri de oameni şi de cai, un spaţiu în care formară un zid de scuturi, iar normanzii, furioşi, răniţi, înspăimântaţi şi năuci, se întoarseră spre ei de parcă li s-ar fi întunecat minţile. Dar mânioşii luptători de la miazănoapte nu alcătuiră la rândul lor un zid de scuturi, ci se repeziră orbeşte în scuturile suprapuse şi suliţele oamenilor lui Finan.

— Înainte! strigă irlandezul. Încet şi calm! Înainte!

Scuturile se ciocniră între ele, dar pe normanzii năuciţi tăbărâră şi mai multe proiectile dinspre marginea străzii; de cum oamenii lui Finan înaintară câţiva paşi, alţi războinici coborâră de pe baricadă ca să le vină în sprijin. De pe coama porţii, tot ce puteam vedea era linia aceea de scuturi suprapuse, cu coifurile plutind deasupra, şi lungile suliţe întinse în faţă, iar întreaga linie înainta încet, foarte încet. Nici n-ar fi putut altfel. Erau prea mulţi morţi sau muribunzi în calea lor, iar caii căzuţi încă mai dădeau din copite acolo unde se prăbuşiseră. Ca să ţină strâns zidul de scuturi, oamenii lui Finan trebuiau să păşească peste aceste obstacole. Şi în tot acest timp scandau:

— Ucide, ucide, ucide, ucide, ucide!

Ori de câte ori normanzii încercau să formeze un zid ca să li se opună, dinspre partea de est a străzii erau aruncaţi spre ei bolovani, Dogoarea casei incendiate îi împingea dinspre vest, iar Finan şi fiul meu comandau ceata ucigătoare dinspre sud.

Apoi l-am văzut pe Sigtryggr. Crezusem că murise în primele clipe ale ambuscadei noastre, sau că cel puţin fusese rănit, căci calul i se prăbuşise, dar când colo era teafăr, tot fără coif, cu părul lui blond înnegrit de sânge. Se afla în mijlocul duşmanilor, răcnind la ei să-l urmeze. Urla la ceilalţi să elibereze poarta. Ştia că zidul de scuturi al lui Finan avea să prefacă înfruntarea în măcel, aşa că o luă la fugă, întâi spre poartă, dar în ultimul moment făcu un salt şi sări pe baricada care bloca străduţa îngustă dintre zidul de nord şi cea mai apropiată casă.

Sări asemenea unei căprioare. Îşi pierduse scutul, dar purta încă zale grele şi un pieptar de piele; cu toate acestea, ajunsese într-o clipită pe culmea baricadei. Saltul fusese aşa de brusc, aşa de neaşteptat, încât cei trei oameni care păzeau baricada fură luaţi prin

surprindere, iar spada lui Sigtryggr pătrunse în gâtul unuia. În virtutea inerţiei, normandul trecu de omul acela şi se lovi de un al doilea, trântindu-l la pământ. Normanzii porniră pe urmele lui Sigtryggr. L-am văzut pe cel de-al treilea înfruntându-l cu spada, însă zalele opriră tăişul, iar un duşman se repezi să-l spintece cu toporul. Pe baricadă se aflau o jumătate de duzină de normanzi; Gerbruht şi tovarăşii săi aruncau cu bolovani ca să-i împiedice pe alţii să li se alăture, însă Sigtryggr sărise de pe trunchiurile de copaci pe treptele care duceau la metereze. Rânjea. Se simţea în largul lui. Oamenii lui erau doborâţi, ucişi, arşi şi bătuţi, însă el era un conducător de oşti în plină bătălie. În ochi îi luci bucuria luptei atunci când se întoarse şi ne văzu chiar în capătul scării lungi.

Mă văzu pe mine.

Ceea ce vedea el era un alt conducător de oşti. Vedea un bărbat trecut prin lupte, un bărbat cu un coif splendid şi zale lucitoare, un bărbat ale cărui braţe erau împodobite cu verigile izbânzilor, un bărbat al cărui chip era ascuns în spatele obrăzarelor încrustate cu argint, un bărbat ce purta aur la gât, un bărbat care, fără îndoială, plănuise ambuscada asta, şi Sigtryggr înţelese că putea smulge un triumf din acest dezastru, aşa că urcă treptele, încă rânjind. Gerbruht, fără să stea pe gânduri, aruncă un pietroi, dar Sigtryggr se dovedi iute, chiar foarte iute, şi se feri de bolovan aproape dănţuind, fără a-şi opri înaintarea. Era tânăr, se îndrăgostise de război, era un războinic.

— Cine eşti? strigă el urcând ultimele trepte.

— Eu sunt Uhtred de Bebbanburg, i-am spus.

Strigă de bucurie! Faima era a lui!

Aşa că veni să mă ucidă.

Doisprezece

Cunoscusem pacea. Sunt perioade de timp când ne cultivăm câmpurile şi trăim de la o recoltă la alta, timpuri când tot ce ştiu copiii noştri despre război este ceea ce le deapănă poeţii. Perioadele acestea sunt rare, şi totuşi a trebuit să le explic nepoţilor mei ce este războiul. Mi-am făcut datoria şi le-am spus că e ceva rău, că duce la suferinţă şi durere, dar ei nu m-au crezut. I-am îndemnat să se ducă în sat să-i vadă pe infirmi, să stea lângă morminte ca să audă văduvele plângând, dar nu m-au crezut. În schimb, îi ascultau pe poeţi, ascultau ritmul ropotitor al cântecelor care bătea asemenea unei inimi în luptă, ascultau poveştile despre eroi, bărbaţi şi femei deopotrivă, care înfruntaseră cu spada un duşman care voia să ne ucidă şi să ne ia robi, ascultau imnuri pentru gloria războiului, iar prin curţi se jucau de-a războiul, luptându-se cu spade de lemn şi scuturi din răchită, şi nu credeau că războiul este o oroare.

Poate că acei copii au dreptate. Unii preoţi tună şi fulgeră împotriva războiului, dar aceiaşi preoţi se grăbesc să se ascundă în spatele scuturilor noastre când ne ameninţă vreun duşman, şi duşmani sunt mai mereu. Navele cu cap de dragon continuă să vină pe coastele noastre, scoţii îşi trimit cetele de prădalnici în sud, iar galezilor nu le place nimic mai mult decât un saxon mort. Dacă ne-am potrivi vrerii preoţilor, dacă ne-am transforma spadele în pluguri, am fi morţi sau înrobiţi cu toţii; de aceea, copiii trebuie să înveţe loviturile de spadă şi să prindă puteri pentru a ţine un scut de salcie întărit cu fier împotriva furiei unui duşman sălbatic. Şi unii vor deprinde bucuria luptei, cântul spadei, înfrigurarea primejdiei.

Sigtryggr le cunoştea. El se delecta în luptă. Încă îl priveam cum urca treptele acelea de piatră, cu faţa aprinsă de bucurie şi cu lunga lui spadă întinsă în faţă. Aşa să fi arătat şi eu când îl ucisesem pe Ubba? Văzuse şi Ubba tinereţea şi ardoarea mea, ambiţia, şi în acele lucruri îşi văzuse oare moartea? Nu lăsăm nimic în lumea asta în afara oaselor şi renumelui, iar Sigtryggr, cu spada lui care deja mă căuta, îşi văzuse renumele strălucind ca o stea scânteietoare în întunecime.

Apoi, dădu cu ochii de Stiorra.

Se afla în spatele meu, puţin într-o parte, cu mâinile duse la gură. Cum ştiam asta? Nu mă uitam la ea, dar tot ce s-a întâmplat mi s-a povestit mai târziu. Stiorra se afla acolo, şi mi s-a spus că-şi dusese mâinile la gură ca să-şi înăbuşe un ţipăt, îl împinsesem pe Gerbruht înapoi, nevrând să-l las pe frizon să se amestece în lupta mea, iar acum Stiorra era lângă mine. Scosese un strigăt firav, mai mult din pricina şocului decât de teamă, deşi ar fi trebuit să fie îngrozită văzând cu ce înflăcărare sărea moartea pe trepte înspre noi. Atunci însă, Sigtryggr o văzu şi, preţ de o clipită, îşi păstră privirea pe ea. Ne aşteptam să întâlnim bărbaţi pe un câmp de luptă, dar o femeie? Vederea ei îi distrase atenţia.

Fusese doar o ezitare de o secundă, însă a fost de-ajuns. Mă privise direct în ochi, dar, văzând-o pe Stiorra, rămăsese concentrat asupra ei în secunda aceea, şi în secunda aceea am acţionat. Nu eram la fel de iute pe cât fusesem odată şi nici la fel de puternic, dar îmi petrecusem întreaga viaţă în bătălii. Am lovit cu braţul ce ţinea scutul spre stânga, prinzându-i vârful spadei şi îndepărtându-i-l. Normandul îşi întoarse privirea spre mine, răcni o provocare şi încercă să-şi aducă spada înapoi şi s-o repeadă peste marginea de sus a scutului meu, însă Răsuflarea-Şarpelui era deja în mişcare, la fel şi eu, coborând o treaptă şi ridicând scutul ca să-i ţin spada în sus. În momentul în care văzu tăişul spadei mele căutându-i burta se răsuci disperat ca să evite fandarea, însă piciorul nu mai găsi treapta, iar când se poticni, strigătul de luptă se prefăcu într-unul de panică. Mi-am retras Răsuflarea-Şarpelui chiar în clipa în care încerca să-şi vâre spada pe

sub scutul meu. Era o lovitură bună, o mişcare rapidă făcută de un om care încă nu-şi recăpătase total echilibrul; mi-ar fi sfâşiat carnea de pe coapsa stângă dacă scutul n-ar fi coborât în calea ei. Mi-am rotit Răsuflarea-Şarpelui intenţionând să-i tai gâtul, însă el îşi trase capul înapoi.

Dar şi-l trase o clipită prea târziu. Încă se străduia să-şi recapete echilibrul şi capul i se înclinase, aşa că vârful ascuţit al Răsuflării-Şarpelui îi lovi ochiul drept. Prinsese doar ochiul şi pielea de pe şaua nasului. Sângele ţâşni uşor, o şiroire de lichid fad, iar Sigtryggr se clătină într-o parte, în vreme ce Gerbruht mă împinse ca să termine treaba cu toporul lui. În acel moment, Sigtryggr sări din nou, dar de data asta părăsi treptele zidului ca să se prăbuşească în şanţ, o cădere lungă. Gerbruht urlă mânios şi-şi aruncă toporul spre următorul războinic, care pară lovitura cu scutul şi se împletici înapoi, iar cei şase normanzi care-şi urmaseră stăpânul aleseră aceeaşi cale de scăpare, sărind de pe metereze. Unul căzu peste o ţepuşă, ceilalţi, inclusiv Sigtryggr, se căţărară pe malul îndepărtat al şanţului.

Şi aşa l-am învins pe Sigtryggr, lăsându-l fără un ochi.

— Eu sunt Odin! urlă Sigtryggr de pe marginea şanţului, ridicându-şi faţa devastată ca să mă privească cu unicul său ochi, dar zâmbind. Eu sunt Odin, îmi strigă el, am câştigat înţelepciune!

Odin îşi dăduse un ochi ca să devină înţelept, iar Sigtryggr râdea cu toate că fusese învins. Oamenii lui îl traseră în afara bătăii suliţelor ce erau aruncate de pe zid, dar, aflat la numai o duzină de paşi distanţă, se întoarse din nou şi mă salută cu spada.

— Aş fi putut să-l omor dacă n-ar fi sărit, se plânse Gerbruht.

— Te-ar fi sfâşiat, i-am spus. Ne-ar fi sfâşiat pe amândoi.

Era un zeu coborât pe pământ, un zeu al războiului, dar zeul pierduse, şi acum se retrăsese acolo unde nu mai putea să fie atins de suliţele noastre.

Finan ajunsese la poartă. Normanzii care supravieţuiseră fugeau spre locul de unde plecaseră în atac, formând un zid de scuturi în jurul stăpânului lor rănit. Pretinsul asalt asupra fortificaţiilor de nord-vest fusese abandonat de multă vreme, iar acum toţii normanzii se găseau pe drum, vreo cinci sute de oameni.

Încă ne depăşeau numeric.

— Merewalh, asmute-ţi călăreţii, am poruncit, după care m-am aplecat peste coama zidului. Finan, l-ai văzut pe Eardwulf?

— Nu, stăpâne.

— Atunci nu am terminat.

Venise timpul să purtăm bătălia dincolo de ziduri.

Merewalh conducea două sute de călăreţi pe câmpul aflat la est de normanzi. Călăreţii păstrau o distanţă bunicică. Ei reprezentau o

ameninţare. Dacă Sigtryggr încerca să se retragă la Brunanburh, urma să fie hărţuit pe tot drumul, şi el ştia asta.

Până la urmă, ce putea să facă? Să-şi năpustească oamenii împotriva zidurilor, dar ştia că niciodată nu va putea cuceri Ceasterul printr-un asalt. Singura lui şansă fusese trădarea, iar şansa aceea se pierduse, în timp ce cincizeci sau şaizeci dintre oamenii săi zăceau morţi în cetate. O duzină de războinici de-ai lui Finan se plimbau printre acele trupuri, tăind gâtul muribunzilor şi scoţând zalele de pe leşuri.

— O zi bună pentru pradă! strigă vesel unul dintre ei.

Un altul ţopăia peste pietrele îmbibate de sânge purtând un coif încoronat cu aripa uriaşă a unui vultur.

— E nebun? mă întrebă Stiorra.

— Nebun?

— Sigtryggr. Să vină pe treptele astea?

— E nebun de luptă, am spus, iar tu mi-ai salvat viaţa.

— Zău?

— Te-a privit, şi asta i-a distras atenţia îndeajuns de mult.

Ştiam c-o să mă trezesc noaptea şi o să am frisoane la amintirea spadei sale repezite spre mine, tremurând la certitudinea că nicicum n-aş fi putut para atacul său rapid, tremurând la gândul că o fărâmă de soartă mă salvase de la moarte. Dar o văzuse pe Stiorra şi ezitase.

— Acum vrea să vorbească, zise ea.

M-am întors şi am văzut că un normand fâlfâia o creangă cu frunze.

— Stăpâne? strigă Finan de la poartă.

— Am văzut!

— Să-l las să vină?

— Lasă-l să vină, am spus, trăgând-o de mânecă pe Stiorra. Vii şi tu.

— Eu?

— Tu. Unde-i Æthelstan?

— E cu Finan.

— Ticălosul ăla mic a fost cumva în zidul de scuturi? am mârâit.

— A fost în rândul din spate, spuse Stiorra. Nu l-ai văzut?

— O să-l omor.

Stiorra chicoti, apoi mă urmă coborând de pe baricadă. Am sărit în stradă şi am trecut peste bucăţile de zidărie şi peste hoiturile însângerate.

— Æthelstan!

— Stăpâne?

— Nu trebuia să fii în biserică? Ţi-am dat cumva îngăduinţa să intri în zidul de scuturi al lui Finan?

— Am ieşit din biserică să mă uşurez, stăpâne, spuse el serios, şi

nici prin cap nu-mi trecea să mă alătur oamenilor lui Finan. Voiam doar să-i privesc de pe buşteni, dar m-am împiedicat.

— Te-ai împiedicat?

Dădu din cap cu vigoare.

— M-am împiedicat, stăpâne, şi am căzut în stradă.

Am remarcat că Cengar, băiatul pe care-l salvase, stătea în preajma lui, protector, la fel ca doi oameni de-ai lui Finan.

— Nu te-ai împiedicat, i-am zis plesnindu-l peste ureche, lucru care, întrucât purta un coif, îmi stârni o durere mult mai mare decât lui. Vii cu mine. Şi tu la fel, am adăugat pentru Stiorra.

Tustrei am trecut pe sub arcadă ocolind trupurile cu capetele strivite de bolovani şi bălţile de pişat. Oştenii lui Finan ne făcură loc.

— Voi doi veniţi cu noi, le-am spus lui Finan şi fiului meu. Restul rămân pe loc.

După treizeci sau patruzeci de paşi m-am oprit şi, cu mâinile pâlnie la gură, am strigat:

— Poţi aduce doi oameni!

Sigtryggr aduse doar unul, un războinic mătăhălos şi sălbatic, cu umeri largi şi o barbă mare şi neagră în care erau împletite maxilare de lupi sau de câini.

— Îl cheamă Svart, spuse vesel Sigtryggr, şi înfulecă saxoni la micul dejun. Sigtryggr avea o eşarfă de in legată peste ochiul lipsă. Îşi atinse pansamentul. Mi-ai prăpădit bunătate de vedere, Lord Uhtred!

— Nu-mi vorbi mie, i-am zis. Eu vorbesc doar cu bărbaţi. Ţi-am adus o femeie şi un copil, ca să le poţi vorbi egalilor tăi.

El râse. Se părea că nu-l atingea nicio insultă.

— Atunci o să vorbesc cu egalii mei, spuse el înclinându-se spre Stiorra. Cum te numeşti, doamnă?

Stiorra mă privi, neştiind dacă într-adevăr voiam ca ea conducă negocierile.

— Eu n-o să spun nimic, am zis în daneză, vorbind rar ca Sigtryggr să mă înţeleagă. Tratează tu cu băiatul.

Svart mârâi la cuvântul „băiat”, dar Sigtryggr îşi puse o mână pe braţul lui cu verigi de aur.

— Domol, Svart, le plac cimiliturile. Îi zâmbi Stiorrei. Eu sunt jarlul Sigtryggr Ivarson, şi tu eşti…?

— Stiorra Uhtredsdottir.

— Eu te credeam o zeiţă, răspunse el.

— Iar acesta este prinţul Æthelstan, urmă ea.

Vorbea în daneză, avea o voce distantă şi stăpânită.

— Un prinţ! Sunt onorat să te cunosc, Înălţimea Ta! Se înclină în faţa băiatului, care nu pricepea nimic. Sigtryggr zâmbi. Lordul Uhtred mi-a spus că ar trebui să vorbesc cu egalii mei şi mi-a trimis o zeiţă şi un prinţ! Mă onorează!

— Voiai să vorbeşti, spuse Stiorra pe un ton rece, aşa că vorbeşte!

— Păi, domniţă, trebuie să recunosc că lucrurile nu au mers după cum gândeam. Tatăl meu m-a trimis să întemeiez un regat în Britania, şi în loc de asta l-am întâlnit pe tatăl tău. E un om şiret, nu-i aşa?

Stiorra se mulţumi să-l fixeze cu privirea. Îşi ţinea fruntea sus şi spatele drept, semănând leit cu mama ei.

— Saxonul Eardwulf ne-a spus că tatăl tău era pe moarte, mărturisi Sigtryggr. Spunea că tatăl tău e slab ca un vierme. Spunea că lordul Uhtred e departe de starea lui cea mai bună, că nu va ajunge niciodată la Ceaster.

— Tatăl meu are încă amândoi ochii, spuse Stiorra.

— Dar nu atât de frumoşi ca ai tăi, domniţă.

— Ai venit să ne iroseşti timpul? Sau poate vrei să te predai?

— Ţie, domniţă, ţi-aş preda tot ce am, dar oamenii mei? Poţi să numeri?

— Pot să număr.

— Vă depăşim numeric.

— Ceea ce vrea el, i-am spus lui Finan în engleză, este să se retragă la navele lui fără să fie atacat.

— Şi tu ce vrei? întrebă Finan, ştiind că discuţia noastră era de fapt pentru urechile Stiorrei.

— Nu-şi poate permite o altă luptă, am zis, ar pierde prea mulţi oameni. Dar nici noi nu ne-o permitem.

Sigtryggr nu înţelegea ce vorbeam, deşi asculta cu mare atenţie, de parcă ar fi putut găsi vreo noimă în limba asta străină.

— Prin urmare, îi lăsăm pur şi simplu să plece? întrebă Finan.

— Poate să se întoarcă la taică-său, am spus, dar trebuie să lase jumătate dintre spade aici şi să ne dea ostatici.

— Şi pe Eardwulf, zise Finan.

— Şi pe Eardwulf, am confirmat.

Sigtryggr auzi numele.

— Îl vreţi pe Eardwulf? E al vostru. Vi-l dau! Pe el şi pe ceilalţi saxoni.

— Ceea ce vrei tu, replică Stiorra, este o promisiune că n-o să vă oprim să vă întoarceţi la navele voastre.

Sigtryggr se prefăcu surprins.

— Nu mă gândisem la aşa ceva, domniţă, dar da! ce gând generos! Ne-am putea întoarce la navele noastre.

— Şi la tatăl tău.

— Nu va fi prea fericit.

— Mă doare sufletul pentru el, spuse ea cu dispreţ. În schimb, veţi lăsa jumătate dintre spade aici, şi, ca să fim siguri că o să vă purtaţi bine, veţi lăsa şi nişte ostatici.

— Ostatici, repetă normandul, şi pentru prima oară nu mai păru

sigur pe el.

— O să alegem o duzină din oamenii tăi, zise Stiorra.

— Şi cum vor fi trataţi acei ostatici?

— Cu respect, fireşte, dacă nu veţi mai rămâne pe ţărmurile acestea. Altfel, vor fi ucişi.

— O să-i hrăniţi?

— Bineînţeles.

— O să-i chemaţi la ospeţe?

— O să-i hrănim, spuse ea.

Sigtryggr clătină din cap.

— Nu pot să accept doisprezece, domniţă. Doisprezece sunt prea mulţi. Îţi ofer un singur ostatic.

— Eşti caraghios, se răsti ea.

— Pe mine însumi, domniţă, mă ofer pe mine însumi.

Trebuie să mărturisesc că m-a luat prin surprindere. O uluise şi pe Stiorra, care, nemaiştiind ce să spună, mă privi întrebător. Am chibzuit o clipă, apoi am încuviinţat.

— Oamenii lui se pot întoarce la corăbii, i-am spus în daneză, dar jumătate dintre ei îşi vor lăsa spadele aici. Au la dispoziţie o zi ca să-şi pregătească navele.

— O zi, repetă ea.

— Peste două dimineţi începând de acum, am spus pe un ton sever, îl voi aduce pe Sigtryggr la flota lui. Dacă navele vor pluti pregătite să ridice ancora, cu echipajele la bord, poate să plece cu ele. Dacă nu, va muri. Iar Eardwulf şi acoliţii lui ne vor fi predaţi.

— De acord, spuse Sigtryggr. Pot să-mi păstrez spada?

— Nu!

Îşi dădu jos centura care ţinea spada şi i-o întinse lui Svart, apoi, tot cu zâmbetul pe buze, veni lângă noi. Şi astfel, în noaptea aceea, am chefuit cu Sigtryggr.

Æthelflæd sosi a doua zi. Nu-şi anunţase în niciun fel venirea, dar primii ei călăreţi apărură pe la mijlocul amiezii şi, o oră mai târziu, intră călare prin Poarta de Sud în fruntea a peste o sută de oameni, toţi pe cai obosiţi, albi de spumă. Purta zalele ei de argint, părul albit fiindu-i împodobit cu o coroniţă de argint. Stegarul ducea drapelul soţului său, înfăţişând calul alb cabrat.

— Ce s-a întâmplat cu gâsca? am întrebat-o.

Fără să ia în seamă întrebarea, mă privi atent din şa.

— Arăţi mai bine!

— Sunt mai bine!

— Chiar aşa? spuse ea cu ardoare.

— M-am însănătoşit.

— Slavă Domnului! Spunând asta, îşi ridică privirea la cerul

acoperit de nori. Ce s-a întâmplat?

— O să-ţi spun cât de curând, dar vreau să ştiu unde-i gâsca.

— Păstrez flamura lui Æthelred, replică ea tăios. Cu asta este obişnuită Mercia. Poporului nu-i plac schimbările. Le este îndeajuns de greu să accepte o femeie pe tron ca să le mai impun şi alte lucruri noi. Când se dădu jos din şaua lui Gast, am putut vedea că zalele, cizmele şi mantia albă şi lungă erau mânjite cu noroi. Speram să fii aici, îmi spuse.

— Mi-ai poruncit să fiu aici.

— Dar nu ţi-am poruncit să iroseşti timp căutând o navă. Veni un servitor care-i luă calul, în vreme ce oamenii ei descălecau şi-şi întindeau oasele amorţite. Se zvoneşte că normanzii vin încoace, urmă ea.

— Zvonuri există tot timpul, am spus eu nepăsător.

— Am primit veşti din Ţara Galilor cum că o flotă s-ar afla în dreptul coastei. Poate că nu se va îndrepta încoace, dar la nord de Mærse este un ţinut neocupat care i-ar putea tenta. Se încruntă, adulmecând aerul şi strâmbând din nas. Nu am curăţat pământul ăla de Haki doar ca să fac loc altei căpetenii păgâne! Trebuie să trimitem oameni în ţinutul acela.

— Sigtryggr, am spus.

Æthelflæd se încruntă iarăşi.

— Sigtryggr?

— Iscoadele tale galeze au avut dreptate, Sigtryggr este războinicul care comandă flota normanzilor.

— Îl cunoşti?

— Sigur că da! Oamenii lui ocupă Brunanburh.

— O, Doamne! se tângui ea. O, Doamne, nu! Prin urmare, au venit aici! Păi, n-o să dureze! Trebuie să scăpăm repede de ei.

Am clătinat din cap.

— Eu le-aş da pace.

Mă privi şocată.

— Să-i lăsăm în pace? Eşti nebun? Ultimul lucru pe care-l vrem este ca normanzii să controleze Mærse.

Prinse să păşească către Sala Mare. Doi preoţi se precipitară pe urmele ei, purtând suluri de pergament.

— Găseşte un cufăr, vorbi ea peste umăr în timp ce mergea, şi asigură-te că documentele astea rămân uscate! Nu pot să stau mult! Era evident că acum vorbea cu mine. La Gleawecestre e linişte, dar mai e multă treabă de făcut acolo. De aceea îi vreau pe normanzi plecaţi!

— Ne depăşesc numeric, am spus.

Se întoarse iute, energică şi hotărâtă, îndreptând un deget spre mine.

— Şi vor primi sprijin, dacă le lăsăm timp. Ştii asta! Trebuie să scăpăm de ei!

— Ne depăşesc numeric, am repetat, şi sunt hârşiţi în lupte. Au luptat în Irlanda cu nişte duşmani feroce. Dacă vom ataca Brunanburh, vreau cel puţin încă trei sute de oameni!

Ea se încruntă, neliniştită dintr-odată.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Te temi de omul acela, Sigtryggr?

— Este un comandant de oşti.

Mă privi lung, ca pentru a-mi cântări vorbele, şi în cele din urmă se lăsă convinsă.

— Trebuie să ţi se tragă de la rană, zise pe jumătate în şoaptă, după care se întoarse.

Credea că mi-am pierdut curajul şi, drept consecinţă, acum i se adăuga o altă grijă la multele poveri pe care trebuia să le poarte. Se îndepărtă până ce observă spadele, scuturile, lăncile, zalele, coifurile şi topoarele îngrămădite lângă uşa Sălii Mari, sub flamura lui Sigtryggr cu toporul roşu ce fusese prinsă în cuie în perete. Se opri năucă.

— Ce-s astea?

— Am uitat să-ţi spun că oamenii hârşiţi în lupte au atacat ieri. Au ucis trei dintre oamenii noştri şi au rănit şaisprezece, dar noi am ucis şaptezeci şi doi dintre ei şi Sigtryggr este ostaticul nostru. Îl păstrăm până mâine, când flota lui se va întoarce în Irlanda. Chiar nu trebuia să vii! Fireşte, mă bucur să te văd, dar Merewalh şi cu mine suntem în stare să ne descurcăm cu normanzii mari şi nărăvaşi.

— Nemernicule! se răsti, deşi fără supărare. Se uită la trofee, apoi din nou la mine şi izbucni în râs. Slăvit fie Domnul! adăugă ea, atingându-şi crucea de argint care-i atârna pe piept.

În noaptea aceea am prăznuit iarăşi cu Sigtryggr, deşi sosirea lui Æthelflæd cu atât de mulţi războinici însemna împuţinarea cărnii. Bere era destulă, iar vechilul adusese burdufuri cu vin şi un butoi mare cu mied. Chiar şi aşa, prezenţa lui Æthelflæd mai atenuase din deşănţare faţă de noaptea trecută. Oamenii tindeau să vorbească mai încet când ea se afla în sală, erau mai puţin porniţi să stârnească bătăi ori să-şi urle din toţi bojocii cântecele lor favorite despre femei. Dispoziţia era adumbrită încă şi mai mult de cei şase prelaţi care împărţeau masa principală, unde Æthelflæd ne luase la întrebări pe mine şi pe Merewalh despre lupta de la Poarta de Nord. Lui Sigtryggr i se oferise un loc de onoare, ca şi fiicei mele.

— A fost vina ei, spuse Sigtryggr dând din cap spre Stiorra.

I-am tradus lui Æthelflæd.

— De ce vina ei?

— A văzut-o şi atenţia i-a fost distrasă, am lămurit-o eu.

— Ce păcat că nu a fost distras mai mult timp, spuse fiica mea cu răceală.

La asta, Æthelflæd zâmbi aprobator. Stătea foarte dreaptă, ţinând sub observaţie sala. Mânca puţin şi bea şi mai puţin.

— Deci ea nu se îmbată? mă întrebă Sigtryggr arătând spre Æthelflæd.

Stătea la masă în faţa mea.

— Nu, i-am zis.

— Mama mea, până acum, s-ar fi încăierat cu soldaţii tatei, spuse el trist, sau i-ar fi băgat sub masă.

— Ce zice? întrebă Æthelflæd, care-l văzuse pe normand privind-o.

— Ţi-a făcut un compliment legat de vin, am spus.

— Spune-i că e un dar de la sora mea mai mică, Æfthryth.

Æfthryth se măritase cu Baldwin al Flandrei, care conducea ţinutul de la sud de Frizia, iar dacă acesta era un vin din Flandra, mai bine aş fi băut pişat de cal, însă lui Sigtryggr părea să-i placă. Se oferi să-i toarne şi Stiorrei, dar ea îl refuză din scurt şi se întoarse la conversaţia ei cu părintele Fraomar, un preot tânăr aflat în slujba lui Æthelflæd.

— Vinul e bun! insistă Sigtryggr.

— O să-mi torn singură, replică ea pe un ton distant.

Era singura din familia mea şi dintre însoţitorii mei care părea imună la farmecul normandului. Mie îmi plăcea cu siguranţă. Îmi amintea de mine însumi, de cel care fusesem pe când eram tânăr şi încăpăţânat, asumându-mi riscurile care duceau fie la moarte, fie la faimă. Iar Sigtryggr îi fermecase şi pe oamenii mei. Îi dăduse lui Finan o verigă de braţ, lăudase priceperea războinicilor mei în luptă, recunoscuse că fusese bătut zdravăn şi promisese că, într-o bună zi, se va întoarce să-şi ia revanşa.

— Dacă tatăl tău o să-ţi mai încredinţeze o flotă, îi spusesem.

— Îmi va da, replicase el încrezător, doar că data viitoare n-am să mai lupt cu tine. O să caut un saxon pe care să-l bat mai uşor.

— De ce nu rămâi în Irlanda?

Ezitase înainte să răspundă, iar eu bănuisem că va urma o glumă, dar apoi el mă ţintuise cu unicul său ochi.

— Au luptători fioroşi, stăpâne. Tu îi ataci şi-i baţi, dar numaidecât apare o altă hoardă. Şi, cu cât pătrunzi mai mult pe pământul lor, cu atât mai multe hoarde apar, şi în cea mai mare parte a timpului nu-i poţi vedea, deşi ştii că sunt acolo. E ca şi cum te-ai lupta cu nişte stafii, până se ivesc dintr-odată şi te atacă. Zâmbind în colţul gurii, conchisese: îşi pot păstra pământul.

— Iar noi ni-l vom păstra pe al nostru.

— Poate da, poate nu, zâmbise el. Acum vom vâsli de-a lungul coastei galeze să vedem dacă nu putem pune mâna pe o sclavă, două, să le ducem acasă. Tata mă va ierta cu dragă inimă dacă-i aduc o ciurdă de fete.

Æthelflæd îl trata pe Sigtryggr cu dispreţ. Era un păgân, iar ea îi

ura pe toţi păgânii cu excepţia mea.

— Păcat că nu l-ai omorât, îmi zise ea la ospăţ.

— Am încercat.

O privi pe Stiorra cum respingea orice încercare a lui Sigtryggr de a fi prietenos.

— A crescut bine, spuse ea cu căldură.

— Aşa este.

— Nu ca fiica mea, din păcate.

— Mie îmi place Ælfwynn.

— Are numai prostii în cap, pufni Æthelflæd. Însă e momentul să-i găseşti un soţ Stiorrei.

— Ştiu.

Făcu o pauză, plimbându-şi ochii prin sala luminată de opaiţe cu seu, apoi zise:

— Soţia lui Æthelhelm este pe moarte.

— Am aflat.

— Poate deja a murit. Æthelhelm mi-a spus că preoţii i-au făcut ultima împărtăşanie.

— Biata femeie, am spus pe un ton grav.

— Înainte să părăsesc Gleawecestre, am purtat cu el o discuţie lungă, zise Æthelflæd privind în continuare prin sală, cu el şi cu fratele meu. Ei au acceptat hotărârea witanului. Ba chiar au acceptat şi să mi-l lase în grijă pe Æthelstan. Va fi crescut în Mercia şi nu va exista nicio încercare de a-l răpi.

— Şi crezi asta?

— Cred că trebuie să-l păzim pe băiat, spuse ea scurt.

Îl privi pe Æthelstan, care stătea alături de sora sa geamănă la una dintre mesele joase. Obârşia lui i-ar fi dat dreptul la un loc la masa principală, dar voisem să-l scutesc de conversaţia cu preoţii lui Æthelflæd.

— Cred că fratele meu nu vrea să-i facă vreun rău băiatului, urmă ea, şi a insistat că între Wessex şi Mercia nu trebuie să existe nicio duşmănie.

— Şi nici nu va fi, dacă Æthelhelm nu va emite noi pretenţii.

— S-a întins mai mult decât îi era plapuma, şi o ştie şi el. Şi-a cerut scuze în faţa mea, foarte îndatoritor. Dar da, este ambiţios. Poate că o nouă soţie l-ar mai îndepărta de la asta? Femeia la care mă gândesc îl va ţine cu siguranţă ocupat.

Mi-a luat doar o clipă ca să înţeleg la cine se referea.

— Tu? am întrebat uluit. Te gândeşti să te măriţi cu Æthelhelm?

— Nu, spuse ea, nu eu.

— Atunci cine?

Şovăi un moment, după care mă privi provocator.

— Stiorra.

— Stiorra!

Rostisem numele prea tare, şi fiica mea îşi întoarse ochii spre mine. Am clătinat din cap, iar ea se întoarse la discuţia ei cu părintele Fraomar.

— Stiorra! am repetat, de data asta mai încet. Este îndeajuns de tânără să-i fie nepoată!

— Nu e ceva neobişnuit ca bărbaţii să se însoare cu fete mai tinere, se răţoi Æthelflæd.

Se uita la Eadith, care stătea la o masă mai joasă împreună cu Finan şi fiul meu. Lui Æthelflæd nu-i plăcuse să dea de sora lui Eardwulf la Ceaster, dar îi luasem apărarea lui Eadith cu înfocare, susţinând că-i datoram însănătoşirea mea. „Şi mai ce?" întrebase tăios Æthelflaed, o întrebare pe care o nesocotisem, aşa cum, de atunci, o nesocotea şi Æthelflæd pe Eadith.

— Iar Æthelhelm are o sănătate înfloritoare, urmă ea. Şi este bogat. E un om de treabă.

— Care a încercat să te omoare.

— Ba Eardwulf, care a înţeles greşit dorinţa lui Æthelhelm.

— Te-ar fi ucis pe tine, l-ar fi ucis pe Æthelstan şi pe oricine ar fi stat în calea nepotului său.

Æthelflæd oftă.

— Fratele meu are nevoie de Æthelhelm. El este prea puternic şi prea de folos pentru a nu fi luat în seamă. Şi dacă Wessexul are nevoie de Æthelhelm, atunci şi Mercia are nevoie de el.

— Vrei să spui că Wessexul este condus de Æthelhelm?

Ridică din umeri, nevrând să recunoască.

— Spun că Æthelhelm este un om de treabă, într-adevăr, ambiţios, dar eficient. Avem nevoie de sprijinul lui.

— Şi crezi că dacă am sacrifica-o pe Stiorra vârându-i-o în pat vom obţine acest sprijin?

Tonul meu o făcu să tresară.

— Cred că fiica ta ar trebui să se mărite, spuse ea, iar lordul Æthelhelm o admiră.

— Vrei să spui că vrea să i-o tragă, am mârâit. M-am uitat la fiica mea, care-şi plecase capul cu gravitate ca să-l asculte pe Fraomar. Prin urmare, ea va fi jertfită pe altarul păcii dintre Mercia şi Wessex?

— Gândeşte-te la asta, spuse imperativ Æthelflæd. Când va rămâne văduvă va moşteni mai mult pământ decât poţi tu visa, mai mulţi războinici decât poţi tu spera să aduni, mai mulţi bani decât întreaga vistierie a lui Edward. Se opri, dar eu tăceam, aşa că urmă cu glas coborât: Şi vor fi ale noastre. Wessexul nu va mai înghiţi Mercia, Mercia va înghiţi Wessexul.

În Scriptura creştină există o poveste cu un om care e dus pe o creastă şi i se oferă lumea întreagă. În clipa asta nu-mi aduc aminte

povestea, ştiu doar că neghiobul refuzase; la ospăţul acela mă simţeam ca un neghiob.

— De ce nu i-o dai pe Ælfwynn lui Æthelhelm? am întrebat.

— Fiică-mea nu-i deşteaptă, spre deosebire de Stiorra. Şi e nevoie de o femeie isteaţă ca să-l ţină în frâu pe Æthelhelm.

— Şi cu Ælfwynn ce gânduri ai?

— S-o mărit cu careva. Poate cu Merewalh? Nu ştiu. Mi-am pierdut speranţa cu copila asta.

Stiorra. Am privit-o. Era, într-adevăr, isteaţă şi frumoasă, şi eu trebuia să-i găsesc un soţ, aşa că de ce să nu i-l ofer pe cel mai bogat soţ din Wessex?

— O să mă gândesc la asta, am făgăduit, amintindu-mi vechea profeţie că fiica mea va fi mamă de regi.

Şi aşa s-au şi petrecut lucrurile.

Zorile. Puţina pâclă de pe Mærse era spartă de formele întunecate a douăzeci şi şase de nave-dragon care vâsleau încet ca să-şi menţină poziţia în mareea care se umfla. Oamenii lui Sigtryggr îşi ţinuseră cuvântul. Navele erau pregătite de drum, iar Brunanburh era din nou al nostru. Singurii normanzi rămaşi pe ţărm erau Svart şi încă şase care-i păzeau pe Eardwulf şi trei dintre însoţitorii săi. Aş fi vrut ca Eardwulf să-mi fie încredinţat în ziua în care-l învinsesem pe Sigtryggr, dar apucase să fugă, deşi nu ajunsese decât până la o fermă daneză din Wirhealum, unde-l găsiseră oamenii lui Sigtryggr. Acum aştepta sosirea noastră.

Îi adusesem pe Finan, pe fiul meu şi douăzeci de oameni, iar Æthelflæd era escortată de o duzină de războinici. Insistasem ca Æthelstan să călărească împreună cu mine la Brunanburh; fiica mea voise şi ea să-i vadă pe normanzi plecând, aşa că ne însoţea urmată de slujnica ei, Hella.

— De ce ţi-ai adus o slujnică? am întrebat-o.

— De ce nu? Nu-i niciun pericol, nu-i aşa?

— Niciunul, am spus.

Aveam încredere în Sigtryggr că-şi va ţine promisiunea şi că oamenii lui şi ai mei nu se vor încăiera, şi nici nu a fost cazul. L-am găsit pe Svart lângă burhul pe jumătate ridicat, unde Sigtryggr descălecă de pe calul pe care i-l împrumutasem. Svart îi aduse spada, iar Sigtryggr mă privi ca şi cum mi-ar fi cerut îngăduinţa s-o ia. Am dat din cap. El scoase lama de oţel din teacă şi o sărută.

— Vrei să-i ucid pe saxoni? mă întrebă arătând din cap spre Eardwulf.

— O să-mi fac eu singur treaba, am spus, rotindu-mă în şa şi minunându-mă de lipsa durerii.

— Tată! strigă Uhtred.

Voia să-i execute el.

— O să-mi fac eu singur treaba, am repetat.

Deşi nu simţeam nicio durere, m-am lăsat să cobor încet de pe cal. Am gemut ca şi cum chinul se reîntorsese, apoi am împins armăsarul deoparte şi am şontâcăit spre Eardwulf. Mă prefăceam că şchiopătez.

Mă privea atent. Rămăsese cu fruntea sus, fără nicio expresie pe faţa lui uscăţivă. Părul negru, neuns cu ulei aşa cum obişnuia, era legat cu o panglică. Pe bărbia lungă crescuse o barbă de câteva zile, mantia îi era murdară, iar cizmele aveau zgârieturi. Arăta ca un om care suferise loviturile sorţii.

— Ar fi trebuit să mă omori la Alencestre, i-am spus.

— Dacă aş fi făcut-o, acum aş fi domnit peste Mercia.

— Iar acum vei domni peste un mormânt mercian, i-am răspuns, scoţând Răsuflarea-Şarpelui din teacă.

M-am strâmbat, ca şi cum greutatea spadei ar fi fost o povară prea grea.

— Vei ucide un om neînarmat, Lord Uhtred? întrebă Eardwulf.

— Nu. Berg! am strigat fără să mă întorc. Dă-i spada ta acestui om!

M-am sprijinit în spadă, punându-i vârful pe o piatră plată şi lăsându-mi greutatea pe mâner. În spatele lui Eardwulf se găsea burhul neterminat, zidul lui lung dinspre est având pe culme tufişuri cu ţepi care formau o palisadă provizorie. Crezusem că normanzii dăduseră foc la biserică şi la grajduri, dar rămăseseră neatinse. Svart şi oamenii săi îi încadrau pe însoţitorii lui Eardwulf.

Berg îşi îmboldi calul înainte. Mă privi, apoi o scoase pe Ură-de-Gheaţă şi-o azvârli în iarba udă de rouă de la picioarele lui Eardwulf.

— Asta, i-am spus lui Eardwulf, este Ură-de-Gheaţă. Arma lui Cnut Spadă-Lungă. Sora ta mi-a spus că odată ai încercat s-o cumperi, dar acum ţi-o ofer eu. Mai că m-a ucis, aşa că vezi dacă poţi să termini treaba.

— Tată! strigă Stiorra neliniştită.

Fără îndoială, se gândea că Eardwulf şi Ură-de-Gheaţă erau un inamic prea puternic pentru mine.

— Taci, fato, am treabă acum.

De ce mă hotărâsem să mă lupt cu el? Oricum avea să moară, fie că mă luptam, fie nu, şi era periculos, avea pe jumătate vârsta mea şi era un războinic. Dar era vorba de renume, întotdeauna de renume. Presupun că mândria este cea mai înşelătoare dintre virtuţi. Creştinii o consideră un păcat, dar niciun poet nu cântă despre oamenii lipsiţi de mândrie. Creştinii spun că cei umili vor moşteni pământul, dar umilinţa nu inspiră niciun cântec. Eardwulf voise să mă ucidă, să-i ucidă pe Æthelflæd şi pe Æthelstan. Eardwulf voise să conducă, iar Eardwulf era ultimul vestigiu al urii lui Æthelred. Se cuvenea să-l ucid eu şi ca întregul Englaland saxon să afle că-l ucisesem eu.

El se aplecă şi culese spada.

— Tu porţi zale, îmi spuse, lucru care-mi arată că era agitat.

— Sunt bătrân şi rănit. Tu eşti tânăr. Şi Ură-de-Gheaţă mi-a străpuns cândva zalele, aşa că pune-o s-o mai facă o dată. Este un tăiş magic.

— Magic? întrebă el, după care privi lama şi văzu inscripţia.

†VLFBERH†T

Făcu ochii mari şi ridică spada.

Mi-am ridicat şi eu Răsuflarea-Şarpelui şi am tresărit, ca şi cum greutatea ei îmi stârnise o durere în coaste.

— În plus, am zis, te vei mişca mai iute fără zale.

— Şi dacă te omor? vru el să ştie.

— Atunci te va ucide fiul meu, am spus, dar pentru totdeauna oamenii vor şti că lordul Eardwulf l-a învins pe Uhtred.

Rostisem titlul în batjocură.

Eardwulf se apropie de mine. Repede. Nu aveam scut, şi el o roti pe Ură-de-Gheaţă spre partea mea stângă, dar era numai o tatonare, o încercare de a vedea dacă aş fi putut para lovitura, şi nici măcar nu a trebuit s-o iau în serios. Tăişurile se ciocniră cu zgomot, rămânând încleştate, dar peste câteva clipe am făcut un pas în spate şi mi-am coborât spada.

— N-o să mă ucizi c-o simplă tăietură, am spus, nici măcar spadele lui Vlfberht nu rup zalele dintr-o tăietură. Trebuie să fandezi.

El îmi urmărea ochii. Făcu un pas înainte cu spada ridicată; cum nu m-am mişcat, se dădu iar înapoi. Mă încerca, dar era şi neliniştit.

— Sora ta mi-a spus că luptai în rândul al doilea al zidului de scuturi, niciodată în primul, i-am zis.

— Minte.

— Află că era în patul meu când mi-a zis asta. Zicea că-i laşi pe alţii să lupte în locul tău.

— Atunci este o târfă şi o mincinoasă.

M-am strâmbat din nou, înclinându-mă uşor de mijloc, aşa cum făceam când durerea mă lua prin surprindere. Eardwulf nu aflase de însănătoşirea mea. Când văzu Răsuflarea-Şarpelui lăsându-se şi mai jos îşi împinse piciorul drept înainte, izbind cu Ură-de-Gheaţă spre pieptul meu, dar m-am dat într-o parte, lăsând lama să alunece pe lângă mine, apoi l-am pocnit în faţă cu mânerul greu al spadei. El se împletici. L-am auzit pe Finan chicotind, iar Eardwulf îşi roti din nou spada, tot spre partea mea stângă, însă nu avea forţă, deoarece tocmai îşi revenea din fandare şi din lovitura primită de la mine. Tot ce-am făcut a fost să ridic braţele, lăsând lama să-mi lovească zalele. Lovise chiar deasupra rănii, însă zalele opriseră tăişul şi nu simţeam nicio durere. I-am zâmbit lui Eardwulf şi am lovit cu Răsuflarea-Şarpelui, iar vârful ei îi spintecă obrazul stâng, deja însângerat de la lovitura pe care i-o

dădusem.

— Dacă sora ta a lucrat ca târfă pentru cineva, am spus eu, atunci acel cineva erai tu.

Îşi duse mâna stângă la obraz şi simţi sângele. De-acum îi puteam vedea frica. Da, era un războinic, şi nu unul prost. Îi atrăsese pe galezi în cursa de la hotarul Merciei, alungându-i, dar îşi dovedise iscusinţa în amplasarea ambuscadelor sau în evitarea lor, întrecându-şi duşmanii în viclenie, atacându-i atunci când se ştiau în siguranţă. Fără îndoială că luptase în zidul de scuturi, apărat de oamenii lui loiali în ambele părţi, dar luptase întotdeauna în rândul al doilea. Nu era omul care să se delecteze cu sunetul spadelor.

— I-ai dat-o pe soră-ta lui Æthelred, i-am spus, şi te-ai îmbogăţit.

Am atacat din nou cu Răsuflarea-Şarpelui, ţintind spre faţa lui, iar el se retrase iute. Am coborât lama.

— Jarl Sigtryggr! am strigat.

— Lord Uhtred?

— Încă mai eşti în posesia banilor lui Eardwulf? Averea pe care a luat-o din Gleawecestre?

— Da!

— Aparţin Merciei, am spus.

— Atunci Mercia trebuie să vină să-i ia, răspunse el.

Am izbucnit în râs.

— Prin urmare, nu te vei întoarce acasă cu mâna goală! A furat mult?

— Destul, zise Sigtryggr.

Mi-am trimis Răsuflarea-Şarpelui spre picioarele lui Eardwulf, o lovitură de faţadă, doar cât să-l fac să se retragă un pas.

— Eşti un hoţ, i-am spus.

— Banii aceia mi-au fost daţi.

Înaintă ridicând spada, însă eu n-am avut nicio reacţie la ameninţarea lui, aşa că făcu iar un pas în spate.

— Era aur care trebuia cheltuit pe oameni, am zis, pe arme, pe palisade şi pe scuturi.

M-am dus spre el şi l-am lovit cu dosul mâinii, pur şi simplu aruncându-l într-o parte. L-am urmat cu spada ridicată; de-acum îşi dăduse seama că nu eram rănit, că mă mişcăm repede şi cu uşurinţă, deşi simţeam că urma să obosesc curând. Răsuflarea-Şarpelui este o spadă grea.

— I-ai cheltuit pe ulei pentru părul tău, pe fleacuri pentru curvele tale, pe blănuri şi pe cai, pe bijuterii şi pe mătăsuri. Un bărbat, Lord Eardwulf, se îmbracă în piele şi fier. Şi luptă!

Şi, spunând acestea, l-am atacat. El pară, dar cu mare încetineală.

Toată viaţa mea mânuisem spada, am învăţat arta luptei încă de când eram mic copil. La început am fost prudent cu Eardwulf, crezând

că va fi mai iute decât mine şi viclean, dar nu ştia decât să lovească şi să fandeze şi să pareze cu disperare, aşa că l-am împins în spate, pas cu pas. Era cu ochii pe lama mea, şi eu în mod intenţionat mi-am încetinit loviturile ca el să le poată vedea cu claritate şi să le pareze. Doream să le vadă pentru că nu voiam să privească în spate. Şi nici n-o făcu, iar când ajunse la marginea şanţului mi-am înteţit loviturile, izbindu-l cu latul lamei ca să nu-l rănesc, ci doar să-l umilesc, parându-i ripostele firave cu o îndemânare automată, după care am fandat pe neaşteptate şi el se retrase. Piciorul îi alunecă în mâlul şanţului, făcându-l să cadă.

Se prăbuşi pe spate în apa din şanţ. Nu era adâncă. I-am râs în nas şi am coborât atent pe panta alunecoasă până la tălpile lui. Spectatorii, saxoni şi normanzi deopotrivă, se apropiară de marginea şanţului să privească în jos la noi. Când îşi ridică ochii şi-i văzu pe războinici, pe războinicii aceia sumbri, Eardwulf se simţi atât de umilit, încât am crezut c-o să izbucnească în plâns.

— Eşti un trădător şi un proscris, i-am spus îndreptând Răsuflarea-Şarpelui spre burta lui.

O ridică pe Ură-de-Gheaţă ca şi cum ar fi vrut să pareze, dar eu mi-am tras înapoi braţul cu spada, după care am lovit cu întreaga putere ce-mi mai rămăsese. Răsuflarea-Şarpelui o întâlni pe Ură-de-Gheaţă, şi Ură-de-Gheaţă se rupse. Faimoasa lamă se rupse în două, aşa cum îmi dorisem. O spadă saxonă rupsese cea mai bună spadă a lui Vlfberht, şi orice rău ar fi ascuns Ură-de-Gheaţă, orice vrajă ar fi sălăşluit în oţelul ei, se mistuiseră.

Eardwulf încercă să se tragă înapoi, dar l-am oprit împingând Răsuflarea-Şarpelui spre pântecul lui.

— Vrei să-ţi tai burta? am mârâit, apoi am ridicat vocea: Principe Æthelstan!

Băiatul coborî pe panta şanţului şi intră în apă.

— Lord Uhtred?

— Care este sentinţa pe care-o dai pentru acest proscris?

— Moartea, stăpâne, rosti el cu siguranţă în glas.

— Atunci, execută-l, i-am spus, întinzându-i spada.

— Nu! urlă Eardwulf.

— Lord Uhtred! strigă Æthelflæd.

— Doamnă?

— Este un băiat, spuse ea încruntându-se la Æthelstan.

— Este un băiat care trebuie să înveţe să fie un luptător şi un rege, am zis, iar destinul lui e moartea. Trebuie să înveţe s-o dea. L-am bătut pe umăr pe Æthelstan. Fă-o repede, băiete. Ar merita o moarte înceată, dar este prima oară când omori pe cineva. Fă-o aşa încât să-ţi fie mai uşor.

L-am urmărit pe Æthelstan şi am remarcat fermitatea chipului său

tânăr. L-am urmărit cum îndrepta spada grea spre gâtul lui Eardwulf şi i-am văzut mica strâmbătură când repezi lama în jos. Sângele ţâşni şi-mi pătă zalele. Æthelstan îşi ţinea ochii pe chipul lui Eardwulf când lovi pentru a doua oară, după care se lăsă pe mânerul Răsuflării-Şarpelui, apăsând lama în gâtlejul proscrisului, iar apa cenuşie din şanţ se înroşi. Eardwulf se zbătu un timp, apoi se auzi un gâlgâit şi încă şi mai mult sânge se învârteji în apă. Æthelstan se lăsa tot mai mult în spada mea până când omul încetă să se mai zbată, iar gâlgâitul se opri. L-am îmbrăţişat pe băiat, luându-i faţa în mâini ca să-l fac să mă privească.

— Asta înseamnă să faci dreptate, Înălţimea Ta, i-am spus, şi tu ai făcut-o aşa cum se cuvine. I-am luat Răsuflarea-Şarpelui din mână şi am strigat: Berg! Ai nevoie de o spadă nouă! Aia de colo n-a fost bună.

Sigtryggr îmi întinse o mână ca să mă tragă din şanţ. Unicul lui ochi strălucea de aceeaşi bucurie pe care o văzusem pe meterezele Ceasterului.

— Nu te-aş vrea ca duşman, Lord Uhtred.

— Atunci, nu te întoarce, Jarl Sigtryggr, i-am spus apucându-i antebraţul, lucru pe care-l făcu şi el.

— Mă voi întoarce, zise el, pentru că o să vrei să mă întorc.

— Eu?

Îşi roti capul pentru a privi la navele sale. Una dintre ele se apropiase de ţărm, fiind ţinută în loc cu o funie legată de o prăjină. La prova se afla un dragon mare vopsit în alb, ţinând în gheare un topor roşu. Nava îl aştepta pe Sigtryggr, dar lângă ea, stând acolo unde iarba lăsa loc mâlului de pe malul fluviului, se găsea Stiorra. Slujnica ei, Hella, urcase deja la bordul navei-dragon.

Æthelflæd fusese martoră la moartea lui Eardwulf, iar acum o văzu pe Stiorra în apropierea navei trase la ţărm. Se încruntă, nefiind sigură că înţelegea.

— Lord Uhtred!

— Doamnă?

— Fiica ta… începu ea, dar nu mai ştiu ce să spună.

— O să mă socotesc eu cu fiica mea, am spus sumbru. Finan!

Finan şi fiul meu se holbau la mine, întrebându-se ce aveam de gând să fac.

— Finan! am strigat iarăşi.

— Stăpâne?

— Ucide scursurile alea!

Am arătat din cap spre însoţitorii lui Eardwulf, apoi l-am prins pe Sigtryggr de cot şi l-am îmboldit spre nava lui.

— Lord Uhtred! strigă din nou Æthelflæd, mai tăios de data asta.

Am făcut un semn indiferent cu mâna, altminteri neluând-o în seamă.

— Credeam că nu te place, i-am spus lui Sigtryggr.

— Aşa am vrut noi să te facem să crezi.

— N-o cunoşti, i-am atras atenţia.

— Tu ai cunoscut-o pe mama ei când ai întâlnit-o?

— Asta-i curată nebunie!

— Iar Domnia Ta, Lord Uhtred, eşti faimos pentru bunul tău simţ.

Stiorra ne aştepta. Era încordată. Mă privea sfidător, dar tăcea chitic.

Am simţit un nod în gât şi o înţepătură în ochi. Mi-am spus că era de la fumul ce se ridica din focurile de tabără abandonate de normanzi.

— Eşti o proastă, i-am spus pe un ton aspru.

— L-am văzut, spuse ea simplu, şi m-am îndrăgostit.

— La fel şi el? am întrebat. Când Stiorra confirmă printr-o înclinare a capului, am stăruit: Şi ultimele două nopţi, după ce s-a încheiat ospăţul? Nu-mi terminasem întrebarea, că ea răspunse printr-o nouă înclinare a capului. Eşti fiica maică-tii, am spus strângând-o la piept. Dar eu aleg cu cine să te măriţi, am urmat, simţind cum se zbârlea în braţele mele. Şi lordul Æthelhelm ţine să se însoare cu tine.

Credeam că va începe să se smiorcăie, dar când m-am tras înapoi am văzut că râdea.

— Lordul Æthelhelm?

— Vei fi cea mai bogată văduvă din întreaga Britanie, i-am promis.

Încă mă strângea în braţe, privindu-mă în faţă. Zâmbi, acelaşi zâmbet care fusese şi al maică-sii.

— Tată, jur pe viaţa mea că-l voi accepta pe bărbatul pe care mi-l vei alege de soţ.

Mă cunoştea. Îmi zărise lacrimile şi ştia că nu erau din cauza fumului. M-am aplecat şi am sărutat-o pe frunte.

— Vei fi garanta păcii între mine şi normanzi. Şi eşti o proastă. Ca şi mine. Iar zestrea ta, am spus cu voce tare, făcând un pas în spate, o reprezintă banii lui Eardwulf. Atunci am văzut că-i mânjisem rochia de in albă cu sângele lui Eardwulf. Privindu-l pe Sigtryggr, i-am spus cu asprime: Ţi-o dau ţie, aşa că nu mă dezamăgi.

Un înţelept, am uitat cum îl chema, spunea că trebuie să ne lăsăm copiii să-şi înfrunte destinul. Æthelflæd se înfuriase pe mine, dar am refuzat să plec urechea la protestele ei. În schimb, am ascultat incantaţiile normanzilor, cântecul vâslaşilor, şi am urmărit nava-dragon coborând pe râu în ceaţa subţire care acoperea Mærse.

Stiorra îşi întoarse privirea spre mine. Credeam c-o să-mi facă un semn cu mâna, dar rămăsese nemişcată. Peste câteva clipe dispăru.

— Avem de terminat un burh, le-am spus oamenilor mei.

Wyrd bið ful ãræd.

Notă istorică

Æthelflæd i-a urmat soţului ei la conducerea Merciei, deşi nu a fost niciodată proclamată regină a acelei ţări. Era cunoscută drept Doamna mercienilor, iar realizările ei merită să fie amintite mai pe larg în lunga istorie a făuririi Angliei. Ostilitatea dintre Æthelflæd şi Æthelred este pe de-a-ntregul imaginată, cum sunt şi deliberările witanului care au dus la numirea ei drept conducător. Nu există nicio probă că Æthelhelm, socrul lui Edward, ar fi încercat să-l îndepărteze pe Æthelstan de la succesiune, deşi îndoielile în legătură cu legitimitatea acestuia din urmă nu ţin de ficţiune.

Regele Hywel a existat, şi în zilele acelea era cunoscut drept Hywel Dda, Hywel cel Bun. Era un om remarcabil, isteţ, ambiţios şi puternic, care în multe privinţe a înfăptuit pentru Ţara Galilor ceea ce spera Alfred să înfăptuiască pentru Anglia.

Şi Sigtryggr a existat; a atacat oraşul Chester şi şi-a pierdut un ochi la un moment dat, probabil mai târziu decât în relatarea mea. Numele său anglicizat este Sihtric, dar am preferat pronunţia normandă pentru a evita confuzia cu credinciosul tovarăş al lui Uhtred, Sihtric.

Îi sunt recunoscător bunului meu prieten Thomas Keane, doctor în medicină, pentru descrierea miraculoasei recuperări a lui Uhtred. Doctorul Tom n-a pretins niciodată că aşa ar fi fost, dar este posibil, şi ipoteza a părut cu atât mai plauzibilă într-o noapte fără lună, cu vântul suflând printre ramuri şi un whisky alături. Cine ştie? Uhtred este întotdeauna norocos, aşa că a funcţionat.

Şi fiul lui Uhtred este norocos să aibă o spadă făurită de un fierar care a inscripţionat pe lamă numele sau cuvântul:

†VLFBERH†T

Astfel de spade au existat şi au rămas câteva, deşi se pare că lamele erau aşa de valoroase, încât au apărut câteva replici în secolele al IX-lea şi al X-lea. Trebuia să plăteşti o sumă uriaşă pentru o asemenea armă, deoarece oţelul unei spade originale Vlfberht era de o calitate ce n-a fost egalată timp de o mie de ani. Fierul este casant, dar fierarii au învăţat că adăugând carbon pot să transforme fierul în oţel şi să obţină o lamă dură, ascuţită şi flexibilă, cu mai puţine riscuri de a se rupe în luptă. Modalitatea obişnuită de adăugire a carbonului era să se ardă oase în forjă, dar acesta era un proces aleatoriu şi lăsa multe impurităţi în metal; totuşi, cândva în secolul al IX-lea, cineva a descoperit un mod de a lichefia fierul-carbon amestecat într-un creuzet, producând astfel lingouri de oţel superior. Nu ştim cine a fost acesta sau unde a fost produs oţelul. Se pare că a fost importat în

nordul Europei fie din India, fie, probabil, din Persia, mărturie a întinderii rutelor comerciale pe care se aduceau în Britania mătăsuri şi alte obiecte de lux.

Niciun loc din Britania nu este mai legat de făurirea Angliei decât Brunanburh. Cu adevărat poate fi numit locul naşterii Angliei, şi nu mă îndoiesc că unii cititori vor obiecta la faptul că am identificat Bromborough on the Wirral cu vechiul Brunanburh. Ştim că Brunanburh a existat, dar asupra situării lui precise părerile sunt împărţite şi există puţine dovezi. S-au vehiculat multe variante, mergând de la Dumfries şi Galloway, din Scoţia, la Axminster în Devon, dar eu am fost convins de argumentele prezentate de Michael Livingston în scrupuloasa sa monografie *The Battle of Brunanburh, a Casebook* (Exeter University Press, 2011). Bătălia studiată în acea lucrare nu este lupta descrisă în cartea de faţă, ci încleştarea mult mai celebră şi mai hotărâtoare din 937. Se poate spune fără teama de a greşi că Brunanburh este bătălia care, într-un final, va desăvârşi visul lui Alfred, făurind o Anglie unită, dar aceasta este o altă poveste.

Sfârşitul vol. VIII – Tronul gol

În această serie:

01. Ultimul regat
02. Călăreţul morţii
03. Stăpânii nordului
04. Cântecul sabiei
05. Ţinutul în flăcări
06. Moartea regilor
07. Lordul păgân
08. TRONUL GOL
09. Războinicii furtunii
10. Purtătorul torţei

---

[1] Evanghelia după Marcu, 3:24. (n. red.)